

Book Sharing

အိမ်ထောင်ရေး

ရန်ကင်းမြို့နယ်အဖွဲ့အစည်းများ

ရန်ကင်းမြို့နယ်အဖွဲ့အစည်းများ

ရင်မှာမြတ်နိုးကိုးကွယ်ရသည်မို့

(၁)

အိမ်ရှေ့က လူခေါ်ဘဲလဲသံမြည်လာသည်မို့ မေအိမ်ကြီးသည် လက်ထဲက သင်နေသော ဟင်းရွက်တွေကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချကာ အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

သံဆွဲတံခါး အပြင်ဘက်တွင် မိမိ ချစ်မြတ်နိုးရလွန်းပါသော ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို သားရေသေတ္တာ ခရီးဆောင်လက်ဆွဲအိတ်တွေနှင့်အတူ တွေ့မြင်လိုက် ရသောအခါ မေအိမ်ကြီး၏ ခြေလှမ်းများ တုန်ခန်ဖြစ်သွားရသည်။

'သမီး အိမ်ကြီး တံခါးဖွင့်လေ...'

'ဪ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...'

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အသံကို ကြားရမှ မေအိမ်ကြီးသည် ကိုယ်ကလေး ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်တွန့် သွားပြီး တံခါးဆီသို့ အပြေးကလေး လာကာ ခတ်ထားသော သော့ကို လျင်မြန်စွာ ဖွင့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်စိအစုံက ဖခင်၏ နံဘေးမှ အမျိုးသမီး ငယ်ငယ်ကို ကြည့်နေသကဲ့သို့ အမျိုးသမီး ငယ်ငယ်၏ မျက်လုံးများကလည်း သူ့ကို ကြည့်နေကြ၏။

'လေးခင်ခင်... ဒါ အစ်ကိုကြီးရဲ့... တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး မေအိမ်ကြီး ဆိုတာပေါ့'

အမျိုးသမီးငယ်က မပွင့်တပွင့်ကလေးပြုံး၍ ခပ်တွေတွေရှိနေသော မေအိမ်ကြီး၏ မျက်နှာ ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

'သမီး... အိမ်ကြီး...'

'ရှင်... ဖေဖေ...'

'ဒီဒေါ်လေးခင်ခင်က မေမေ့လက်အောက်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူလေ..

. ခု ဖေဖေတို့နဲ့ အတူနေဖို့ လိုက်လာတာ...'

'ဟင်...'

တိုက်ပုံအကျ..ကိုချွတ်ရင်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ကလေး ပြောလိုက်သော ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စကားက မေအိန္ဒြေဦးကိုတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ဆွဲခါပစ်လိုက်သည်သို့ ဖြစ်သွားပြီး လက်ထဲက သော့ခလောက် ကြီးကိုပင် လွတ်ကျသွားစေခဲ့သည်။

လေးခင်ခင်က နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်သွားသော မေအိန္ဒြေဦးကို ကြည့်နေရာမှ ဦးမင်းသိမ်း၏ မျက်နှာကို ပြောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ဦးမင်းသိမ်းကတော့ အပြုံးမပျက်ပါ...။

'သမီး... မနက်က ဖေဖေ ရှင်းခိုင်းထားတဲ့ အိပ်ခန်း ရှင်းပြီးပြီလား...'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ဖေဖေ...'

'အေး... အဲဒီ အခန်းလေးက လေးခင်ခင် အတွက်ပဲ... လေးခင်ခင်ကို ပို့ပေးပြီး သမီး ဖေဖေ့ဆီကို ပြန်လာခဲ့...'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ...'

'အို... နေပါစေ... လေးခင်ဘာသာ သယ်ပျံ့မယ်...'

'ရပါတယ်...'

လေးခင်ခင် သယ်မည့်ဟန်ပြုနေသော သားရေသေတ္တာကြီးကို မေအိန္ဒြေဦးက ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီး ရှေ့ကနေ လျှောက်သွားသဖြင့် လေးခင်ခင်လည်း သူ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းယှဉ်၍ ရှိသည့်အနက်

ခေါင်းရင်းခန်းကို လေးခင်ခင် ရလိုက်သည်။

မေအိန္ဒြေဦးသည် အောက်ထပ်ဆီသို့ ပြန်ပြေးဆင်းခဲ့ပြီး ဖခင်ကြီးအတွင် အသင့်ဖျော်ထား သော သံပရာရည်ဖန်ခွက်ကိုယူကာ အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ဘာကို ကောက်ချက်ချရမှန်းဒမသိသော တွေဝေစိတ်ကြီးစွာဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

အိမ်နေ အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ပြီးစီးသွားသော ဦးမင်းသိမ်းသည် သူ ထိုင်နေကျ ပက် လက်ကုလားထိုင်ကြီး ပေါ်တွင် သက်တောင့်သက်သာ ထိုင်နေ၏။

သမီးဖြစ်သူကို တွေ့လိုက်တော့ သူသည် ကိုယ်ကိုမတ်၍ ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။

မေအိန္ဒြေဦးက ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးအနီးရှိ ခုံပုကလေးပေါ်တွင် သံပရာရည် ဖန်ခွက် ကို ချပေးလိုက်သည်။

‘ထိုင်ဦး သမီး...’

ဖခင်၏ ရှေ့ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မေအိန္ဒြေဦးသည် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်ချပြီး လူမှန်းသိ တတ်စကတည်းက မိခင်လို တစ်မျိုး... ဖခင်လို တစ်ဖုံ ချစ်ကြောက်ရိသေခဲ့ရသော ဖခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

‘လေးခင်ခင် ဘာလုပ်နေသလဲ သမီး...’

‘မေမေ ခုပြောမယ့် စကားကို သမီး သေသေချာချာ နားထောင်ပြီး မိန်းမသားချင်း ညှာတာ ထောက်ထားစိတ်ထားပါ သမီး...’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... သမီး နားထောင်နေပါတယ်... ဖေဖေ...’

‘သမီး ဦးစွာ နားလည်ထားဖို့က လေးခင်ခင်ဟာ ပညာတတ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ... ပြီးတော့ မျိုးကြီးဆွေကြီးထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက် နားလည်တယ်နော်...’

ဦးမင်းသိမ်းက သံပရာရည်ခွက်ကို လှမ်းယူရင်း စကားပလ္လင်ခံနေ၏။

သူ ဖေဖေ စကားတွေမှာ လိုရင်းကို ရောက်မလာနိုင်သေးသဖြင့်
မေအိန္ဒြေဦးမှာ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်၍ နေရှာ၏။

ဦးမင်းသိမ်းသည် သံပရာရည်ကို
တစ်ကျိုက်နှစ်ကျိုက်သောက်လိုက်ပြီးမှ...

‘လေးခင်ခင်ဟာ သိပ်ကြီးကျယ်တဲ့ လူမှုရေး ပြဿနာတစ်ခုကို
ကြုံတွေ့နေရတယ် သမီး... သူ့ဘဝကိုတောင် သူ အဆုံးစီရင်ဖို့ ကြံစည်နေတာ
တွေ့ခဲ့ရလို့ ဖေဖေ သူ့ကို ဝင်ထိန်းခဲ့ရတယ်’

ဦးမင်းသိမ်းက ချင့်ချင်ချိန်ချိန်ဟန်ဖြင့် စကားကို မဆက်သေးဘဲ သူ့ကို
မျက်ဝန်းကလေး များ ဝိုင်းခံနေဖြစ်စွာဖြင့် ကြည့်နေသော သမီးဖြစ်သူကို
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဖေဖေ သူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့တယ် သမီး...’

‘ဖေဖေ...’

တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် မေအိန္ဒြေဦး ဣန္ဒြေပင် မဆည်နိုင်ဘဲ
ဝုန်းခနဲ ထရပ်ကာ ဖခင် ဖြစ်သူအား တုန်လှုပ်ချောက်ချားဟန်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

‘သမီး... သမီး မေအိန္ဒြေ အတွေးတွေ အဆုံးအစွန်အထိ
ရောက်မသွားနဲ့... လေးခင်ခင် ကို ဖေဖေ လူမှုရေးအရ အမည်ခံရုံသာ
လက်ထပ်ခဲ့တာပါ... ဒါကြောင့်လဲ သူ့ကို သမီးနဲ့ ယှဉ်ရက် အိပ်ခန်းဆီကို ဖေဖေ
ပို့ပေးခဲ့တာပေါ့...’

မေအိန္ဒြေဦးက ဦးခေါင်းကို သွက်သွက်ယမ်း၍ ဖခင်ကို ကြည့်ရင်း
မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာ၏။

‘သမီး ဖေဖေ ပြောတာကို သဘောမပေါက်ဘူး ထင်တယ် ဟုတ်လား...’

‘သမီး သမီး သဘောပေါက်တယ်... ဖေဖေ... သမီး’

သဘောပေါက်တယ်... ဒါပေမယ့် သမီး သဘောပေါက်သလို ပတ်ဝန်းကျင်က သဘောပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူး သမီး... သမီး...'

'သမီး... ခုကိစ္စမှာ ပတ်ဝန်းကျင် သဘောမပေါက်ဖို့ ပေါက်ဖို့ထက် ဖေဖေ သမီး သဘော ပေါက်ဖို့က အဓိကပဲ... ဖေဖေနဲ့ သမီးကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ ဖေဖေ မရှိစေချင်ဘူး...'

'ဘာထူးလဲ ဖေဖေရယ်... ဖေဖေ လက်ထပ်လာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင် အမြင်မှာ ဖေဖေမိန်းမပဲပေါ့... သမီးရဲ့ မိထွေးပဲပေါ့... ဖေဖေ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို ယူလာရင် ယူလာတယ်ပေါ့... ဖေဖေရယ်... ရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်စမ်းပါ...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် သည်းထန်စွာ ရှိုက်ငိုရင်း တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် မပြောစမှူး ဖခင်ဖြစ် သူကို ပြန်ပြောနေ၏။

'မဟုတ်သေးဘူး သမီး... ဖေဖေသမီးကို ပြောနေတာ သမီး သဘောမပေါက်...'

'အစ်ကိုကြီး...'

သူတို့အနီးကို လေးခင်ခင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

'ဟင်... လေးခင်ခင်...'

'ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး... လေးခင်ခင်ကြောင့် အစ်ကိုတို့ သားအဖရဲ့ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ မေတ္တာ ကမ္ဘာလေး မပျက်စေချင်ပါဘူး... လေးခင်ခင် သွားပါရစေ... ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ပဲ ရှိပါစေတော့ အစ်ကိုကြီးရယ်...'

မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့်ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားရန် ပြင်လိုက်သော လေးခင်ခင်ကို ဦးမင်း သိမ်းက ထိုင်ရာမှ ထ၍ လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

'မင်း ဘယ်ကိုမှ သွားစရာမလိုဘူး လေးခင်ခင်... မင်း ဘဝဟာ ဒီမှာ

ငြိမ်းချမ်းစေရမယ်၊ သမီးလေး နားလည်လာအောင် အစ်ကိုကြီး ရှင်းပြမယ်... မင်း အပေါ်ထပ်မှာ အေးအေးလူလူ သွားအနားယူလိုက်ပါ လေးခင်ခင်...'

လေးခင်ခင်သည် သူ့လက်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်လုံးနှစ်ဘက်ကို သုတ်ရင်း အိမ်ပေါ် ထပ်ဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်တက်သွား၏။

လေးခင်ခင် အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ရောက်သွားကာမှ ဦးမင်းသိမ်းသည် သမီးဖြစ်သူကို လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

မေအိန္ဒြေဦးက ခေါင်းငုံ့၍ ရပ်နေရင်း ရိုက်နေ၏။

'သမီး...'

ဦးမင်းသိမ်းက သမီးဖြစ်သူ၏ ပခုံးတစ်ဘက်ကို ကိုင်ကာ ကျန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် သမီး၏ မေးဖျားကလေးကို မော့ယူလိုက်သည်။

'လေးခင်ခင်ဟာ... ကုတ္တိယသိုက်တူးသမား ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လိမ်လည်လှည့် ဖြား သွေးဆောင်မှုကို ခံခဲ့ရတယ်... ဒီယောက်ျားကြောင့် မျိုးပစ်ဆေပစ်ခြင်းကိုလဲ ခံခဲ့ရတယ်... ဥစ္စာလိုလို့ ဖြားယောင်းခဲ့တဲ့ ယောက်ျားဟာ သူ့လိုဘက်ပြည့်တော့ လေးခင်ခင်ကို စွန့်ပစ်ပြီး ထွက် ပြေးသွားတယ်... သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျက်နှာ မဖော်ဝံ့အောင် အရှက်ရခဲ့တဲ့ လေးခင်ခင်ဟာ သူ့ သူငယ်ချင်းရှိတဲ့ ဖေဖေတို့ မြို့ကို ရောက်လာတယ်... သူ့ သူငယ်ချင်းဟာ ဖေဖေရုံးက စာရေးမ တစ်ယောက်ပဲဆိုတော့ သူ့ကို လစ်လပ်နေတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ နေစားနဲ့ အလုပ်ခန့်ဖို့ ဖေဖေကို မေတ္တာရပ်ခံလာတယ်... အစကတော့ သူ့ကို ဖေဖေ အကြောင်းမသိဘဲ အလုပ်ခန့်လိုက်တာပါပဲ၊ မနေ့ကမှပဲ တင်တင်အေးက လေးလေးခင် သူ့အသက်သူ ရန်ရှာတဲ့အကြောင်း ဖေဖေကို ဖွင့်ပြော တယ်... ဒီတော့မှပဲ လေးလေးခင်ရဲ့ မလှပတဲ့ ဘဝအကြောင်းစုံကို ဖေဖေ သိခဲ့ရတာ သမီး...'

'သူ... သူက ဟိုလူ ပစ်သွားကတည်းက သေကြောင်းမကြံဘဲ ခုမှ

ဘာဖြစ်လို့ ကြံရတာ လဲ... သူတို့ ဇာတ်လမ်းကို သမီး မယုံနိုင်ပါဘူး...

'ဪ... ခက်လိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ်... ခုမှ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာကြောင်း လေးခင်ခင် သိလာလို့ပေါ့ကွယ်...'

'ဟင်... ကိုယ်ဝန်...'

ဖခင်၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့တဲ့ မေအိန္ဒြေဦး ငေါင်းငုံ့သွားတော့သည်။

'ဟုတ်တယ် သမီး... ဟုတ်တယ်... ဒီပြဿနာကြီး ဝင်လာတော့ သူ့ဘဝကို သူ စိတ်ကုန်ခမ်းသွားပြီး မကြံစည်ကောင်းတာတွေ ကြံစည်ဖို့ ကြိုးစားတော့တာပဲ...'

'နေပါဦး ဖေဖေ... ဒီကလေးအတွက် ဖေဖေ သူ့ကို ရုပ်ပြအဖြစ် ယူလိုက်တယ်ပဲထား... ဒီကလေး မွေးပြီးရင်ကော...'

'သူနဲ့ ဖေဖေဟာ တသက်လုံး မောင်လို နှမလို နေကြမှာပဲ... ဒါပေမယ့် ဒီကလေးရဲ့ အဖေကတော့ အဖေပဲပေါ့ သမီး...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် ဖခင်၏ မျက်နှာဆီမှ သူ့များကလုံးများကို တစ်ဘက်သို့ လွှဲဖယ်ထား လိုက်သည်။

'ဒီကြားထဲမှာ အခြေအနေအရပ်ရပ်က တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလွဲရင် ပြောင်းလွဲသွားနိုင်တာ ပဲ...'

'ဖေဖေရယ်... ဘယ်လိုများ ပြောင်းလွဲသွားနိုင်တာလဲ... ဒေါ်လေး ခင်မခင်က ဖေဖေရဲ့ ဟန်ဆောင်ဇနီးကနေ တကယ့်ဇနီးဖြစ်သွားဖို့ အလားအလာပဲ သမီး မြင်မိပါတယ်... အို... သမီး ဟာ ဖေဖေကို တစ်သက်လုံး အာခံမပြောဝံ့ခဲ့ဖူးတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ပါ... ဖေဖေ စိစဉ်ခဲ့သမျှကို သမီး... သမီး ဘာမှ မပြောလိုတော့ပါဘူး... သမီး စိုးရိမ်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်... ဒေါ်လေး ခင်ခင်ကြောင့် သမီးနဲ့ ဖေဖေနဲ့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုတွေ ဝေးကွာမသွားပါစေနဲ့လို့...'

'သမီး... ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ... စိတ်ထဲရှိတာ ရှင်းရှင်းပြော...
တစ်ခါတည်း ပြေလည်အောင် လုပ်... သမီးနဲ့ ဖေဖေကြားမှာ ဘာအကြိတ်အခဲမှ
မရှိစေချင်ဘူး... ကြားတယ် နော်...'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...'

'ကဲ... ဒါဖြင့် ပြော... သမီး ဘာပြောချင်သလဲ... မြို့မထားနဲ့နော်...'

'သမီး... သမီး ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး ဖေဖေ...'

'ဟုတ်ရဲ့လား...'

'ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ...'

'ဒါဆို လေးခင်ခင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဖေဖေ ဝင်ကူညီခဲ့တာကို သမီး
နားလည်သဘောပေါက် ပြီး ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်ပေါ့...'

ရင်ထဲတွင် တစ်ဆိုဆိုနိုင်လွန်းနေသဖြင့် မေအိန္ဒြေဦးက
ဦးခေါင်းကလေးကိုသာ ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

'အေး... ဖေဖေ ဝမ်းသာတယ် သမီး... ဝမ်းသာတယ်...'

ဖေဖေ သမီးက လိမ်မွှာတယ်... စိတ်ကောင်းစေတနာ
တစ်ဘက်သားအပေါ်မှာ သိပ်ရှိ တယ်လို့ ဖေဖေ နားလည်လို့လဲ ခုလို ရဲရဲကြီး
လေးခင်ခင်ကို ဖေဖေ ဝင်ကူညီပုံတာပေါ့ကွယ်...'

'ဖေဖေ သံပရာရည်သောက်ပြီး နားနေလိုက်ဦးနော်... သမီး ညစာ
သွားပြီး စိစဉ်လိုက်ဦး မယ်...'

'ကောင်းပြီ သမီး... ကောင်းပြီ...'

ဖေဖေက ကယ်တင်ရှင်ကြီးလုပ်ပြီး ဘာတွေပဲ ပြောပြော ဖေဖေရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို မေအိန္ဒြေဦး မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ပါးစပ်က ထုတ်မပြောပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ မဆီ မဆိုင်ဘဲ အိမ်ပေါ်ရောက်လာသော ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို လုံးဝကြည့်မရဘဲ ရှိနေခဲ့ပါ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့လုပ်ငန်း တာဝန်များတွင် လေးခင်ခင်ကို စွက်ဖက်လုပ်ကိုင်ခွင့် လုံးဝ မပေးခဲ့ပါ။ အထူးသဖြင့် သူ့ဖခင်၏ ဝေယျာဝစ္စများကို တမင်လုပ်ကိုင်ကူညီခွင့် မပေးခဲ့ပါ။

ကွက်ခနဲ ကွက်ခနဲ လေးခင်ခင်တစ်ယောက် မျက်နှာပျက်ခဲ့ရပေါင်းလည်း များလှပြီ ဖြစ်သည်။

သည်နေ့တွင်တော့ လေးခင်ခင်က ထုတ်မေးလာသဖြင့် မေအိန္ဒြေဦးလည်း ဟန်ဆောင် မထားနိုင်တော့ဘဲ စိတ်ထဲရှိရာ ပြောချပစ်လိုက်သည်။

'ဟတ်တယ်လေ... ဒေါ်လေးခင်ခင်က အိန္ဒြေတို့ အိမ်က အဂန္တု ဧည့်သည်ပဲ... ဧည့် သည်ဟာ ဧည့်သည်လိုနေတာ အကောင်းဆုံးပဲလို့... ခုလို ထုတ်မေးလာလို့ ရှင်းရှင်းပဲ အိန္ဒြေ ပြောထားမယ်... အထူးသဖြင့် ဖေဖေ ဝေယျာဝစ္စတွေကို ဒေါ်လေးခင်ခင် ဘာမှ လုပ်ပေးစရာ မလိုဘူး... တစ်သက်လုံး ဒီအဖေတစ်ယောက်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စကို အန္တေတစ်ယောက်တည်း နိုင်နိုင် နင်းနင်းလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့တာပါ...'

လေးခင်ခင်သည် ရီဝေဝေသော မျက်ဝန်းများဖြင့်ပဲ မေအိန္ဒြေဦးကို လျှော့ရဲရဲပြုံး၍ ကြည့် နေပြီးမှ...

'အိန္ဒြေလေးရယ်... အိန္ဒြေလေး ဘာပြောပြော ဒေါ်လေးခင်ခင် စိတ်မဆိုးပါဘူးကွယ်... ပြီးတော့ အပြစ်လဲ မယူပါဘူး... ဒေါ်လေး ခင်ခင်

အိန္ဒြေကလေး စိတ်ထဲ ဘယ်လိုခံစားနေရမယ် ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ စိတ်နဲ့ ရင်းပြီး သိပါတယ်... အိန္ဒြေလေးဟာ ဒေါ်လေး ခင်ခင်ဟာ တစ်နေ့ အိန္ဒြေကလေးရဲ့ မိခင်နေရာ အစားထိုးလာမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်ပြီး ခါးသီးနေတယ် ဆိုတာ ဒေါ်လေး ခင်ခင် သိပါတယ်... ဒီအတွက် စိတ်ချပါ... ဘယ်တော့မှ အမေအစားထိုး နေရာကို ဒေါ်လေးခင်ခင် ဝင်မလာပါဘူး အိန္ဒြေ...'

'ခုလို ကြားရတာ ပြောမပြတတ်အောင် ဝမ်းသာမိပါတယ်...'

မျက်နှာမဲ့ခွက်ခွက်ကလေးလုပ်လာ ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသော မေအိန္ဒြေဦးကလေးကို လေးခင်ခင်သည် ရိုဝေဝေ မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာ၏။

'ဟွန်း အသံက ညက်ညက်... ညက်ညက်နဲ့ လူပုံက လုပ်လီလုပ်လဲ့နဲ့ အကြောင်းမသိရင် ခက်မယ်... ဒါမျိုးတွေ ဝတ္ထုတွေ... ဗွီဒီယိုတွေ... ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ကြည့်ရတာ ရိုးနေပါပြီနော်'

စိတ်ထဲ မကျေနပ်ခဲ့သမျှ အိန္ဒြေဦး၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ကြီး ဖြစ်၍ နေ၏။

တစ်နေ့ကုန် ရင်ထဲ မကျေနပ်ချက်ကြီး နေရသည့်အထဲ ညနေခင်း ဖေဖေ ရုံးက ပြန်လာ တော့ မေအိန္ဒြေဦးမှာ ပို၍ မကျေနပ်ချက်တွေ ပို၍ ရင်မှာ အကြိတ်အခဲ ကြီးရပြန်ပါသည်။

ဖေဖေရယ်ပေါ့... အိမ်ဝက ဆီးကြိုနေတဲ့ သမီးကိုကျော်ပြီး လှေကားပေါ်က ဆင်းလာနေ တဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး အရေးတယူလုပ်သံ လုပ်ဟန်ဖြင့်နှင့်...

'လေးခင်ခင် ဒီနေ့ အနားယူရရဲ့လားဟင်' တဲ့...

'အနားမယူရအောင် သူ့ကို ဘယ်သူတွေက ဘာများခိုင်းနေလို့လဲ ဖေဖေ..'

ဟု မေအိန္ဒြေဦး မေးပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

မမေးဝံ့ရှာတော့ ခင်စိမ်းစိမ်း မျက်ဝန်းတွေနဲ့သာ ဒေါ်လေးခင်ခင်ဆီသို့

တစ်ချက်လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

လေးခင်ခင် မျက်လွှာချပြီး...

'လေးခင်ခင် တစ်နေကုန် နားနေခဲ့တာပါ... အစ်ကိုကြီး...'

'အေးကွာ... ကိုယ်က နေစားလေးနဲ့ ဝင်လုပ်နေတာပဲ...

အလုပ်အတွက် ခေါင်းထဲမှာ အပူအပင် သိပ်ထားမနေနဲ့... ကိုယ်ကျန်းမာဖို့က

အရေးကြီးတယ်... လေးခင်ခင်ရဲ့ အလုပ်တွေ ကို တင်တင်အေးတို့

ဝင်လုပ်ပေးနေလို့ အလုပ်အကြွေးမရှိပါဘူး... အဆင်ပြေပါတယ်...'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုကြီး...'

'သမီး... သမီးရဲ့... ဒေါ်လေးခင်ခင်များ သောက်ချင်မလား မသိဘူး...'

သံပရာရည် ကလေးတစ်ခွက် ဖျော်လိုက်ပါလား...'

ဖေဖေက အရိပ်အကဲတွေကို သတိမမူပေမယ့်... မေအိန္ဒြေဦး၏

မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို အမြဲ အကဲခတ်နေသော ဒေါ်လေးခင်ခင်မှာ ကပျာကရာ

လက်ကာယမ်းပြီး...

'အို... လေးခင်ခင် မသောက်ချင်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးသာ သောက်ပါ...'

'ဟွန်း... ဖေဖေတို့များ... အံ့တယ်... ကိုယ့် သမီးလေးရင်ထဲ

ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆို တာများ မစဉ်းစားမိဘူးလား မသိဘူး... အကဲကို

ပါလွန်းတယ်... သဒ္ဒါလွန်ပြီး တဏှာကျွန်များ ဖြစ်ရင်တော့လား ဟင်း...'

မခံချိုမခံသာ စိတ်တွေနှင့် မေအိန္ဒြေဦးမှာ ဖီးဖိုဆောင်ထဲတွင်
ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် လှုပ်ရှား၍ နေ၏။

ချမ်းမြေ့သာယာသော သူနှင့် သူ့ဖခင်၏ ဘဝထဲသို့ ဒေါ်လေးခင်ခင်
မည်သော မိန်းမတစ် ယောက် ဝင်ရောက်လာသဖြင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းများ
ဆိတ်သုဉ်းသွားရလေပြီဟု မေအိန္ဒြေဦး ထင်မိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဖခင်ကို ပြန်လှန်မပြောဝံ့သမျှ ကျိတ်တေးတေးကာ
ဖခင်၏ နောက်ကွယ် တွင် ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို မေအိန္ဒြေဦးသည် ဆူဆောင့်အောင့်၍
သာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။

ကြာတော့ သည်အရိပ်ကို ခိုရသည်မှာ စိတ်မလုံသလို ဖြစ်လာသော
လေးခင်ခင်သည် တစ်နေ့ ဦးမင်းသိမ်းအိမ်မှာ မရှိခိုက် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်သည် အိမ်မှ
ထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး သူ့ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်း ထုပ်ပိုးနေလိုက်သည်။

သည်အခြင်းအရာကို မြင်ရတော့ မေအိန္ဒြေဦး စိတ်ထဲ ကျိတ်၍
အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။

မသိသော သူ့အရိပ်အခြည်တွေကို လေ့လာအကဲခတ်နေစဉ် ဖြုန်းခနဲ
သူ့ဘက်သို့ ဒေါ်လေး ခင်ခင် လှည့်ပြီး သူ့ကို ပြောလိုက်ပါသည်။

‘အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေ တို့ပစ္စည်းတွေကို ဟောဒီမှာ ဒေါ်လေးခင်ခင် အားလုံး
ထားခဲ့တယ်နော်’

ခုတင်ပေါ်တွင် စုပုံနေသော ပစ္စည်းများဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး
လေးခင်ခင်က ပြောလိုက် ပါသည်။

မေအိန္ဒြေဦးက မပြုံးမရယ်သော မျက်နှာကလေးဖြင့် လေးခင်ခင်ကို ကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဟောဒီမှာ အစ်ကိုကြီးအတွက် စာထားခဲ့တယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို မခင်တွယ် မနှစ်မြို့ ပဲ ဆက်ဆံနေရတဲ့ အိန္ဒြေကို ဒေါ်လေး ခင်ခင် ဆက်ပြီး ဒုက္ခမပေးချင်တော့ပါဘူးကွယ်... ကံတရားကိုပဲ ပုံချပြီး ထွက်သွားပါတော့မယ်...’

‘ဒေါ်လေး ခင်ခင် ထွက်သွားတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ ဖေဖေက အိန္ဒြေကိုမဲရင် ဘယ်နှယ့် လုပ်မလဲ...’

‘မမဲစေရပါဘူး... ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ထွက်သွားတဲ့အကြောင်း ဒေါ်လေးခင်ခင်စာထဲမှာ သေသေချာချာ ရေးထားခဲ့ပါတယ်...’

‘ဒါဆိုလဲ ပြီးရောပေါ့...’

လေးခင်ခင်က မေအိန္ဒြေ၏ မျက်နှာကလေးကိုကြည့်ပြီး မချီတရီ တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီးမှ..

‘အိန္ဒြေက ဒေါ်လေး ခင်ခင်ကို သိပ်မုန်းနေတာပဲနော်’

မေအိန္ဒြေဦးက နှုတ်က တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ... မျက်လုံးစိမ်းများဖြင့်သာ လေးခင်ခင် ၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေ၏။

‘အင်းပေါ့လေ... အိန္ဒြေနေရာမှာ ဒေါ်လေးခင်ခင်သာ ဆိုရင်လဲ ဒီလိုပဲ နေမှာပေါ့... ပြန် စဉ်းစားကြည့်လိုက်ရင် ဒီထက်တောင် ဆိုးမလားပဲ... ဒေါ်လေးခင်ခင် နားလည်ပါတယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင် ခံစားခဲ့ရတဲ့ စိတ်ဝေဒနာမျိုး ကျေးဇူးရှင် အစ်ကိုကြီးရဲ့ သိပ်ချစ်ရတဲ့ သမီးကလေးကို မခံစားစေရပါဘူးကွယ်... ဒေါ်လေးခင် ကိုယ်တိုင်က မိထွေးဆိုရင် သိပ်မုန်းခဲ့တာပါ... ကိုယ် ကိုယ်တိုင်လဲ ဘယ်လို အကြောင်းတရားမျိုးနဲ့ မိထွေးအဖြစ် အရောက်မခံနိုင်ပါဘူး ဒါကို အိန္ဒြေ နားလည်ပါကွယ်...’

စက်ဆုတ်ရွံ့ရာ မုန်းတီး ခါးသီးသော အသွင်များ လေးခင်ခင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ခံစားပေါ် လှောင်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ မေအိန္ဒြေ၏ မာကျောတင်းမာမာ မျက်နှာကလေးသည် ဝိုင်းဝိုင်း ငေးငေးအသွင်သို့ ပြောင်း၍ လာ၏။

အမည်ခံ

‘ဒေါ်လေး ခင်ခင်ဟာ အကြောင်းတရာ မလှလို့ အိန္ဒြေအတွက် မိထွေးတစ် ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရတာ ပါ။ ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့တဲ့ မိထွေးကတော့ ‘ဖြိုးသီရိဝေ’ တစ်အိမ်လုံး မှောက်လှန် ကပ်ချင်တဲ့ မိထွေးမျိုးပါ အိန္ဒြေ...’

နာကြည်းဆွေးမြည့်မှုများ လေးခင်ခင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လွင်လာ၏။

‘ဩဇာတိက္ကမကြီးလွန်းတဲ့ ဖေဖေကို ပြန်လှန်ခံမပြောဝံ့လို့ ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့ မိသားတစ်စု လုံး ဒီမိထွေးဒဏ်ကို လှလှပပ ခံခဲ့ရတယ်... ပြီးတော့လဲ အဖေသွေး တစ်ဝပ်ပါနေတဲ့ မောင်လေး တစ်ယောက်ကို ရလာပြန်တာဆိုတော့ ပြတ်သားသင့်သလောက် မပြတ်မသား ဖြစ်ခဲ့ကြပြန် တယ်လေ... မေမေက ယောက်ျားတွေကို နာလွန်းလို့ သမီးတွေကို အိမ်ထောင်မပြုစေခဲ့ဘူး၊ ဒီကြားထဲကပဲ မမကြီးကို ဖေဖေက အိမ်ထောင်ချပေးခဲ့တယ်... မမကြီးရတဲ့ ယောက်ျားဟာ ကောင်းပေလို့သာ တော်သေးတာပေါ့... နို့ မဟုတ်ရင် မမကြီးကလဲ အခက်ပဲ မမလတ်ခမျာ တော့ ကျား မုန်းတရားတွေ မေမေဆီက နာရလွန်းလို့... အင်း... အခုအထိ အပျိုကြီးပဲလေ’

မေအိန္ဒြေဦးသည် လေးခင်ခင်ကို စိတ်ဝင်စားလာပြီး သူ့ရှေ့က ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

‘အင်း... အိန္ဒြေက ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ အကြောင်းတွေကို အတော် စိတ်ဝင်စားသွားပုံပဲ...’

'ဟုတ်တယ်... ဝန်မလေးဘူးဆိုရင် ပြောပြပါလား ဟင်...'

'ပြောမှာပါ... ပြောပြချင်လို့လဲ စကားတွေကို အစချိခဲ့တာပေါ့

အိန္ဒြေရယ်... ကိုယ့်ဂုဏ် ကိုယ်ဖော်ပြီး ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး အိန္ဒြေ... ဒေါ်လေး
ခင်ခင်တို့ မျိုးရိုးက ဘိုးဘေး အစဉ် အဆက်ကတည်းက ဂုဏ်သရေရှိပြီး
ကြွယ်ဝချမ်းသာလာခဲ့ကြတဲ့ သူတွေပါ... တစ်လင်တစ် မယားစနစ်ကိုလဲ
ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ဦးထိပ်ပန်ဆင်ကြတဲ့ သူတွေချည်းပဲ...

ဒါပေမယ့်... ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့ရဲ့ အဖေ လက်ထက်ကျတော့
ဖေဖေဟာ ယောက်ျား ကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကိုများ
အားကျလေသလား မသိပါဘူး... အမျိုး ထဲကနေ ထူးပေါက်ပြီး ဒေါ်သဉ္ဇာကို
ဖောက်ယူသခဲ့တယ်လေ... ဒေါ်သဉ္ဇာဟာ မျိုးရိုးဂုဏ် ဘာတစ်ခုမှ မရှိပေမယ့်
ရုပ်ရည်ကတော့ စံမတူအောင်လှတယ်... ဒီအလှကို ဖေဖေက မြတ်နိုး
ကိုးကွယ်မိတယ်... ထင်ပါရဲ့... ဗြိတိန်က အချစ်အတွက် နန်းစွန့်တဲ့ ဝေလ
မင်းသားကြီးလိုပဲ ဖေဖေဟာ တစ်မျိုးလုံးကို တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပုန်ကန်ပြီး
ဒေါ်သဉ္ဇာနောက်ကို ပါသွားခဲ့တယ်လေ၊ အင်း... သိပ်ကို စိတ်ပျက်စရာပါပဲကွယ်...'

လေးခင်ခင်က သူ့ လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို ဇစ်ပိတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို
ကျော်ပြီး ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူ့ စိတ်အာရုံများက ဝေးဝေးဆီသို့ ပြန်လွင့်သွားသည့်နယ် မေအိန္ဒြေဦး
တွေ့မြင်ရ၏။

တကယ်လည်းပဲ လေးခင်ခင်၏ စိတ်အာရုံများ
အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းများဆီသို့ တမုဟုတ် ချင်း ရောက်ရှိသွားနေခြင်းပါ...

မိခင်ကြီး မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျခဲ့ရသည့်နေ့ရက်များ
ချမ်းမြေ့သာယာသော အိမ် ထောင်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်များ ခု
လောလောလတ်လတ်ကြီးဖြစ်နေသလို လေးခင်ခင်ရင်ထဲ ခံစားလာရသည်။

ရင် နင့်နင့်နဲ့နဲ့ ပင့်သက်ကြီး တစ်ချက် ရှိက်လိုက်ပြီး လေးခင်ခင်သည် မေအိန္ဒြေဦး၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာကို အာရုံစူးနင်းစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

'ပြန်ပြောရရင် ပြောကုန်နိမိတ် မထင်ပါဘူး အိန္ဒြေရယ်...'

'ဒီမိန်းမကြီး နောက်တော့ ဘာဖြစ်သွားသလဲဟင်...'

'ပထမတော့ သူ့နောက်ကို ဖေဖေကို အရပါအောင် ခေါ်သွားခဲ့တယ်... နောက်ကျတော့ ဖေဖေက ခေါ်လာလို့ ဖြူးသိရိဝေအိမ်ကြီးပေါ်ကို သူ ရောက်လာခဲ့တယ်လေ... ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ ပဲ မင်းထူးဝေကို သူ မွေးခဲ့တယ်...'

'မင်းထူးဝေဆိုတာ ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့ရဲ့ အဖေတူ အမေကွဲ မောင်ပေါ့နော်...'

'ဟုတ်တယ် အိန္ဒြေ... ဒီလို ကိုယ်နဲ့ သွေးသားပတ်သက်လာတဲ့ ကလေးမွေးလာတယ် ဆိုတော့လဲ လူကြီးတွေ ဘယ်လိုပဲ ပြဿနာဖြစ်ဖြစ် ကလေးကိုတော့ သံယောဇဉ်မထားဘဲ မနေနိုင်ကြတော့ဘူးပေါ့ကွယ်... တိုတိုပြောရရင် ဒီလိုနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေနဲ့ လုံးလည်လိုက် ရင်းက မင်းထူးဝေကလေး နှစ်နှစ်သားမှာ ဖေဖေရုတ်တရက် လေသင်တန်းဖြတ်ပြီး ဆုံးခဲ့တယ်... အဲဒီ အခါကျတော့ ဒေါ်သဉ္ဇာဟာ သူလိုတဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေကို တောင်းပြီး လိုချင်တာလဲ ရရော ဖြူးသိရိဝေပေါ်ကနေ ဆင်းသွားတော့တာပဲ...'

'ဒါဆို ဒေါ်သဉ္ဇာကြီးနဲ့ ဒေါ်လေးခင်တို့ အဆက်ပြတ်သွားကြတာပေါ့နော်...'

'သူ့ကို ပြတ်နိုင်ပေမယ့် မင်းထူးဝေကလေးကို မပြတ်နိုင်လို့ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဆက်သွယ် မိကြတာပါပဲ... ကြီးတော့လဲ သူ ပညာသင်ချိန်ရောက်တော့ ထူးကပဲ လိုလေလေးမရှိအောင် ထောက်ပံ့ခဲ့တယ်လေ..

'ထူး ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ ဟင်...'

'ထူး ဆိုတာက ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့တူ... မမကြီးရဲ့

တစ်ဦးတည်းသောသား နေမျိုးထူး ဆိုတာပေါ့... အိန္ဒြေ...၊ သူက ဖေဖေ
မရှိတဲ့နောက် ဖြိုးသီရိဝေကို အုပ်စီးလိုက်တဲ့ ဆရာကြီး တစ်ဆူပေါ့ကွယ်... သူ့ကို
တွန်းအားပေးနေသူကတော့ မမကြီးပဲပေါ့...'

'ဟင်... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ တူက ဘယ်အရွယ်မို့လဲ...'

'ထူးက... ဒေါ်လေးခင်ခင်ထက် ငါးနှစ်ပဲ ငယ်တာလေ... မေမေက
အသက် လေးဆယ့် ခြောက်နှစ်မှာမှ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို မွေးတာဆိုတော့ သူနဲ့
အဒေါ်က မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်နေတာပေါ့ အိန္ဒြေ...'

'ဪ...'

'ထူးက ဉာဏ်ထက်မြက်တယ်... လုံ့လ အားထုတ်မှုရှိတယ်...'

ဩဇာကြီးတယ်... ဒါကြောင့် ဖေဖေ မရှိတဲ့နောက်ကို ထူးဟာ ဖြိုးသီရိဝေမှာ
ဆရာကြီးဖြစ်လာတယ်... မမကြီးကလဲ ရှိရှိသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို သူ့သားကိုပဲ
ပုံပေးချင်လာတယ်...'

'ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို ကြည့်ရတာ ဒီထူးဆိုတဲ့လူကြီးကို မုန်းနေသလိုပဲ...'

'အဟွန်း... မုန်းတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး... သူက

ကိုယ့်တူအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးပဲ... ဒါပေမယ့် သူ့ကိုတော့ မကျေနပ်တာအမှန်ပဲ...
သူ့ကြောင့် ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ ဘဝပျက်ခဲ့တာ ဆိုရင်လဲ မမှားဘူးလေ...'

လေးခင်ခင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် နာကြည်းမှုတွေ ထင်ဟပ်လာပြန်၏။ ။

မေအိန္ဒြေဦးက သူ့ဆီက နောက်ထပ် တက်လာမည့် စကားများကို

ငဲ့လင့်နေဟန်ကလေး ဖြင့် ကြည့်နေ၏။ ။

လေးခင်ခင်ကလည်း ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက်မှ စကားကို ဆက်လာသည်။

‘ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ အချစ်ဦးနဲ့ ကွဲခဲ့ရတာ ထူးက အိမ်ပြန်ပြီး အတို့အထောင်လုပ်လို့ပေါ့ အိမ်ဖြူရယ်...’

‘သူက သဘောမတူလို့လား...’

‘ဟုတ်တယ်လေ... မောင်က အခြေအနေမရှိတဲ့ အထဲကဆိုဆေတာ့ သူ့ကို သိုက်တူး သမား စာရင်းကို သွင်းလိုက်ကြတယ်... မရရအောင် ခွဲလိုက်ကြတယ်... ဘီအေနောက်ဆုံး စာမေးပွဲကိုတောင် ဒေါ်လေးခင်ခင်မှာ အစောင့်အကြပ်နဲ့ ဖြေခဲ့ရတာ ... စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ ဖြိုးသိရိ ဝေမှာ ဒေါ်လေးခင်ခင် အကျယ်ချုပ်ချတော့တာပါပဲကွယ်... သူတို့ သဘောတူတဲ့ သူ့ကို ဒေါ်လေးခင်ခင်က မနှစ်မြို့လို့ ငြင်းပြန်တော့ သိရိဝေမှာ ဒေါ်လေးခင်ခင် အနေပိုကျပ်ခဲ့ရတာ ပေါ့... ဒီလိုနဲ့ နေရင်းက အချစ်ကို အမြဲတောင့်တပြီး မချစ်ဘဲ မနေနိုင်ခဲ့မိတယ်...’

ဒေါ်လေးခင်ခင်ဟာ အိမ်ကို ဝင်ထွက်နေတဲ့ ထူးရဲ့ ကုမ္ပဏီက စာရေး ကိုဌေးအောင်ကို တွေ့ပြီး ဆင်ခြင်တုံတရားမထားနိုင်တော့ဘဲ ပစ်ကျသွားမိတယ်လေ... ဒီတစ်ခါတော့ အကွဲမခံ တော့တဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ဟာ ကိုဌေးအောင်နောက်ကို ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်ဆွဲပြီး ရသမျှ ပစ္စည်း ကျုံးယူပြီးတော့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားမိခဲ့တယ်...

ကြာကြာဝါးမှ ခါးမှန်းသိ ဆိုသလို အတူနေအတူပေါင်းရတဲ့ အခါကျတော့မှ ကိုဌေးအောင် ဟာ တကယ့် ဣတ္ထိယ သိုက်တူးသမားမှန်း သိရတော့တာပါပဲ... ဘဝလဲဆုံး မိသားစုရဲ့ ပစ်ပယ် မှုကိုလဲ ခံခဲ့ရတဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ဟာ ကိုယ့်အမှားအတွက် ကြံကြံခံပြီး ကိုဌေးအောင်ကို ပေါင်းခဲ့ပါ တယ်... သူ့ အရိုက်အနှက် အညှဉ်းအဆဲကိုလဲ ခံခဲ့ပါတယ်...

ဒီလောက် နေနေတဲ့ ကြားကပဲ သူဟာ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို

ရှေ့တင်ထားပြီး လူမှုဖောက်ပြန် ရေးတွေ လုပ်လာလို့ ဒေါ်လေးခင်ခင် ငရဲကျသလို ခံစားခဲ့ရတယ်... ဖောက်ချင်တဲ့ လူဟာ ဘယ်လိုတားတား ဖောက်တာပါပဲ...

နောက်ဆုံးကျတော့လဲ သူ ဒေါ်လေး ခင်ခင်ကို ပစ်ပြီး အခြား သာယာမှုနောက်ကို လိုက်သွားတာပါပဲ... အိန္ဒြေရယ်...'

'ဒေါ်လေး ခင်ခင်က ပြုံးသိရီဝေကို ပြန်မသွားဘူးလား ဟင်...'

'မသွားပါဘူး... သွားလဲ မသွားဝံ့တော့ဘူးလေ... မမကြီး... မမလတ်နဲ့ ထူးတို့က ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို ဆွေမျိုးစာရင်းက ပယ်ဖျက်ပြီး အမွေပြတ် ကြော်ငြာထားခဲ့ကြတာ အိန္ဒြေရဲ့...'

စိတ်မောသွားဟန်ကလေးဖြင့် မေအိန္ဒြေဦးက ပင့်သက်ကလေး ရှိုက်လိုက်သည်။

'အဟင်... အိန္ဒြေ ဒေါ်လေးခင် အကြောင်းတွေ ကြားပြီး စိတ်မောသွားတယ် ထင်တယ် နော်...'

'ဟုတ်တယ်... စိတ်လဲမောတယ်... စိတ်လဲ မကောင်းပါဘူး...'

'ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ ကံတရားပေါ့ အိန္ဒြေရယ်...'

'ခု ဒေါ်လေး ဘယ်သွားမယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားသလဲဟင်...'

'အဟင်... ဆုံးဖြတ်ချက် ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး အိန္ဒြေ... အပူသည်ကို ဘယ်သူက ကော လက်ခံချင်ကြမှာလဲ... ဒေါ်လေးခင်ခင်လေ ကိုယ့်ဘဝကို ရွက်စုံဖွင့်ပြီးပဲ မျှောလိုက်တော့ မယ်...'

နူးညံ့သော နှလုံးသား သန္ဓေတည်စကတည်းက ပါလာခဲ့သော မေအိန္ဒြေဦးမှာ လေးခင်ခင် ၏ ဇာတ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို သိပြီးသည့်နောက်တွင် သနားစိတ် ညှာတာစိတ် ထောက်ထား စိတ်တွေ သူ့အပေါ် ဖြစ်ပေါ်၍ လာ၏။

'ဒေါ်လေး ခင်ခင်...'

'ပြောပါ အိန္ဒြေ...'

'ဘယ်မှ သွားမနေတော့နဲ့လေ... အိန္ဒြေတို့နဲ့ပဲ နေလိုက်ပါတော့...'

'ကိုယ့်အတွက်နဲ့ အိန္ဒြေလေး စိတ်ဆင်းရဲနေရတာ ကို ဒေါ်လေးခင်ခင်

မမြင်ချင်တော့ပါဘူး ကွယ်...'

'အိန္ဒြေ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့တာပါဘူး... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ ဘဝကို

နားလည်သွားပြီ ဆိုပါတော့လေ...'

'တကယ် ပြောတာလား အိန္ဒြေရယ်...'

'တကယ်ပါ...'

လေးခင်ခင်၏ လက်မှ သေတ္တာကြီးကို တစ်ဘက်သို့

တွန်းရွှေ့သွားလိုက်သည်မို့ လေးခင်ခင်သည် ဝမ်းသာစိတ်အားကြီးကာ

မေအိန္ဒြေဦး၏ လက်ကလေးကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ပြီး အသံများထွက်အောင်

ငိုချလိုက်ပါသည်။

'အို... မငိုနဲ့လေ... ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာ လဲ ဒေါ်လေး ခင်ခင်ရယ်...'

အသံ တုန်အက်အက်ကလေးဖြင့် မျက်ရည်တွေ ရစ်ပဲဆိုတက်စွာ

မေအိန္ဒြေဦးက ပြော လိုက်သည်။

'ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ ကလေးရယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင် ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ။

..'

'ဖြစ်ရလေ ဒေါ်လေးခင်ခင်ရယ်...'

(၃)

မေအိန္ဒြေဦးကလေးနှင့် ပြေလည်မှု ရှိသွားနေပြီမို့ ဒီအိမ်မှာ
နေရသည်မှာ လေးခင်ခင် အတွက် စိတ်ပေါ့ပါးချမ်းမြေ့စရာ ဖြစ်လာ၏။

မေအိန္ဒြေဦးကလေး၏ ကြည်ဖြူမှုကို ရယူရန်အတွက် လေးခင်ခင်မှာ
သူဘက်ကချို့ယွင်း ချက် မရှိအောင် ဦးမင်းသိမ်းနှင့် အကင်းဆုံး အရှင်းဆုံး
နေပြနေ၏။

လေးခင်ခင်အပေါ် သံသယကင်းနေပြီမို့ မေအိန္ဒြေဦးကလေး၏
ဆက်ဆံရေးမှာလည်း ပြေ ဖြစ်ချောမွေ့၍ နေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ အရိပ်အကဲကို လေ့လာနေသော ဦးမင်းသိမ်းသည်
ပြေလည်မှုများ တစ်နေ့ ထက်တစ်နေ့ တိုး၍ မြင်လာရသောအခါ
ကျေနပ်အားရမဆုံး ဖြစ်လာ၏။

ဤကျေနပ်မှုက ပြဿနာကို လမ်းစဖော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ကိုတော့
ဦးမင်းသိမ်းခမျာ သမိရှိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

လေးခင်ခင်ကို ဖြူစင်သော သဒ္ဒါစိတ်ဖြင့် မူလအစက ဦးမင်းသိမ်း
ကူညီခဲ့သည်။ ယခုတော့ အနီးကပ်ကြာလေတွေ့မြင်ရလေ ဖြစ်လာသောအခါ
မဟာဆန်၍ သားကောင်းမိခင် ပီသသော အသွင်ဆောင်နေသည့် သူးကလေးကို
မုဆိုးဖိုကြီး ဦးမင်းသိမ်း၏ စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ တိမ်းညွတ် လာ၏။

ချစ်သော ဇနီးသည် ကံအကြောင်းမလှ၍ ဆုံးခဲ့သည်မို့
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးဖိုဖြစ် လာခဲ့သော ဦးမင်းသိမ်းသည်
လူမမည်ဘဝကတည်းက အမိမဲ့ဖြစ်ခဲ့သော သမီးကလေးကို မေတ္တာ သဒ္ဒါတွေ
စုပုံပေးပြီး ချစ်ခဲ့ရသည်မှာ ယခုဆိုလျှင် သမီးကလေး မေအိန္ဒြေဦးပင်
အသက်ဆယ့်ခုနှစ် နှစ်ပင် တင်းတင်းပြည့်ပြီးလေပြီ ဖြစ်သည်။

အသက်လေးဆယ် စွန်းရုံကလေးသာ စွန်းသေးသော ဦးမင်းသိမ်းမှာ
အထီးကျန်ဘဝ နေလာခဲ့ရသည့်နေ့များကို အစက မဆန်းစစ်မိခဲ့သော်လည်း ယခု
လေးခင်ခင်ကို ရင်းနှီးလာရ သည့်အခါတွင်တော့
လည်ချောင်းခြောက်ရသည့်အဖြစ်မျိုး မကြာခဏ ဖြစ်၍ လာရသည်။

အသစ်တစ်ဖန် ရင်တွင် ဖြစ်ထွန်းလာသော မေတ္တာပန်းဖူးကလေး
အစွမ်းကုန် ပွင့်ပစ်လိုက် ချင်ဆေပမယ့် သမီးကလေး မေအိန္ဒြေဦးကို ဦးမင်းသိမ်း
ရုံ၍ နေသည်။

သမီး၏ စိတ်နေစိတ်ထား ယခုအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း
သွားနေရင်တော့ ကောင်းပါ၏။ နို့မဟုတ်ဘဲ သူနှင့် လေးခင်ခင်အပေါ်
မျက်ရှုသွားလျှင်တော့ သူ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရတော့မည်မှာ သေချာ၏။

သည်မထွေးနိုင် မအန်နိုင်သော စိတ်ကြီးကို ဦးမင်းသိမ်းခမျာမှာ
နေ့ညမပြတ် ခံစားနေခဲ့ရာ တစ်နေ့တွင်တော့ အမှတ်မထင်ဘဲ
ပေါက်ကွဲမှုကြီးတစ်ရပ် ဦးမင်းသိမ်းတွင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။

ရုံးက အပြန်တွင် တံခါးမကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်
တွေ့မြင်ရမြဲဖြစ်သော အပြုံးရှင်မလေး ကို မတွေ့မြင်ရသောအခါ ဦးမင်းသိမ်း
မျက်လုံးများက အိန္ဒြေမရ လှုပ်ရှားသွားကြရသည်။

'လေးခင်ခင်ရော သမီး... လေးခင်ခင်ရော...'

'အား... ဖေဖေကလဲ... လန့်လိုက်တာ... ဖြည်းဖြည်း မေးစမ်းပါ...
ဒေါ်လေးခင်ခင်ရှိ ပါတယ်... ဘယ်မှ ထွက်မပြေးပါဘူး...'

'ဪ... သမီးလေးရယ်... ခါတိုင်းလို မတွေ့မိလိုက်ရလို့ပါ...'

မေအိန္ဒြေဦးက ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်ပြီး..

'သူ... နည်းနည်း ကိုယ်လက် မအိမသာဖြစ်လို့တဲ့... အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေတယ်...'

'ဟုတ်ရဲ့လား သမီးရယ်... လေးခင်ခင်က အားကြီး နှုတ်ပိတ် ရေငုံနေတတ်တာ...'

'ဟာ... ဖေကလဲ... သည်းကို သည်းလွန်းတယ်... သူ မပြောလဲ တစ်ခုခုဆိုရင် အိန္ဒြေ သိပါတယ်... အိန္ဒြေလဲ နားလည်တတ်တဲ့အရွယ်ပါ ဖေဖေရဲ့...'

မေအိန္ဒြေဦးကလေးက နှုတ်ခမ်းကလေးစူးကာ ဖခင်၏ တိုက်ပုံအကျ..ကို အိမ်တိုင်ရှိ သမင်ချီတွင် ချိတ်ဆွဲပြီး မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ကလေး ထွက်ခွာသွား၏။

'ဟင်း... သမီးရယ်... လေးခင်ခင်အပေါ် တွယ်ငြိလာမိတဲ့ ဖေဖေသံယောဇဉ်ကို သမီးကို ဘယ်လိုများ ဖွင့်ပြောရမလဲကွယ်...'

စို့တက်လာသော နဖူးက ချွေးတွေကို သုတ်ပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ကိုယ်စိတ် နွမ်းချဟန်ကြီးဖြင့် ဦးမင်းသိမ်းက ထိုင်ချလိုက်သည်။

'အင်း... ငါ့ ဖေဖေကတော့ မရိုးတော့ဘူး... ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို မမြင်ရတာ နဲ့ ပြူးပြူး ပျာပျာကို ဖြစ်သွားတာပဲ... ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ခက်မယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင်က ဘယ်လိုပဲ ကင်းအောင်နေနေ... ဖေဖေပုံက မရိုးမှ မရိုးတော့တာပဲ... ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ... ဒေါ်လေး ခင်ခင်ကို ငါ ဒီအတိုင်းပဲ ခင်တယ်... တကယ့် မိထွေးအဖြစ်တော့ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး... သူက ခုအတိုင်းမှာတော့ ကောင်းပြီး တကယ့် မိထွေးဘဝ ရောက်သွားရင် စိတ်မပြောင်းဘူးလို့ ပြောနိုင်မှာလား... အို... စိတ်ပြောင်းလဲ မသွားလဲ ငါ ဖေဖေနဲ့ သူ့ကို သဘောမတူနိုင်ပါဘူး... ငါ့ မေမေနေရာ သူ အစားထိုးဝင်မှာ ငါ လုံးဝ

လက်မခံနိုင်ပါဘူး...'

မေအိန္ဒြေဦး၏ ရင်ထဲတွင် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တင်းတင်းမာမာ ခါးခါးသီးသီးပင် ဖြစ်နေ၏။

အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲကာ နဖူးပေါ်လက်တင်၍ စဉ်းစားခန်းဝင်နေသော လေးခင်ခင်မှာလည်း သူ့ဘဝတွင် မကြုံစဖူးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အကြင်နာနှင့် အယုအယများကို တစ်မိမိစိမိ စဉ်းစားမိကာ ရင်မှာ တသိမ့်သိမ့် တနွေးနွေးဖြစ်၍ နေ၏။

သူ့ စိတ်တွေ အဆုံးအစွန်အထိ လွတ်မထွက်ခင်မှာ သူသည် ထိန်းချုပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

'မဖြစ်ပါဘူး... မဖြစ်ပါဘူး... ငါ့အတွက် အိန္ဒြေကလေး စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်စေရပါဘူး၊ ဒီကလေးမက ငါ့အပေါ် သဒ္ဒါပျက်အောင် ငါ မလုပ်သင့်ဘူး... ဟုတ်တယ် မလုပ်သင့်ဘူး...'

သူ့ စိတ်ကို ဇာန်ကြိုးဆွဲထားပြီး လေးခင်ခင်သည် ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါနေ၏။

သည်ညက ညစာ ထမင်းစားဝိုင်းကလေးက တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထမင်းဝိုင်းတွင် ထိုင်နေသော သားအဖနှစ်ယောက်ရင်ထဲ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ခံစားချက် ရှိနေကြ၏။

မေအိန္ဒြေဦး၏ ရင်ထဲတွင်က မေတ္တာတစ်ခုကို ငတ်မွတ်စွာ တောင်းတစ်တ် ပြင်းပြနေ၏။

တိတ်ဆိတ်စွာ တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း စားသောက်ခြင်းကို ရပ်တန့်ကာ ဦးစွာ လှုပ်ရှား ပြောဆိုလာသူက ဦးမင်းသိမ်းပင် ဖြစ်သည်။

'သမီး အိန္ဒြေ...'

မေအိန္ဒြေဦးက လက်ထဲက ထမင်းလုတ်ကို ပါးစပ်ထဲသွင်းရန် ဟန်ပြင်နေရာမှ ရပ်တန့်၍ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

'လေးခင်ခင် ရိုးရိုးသားသား နေမကောင်းရုံပဲ ဟုတ်ရဲ့လား ဟင်...'

'ဖေဖေက အိန္ဒြေနဲ့များ ကတောက်ကဆဖြစ်တယ်လို့ ယူဆနေလို့လား ဟင်...'

ဦးမင်းသိမ်း၏ အဖြေကို တည့်တည့်မဖြေဘဲ မေအိန္ဒြေဦးက မေးခွန်း ပြန်ထုတ်လိုက်သည်။

ဦးမင်းသိမ်းက မျက်လွှာ ချပစ်လိုက်ပြီး...

'ဖေဖေ စိုးရိမ်လို့ပါ သမီး...'

'အဟင်း... ဖေဖေက ဒေါ်လေးခင်ခင်အပေါ် သိပ်ကို စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြုလိုက် နေတာပဲ နော်...'

ခန်းခနဲနှင့် သူ့ကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြောနေသော သမီးဖြစ်သူကို ဦးမင်းသိမ်းက မျက်လွှာ အသာပင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

'တစ်လောကလုံးမှာ ဒီသမီးနဲ့ ဒီအဖေ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြော ကြတာ ကောင်းမယ်လို့ ဖေဖေ ယူဆလိုက်ပြီ သမီး...'

'ပြောပါ ဖေဖေ... သမီးကလဲ အသလို ပြောတာပဲ ကြိုက်ပါတယ်...'

'ဖေဖေ လေးခင်ခင်ကို လက်ထပ်ချင်တယ် သမီး...'

'ဟင်... ဖေဖေတို့ လက်ထပ်ထားခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား...'

'အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်သလို မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်... ဟန်ဆောင်မှု မဟုတ်တဲ့ လက်ထပ်ခြင်းကို ပြောတာပါ...'

'ဖေ... ဖေဖေ... သ... သမီးကို မချစ်တော့လို့လား ဟင်...'

လည်ချောင်းတွင် တစ်ဆို့နေသံကြီးဖြင့် မေအိန္ဒြေဦးက ဖခင်ကို မေးလိုက်သည်။

'ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သမီး... သမီးကို ချစ်လို့လဲ ဖေဖေဘဝတစ်ခုလုံး သမီး အတွက် နှစ်မြှုပ်ထားခဲ့တာ သမီး အသိပါကွာ...'

'ဟုတ်တယ်လေ... ဟိုတုန်းကတော့ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့်... ခု... ခုတော့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကြီး သမီးနဲ့ ဖေဖေကြား ဝင်... ဝင်လာလို့...'

'သမီးလေးရယ်... ဖေဖေနဲ့ သမီးကြားမှာ အခိုင်အမာ တည်ရှိနေတဲ့ မေတ္တာကို ဘယ်အရာကမှ မချိုးဖျက်နိုင်ပါဘူး... သမီးလဲ နားလည်တတ်တဲ့အရွယ်ရောက်နေပါပြီ... ဖေဖေရဲ့ အထီးကျန်ဆန်တဲ့ ဘဝကို သမီးလေး စာနာတတ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်...'

နားလည်သည်ကို နားမလည်ချင်ယောင်ဆောင်နေသော မေအိန္ဒြေဦးသည် ဆတ်ခနဲ ထမင်းဝိုင်းမှ ထထွက်သွားတော့သည်။

'သမီး... သမီး... မေအိန္ဒြေ...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် မီးဖိုခန်းဆီသို့ ပြေးထွက်သွားခဲ့ပြီး ဝမ်းနည်းစိတ်ကို မထိန်းမသိမ်းနိုင် တော့ကာ သည်းထန်စွာ ငိုရှိုက်မိလေ၏။

'ဟူး... သမီး စိတ်ဆင်းရဲသွားရှာပြီ... အို သမီး စိတ်ဆင်းရဲတာကို ငါ မမြင်ရက်ပါဘူး... ငါ့ဆန္ဒတွေ ငါ ပြန်သိမ်းဆည်းထားလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်...'

ဦးမင်းသိမ်းသည် သူ့စိတ်ကို ဖြေဖျောက်ရန် သမင်ချိုတွင်

ချိတ်ဆွဲထားသော အနွေးထည် တစ်ထည်ကို ဖြုတ်ယူပြီး ကမ်းနားလမ်းဘက် သွားရန် အိမ်ပေါ်က ဆင်းထွက်ခဲ့သည်။

ရေကုန်နေသော ရေတကောင်းလေးကို ရေဖြည့်ရန် လှေကားထိပ်ဆီသို့ရောက်နေပြီဖြစ် သော လေးခင်ခင်သည် အိမ်ပေါ်က ညို့မှောင်နေသော မျက်နှာကြီးဖြင့် အလျင်အမြန်ဆင်းသွား သော ဦးမင်းသိမ်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

‘သားအဖတွေ မပြေမလည် ဖြစ်ကြပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့... ဟင်း... ငါ့ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပါ... သာယာအေးချမ်းတဲ့ သူတို့ သားအဖဘဝထဲ ငါဟာ ဂြိုဟ်ကောင်တစ်ကောင်လို ဝင်နေပြီထင်ပါရဲ့’

ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ရုတ်တရက် စိုးမိုးလာပြီး လေးခင်ခင်မှာ ကိုယ်ကြီး ယိုင်ထိုး၍ သွား၏ ။

‘အို...’

အလျင်အမြန် သတိပြန်ထားလိုက်ပေမယ့် လှေကားထိပ် အစွန်အဖျားကို ရောက်နေပြီဖြစ် သော သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ...

ရေတကောင်းက အလျင် ရေတကောင်းနောက်က သူ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လှေကားပေါ်မှ ကျခဲ့သည်။

လဲပြီသံ...။

လိမ့်ကျသံ...။

ကွဲရှသံများက မီးဖိုဆောင်ထဲတွင် အငိုတန့်ပြီး မျက်နှာကလေး စူပုပ်နေသော မေအိန္ဒြေဦး အိမ်ရှေ့ဆီသို့ လေအလျင်ကဲ့သို့ ရောက်ရှိလာစေ၏ ။

‘ဟင်... ဒေါ်လေးခင်ခင်’

လှေကားရင်းတွင် ခွေခွေခေါက်ခေါက်ကျနေသော လေးခင်ခင်ကို

မေအိန္ဒြေဦးသည် ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ပြေးပွေ့လိုက်မှန်း မသိတော့ပါ...

'ဒေါ်လေးခင်ခင်... ဒေါ်လေးခင်ခင်... အဟင့် ဟင့်... ခေါ်လိုလဲ မရတော့ပါလား... ကြီးကြီးစောရေ... လာကြပါဦး...'

ခေါင်းရင်း ခြေရင်းအိမ်က လူတွေကို မေအိန္ဒြေဦးသည် ငိုသံများဖြင့် အသံကုန်ဟစ်၍ အော်လိုက်သည်။

'ဟဲ့... ဟဲ့... ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်တာလဲ...'

ခေါင်းရင်းအိမ် ခြေရင်းအိမ်က လူတွေ စုပြုပြီး မေအိန္ဒြေဦးတို့ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာကြ သည်။

'မသိဘူး ကြီးကြီးစောရဲ့ အသံတွေ ကြားလို့ မီးဖိုထဲကထွက်ကြည့်တော့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို အဲသလိုကြီးတွေ့ရတာ ပဲ... ဟီး... ဟီး... ဟီး...'

'ဟဲ့... ဟဲ့... ဖိုးတင်တင်... ခုတင် မောင်မင်းသိမ်း တာရိုးဘက် ထွက်သွားတာ ကြီးကြီး စော မြင်လိုက်တယ်... သွားပြေးခေါ်ချည်စမ်း... မြန်မြန်...'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...'

ဖိုးတင်တင်ကိုလေး အိမ်ပေါ်က ဒုန်းစိုင်းပြေးတော့သည်။

'သမီး မငိုနဲ့... မငိုနဲ့... သတိလစ်နေတာပါ... စိတ်ကိုထိန်း... စိတ်ကိုထိန်း...'

ဖိုးတင်တင်၏ အမေ ဒေါ်သန်းခင် မေအိန္ဒြေဦး၏ ပခုံးကလေးကို အသာဖိကာ နှစ်သိမ့်လိုက် သည်။

'ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလို့ မဖြစ်ဘူး... မသန်းခင်ရဲ့ ကလေးမက မပေါ့မပါးကြီးနဲ့ ဆေးရုံ အမြန်တင်မှ...'

'ဟုတ်တယ်... မသန်းခင်... ကျုပ် ဆိုက်ကားသွားခေါ်လိုက်မယ်...'

မသန်းခင်၏ ခင်ပွန်း ဦးဖေစိန်က ဆိုက်ကားပြေးခေါ်လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးမင်းသိမ်းတစ်ယောက် အိမ်ပြန်မရောက်ခင်

လေးခင်ခင်မှာ ဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့၏။

အရေးပေါ်အခန်းတွင် လေးခင်ခင်ကို ဆရာဝန် ဆရာမများက

ကြပ်မက်ကုသနေချိန်တွင် ဆေးရုံခန်းထဲသို့ ဦးမင်းသိမ်း ကမူးရှူးထိုး ပြေးဝင်လာ၏

။

'လေးခင်ခင်... လေးခင်ခင်...'

ဒေါ်စောမြင့်က ပူပုံပန်းကြီးနေသော ဦးမင်းသိမ်းကို

လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

ခုံတန်းကလေး တစ်နေရာတွင် ကုပ်ကုပ်ကလေး ညှိုးငယ်စွာ

ထိုင်နေသော မေအိန္ဒြေဦး သည်။ ဦးမင်းသိမ်း၏ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ပျက်

လှုပ်ရှားမှုများကို ကြည့်ပြီး တွေဝေသွားတော့ သည်။

'ဖေဖေဟာ ဒေါ်လေးခင်ခင်အတွက် ပူပင်သောက ကြီးနေလိုက်တာ

ဖေဖေ... ဒေါ်လေး ခင်ခင်ကို သိပ်ချင်နေတာ ထင်ရှားနေပြီ... ဖေဖေဆန္ဒကို ငါ

မလိုက်လျောနိုင်ခဲ့တာတွေ မှားနေ ပြီထင်တယ်... ဖေဖေဟာ

သနားဖို့ကောင်းတယ်... သူ့ခမျာ ငါ့ကို အတင်းအဓမ္မကြီးတော့

အတိုက်အခံမလုပ်ရှာပါဘူး... အင်းလေ ဒေါ်လေးခင်ခင်

ပြန်နေကောင်းလာရင်တော့ ဖေဖေ နောက်ထပ် ဆန္ဒပြုလာရင် ငါ

ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲ သူ့ ဆန္ဒတွေကို လိုက်လျောလိုက်ပါတော့မယ်'

'မောင်မင်းသိမ်း ထိုင်... ထိုင်... ထိုင်နေလိုက်... စိတ်ကို

အေးအေးထား... ဘုရား ဆုတောင်းရုံက လွဲလို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး...'

ဒေါ်စောမြင့်က လူကြီးပိပိ ဦးမင်းသိမ်းကို နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျနေ၏။

မကြာခင်တွင် ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို ကြပ်မတ်ကုသပေးနေသော

ဆရာဝန်ကြီး အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

ဖေဖေက ပြေး၍ ဆရာဝန်ကြီးကို တွေ့လိုက်သည်။

မျက်စိ မျက်နှာ သိပ်မကောင်းလှသော ဆရာဝန်ကြီးက

ဒေါ်လေးခင်ခင်မှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ကြောင့် သားပျက်ပြီး သွေးသွင်းဖို့ အရေးတကြီး လိုအပ်နေကြောင်း ဖေဖေကို ပြောပြလာသည်။

ဖေဖေက အရူးမီးဝိုင်းသလို မျက်နှာကြီးဖြင့် သူ့လက်မောင်းကြီးကို

ဆရာဝန်ရှေ့သို့ အတင်း တိုးပေးကာ...

'ကျွန်တော်... ကျွန်တော့်သွေး... သွေးကို ယူပါ ဆရာ... သူ့အတွက်

ကျွန်တော် သွေးပေး... ပေးပါမယ်...'

ဆရာဝန်ကြီး၏ မျက်နှာ ဝင်းထိန်သွား၏။

'ဟာ... ကောင်းတာပေါ့... ခင်ဗျားသွေးက ဘာအမျိုးအစားလဲ...'

'ဘိ... သွေးပါ ဆရာ...'

'ဟာ... မဖြစ်ပါဘူးဗျာ... ဒေါ်လေးခင်ခင်က အိုသွေး... သူ့အတွက်က

အိုသွေးရမှ ဖြစ်မှာ... အို အမျိုးအစားက ဒီပြင် သွေးအုပ်စုကို လုပ်မခံဘူးဗျ...'

'ဟင်... ဒါ... ဒါဆိုရင် ဒုက္ခပါပဲ...'

ဖေဖေသည် သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို လိုက်ကြည့်နေသည်။

ထိုကမှ တစ်ဆင့် မမှိတ်မသုန်သော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို

ကြည့်နေသော သမီး၏ မျက်နှာ ပေါ်တွင် အကြည့်များက ကွက်ကျနေသည်။

ဦးမင်းသိမ်း၏ မျက်လုံးတွေက သမီးငယ်အား တောင်းပန်တိုးလျှိုးမှု

အပြည့်ပါနေသည်။ အသနားခံနေသယောင်လည်း ရှိ၏ ။ သူ၏ သမီးငယ်
မေအိန္ဒြေဦးသည် 'အိုသွေးရှင်' မဟုတ်ပါ လား... ။

'အသက်သည်သွေး... သွေးသည် အသက်...'

'သင့်သွေးဖြင့် ဇီဝိတဒါနပြုပါ...'

ဆေးရုံ၏ နံရံပိုစတာများမှ အကြည့်ကို ခွာကာ ဒေါ်လေးခင်ခင်၏
အသက်ကို သူ့သွေးဖြင့် လုယူပြီး ဖခင်၏ စိတ်ချခမ်းသာမှုကို ပေးဆောင်ရန်
မေအိန္ဒြေဦးသည် သူဝတ်ထားသော အကျ.. လက်စကလေးကို ပင့်ကာ
ဆရာဝန်ကြီး၏ ရှေ့သို့ တိုးထွက်ခဲ့သည်။

'ဒေါက်တာကြီး သမီးရဲ့ သွေးက အိုသွေးပါ... လူနာအတွက် သမီး
သွေးလှူချင်ပါတယ်'

'သမီး... သမီးလေး...'

ဦးမင်းသိမ်းက သမီး၏ ပခုံးကို တုန်နေသော လက်များဖြင့်
ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

'စိတ်မပူပါနဲ့ ဖေဖေ... ဒေါ်လေးခင်ခင် နေကောင်းသွားမှာပါ...'

မေအိန္ဒြေဦးက ဖခင်ကို လှည့်၍ အားပေးလိုက်သည်။

ဦးမင်းသိမ်းက မျက်ရည် ရွန်းစိုနေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် သမီးဖြစ်သူ၏
မျက်နှာကို ကြည့် ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေသည်။

'လာ... သမီးလေး...'

ဆရာဝန်ကြီးက မေအိန္ဒြေဦးကလေးကို ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

မိမိ၏ သွေးဖြင့် အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်တင်လိုက်နိုင်သော ပီတိက ပြောမရနိုင် အောင် မေအိန္ဒြေဦးကလေး၏ ရင်ထဲတွင် ခံစားနေရသည်။

သေမင်း၏ တံခါးဝမှ ပြန်ထွက်လာနိုင်ခဲ့သော လေးခင်ခင်က လေးပင်နေသော မျက်ခွံများ ကို အတင်းမကာ သူ့အသက်သခင်ဖြစ်လာသော မေအိန္ဒြေဦးကလေး၏ မျက်နှာကို ကျေးဇူးတင် မဆုံးသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေ၏

။

မေအိန္ဒြေဦးက လေးခင်ခင်၏ လက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

'ဒေါ်လေးခင်ခင် နေကောင်းအောင် နေနော်...'

လေးခင်ခင်က ဦးခေါင်းကို အသာညိတ်ပြလိုက်သည်။

'ရော့... ကလေး ဒီဆေးတွေကို မှန်မှန်သောက်နော်... ခုအိမ်ပြန်ပြီး အနားယူလိုက်... မင်းကို တို့တစ်တွေအားလုံးကလဲ အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်တင်လိုက်သူအဖြစ်နဲ့ ကျေးဇူး တင်မဆုံးရှိုလှပါတယ်... ဂုဏ်လဲ ယူပါတယ်...'

ကြည်နူးမှုများ ထပ်ဆင့်၍ မေအိန္ဒြေဦးကလေး၏ ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့ရသည်။

ဦးမင်းသိမ်းက သမီးငယ် ပခုံးကို အသာဖက်၍ ဆေးရုံအပြင်ဘက်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်လာ ခဲ့သည်။

'သမီးလေး...'

'ဖေဖေ...'

'သမီးကိုလေ... ဖေဖေ... ဖေဖေ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်

ကျေးဇူးတင်မိပါတယ် ကွယ်...'

'သမီးကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး... ဖေဖေရယ်... သမီးကို တစ်သက်လုံး ကျွေးမွေး ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ ဖေဖေကျေးဇူးတွေကို သမီး ဆပ်နေတာပါ... ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို ဂရု စိုက်ပါ... ဖေဖေ... ဒီနေ့ ဒီရက်ကစပြီး ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာမှု အပြည့်အဝလဲ ခံစားရပါတော့မယ်... သမီး ကတိပေးပါတယ်...'

'သမီး... သမီးလေး... ဒါဆိုရင် ဖေဖေဆန္ဒတွေကို...'

'ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ... ဖေဖေ ဆန္ဒမှန်သမျှ သမီး လိုက်လျောပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက် ပါပြီ...'

'အို... လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ်...'

'ကဲ... ကဲ သားအဖနှစ်ယောက် အလွမ်းသည်မနေကြနဲ့ ဒီကလေးက သွေးလှူထားတာ မြန်မြန်ပြန်နားမှ ဖြစ်မယ်...'

သားအဖနှစ်ယောက်ကြား ပြောဆိုနေသည့် စကားများကို အဓိပ္ပာယ်မသိရှာသော ဒေါ်စော မြင့်ကြီးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

'အို... ဟုတ်ပါရဲ့... ကဲ ကဲ... သမီးလေး ပြန်နားချည်နော်... ဒေါ်ဒေါ်စောရယ်... ဒေါ်ဒေါ်စောပဲ သမီးကို ဆက်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးပါနော်...'

'ဟုတ်ပါပြီတော်... ဟုတ်ပါပြီ...'

'အင်း... ညည်းအမေ နဲ့နဲ့ ဝေ ဆုံးပြီးကတည်းက အိမ်ထောင်ထပ်မပြုနဲ့ ဒီသမီးကလေး ကိုပဲ တစိုက်မတ်မတ် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးလာတဲ့ မင်းသိမ်းတစ်ယောက် မပြောမဆို ဖြုန်းခနဲ လေးခင်ခင်ကို လက်ထပ်ယူလာတော့ တို့များမှာ ပူလိုက်ရတာ ... ညည်းလေးနဲ့မှ အဆင်မှ ပြေပါ့မလားလို့... ခုများတော့ ကိုယ့်မျက်စိ ကိုယ့်နားတောင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရပြီ အေ...'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြီးကြီးစောရဲ့...'

'ညည်းလေးတို့တစ်တွေ ချစ်ချစ်ခင်ခင် စည်းစည်းလုံးလုံး

ရှိကြလွန်းလို့ပေါ့... မိထွေးနဲ့ ဒီလောက် ပလဲနဲပသင့်တာ ကြီးကြီးစော တစ်သက်မှာ ညည်းလေး တစ်ယောက်ကိုပဲ မြင်ဖူးသေး တယ်...'

'အဟင်း ဟင်း... ဟင်း သူက ကိုယ့်အပေါ်ကောင်းနေတာပဲလေ...'

ဘာမသင့်မြတ်စရာ ရှိသလဲ ကြီးကြီးစောရဲ့ အိန္ဒြေ ရထားတာ မိထွေးတော် ဂေါတမိလို မိထွေးမျိုးဖြစ်နေလို့ပေါ့...'

'ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ... မယ်မင်းကြီးမရယ်... စကားကလဲ

တတ်လိုက်တာ လွန်ပါ ရော... ကဲ ကဲ... ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်... မောင်မင်းသိမ်း မလာမချင်း ကြီးကြီးစော စောင့်နေမယ်...'

'ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကြီးကြီးစော...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် အဝတ်အစားလဲ ခြေလက်ဆေးကျောပြီး ဆရာဝန်ကြီး

ပေးလိုက်သော ဆေးများထဲမှ တစ်စုံကို သောက်ကာ အိပ်ရာထဲ ဝင်လိုက်သည်။

အိပ်စက်ခြင်းမှ ရုတ်တရက်နိုးလာသည့်အခါတွင် သူ ခုတင်တွင်

ခြင်ထောင်ချထားပြီး အသေအချာညှပ်ပြုထားသည်ကို လည်းကောင်း၊ ညအိပ်

မီးပွင့်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာ

ပုတီးစိပ်နေသော ဖခင်ကြီးကို လည်းကောင်း မေအိန္ဒြေဦး တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

'ဖေဖေ...'

'ဪ... သမီးလေး နေကောင်းတယ်နော်...'

'သမီး နေကောင်းပါတယ်... ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ မအိပ်သေးတာလဲ...'

'ဖေဖေ သမီးကို စိတ်မချလို့ စောင့်နေတာ သမီးက ယောင်နေတယ်လေ..

.. ဖေဖေ ဖေဖေနဲ့...'

'ဟင်... ဟုတ်လား... သမီးတော့ မသိမိလိုက်ပါဘူး...'

မေအိန္ဒြေဦးက ခြင်ထောင်ကို အသာမ၍ အပြင်သို့ ထွက်ရင်း...

ပြောလိုက်သည်။

'သမီးလေး သွေးလှူလိုက်ရလို့ အားနည်းသွားတယ် ထင်ပါရဲ့...'

သမီးကလဲ အစ ကတည်းက နဲ့နဲ့ပျော့ပျော့ကလေး...'

'ရပါတယ် ဖေဖေရယ်... တစ်ရက် နှစ်ရက် နေရင် သမီး

ပြန်အားပြည့်သွားမှာပါ... ဒါနဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကော ဟင်...

နေကောင်းလာပြီလား...'

'သူ ကောင်းကောင်း စကားပြောနိုင်လာလို့ ဖေဖေကို အိမ်မှာ

အိန္ဒြေကလေး တစ်ယောက် တည်း မြန်မြန်ပြန်ပါလို့ နှင်လွှတ်နေတာနဲ့

ပြန်ခဲ့ရတယ်လေ...'

မေအိန္ဒြေ၏ နှုတ်ခမ်းလှလှကလေးတွင် အပြုံးကလေးတစ်ချက်

လူးလွန်သွား၏ ။

'လေးခင်ခင်က သူ့အသက်ကို သမီးကလေး ကယ်လိုက်လို့

ကျေးဇူးတင်နေရှာတယ်... ဖေဖေကိုယ်တိုင်ကလဲ သမီးလေးကို

ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါဘူးကွယ်...'

'ဖေဖေ...'

'ပြောပါ သမီး...'

'ဒေါ်လေးခင်ခင် သမီးနဲ့ ဖေဖေ ကြားဝင်လာလို့ သမီးအပေါ်

အချစ်မလျော့ရဘူးနော်...'

'ဪ... သမီးလေးရယ်... မေတ္တာချင်းက တစ်ကလေးပါ...'

သားသမီးနဲ့ မိဘ ချစ်ခြင်း ကို ဘယ်အရာကမှ မပျက်ဆီးနိုင်ပါဘူးကွယ်...'

နနယ်သော သမီး၏ လက်ကလေးနှစ်ဘက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားကာ ဦးမင်းသိမ်းက ပြောလိုက်သည်။

'သမီးလေး... သမီးလေး ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို ကြည်ဖြူသွားပါပြီ ဖေဖေ...'

'သမီး... သမီးလေး... လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ်...'

အဖေနှင့် သမီးကြား ပြေလည်မှုကြီး ရရှိသွားလေပြီတည်း...။

Book Sharing

(၅)

လေးခင်ခင် နေထိုင်ကောင်းပြီး ဆေးရုံက ဆင်းမည်ဆိုကတည်းက ဦးမင်းသိမ်းသည် လေးခင်ခင်ကို သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် တစ်သက်လုံးပေါင်းသင်း သွားခွင့်ကို ခွင့်ပန်လိုက် သည်။

မေအိန္ဒြေဦးကလေးကိုယ်တိုင်က ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပြုထားကြောင်း သိရသည့် အခါတွင် လေးခင်ခင်လည်း ဦးမင်းသိမ်း၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို သူ့ဘဝ အာမခံချက်တောင်းရန်အတွက် လက်ခံလိုက်တော့သည်။

သုံးဦး သုံးဖလှယ် ကျေနပ်မှုဖြင့် တည်ဆောက်နိုင်သော အိမ်ထောင်ကလေးက သာယာ ငြိမ်းချမ်း၍ လှပနေပါသည်။

မိထွေးနှင့် အိမ်ထောင်ဘက်ပါ သမီးတို့၏ ချေငံပြေပြင်လွန်းနေသော ဆက်ဆံရေးက ပတ်ဝန်းကျင်က အံ့ဩလောက်စရာပင် ဖြစ်နေ၏ ။

'ဟဲ့... မောင်မင်းသိမ်း မိန်းမက ငယ်ပေမယ့် စိတ်ထားလေးကို အကောင်းသား...'

'တို့များက အိန္ဒြေဦးကလေးအတွက် စိုးရိမ်နေတာ ခုတော့အေ... သူက မိထွေးနဲ့ ပုလဲနံ့ပ ကို သင့်လို့...'

'သူတို့သားအမိ သားအဖိတစ်တွေကို ကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလိုက်တာ ဟယ်...'

'တွေ့လား ခင်ခင်နဲ့ သမီး အိန္ဒြေ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ဖေဖေတို့ အိမ်ထောင်လေးက စံပြ အိမ်ထောင်ဖြစ်နေပြီ... အသက်နဲ့ ခန္ဓာတည်သရွေ့ ဒီစည်းလုံးမှု ချစ်ခင်မှုမျိုးနဲ့ပဲ တစ်စိုက်မတ်မတ် နေသွားကြရမယ်နော်...'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဖေဖေ...'

'စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီးရယ်... ခင်ခင်ဘက်ကလဲ ကတိပေးပါတယ်...'

'ကဲ... သားအမိနှစ်ယောက် နေခဲ့ကြဦး... ဖေဖေ

အလုပ်သွားလိုက်ဦးမယ်...'

'ဟုတ်ကဲ့...'

လေးခင်ခင်က ဦးမင်းသိမ်း၏ ရုံးအိတ်ကလေးကို ဆွဲကာ ခြံဝအထိ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေး လိုက်သည်။

ခြံဝရောက်တော့ ဖခင်ဖြစ်သူက အိမ်ရှေ့လှေကားထိပ်တွင် ရပ်၍ သူ့ကို ကြည့်နေသော သမီးဖြစ်သူအား ပြုံး၍ လက်လှမ်းပြလိုက်သည်။ သမီးကလဲ လက်ကလေးကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက် သည်။ ဦးမင်းသိမ်းသည် ဘဝတွင် အရာရာ ပြည့်စုံသော သူ...။

တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် အပျော်ဆုံးသော လူတစ်ယောက်အသွင်မျိုးဖြင့် အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့ ရှေးရှု သွားပါတော့သည်။ မှဆိုးဖိုဘဝနှင့် ကြမ်းတမ်းသော ဘဝခရီးကို လျှောက်ခဲ့ရပါသော ဦးမင်းသိမ်း အတွက် ယခုတော့ ပန်းခင်းသော လမ်းသည် သာယာဖြောင့်ဖြူး၍ နေသည်။

'အင်း... သမီးနဲ့ လေးခင်ခင်အတွက် ငါ တာဝန်ကျေတဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်... လင်သား တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်... ဒီလောက်နဲ့ ရောင့်ရဲနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး... နောင်နှစ်ခါဆိုရင် သမီး လေးလဲ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ကောလိပ်တတ်ဖို့ကိစ္စက ရှိတယ်... သမီးလေးက ဆရာဝန်မကြီး သိပ်ဖြစ်ချင်တာ... သမီးလေး ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်လာရင် ဆေးတက္ကသိုလ်ကို ပို့ပေးနိုင်ရမယ်၊ ဒါ... ငါ့တာဝန်ပဲ... လေးခင်ခင်ကို တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားရမှာလဲ... ငါ့တာဝန်ပဲ... ပြောနေ ကြာပါတယ်လေ... ဒီအပတ်ရုံးအားရက်မှာ လှထွန်းဆီသွားပြီး တိုင်ပင်မှဖြစ်မယ်... သမီးလဲ အင်္ဂုကို မရောက်တာကြာပြီ... လေးခင်ခင်လဲ မရောက်ဖူးသေးဘူး... သူတို့ကိုပါ

ခေါ်သွားရမယ်...'

ဦးမင်းသိမ်းသည် ရှေ့ရေးအတွက် အစီအစဉ်တွေကို ရေးမှတ်ရင်း ရုံးရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်း၍ နေ၏။ သည်နေ့ စိတ်တွေအထူး ပေါ့ပါး၍ နေသည်။ ရုံးတွင်လည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ် မောမော နေနေမိသည်။ မွန်းတည့်ချိန် ရောက်သည့်အခါတွင်တော့ ရန်ကုန် ရုံးချုပ်က စာနှင့်လူ ရောက်ရှိလာသည်။ ကောက်ပဲသီးနှံအဝယ်ဒိုင်များဆီသို့ မနွေးအမြန်သွားရောက်ရမည့် အမိန့်စာ ပါလာသဖြင့် မနက်ဖြန်တွင် အစောဆုံး ခရီးထွက်နိုင်ဖို့ စီစဉ်ရတော့သည်။

ပြီးသည်နှင့် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ဖို့အတွက် ဦးမင်းသိမ်းသည် သည်နေ့တွင် အချိန်ပို မလုပ်တော့ဘဲ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

'ဟယ်... အစ်ကိုကြီး... ဒီနေ့ ပြန်လာတာစောပါလား...'

'ဟုတ်တယ် လေးခင်ခင်... မနက်ဖြန် အစ်ကိုကြီး လေ့နံ့ဘက် ခရီးထွက်ရမှာမို့လို့လေ..'

'ဟင်... ဟုတ်တယ်... ဘယ်နှစ်ရက်တောင် ကြာမှာလဲ ဟင်...'

'သိပ် ကြာမယ်မထင်ပါဘူးကွာ... မသကာ နှစ်ရက် သုံးရက်ပေါ့... ဒါနဲ့ သမီး ပြန်မရောက်သေးဘူး နော်...'

'ရောက်ချိန်နီးနေပါပြီ... အစ်ကိုကြီးရဲ့... ဒီနေ့တော့ ကျူရှင်မတတ်ဘဲ အိပ်တန်းပြန် လာခဲ့မယ်လို့ လေးကို ပြောသွားတယ်...'

'အင်း... အင်း...'

'အစ်ကိုကြီးအတွက် ဘယ် ခရီးဆောင်အိတ်ကို လေး ပြင်ပေးရမလဲဟင်...'

'ဟို... ကိုယ်တို့ ခုတင် ခြေရင်းဗီရိုပေါ်က အညိုရောင်အိတ်ကို ယူလိုက် လေးခင်ခင်... အဲဒီ အိတ်ဆိုရင် အတော်ပဲ...'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုကြီး... ခဏထိုင်နော်... လေး သံပရာရည် ဖျော်လိုက်ဦးမယ်...'

'အေး... အေး...'

လေးခင်ခင်က မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ လျှင်မြန်သွက်လက်စွာ ပြန်ထွက်ခဲ့ပြီး ခင်ပွန်းသည် အတွက် သံပရာရည် တစ်ခွက်ကို ဖျော်ယူလိုက်သည်။

'ရှေ့... အစ်ကိုကြီး...'

'ထိုင်ပါဦး... လေးခင်ခင်...'

လေးခင်ခင်က ဦးမင်းသိမ်း၏ ကုလားထိုင်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဦးမင်းသိမ်းထံမှ ထွက်ပေါ်လာမည့် တစ်စုံတစ်ခုသော စကားကို ငဲ့လင့်၍ နေ၏။

'သမီး ပညာရေးအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ... လေးခင်ခင် သတိထားမိသလား ဟင်...'

'သတိထားမိပါတယ်... အစ်ကိုကြီးရဲ့... အိန္ဒြေလေးက သိပ်ကို ကြိုးစားနေတယ်... သူ မျှော်လင့်သလို အောင်မြင်မယ်လို့ လေး ထင်တယ်...'

'အင်း အောင်မြင်ပါစေ... သမီးကို ဆရာဝန်မကြီးအဖြစ်နဲ့ အစ်ကိုကြီးလဲ သိပ်မြင်ချင်နေ ပါတယ်...'

'ဖြစ်မှာပါ... အစ်ကိုကြီးရယ်... အိန္ဒြေကလေးက ဉာဏ်ကောင်းသလို အလိမ္မာလဲ သိပ်ကြီးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ...'

ဦးမင်းသိမ်း၏ မျက်နှာကြီးပေါ်တွင် သကာဖုံးသော အပြုံးများ ဝင့်ထည့်လာ၏။

ချစ်သော သမီးကလေးအတွက် ဂုဏ်ယူနေဟန် တူပေ၏။

'အစ်ကိုကြီး...'

'ဟင်... ဘာလဲ လေးခင်ခင်...'

'အစ်ကိုကြီး ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် လေးလဲ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ချင်ပါတယ်..

'ဟာ... မဟုတ်တာ လေးရာ... လေး အလုပ် မလုပ်ရဘူးလို့ အစ်ကိုကြီး အခါခါ ပြောခဲ့ပြီ မဟုတ်လား...'

'မဟုတ်သေးဘူးလေ... အစ်ကိုကြီးရဲ့ လေးပါ အလုပ်လုပ်ရင် နှစ်ယောက်လုပ်အားနဲ့ ရတဲ့ ငွေက အိန္ဒြေကလေး ကောလိပ်တက်တော့ ပိုပြီး ဖူလုံမှာပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား...'

'ဒီအတွက် မပူနဲ့ လေး... မပူနဲ့... ဒီမနက်ဘဲ အစ်ကိုကြီး ရုံးသွားရင်း ဒီကိစ္စကို စဉ်းစား ခဲ့တာပါ... နဂိုက ဒီအပတ် ရုံးပိတ်ရက် အင်္ဂု သွားဖို့တောင် စိတ်ကူးပြီးသား...'

'ဘာသွားလုပ်မှာလဲ ဟင်...'

'လေးကို အစ်ကိုကြီး ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား... အင်္ဂုမှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်း ရှိတယ်ဆိုတာ...'

'ဟုတ်ကဲ့... ဟို ကိုလှထွန်း ဆိုတာလား...'

'အေး... ဟုတ်တယ်... လှထွန်းက စီးပွားရေး လုပ်စားနေတာ ကြာပြီ... ခုဆိုရင် အတော့်ကို ချမ်းသာနေပြီလေ... သူ ပွဲရုံတို့ ဆန်စက်တို့မှာ အစ်ကိုကြီးလဲ နိုင်သရွေ့ ထည့်ပြီး သမီးအတွက် ရှာမလားလို့...'

'အို... ကောင်းသားပဲ...'

လေးခင်ခင်က အားတက်သရော ထောက်ခံလိုက်သည်။

'အေးကွာ... ဒီအပတ်တော့ အလုပ်ကိစ္စ ဝင်လာလို့ နောက်အပတ်မှပဲ ဒီကောင်ကြီးဆီ သွားရတော့မယ်...'

'အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်... အစ်ကိုကြီးရယ်...
အလုပ်ကိစ္စအတွက်သာ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ သွားလိုက်ပါ...'

ဦးမင်းသိမ်းက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းကို ညိတ်ပြုပြီး လက်ထဲက
သံပရာရည်ခွက်ကို သောက်လိုက်သည်။

(၆)

'ဟယ်... ဖေဖေ အစောကြီး ပြန်ရောက်နေတယ်...'

ကျောင်းက အပြန် ဖခင်ဖြစ်သူကို ဧည့်ခန်းထဲတွင်
လှမ်းတွေ့လိုက်ရတော့ မေအိန္ဒြေဦး သည်။ လှေကားထစ်များပေါ်သို့
ပြေးတက်လာခဲ့၏။

'အေးကွာ... ဖေဖေ မနက်ဖြန် အစောကြီး ခရီးထွက်ရမှာမို့ ပြန်လာတာ
သမီး...'

'ဟင်... ဟုတ်တယ် ဘယ်ဘက်ကိုလဲ ဖေဖေ...'

'ဇလွန်ဘက်ကို သမီး...'

'ဪ...'

မေအိန္ဒြေဦးလေးက လွတ်အိတ်ကလေးကို ချပြီး ဖခင်၏
ခြေရင်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချ လိုက်သည်။

'ဘယ့်နှယ်လဲ သမီးလေး... ကျောင်းမှာ အခြေအနေ ကောင်းတယ်
မဟုတ်လား...'

'ကောင်းပါတယ်... ဖေဖေ... သမီး မျှော်မှန်းတဲ့အတိုင်း

ဖြစ်လာမယ်လို့ ထင်ပါတယ် ဖေဖေ...'

'အေး... အေး ဖေဖေ ဝမ်းသာပါတယ် သမီး... သိပ်ဝမ်းသာတယ်...
စာမေးပွဲကြီး မစစ်ခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျန်းမာအောင်လဲ နေဦး...
မကျန်းမမာဖြစ်ရင် ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက် ပျက်တတ်တယ်...'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဖေဖေ... ဒါနဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကော...'

'မီးဖိုထဲ ဝင်နေတယ်လေ...'

'အို... ဟုတ်လား... သမီး ပြန်လာမှ အစိမ်းကြော်ကြော်မယ်လို့
ထားခဲ့တာတွေ ဝင်ကြော်နေပြီ ထင်တယ်...'

မေအိန္ဒြေဦးကလေးက မီးဖိုဆောင်ဘက်ဆီသို့ အပြေးကလေး
ထသွားလိုက်သည်။

'ဟော... အိန္ဒြေ ပြန်လာပြီ...'

'ဟုတ်တယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင် ဒါနဲ့ အစိမ်းကြော်ကြော်လိုက်ပြီလား
ဟင်...'

'ဟုတ်တယ်... ကြော်လိုက်ပြီ... ဒေါ်ဒေါ်စော ဈေးသွားလို့
ပုစွန်ထုပ်မှာလိုက်တာလဲ ပြုတ်ကြော်လေး လုပ်ထားလိုက်တယ်လေ...'

'ဒေါ်လေး ခင်ခင်ရယ်... အိန္ဒြေပြန်လာမှ လုပ်မှာပေါ့...'

'ရပါတယ်ကွယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင် အလကား အားနေတဲ့ ဥစ္စာ... ကဲ
ကဲ... ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ... ပြီးရင်... ထမင်း စားကြရအောင် ဒေါ်လေး
ခင်ခင် ထမင်းပွဲ ပြင်ထားလိုက် မယ်...'

'ဟုတ်ကဲ့...'

ထမင်းပွဲတွင် မျက်နှာစုံညီ ရှိနေကြသောအခါ ဦးမင်းသိမ်းက
လက်ထဲတွင် စုဆောင်းထားသော ငွေကလေးကို ပွားများအောင် သူငယ်ချင်းနှင့်
ပေါင်း၍ လုပ်ဆောင်သည့် ကိစ္စများ သမီးဖြစ်သူကို ပြောပြလိုက်သည်။

သူ့အပေါ် စေတနာ ထားလွန်းလှသော ဖခင်ကြီးကို လည်းကောင်း...
မျက်နှာကလေးပြုံး ပြုံးနှင့် ဘေးကနေနေသော လေးခင်ခင်ကိုလည်းကောင်း...
မေအိန္ဒြေဦးသည် ပြုံးရွှင်ကြည်လင် သော မျက်နှာကလေးဖြင့် လိုက်ကြည့်နေ၏။

‘ဖေဖေ ခရီးက ပြန်လာရင် ဒီကိစ္စကို အကောင်အထည်ဖော်မယ်...’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဖေဖေ...’

‘ဖေဖေ မရှိတုန်း ညမူညတာ သတိထားနော်... အိမ်တံခါးတွေကို
စောစော ပိတ်... သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီးမှ အိပ်ရာဝင်ကြ...’

‘အို... အစ်ကိုကြီးကလဲ အိမ်အတွက် စိတ်ချစမ်းပါ... အိပ်ရာ ဝင်ကြ...
အစ်ကိုကြီး သာ ခရီးသွားတာ သတိပိရိယနဲ့ သွား... ကိုယ် သွားရမှာက
ရေလမ်းခရီး...’

‘ကိုယ့်အတွက် မပူနဲ့... လေးခင်ခင်... ဒီ ခရီးတွေက ကိုယ့်အတွက်
ရိုးနေပြီ...’

‘သတိဆိုတာ ပိုတယ်မရှိပါဘူး... အစ်ကိုကြီးရဲ့...’

‘ဟုတ်တယ် ဖေဖေရဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင် ပြောတာ မှန်တယ်...
သွားနေကျခရီးဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့ နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ...’

‘အား... ဟုတ်တော့နေပါပြီ... နှစ်ယောက်သား အတိုင်အဖောက်ကို
ညီနေတာပါပဲလား အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

'ကြည့်လေ အစ်ကိုကြီးက အကောင်းပြောတာကို
ရယ်စရာလုပ်နေပြန်ပြီ...'

'သဘာကျလို့ပါကွယ်... သဘောကျလို့ပါ... မိန်းမနဲ့ သမီးတို့ရယ်...'

သည်ညတွင် မိသားစုတွေ ရယ်ရယ်မောမောနှင့်
စကားပြောနေလိုက်ကြသည်မှာ အတော် ပင် ညဉ့်နက်သွားခဲ့သည်။

'ဟယ်... အစ်ကိုကြီး ဆယ့်တစ်နာရီတောင်ထိုးတော့မယ်... မနက်လဲ
အစောကြီးသေရမှာ... အိပ်တော့... အိပ်တော့...'

'ဟောတော့... ဟုတ်ပါရဲ့... ခဏ ခဏ... ဖေဖေ နွားနို့...
ကလေးတော့ သောက် အိပ်လိုက်ပါ...'

မေအိန္ဒြေဦးကလေးက ရေနွေးအိုးပေါ်တွင် တင်ထားသော မတ်ခွက်နှင့်
ထည့်ထားသည့် နို့ကို အပြေးကလေး ယူဆောင်ပေးလာ၏။

ဇနီးသည် လေးခင်ခင်က အားဆေး ပုလင်းကလေးဖြင့် သူ့အနီးတွင်
အသင့်စောင့်နေ သည်။

သမီးနှင့် ဇနီး၏ ချစ်ခင် ယုယမှုများတွင် ဦးမင်းသိမ်းသည်
နှစ်ထောင်းအားရ ဝမ်းသာကြည် နူးမဆုံး ရှိနေမိပါတော့သည်။

တစ်မှေး တစ်မှိတ် အိပ်စက်ခဲ့ပြီးသည့် နောက်တွင် တာဝန်နှင့်
ဝတ္တရားကို ထမ်းဆောင်ရ မည့်အချိန် ဦးမင်းသိမ်းအတွက် ကျရောက်လာ၏။

'ဗျို... ဦးမင်းသိမ်း...'

'ဟော... ကိုညွန့်ဝေတို့ ရောက်လာကုန်ကြပြီလေ... လာပြီဗျို...'

လာပြီ... ကိုညွန့်ဝေ'

'ကိုယ့် ဆရာကြီးလဲ ဇနီးချောကလေး အနားက ခွာမရ...

ဖြစ်နေသလား... မသိတော့ ပါဘူး...'

'ဟေ့လူတွေ ပေါက်ကရ ပြောမနေနဲ့... ဒီမှာ ကျုပ်လာပြီ...'

ခြံဝင်းရှေ့က စောင့်နေသူများထံမှ ဝေါခနဲ ရယ်သံထွက်လာ၏။

'ကဲ... သမီး... လေးလေး... သွားမယ်နော်...'

'ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကိုကြီး...'

'ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ...'

လေးလေးခင်နှင့် မေအိန္ဒြေတို့သည် သူတို့မြင်ကွင်းရှေ့မှ ဦးမင်းသိမ်း

လုံးဝ ပျောက်ကွယ် သွားသည်အထိ ခြံဝင်းဝရှေ့မှ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

(၇)

လူများလာသည်ကို မသိသော်လည်း လူလျော့နည်းသွားသည်ကို

တစ်ယောက်ဆိုတစ် ယောက် သိသာလွန်းလှသည်။ အထူးသဖြင့်

သည်မိသားစုကလေး၏ မဏ္ဍိုင်သဖွယ်ဖြစ်သော ဦးမင်းသိမ်း ခရီးထွက်သွားသဖြင့်

အိမ်ကလေးမှာ ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်လွန်းသွားသည်။

နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အထဲတွင် မေအိန္ဒြေ ဦးလေးမှာ

ကျောင်းစာနှင့် လုံးပန်း နေသဖြင့် လေးခင်ခင်အတွက် ပို၍

ပျင်းရိခြောက်သွေ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေပါ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း အစ်ကိုကြီး ဖြစ်ဖြစ် အိမ်ပြန်လာပါစေဟုပဲ

ကျိတ်ဆုတောင်းနေမိတော့ သည်။

ဦးမင်းသိမ်း ခရီးထွက်ပြီး သုံးရက်မြောက် ညတွင် အတော်ညဉ့်နက်မှ မေအိန္ဒြေဦးကလေး အိပ်ရာဝင်သွားသည်ကို အိပ်မပျော်နီငသော လေးခင်ခင် တစ်ယောက် သတိပြုမိလိုက်သည်။

‘အင်း... မေအိန္ဒြေဦးကလေးကတော့ ဘယ်သူတိုက်တွန်းမှုမှ မပါဘဲ ပညာကို အတော် ကြိုးစားရှာတယ်... ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်လာမှာ သေချာပါတယ်... စိတ်ကောင်း သဘောကောင်းရှိပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့လှတဲ့ ဒီကလေးမလေးကို ငါလဲ တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ သူ့ဆန္ဒပြည့်အောင် ဖြည့်ချင်ပါတယ်... ဟင်း... မမလတ်နဲ့ ကိုထူးသာ ငါ့ကို ကြည်မထားကြရင် ငါလဲ ငါ ရသင့် ရထိုက်တာ ကလေးတွေ ရနိုင်မှာ... ခုတော့...’

လေးခင်ခင်၏ ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်ဆို့နှင်လာ၏။

သူ့အတွေးများကို အတင်းဖြတ်တောက်ပြီး သူ့ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်မိစဉ်...။

‘ဖေဖေ... ဖေဖေကြီး ပြန်လာပြီ...’

‘ဝုန်း...’

တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖောက်ထွင်း၍ မေအိန္ဒြေဦး၏ အသံပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာ စူးခနဲ ထွက်လာပြီး ဝုန်းခနဲ မြည်သော ပြုလဲသံကြီးကို လေးလေးခင် ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဘုရား... ဘုရား ဖြစ်တာလဲ... အစ်ကိုကြီး ပြန်လာတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဘာသံမှ လဲ မကြားရပါလား...’

တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်ခါ တုန်လှုပ်သွားပြီး လေးခင်ခင်သည် ခုတင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

ခလုတ်ကန်သင်းတွေတိုက်မိရင်းက လူသည် မေအိန္ဒြေဦး၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ရောက်ရှိပြီး နံရံ ကပ် မီးခလုတ်ကို စမ်း၍ ဖွင့်လိုက်သည်တွင် ခုတင်ဘေးတွင် လဲပြိုကျနေရာမှ ကြမ်းကို လက် ထောက်၍ သူ့ဆီသို့ ဖြူဆုတ်သော မျက်နှာ... မျက်ရည်ပြည့်သော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့် လာသော မေအိန္ဒြေဦးကို တွေ့ရသည်။

‘အိန္ဒြေ... ဘယ်... ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဟင်...’

မေအိန္ဒြေဦး ကလေး၏ အနီးသို့ ပြေးသွားလိုက်ပြီး ပခုံးနှစ်ဘက်ကို အသာကိုင်ကာ လေးခင်ခင်က မေးလိုက်သည်။

‘မသိပါဘူး ဖေဖေ... ဖေဖေ ပြန်... ပြန်လာတာ မြင်လို့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကြိုလိုက်တာ... ခု... ခုလို လဲကျသွားတာပဲ...’

‘အစ်ကိုကြီး ပြန်မလာသေးပါဘူး... အိန္ဒြေ အိပ်မက်မက်နေတာ ထင်ပါရဲ့... ထ ထ... ဒေါ်လေးခင်ခင် ထူးပေးမယ်နော်...’

‘အဟင့်... ဟင့်... ဟီး... ဟီး... ဟီး...’

‘အို... အို... ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ ဟင်... ဘယ်နားနာသွားလို့လဲ... ဒေါ်လေး ခင်ခင်ကို ပြောစမ်း... ပြောစမ်း...’

‘မနာပါဘူး... နာလဲ အရေးမကြီးပါဘူး... အိန္ဒြေ ဖေဖေအတွက် စိုးရိမ်တာပါ... ဖေဖေ လေ... ဖေဖေ အဝတ်အစားအသစ်တွေနဲ့ အိမ်ပြန်လာတာကို အိန္ဒြေတွေ့ရတာ ... ဟင့်... ဟင့်... ဟင့်...’

‘အိန္ဒြေရယ်...’

တရိုက်ရိုက် ငိုကြွေးနေသော မေအိန္ဒြေဦး ကလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်ပြီး လေးခင်မှာလည်း မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းစို့လာ၏။

‘ဖေ... ဖေဖေများ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီလား မသိပါဘူး...’

‘အို... ဖွ... လွဲပါစေ... ဖယ်ပါစေ...’

‘ဒေါ်လေးခင်ခင်ရယ်... အိ... အိ... ခြေ... ကြောက်...’

ကြောက်လိုက်တာ...’

အိခြေဦးက လေးခင်ခင်ကို အတင်း ဖက်တွယ်ထားလိုက်သည်။

‘အစ်ကိုကြီး ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ ဘုရား... အစ်ကိုကြီးဘာမှ

မဖြစ်ပါစေနဲ့...’

လေးခင်ခင်က မျက်စိကို တင်းကျပ်စွာ မှိတ်ကာ စိုးထိတ်သော ရင်ဖြင့်

ဆုတောင်းနေမိ၏။

နှစ်ယောက်သား တစ်ဦးကို တစ်ဦး တင်းကျပ်စွာ ဖက်ကာ

အတန်ကြာအောင် နေနေပြီးမှ လေးလေးခင်က...

‘အိခြေ ထ... ထ... ခုတင်ပေါ်ပြန်တက်လိုက်နော်...’

နှမ်းမော ယိုင်ခွေသော ကိုယ်ကလေးဖြင့် မေအိခြေဦးသည် ခုတင်ပေါ်သို့

တက်လိုက် သည်။

‘ခုမှ နှစ်ချက်ခွဲပဲ ရှိသေးတယ်... ပြန်အိပ်လိုက်ဦးမယ်နော်... အိခြေ

ခုတင်အနားမှာ ဒေါ်လေးခင်ခင် စောင့်နေပေးပါ့မယ်...’

မေအိခြေဦးသည် လေးခင်ခင်ကို ကျေးပေး၍ အစောင်းကလေး အိပ်ကာ

မျက်ဝန်းနှစ်ဘက် မှ မျက်ရည်တွေ တတွေတွေစီးကျနေ၏။

လေးခင်ခင်သည် မေအိခြေဦးထံမှ မျက်နှာကိုလွဲကာ သူကလေး၏

ခေါင်းရင်းအခန်းနံရံ တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ခင်ပွန်းသည်ကြီး၏ ဓာတ်ပုံကို

ကြည့်လိုက်သည်။

‘အစ်ကိုကြီးရယ် လေးခင်ခင်နဲ့ သမီးလေးကိုတော့ ပစ်ခွာ

မသွားပါနဲ့နော်...’

ခင်ပွန်းသည်ကြီး ဘေးဘယာ ဝေးကွာစေကြောင်း ဆုတွေလည်း အခါခါ တောင်းနေမိ လိုက်သည်။

အရှင်တော်မြတ်ဘုရား နားညောင်းတော် မမူသည်ထင့်...

တစ်ဦးအပေါ် မှီခိုအားထားပြုနေသော ဘဝနှစ်ခုကို အခြေအနေ ကိုင်လှုပ်ပစ်လိုက်သော သတင်းဆိုးကြီးက အရုဏ်ဦးလှပသည့် အချိန်ကလေးတွင် အကျဉ်းနံအရပ်ဆိုးစွာဖြင့် မေအိန္ဒြေဦး တို့၏ နေအိမ်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

'ဒေါ်လေး ခင်ခင်... မေအိန္ဒြေဦး... မေအိန္ဒြေဦး...'

'ဟော...'

မေအိန္ဒြေဦးကလေးက ဝုန်းခနဲ ထထိုင်ကာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် သူ့အနီးတွင် ရှိနေ သော ဒေါ်လေးခင်ခင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

လေးခင်ခင်လည်း မေအိန္ဒြေကို တစ်ချက်သာ ကြည့်ပြီး တကြော်ကြော်အော်ခေါ်နေသော သူ ရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းခဲ့တော့သည်။

'ဘယ်သူ... ဘယ်သူလဲရှင်...'

အိမ်တံခါး မင်းတုန်းတွေကို အလျင်အမြန်ဖွင့်၍ အပြင်ဘက်ဆီသို့ ထွက်ရင်း လေးခင်ခင် သည် အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

'ကျွန်တော် မြင့်ဦးပါ... ဆရာတို့ ပါသွားတဲ့ မြင့်ဦးပါ...'

'ကို... ကိုမြင့်ဦး... အစ်ကိုကြီး... အစ်ကိုကြီးကောဟင်...'

ဒေါ်လေးခင်ခင်သည် ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး ကိုမြင့်ဦးဆိုသူကို မေးလိုက်သည်။

'ဆရာ... ဆရာတို့အကြောင်း လာပြောတာပါ... ဟို... ဟို... ဆရာနဲ့ ဦးညွန့်ဝေတို့ ပါတဲ့ မော်တော်... တခြားမော်တော်တစ်စင်းနဲ့ တိုက်မိပြီး ဟို...'

ဆရာ... ဆရာကို ရှာမတွေ့ ဦးညွန့်ဝေ...'

'အောင်မယ်လေး... မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး...'

လေးခင်ခင်က နားနှစ်ဘက်ကို အတင်းပိတ်၍ အော်နေစဉ်...

'ဝုန်း...'

'ဟာ...'

အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားသံသည် သတင်းပေးထားသော မြင့်ဦးကို တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့ သည်။

မြင့်ဦးသည် လေအလျင်ကဲ့သို့ မေအိန္ဒြေဦးကလေးထံသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ပွေ့ယူလိုက် သည်။

'မေအိန္ဒြေဦး... မေအိန္ဒြေဦး...'

'အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေလေးရယ်...'

'ဒေါ်လေးခင်ခင်... သူ့... သူ့ကို အထဲခေါ်သွားမှ ဖြစ်မယ်...'

'ဟဲ့... ဟဲ့... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ...'

'ဒေါ်ဒေါ်စော ဒေါ်ဒေါ်စောရယ်... လေးခင်ခင်တို့ သားအမိနှစ်ယောက်တော့ ဘဝပျက် ပါပြီ... ဘဝပျက်ပါပြီ...'

'ဟဲ့... အောင်မယ်လေးနော်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ...'

အပူသောကမီး တောက်လောင်၍ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကုန်ကြသော လေးခင်ခင်နှင့် မေအိန္ဒြေဦးကလေးကို ကြည့်ကာ ဘေးဘီက စုဝေးရောက်ရှိလာသော အိမ်နီးနားချင်းတွေလည်း အပူမီးကူးဆက်၍ ပျာယာခတ်ကုန်ကြတော့၏ ။

(၈)

ကိုယ် ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်ရဘဲ... သူ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ခဲ့ရသော
ဘဝတွင် လေးခင်ခင်နှင့် မေအိန္ဒြေဦးတို့မှာ ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်ရလေတော့ပြီ...။

မိန်းမသား နှစ်ယောက်တည်းမို့ အားငယ်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း...။

ဘေးဘီက လူတွေက ဘယ်လိုပင်သဘောထားကောင်း၍
အားပေးသမှုတွေ ပြုကြပါသော် လည်း ဖခင်တစ်ယောက်... လင်သားတစ်ယောက်
အစားထိုးမခံရအောင် ဆုံးရခြင်းက ကြီးမား လှပါဘိ၏။

သည်နှစ်ယောက်အနက် မေအိန္ဒြေဦးကလေးကတော့ အရပ်ကြိုးပြတ်ကို
ဖြစ်နေတော့ သည်။ သူ့ဖခင်၏ အလောင်းကိုတွေ့၍ မြေချသည်ကိုပင်
လိုက်ပို့ဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိအောင် အိပ်ရာထက်၌ လဲနေ၏။ အစပိုင်းတွင်တော့
အသုဘအိမ်မို့ အိမ်တွင် လူတွေက တက်လိုက် ဆင်း လိုက်နှင့် များပြား
စည်ကားနေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခုနစ်ရက်သည် ဆွမ်းသွက်ပြီးသည့်နောက်တွင်တော့
သူတို့ကိစ္စ သူတို့ အကြောင်းတွေနှင့်မို့ အလာကျဲ၍ ရဲ့သွားကြ၏။ ဒါကလည်း
ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် သဘောပါ။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ သည်အိမ်တွင် သည်နှစ်ယောက်သာ
ထီးတည်းကျန်ပါတော့သည်။

'အိန္ဒြေ ဆန်ပြုတ်ကလေး သောက်လိုက်ပါဦးလားကွယ်...'

ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကလေးကို သူ့ရှေ့ ထိုးပေးရင်း လေးခင်ခင်က
ပြောလိုက်သည်။

'ဟင့်အင်း... မသောက်ချင်ဘူး... ဘာမှလဲ မစားချင်ဘူး... အိန္ဒြေကို မကျွေးပါနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်... ဒေါ်လေး ခင်ခင်...'

'မဟုတ်သေးဘူး အိန္ဒြေ... ဒေါ်လေးခင်ခင် ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး... ဒီနေ့တော့ လူတွေအားလုံး ရှင်းသွားလို့ ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့နှစ်ယောက် ရှေ့ရေအတွက် ပြောချင်တာတွေ ပြောတော့မယ်...'

မေအိန္ဒြေဦးကလေးက စားပွဲပေါ်သို့ ဆန်ပြုတ်ခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်သော လေးခင်ခင်၏ မျက်နှာကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်း ကြီးစွာဖြစ်နေသော မျက်နှာကလေးဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'ခု... အစ်ကိုကြီးလဲ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဒေါ်လေးခင်ခင်နဲ့ အိန္ဒြေ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် ကျောင်းကြရတော့မယ် ဒေါ်လေးခင်...'

'ဘာလဲ... ဘာလဲဟင်... ဒေါ်လေးခင်က ဒီစကားပြောတာ ဖေဖေမရှိတော့လို့ အိန္ဒြေ ကို ထားခဲ့ပြီး သွားတော့မလို့လား... ရပါတယ်...'

'အို... မဟုတ်ဘူးလေ... ဒီသဘောမျိုး ပြောမလို့ မဟုတ်ဘူး... အိန္ဒြေရယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင်ပြောမယ့် စကားကို ကလေး သေသေချာချာ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦးကွယ်...'

ရုတ်တရက် ရူးရူးရှားရှား ဖြစ်သွားသော မေအိန္ဒြေဦးကလေးမှာ ကိုယ်ကလေး ပျော့ကျ၍ ငြိမ်သက်သွား၏။

'အိန္ဒြေက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျန်းမာအောင်လုပ်... စားမေးပွဲကို ရည်ရွယ်ချက်ထားတဲ့ အတိုင်း အောင်မြင်အောင် ကြိုးစား ဒေါ်လေးခင်ခင်က အလုပ်ပြန်ဝင်ပြီး... အိမ်စရိတ်ဖြည့်မယ် လေ...'

'စာမေးပွဲ မအောင်ချင်တော့ပါဘူး... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရယ်... ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် သင်ပေးမယ့်... အိန္ဒြေရဲ့ ဖေဖေ မရှိတဲ့နောက်

ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်လဲ ဘာလုပ်...ဟင့်...ဟင့်...ဟင့်...'

'အို... မငိုနဲ့လေ... ဒီလောက်ကြီး ဘဝကို အရှုံးပေးမပစ်လိုက်ရဘူး... အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေ ခေါင်းထဲမှာ အခု သွင်းထားရမှာက စာမေးပွဲအောင်ရမယ်... ငါ့အဖေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ငါ ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဇွဲ... ဒါပဲ...'

'အဟင်း... ခုလို အိန္ဒြေကို အားပေးစကားပြောတာ... စေတနာ ထားတာတွေကို ကျေးဇူး သိပ်တင်ပါတယ်... ဒေါ်လေး ခင်ခင်... ဒါပေမယ့် အိန္ဒြေ ဘယ်လိုပဲ လှည့်စဉ်းစား စဉ်းစား အိန္ဒြေမှာ လမ်းစပျောက်နေပါပြီ... မိဘဘိုးဘွား အမွေဆိုလို့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဒီအိမ်ကလေး ကို ရောင်းပြီးရင်တောင် ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို တစ်ဝက်ပေးဦးမှာဆိုတော့ အဟင်း ဟင်း... ဟင်း အလကားပါပဲ...'

ခေါင်းကလေး တယမ်းယမ်းနှင့် ဘဝအခြေအနေကို သရော်ဟန် အပြုံးတွေဖြင့် အိန္ဒြေဦး ရှိနေ၏။

'အိန္ဒြေလေးရယ်... ဒီအိမ်ကို ထုခွဲ ရောင်းချပစ်စရာလဲ မလိုဘူး... တကယ်လို့ အခြေ အနေ အရပ်ရပ်ကြောင့် ရောင်းပစ်ရရင်လဲ ဒီရောင်းရငွေ တစ်ဝက်ကို ဒေါ်လေးခင်ခင် မယူပါဘူး၊ အိန္ဒြေကိုပဲ အားလုံးပေးမှာပါကွယ်...'

မမ အိန္ဒြေဦးက လေးခင်ခင်၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာအောင် မမှိတ်မသုန်သော မျက်လုံး များဖြင့် လှမ်းကြည့်နေပြီးမှ ရုတ်တရက် သူ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းကလေး တိုးဝင်ပစ်ကာ သူ ကိုယ်လုံးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်၍ နေလိုက်သည်။

လေးခင်ခင်ကလည်း မေအိန္ဒြေဦးကလေးကို ပြန်ဖက်ကာ ထားလိုက်သည်။

'ကလေးရယ်... ကျေးဇူးရှင် အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဆန္ဒတွေကို ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့ ကြိုးစားပြီး ဖြည့်ကြရအောင်ပါနော်... ကလေးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျန်းမာအောင် အမြန်လုပ်... စာမေးပွဲ ကြီးက နီးလာနေပြီ... ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့ ဘယ်လောက် ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ဘဝကို ရင်ဆိုင်နိုင် မလဲဆိုတာ

ကြည့်ကြရအောင်ပါကွယ်...'

သူ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေသော မေအိန္ဒြေဦးကလေးက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းပြန်ထောင်ကာ...

'အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေ... ဒေါ်လေးခင်ခင် စကားကို နားထောင်ပါ့မယ်...'

'အို... ဝမ်းသာလိုက်တာ ကလေးရယ်...'

လေးခင်ခင်က မေအိန္ဒြေဦးကလေးကို သူ ရင်ခွင်ထဲတွင် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်ပြန် သည်။

(၉)

ဖျောင်းဖျ နားချမှုတွေ နားရည်ဝလာသောအခါ မေအိန္ဒြေဦးလေး၏ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းမွန် တိုးတက်လာ၏။

ထို့နောက် မကြာခင်မှာပင် ကျောင်းပြန်တက်နိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်လာ၏။

လေးလေးခင်မှာ သည်အခြေအနေသို့ မေအိန္ဒြေဦး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၍ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ရသည်။

'ကဲ... အိန္ဒြေက ကျောင်းသား... ဒေါ်လေးခင်ခင်က တင်တင်အေးဆီသွားလိုက်ဦးမယ်၊ သူက အလုပ်ပြန်ဝင်ဖို့ ကိစ္စအတွက် စုံစမ်းထားမယ်လို့ ပြောလို့...'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

လေးခင်ခင်သည် မေအိန္ဒြေဦး ကျောင်းထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

အဝတ်အစားလဲ လှယ်ပြီး အိမ်ကို ကြီးကြီးစောနှင့် အပ်ထားခဲ့တာ သူငယ်ချင်း မတင်တင်အေးဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

တင်တင်အေးက လဆန်းအောက်တွင် အလုပ်ဝင်နိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသော အခါ ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်ရသည်။

'ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အေးရယ်...'

'ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးကွာ... သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းတွေပဲ ဥစ္စာ... ဒါနဲ့ အိန္ဒြေ ကလေးကော ကျောင်းသွားပြီလား...'

'ဟင်း... ဒီနေ့ပဲ စတင်နိုင်တာ...'

'အိန္ဒြေကလေး... ဘဝက သနားစရာပဲနော်...'

'ဟုတ်တယ်... အေး... ဒါကြောင့်လဲ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ထားတယ်... ကိုယ် သူနဲ့ပဲ မခွဲ တမ်းနေတော့မယ်လို့...'

'ဒါဆိုရင် မင်း ဖြိုးသိရိဝေကို တစ်သက်လုံး ပြန်ဖို့

စိတ်မကူးတော့ဘူးပေါ့... ဟုတ်လား... လေး...'

'ဟုတ်တယ် အေး... ကိုယ့်မိုက်ပစ်နဲ့ ကိုယ်ကြောင့်လဲ

တစ်ကြောင်းပါတယ်... မမလတ် နဲ့ ကိုထူးကို စိတ်နာတာလဲ ပါတယ်... သူတို့ဆီကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြီး ဒူးမထောက်တော့ဘူး အေး... ကိုယ်

ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ...'

'အင်း... လူကြီးတွေကိုတော့ ထားလိုက်... မင်းတူ နေမျိုးထူးက

မင်းအပေါ် ဒီလောက် မတင်းမာသင့်ဘူးလို့ ကိုယ် ထင်တယ်...'

'အဟင်း... သူ့ အမေနဲ့ မမလတ်တို့က ဒီလောက် အရေးအရာပေးပြီး

မြှောက်စားနေမှ တော့ ထူး ဘဝင်မမြင့်ဘဲ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ လေးရယ်... အချစ်ရေးမှာ ကံခေတ္တ ကိုယ့်ကို ထူး နားမလည်ဘူးလေ... ကိုယ်ချင်း မစာနာဘူး...'

ကိုယ်ချင်းစာနာဖို့ကလဲ သူ့မှာ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားမှ မရှိဘဲ... သူ့ကို
စိုးမိုးနေတာက ဂုဏ်ပကာသနနဲ့ လောဘ...'

'ဟုတ်ပါ... ဒီလောက် တစ်သက် စားမကုန် နိုင်တဲ့ အမွေပစ္စည်းနဲ့
အိုးအိမ် စည်းစိမ်တွေ ရှိပါလျက်ကနဲ့ အတောမသတ်နိုင်ဘူးနော်... တလောကပဲ
ကုမ္ပဏီ တစ်ခု ထပ်ထောင်လိုက် တာ သတင်းစာထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်...'

'ဟုတ်တယ်... စင်ကာပူက သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်းပြီး
ဖက်စပ်လုပ်လိုက်တာလေ ငွေနဲ့ဂုဏ်ကို ဧဝရက်တောင်လိုပုံပြီး ထိပ်ဖျားမှာ...
တက်ထိုင်ချင်တဲ့လူ ဘယ်နေ့အကျနာမလဲ မသိဘူး...'

'သူ ကြိုက်တဲ့ မိန်းမတွေမှ သူ နာမှာပါကွာ...'

'အင်း... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... လေးလဲ အဲသလိုပဲ ထင်နေတာ...
..'

'သူ့ အသက်လဲ မငယ်တော့ဘူးနော်... သုံးဆယ်ထဲရောက်လုနေပြီလေ...
.. သူက လေးထက် ငါ့နှစ်ပဲ ငယ်တဲ့ ဥစ္စာ...'

လေးခင်ခင်က စကားပြော... သူ့ရှေ့က သတင်းစာကိုဆွဲ၍ ဟိုလှန်
သည်လှန် ကြည့်နေ ရင်းက နောက်ဆုံး မျက်နှာရှိ ကြော်ငြာ ကော်လံသို့ မျက်စိက
ရောက်ရှိသွားသည်။

တစ်ခုသော ကြော်ငြာကို ဖတ်မိသည်တွင်တော့...။

'ဟင်...'

လေးခင်ခင်၏ ကျောမှာ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

'ဟေ့... ဘာများ ပါလာလို့လဲလေ... ဟင်...'

'ဒီ... ဒီမှာ... တက်ကြည့်စမ်း... အေး...'

အမြန်ပြန်လာပါ...

ဒေါ်လေးခင်ခင်...

ကြီးကြီးလတ် ကျန်းမာရေး အခြေအနေ စိုးရိမ်ရသည်။

ရောက်ရာအရပ်က ကြော်ငြာကို တွေ့တွေ့ချင်း ဖြိုးသိရိဝေကို အမြန်ပြန်လာပါ၊
ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းတွေကို သင်ပုန်း ချေဖို့ အချိန်တန်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်...
တစ်ချိန်က သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာခဲ့တာကို ရုပ်သိမ်းပေးပါမယ်...

ထူး (ဖြိုးသိရိဝေ)

'ဟင်... ဒါဆိုရင် မင်းကို သူ ခွင့်လွှတ်လိုက်တဲ့သဘောပဲလေ... အဲဒါ
မင်း... ဘယ်လို လုပ်မလဲ ဟင်...'

သူငယ်ချင်းမက လေးခင်ခင်၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်ကာ
မေးလိုက်သည်။

'ရိုးရိုးပြန်ခေါ်လာတာဆိုရင် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ... သူတို့ကို တွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒ
လုံးဝ မရှိဘူး... အေး... ဒါပေမယ့်... မမလတ် အခြေအနေက စိုးရိမ်ရတယ်လို့
ရေးထားတော့... ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားလာရတယ်ကွာ...'

သတင်းစာကို ကိုင်၍ လေးခင်ခင် ငိုငင်တွေသွား၏။

'အေး... သွေးက စကားပြောတာပဲ လေး... စကားပြောတာပဲ...
ဘယ်လောက်ကြီး ပြတ်နိုင်တယ်ဆိုပေမယ့်... သေရေးရှင်ရေးကိစ္စနဲ့
တိုးလာရင်တော့ စိတ်တွေပျော့ပျောင်းကုန်ကြ တာပါပဲ...'

'စိတ်ထဲမှာ မမလတ်အတွက် သောက ဖြစ်လာတာတော့ လာတာပဲ...
ဒါပေမယ့် ဒီဘက် မှာက အိန္ဒြေကလေးက ရှိနေတာ... သူ့ကို
တစ်ယောက်တည်းထားပစ်ပြီး ကိုယ် ဘယ်မှ မသွား နိုင်ဘူး အေးရယ်...'

'မင်း... စဉ်းစားဦးလေ... သူတို့ စိတ်ပြောင်းသွားတုန်းမှာ မင်း

ခဏပြန်လိုက်ရင်တော့ ကောင်းမယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်... ဒီမှာကြည့်စမ်း... ကိုယ်
မင်းကို ပြောမယ်... မင်း အိန္ဒြေ လေးကို သံယောဇဉ်ရှိတယ်မဟုတ်လား...
သူ့ဘဝခိုင်မာအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးချင်တယ်... မဟုတ်လား...'

'အတိုင်းထက်အလွန် ကောင်းစားစေချင်တာ မင်း သိပါတယ် အေးရာ...
. သူက ကိုယ့် အသက်သခင်ဆိုလဲ မမှားဘူးဆိုတာ မင်း သိပြီးသားပဲ...'

'အေးလေ... ဒါကြောင့် ပြောနေတာပေါ့... မင်း ဒီမှာ အလုပ်လုပ်
မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘဝ ဘယ်လောက် ဖူလုံနိုင်မှာလဲ... မင်း ဆန္ဒရှိတာ... ရှိတာ
တခြားပဲ... သူ့ကို ဆရာဝန်မ ကြီးဖြစ်တဲ့အထိ ပညာညသင်ပေးဖို့ဆိုတာ
စဉ်းစားရလွယ်သလောက် လက်တွေ့မှာ မင်းဘယ် လောက် ငွေကြေးအတွက်
သောက ရောက်ရမယ်ဆိုတာ မင်း သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး... အေး ပြောတာ
နားထောင်စမ်းပါလေးရယ်... ဖြိုးသိရိဝေကို အမြန်ဆုံးပြန်လိုက်... သူတို့ဆီက
သဒ္ဓါ လို့ ပေးသမျှ လက်ရောက် ရအောင်ယူပြီး အိန္ဒြေကလေးကို ပြန်ကြည့်ပါကွာ..
'

'မဖြစ်သေးပါဘူး... အေးရယ်... သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း လေး...
မထားပစ်ရက်ခဲ့ ဘူး... စိတ်လဲ မချဘူးလေ...'

'ဪ... လေးရယ်... သူ့ကို အေး... ကြည့်ထားပေးမှာပါ လေး...
အေး... အိမ်မှာ မောင်လေးတွေရှိလို့ စိတ်မချဘူးဆိုရင် လေးတို့ အိမ်မှာ လိုက်နေပြီး
ကြည့်ပေးမယ်... ကဲ ဘယ် နှယ်လဲဟင် လေး...'

'အင်း... အဲသလိုဆိုရင်တော့ ကောင်းသားပဲ... အေး တကယ်
ပြောတာနော်...'

'ဪ... တကယ်ပါ လေးရဲ့...'

'ကောင်းပြီလေ... ဒါဆိုရင်တော့ ဖြိုးသိရိဝေကို လေး... ခဏ
ပြန်လိုက်ဦးမယ်... အင်း ဘယ်နေ့လောက် သွားရင် ကောင်းမလဲ...'

'ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ စဉ်းစားမနေနဲ့... မနက်ဖြန်ပဲ သွားလိုက်တော့
လေးရေ...'

နဖူးကြောကလေးများ ရှုံ့ကာ မေးကို လက်ညှိုးကလေး
ထောက်နေသော လေးခင်ခင်အား သူငယ်ချင်းမက ပြောလိုက်သည်။

'ဒါဆိုရင် မင်း ဒီညကတည်းက အိမ်မှာ လိုက်နေတော့...'

'အင်းလေ... လိုက်နေမှာပါ...'

(၁၀)

'ဟယ်... အန်တီအေး ရောက်နေတယ်...'

အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် တင်တင်အေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော
မေအိန္ဒြေဦးသည် ရွှင်မြူးသွား၏။

သူသည် အပြေးကလေး အိမ်ပေးထပ်ဆီသို့ ပြေးတက်ခဲ့ပြီး လက်ထဲက
လွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဘုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက်
တင်တင်အေးဆီသို့ ပြေးကာ ဖက်၍ ဝှေ့ယမ်း လိုက်သည်။

'ဟဲ့... ဟဲ့ ဒီကလေး လုပ်ပြီ...'

'ချစ်လို့ပါ အန်တီလေးရဲ့...'

'အေး... ချစ်တာက ဟုတ်ပါပြီ... ဒီကလဲ ခြေထောက်ခိုင်တာ
မဟုတ်ဘူး... နှစ်ယောက်စလုံး လဲကျလို့ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေမယ်...'

မေအိန္ဒြေဦးကလေးက သူ့ လက်များကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး
မျက်လုံးကလေးများ ပိတ်အောင် ရယ်လိုက်နေပြန်၏။

'ဘာတွေ သဘောကျနေကြတာလဲဟင်...'

'ဟောဒီမှာ ထုံးစံအတိုင်း မိအိန္ဒြေကလေး ကိုယ့်ကိုယ်လုံးကြီးက
လာမွှေနေတယ်လေ လေးရဲ့...'

အိပ်ခန်းထဲက ထွက်လာသော လေးခင်ခင်လဲ မေအိန္ဒြေဦးကို ကြည့်ကာ
ရယ်လိုက်သည်။

'ဒေါ်လေးခင်ခင် အန်တီအေးကို ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ခိုင်း သိလား...
အိန္ဒြေ ချဉ်ငန်စပ် သုပ် ကောင်းကောင်းကလေး သုပ်ပေးမယ်...'

'ဟင်းတွေ ရှိတယ်... အိန္ဒြေရဲ့... ခုပဲ ဒေါ်လေးခင်ခင်
ပုစွန်တုပ်ကြီးတွေ ပြုတ်ကြော် လုပ်ပြီး ထွက်လာတာ အေးလဲ့
စကားရအောင်လို့လေ...'

'ဟာ... ကောင်းမှ ကောင်း... နေဦး... နေဦး... တခြား ဘာဟင်းတွေ
ရှိလဲလို့ အိန္ဒြေ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် ထမင်းစားခန်း ဘက်ဆီသို့ ပြေးဝင်သွားသဖြင့်
လေးခင်ခင်က သူငယ် ချင်းမကို မျက်စပစ်ပြလိုက်သည်။

'အိန္ဒြေကလေးကတော့ တကယ့်ကို စေတနာကောင်းတဲ့
ကောင်မလေးပဲ...'

ထမင်းစားခန်းဘက် ဝင်သွားသော မေအိန္ဒြေဦးမှာ တော်တော်နှင့်
ထွက်မလာသဖြင့် လေးခင်ခင်နှင့် တင်တင်အေးတို့ လိုက်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ရိုးရဲနှင့် မျက်ရည်တွေကျကာ ကြက်သွန်လှီးနေသော မေအိန္ဒြေဦးကို
တွေ့ရသောအခါ...

'ဟယ်... ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ...'

'ဝက်သားနှပ်ကလဲ အအိစာ... ပုစွန်တုပ်ပြုတ်ကြော်ကလဲ အအိစာ...
ပဲသီးကြော်ကလဲ အချို... ဒါကြောင့် အန်တီအေး စားကောင်းအောင်လို့
ခရမ်းချဉ်သီးကို ပုစွန်တုပ် ပါးပါးလေးလှီး ထည့်ပြီး သုပ်ပေးမလို့ အိန္ဒြေလုပ်နေတာ
အန်တီအေးရဲ့...'

'ဪ... ကလေးရယ်... ကျောင်းကလာလာချင်း မောပါတယ်...'

'ရပါတယ်... အန်တီလေးရဲ့... ဒီအလုပ်တွေက အိန္ဒြေအတွက်
ရိုးနေပါပြီ... ဒါပဲနော် မိုးချုပ်တဲ့အထိ ဒီမှာနေပြီးမှ ပြန်ရမယ်...'

'မိုးချုပ်တဲ့အထိတင်မကပါဘူး... လေး... ရန်ကုန်ကနေ
ပြန်မလာမချင်း အန်တီအေး ဒီမှာပဲ အိန္ဒြေလေးနဲ့ အတူတူနေမှာပေါ့ကွယ်...'

'ဟင်... ဘာ ဘာပြောတယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင်က ရန်ကုန်သွားမလို့...
ဟုတ်... ဟုတ်လားဟင်...'

'ဟဲ့... ဟဲ့... လက်လဲ လှီးမိပါ့မယ်... လက်ထဲက လှီးနေတဲ့ ဓားကိုလဲ
ချပြုထားစမ်းပါ ဦး...'

လေးခင်ခင်က ပြောလဲ ပြောရင်း မေအိန္ဒြေဦး လက်ထဲက ဓားကို
ဆွဲယူထားလိုက်သည်။

'ဒေါ်လေးခင်ခင် ပြောစမ်းပါ... ရန်ကုန်သွားမလို့ ဟုတ်လား...'

'ဟုတ်တယ်... အိန္ဒြေ... ဒီနေ့ သတင်းစာထဲမှာ မမလက်ရဲ့
ကျန်းမာရေး စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေအနေရှိနေတယ်လို့ ကိုထူး ကြော်ငြာထည့်ထားတာ
ဖတ်လိုက်ရလို့လေ...'

'ဟွန်း... ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့ကတော့ လုပ်ပြီ... အပြောတစ်မျိုး
အလုပ်တစ်မျိုးပဲ... အစတုန်းကတော့ ဒီအမျိုးတွေကို ပြတ်ပါတယ်ဆို...'

မေအိန္ဒြေဦးကလေးက နှုတ်ခမ်းစုကာ လေးခင်ခင်ကို

ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

လေးခင်ခင်က သူ့ကို တင်တင်အေးက မေးဆက်ပြလိုက်သဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးသွားကာ မေအိန္ဒြေဦး၏ ပခုံးကလေးကို ကိုင်၍ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

'အိန္ဒြေကလေးရယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင် ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး... ခုကိစ္စက ဒေါ်လေးခင်ခင်ဘက်က စခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး... ပြီးသိရိဝေ မိသားစုဘက်က စခေါ်တာ... ပြီးတော့ အကြောင်းကိစ္စ ရှိနေတာကလဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စကြီး... ဒါကြောင့် မို့ပါ ကလေးရယ်...'

'အင်းပေါ့လေ... ဒီလိုအကြောင်းပြချက်တွေ ရှိနေတော့လဲ အိန္ဒြေ ဘာပြောသာတော့မှာ လဲ... အိန္ဒြေ ကုသိုလ်ပဲပေါ့...'

'ဟယ်... အိန္ဒြေကလေးကလဲ... လေးက တစ်ခါတည်း အပြတ်ထွက်သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ... ဘာအားငယ်စရာရှိလို့လဲ... သူ့ကိစ္စ ဝိစ္စတွေ သူ သွားဆောင်ရွက်နေတဲ့ အချိန် အတိုင်းအတာတစ်ခုလုံးမှာ အန်တီအေး အိန္ဒြေနဲ့အတူ ရှိနေမှာပဲ ဥစ္စာကွယ်...'

'ဟင်... အန်... အန်တီအေး အိန္ဒြေနဲ့ လာနေမယ်...'

'အေးပေါ့... အပေါ်ထပ်ပဲ တက်ကြည့်ပါဦး... အိပ်ရာလိပ်တွေ အဝတ်အစား သေတ္တာ တွေတောင် ယူလာခဲ့ပြီးပြီ...'

'အဟင်း... ဟင်း... အစကတည်းက ဒီလိုပြောပါလားလို့...'

'တကတည်း အပြောင်းအလွှဲ မြန်လိုက်တာ... ခုကျတော့လဲ မှီရတဲ့ မျက်နှာမျိုး...'

'ဟုတ်တာပေါ့... အန်တီအေးရဲ့... အိန္ဒြေဘက်ကလဲ စဉ်းစားကြည့်ဦး... အမေမရှိ အဖေမရှိနဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို မရှိရင် ဘယ်လောက် အားငယ်စရာကောင်းသလဲလို့...'

လေးခင်ခင်က သူ့အပေါ် သံယောဇဉ် ငြိတွယ်နေသူကလေး၏ ပခုံးကို မနာအောင် ဖျစ်ညှစ် လိုက်သည်။

'ဒါနဲ့... ဒေါ်လေးခင်ခင်က ဘယ်တော့ ရန်ကုန်ကို သွားမှာလဲ ဟင်...'

'မမလတ် အခြေအနေက သိပ်စိုးရိမ်နေရတယ်ဆိုတော့ အချိန်မဆွဲဘဲ မနက်ဖြန်ပဲ... သွားလိုက်ချင်တယ်... အိန္ဒြေရယ်...'

'ဟုတ်ကဲ့...'

'အိန္ဒြေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျန်းမာအောင်နေပြီး စာကို ကြိုးစားနော်... စားမေးပွဲက တောင် လှည့် မြောက်လှည့်နဲ့ အတော့်ကို နီးလာနေပြီ...'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ... အိန္ဒြေအတွက် စိတ်ချပါ... ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

'ဒေါ်လေးခင်ခင်လဲ မမလတ် အခြေအနေ ကောင်းတာနဲ့ ချက်ချင်း ပြန်လာမှာပါ... ဖြိုးသီရိဝေမှာ ဒေါ်လေးခင်ခင် ဘယ်လိုမှ နေလို့ မပျော်ပါဘူးကွယ်...'

'ကဲ... ပြေလည်သွားကြပြီ မဟုတ်လား... ဒါဆိုရင် အိမ်ကကောင်တွေကို လေးကို ဟိုဘက်ကမ်းလိုက်ပို့ပေးဖို့နဲ့ ရထားလက်မှတ်ဝယ်ပေးဖို့ အေး... သွားပြောလိုက်ဦးမယ်... လေးကလဲ ဖြိုးသီရိဝေကို မနက်ဖြန် ညရောက်လာမယ့် အကြောင်း ဖုန်းဆက်...'

'အန်တီအေးကလဲ လောလိုက်တာ... ထမင်း... စားသောက်ပြီးမှ သွားပါ... ဒီမှာ အသုပ်သုပ်လို့ ပြီးတော့မယ်...'

'အေး... အေး အိန္ဒြေသဘော အိန္ဒြေ သဘော...'

အမိမဲ့သား ရေနည်းငါးအသွင်ရှိလှသော

မေအိန္ဒြေဦးကလေးတစ်ယောက် ညက တစ်ည လုံး သူ့အနားတွင်
ပူးပူးကပ်ကပ်ရှိနေသည်ကို လေးခင်ခင်သည် သံလမ်းပေါ်တွင် တဖြိမ့်ဖြိမ့်
ပြေးနေသော ရထားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာရင်းက မြင်ယောင်မိနေ၏။

လေးခင်ခင်တွင်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချနှင့်ပြီးသားပါ...။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့ အသက်ရှင်နေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး
သည်ကလေးမကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်သွားပါမည်ဟု...

'အင်း... မမလတ် နေကောင်းသွားရင်တော့ ငါ ဟင်္သာတာကို
ပြန်ရမှာပဲ... မေအိန္ဒြေဦး ကို ကလေးကို ဖြိုးသိရိဝေကို ခေါ်ထားဖို့ ဆိုတာကတော့
ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး... မမလတ် က မိန်းမသားမို့ အကျိုးရယ်...
အကြောင်းရယ် ရှင်းပြရင် လက်ခံရင် ခံဦးမယ်... ဟို တစ်ယူသန်
တစ်ဇွတ်ထိုးသမားကြီးကတော့ ပြောရမယ့်ပုံ မဟုတ်ဘူး... ခုတောင် ငါ့ကို
မမလတ်အတွက် ကြောင့် သူ ပြန်ခေါ်တာ... သူ့အလိုအရ ဆိုရင် ဖြိုးသိရိဝေကို
အရိပ်တောင်နင်းခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်...'

မမလတ် ကျန်းမာရေး ကိစ္စအတွက်လဲပါ... မိမိ

ကိုယ်ကျိုးအတွက်လည်း ပါနေသည်မို့ ဖြိုးသိရိဝေကို လာသာ လာရပေမယ့်
နေမျိုးထူးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ကိုတော့ လေးခင်ခင် ဝန်လေး၍ နေမိ သည်။ အရာရာကို
အုပ်စီး စိုးမိုးခြယ်လှယ်လွန်းနေသော သူ့ကို မုန်းတီးခြင်းလည်းလေးခင်ခင်၏
ရင်ထဲတွင်ဖြစ်မိနေသည်။

'အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... ဖြိုးသိရိဝေကို ပြန်ရောက်မှတော့

မီးစင်ကြည့်ကပြီး... ငါ့အတွက် ရသင့် ရထိုက်တာတွေကို ဖဲ့ယူရမှာပဲ...
မမလတ်ကို ငါ့ဘက်ပါအောင် ပြန်စည်းရုံး နိုင်ဖို့လဲ လိုတယ်...'

တစ်ခရီးလုံးအတွင်းတွင် စိတ်ကို လွင့်ဖျော့၍ လေးခင်ခင် ပါလာသည်မို့ အချိန်ကာလတွေ ကုန်ဆုံးသွားဖို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ သူ မစောင့်ခဲ့ရပေ။

သာရဝေါမှ ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာသို့ အချိန်ဘာမှ မကြာဘဲ ရောက်ခဲ့သလို သူ ခံစားခဲ့ရ သည်။

ဣန္ဒြေရရ ထိုင်နေပြီး လူတွေရှင်းမှ ရထားတွဲပေါ်က သူဆင်းလိုက်သည်။

ဟိုဟိုသည်သည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ မရှာရဘဲ သူ့ဆီကို တစိုက်မတ်မတ်လာနေသော တူတော်မောင် နေမျိုးထူးကို တွေ့ရပါ၏။

စပိုရှပ် လက်စည်းအဖြူရောင်... ဘောင်းဘီရှည်အဖြူရောင်နှင့် အဖြူရောင်မင်းသား လူချောခန့်ကြီးကို ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ အတော်များများက သတိပြုကြည့်ရှုမိနေကြသည်။

'အင်း... ထူးကတော့ နုပျိုပြီး ခန့်ချောချောနေတာပါပဲလား... ငါ မျက်စိထဲမှာ ပိုပြီးတောင် နုပျိုနေသောတယ်လို့ ထင်မိတယ်...'

တူတော်မောင် အချောအလှ အခန့်ကြီး၏ အသွင်ကို လှမ်းကြည့်နေရင်းက လေးခင်းခင် မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

ဆီလွန်သုံးမြောင့် ပဝါလိမွှော်ရောင်ရင့်ရင့်ကလေးကို ခြုံထားပြီး လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးကို လက်ကဆွဲကာ ဣန္ဒြေရရ လျှောက်လှမ်းနေသော လေးခင်ခင်၏ အလှကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထင်ပေါ်လွန်းနေပါသည်။

'ကြည့်စမ်း... ဒေါ်လေးခင်ရဲ့ အလှက ကျက်သရေရှိလိုက်တာ... ဒေါ်လေးခင်ခင်ဟာ အဆင်းရှိသလို အချင်းရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်သာဖြစ်ခဲ့ရင် ဖြိုးသီရိဝေရဲ့ ကျက်သရေဟာ တိုးဖြည့်ပေးနေသလို နေမှာပဲ ခုတော့...'

နေမျိုးထူး၏ ရင်ထဲတွင် စူးအောင့်နာကျင်၍ လာ၏။ အမျိုးဂုဏ်ကို

မထိန်းသိမ်းတတ်သော မိန်းမ...

ကိုယ့်ဂုဏ်ကိုယ်ဖျက်သော မိန်းမ...

ဖြိုးသိရိဝေ၏ ကျက်သရေကို ညှိုးနွမ်းစေသော မိန်းမ...

'ဟူး... ကြီးကြီးလတ်ကြောင့်သာ သူ့ကို ပြန်လက်ခံရတာ ...

တည်ငြိမ်စပြုနေတဲ့ ဖြိုးသိရိဝေမှာ သူ ပြန်လာလို့ ဘာတွေများ ထပ်ဖြစ်လာဦးမလဲ
မသိဘူး... ငါ ရင်လေးလိုက်တာ'

'ကား... ဘယ်မှာလဲ ထူး...'

မပြုံးသော မရယ်သော မျက်နှာဖြင့် နေမျိုးထူးကို လေးခင်ခင်က
မေးလိုက်သည်။

'ထွက်ပေါက်နားတင်ပဲ... ပေးလေ အိတ်...'

'ရတယ်... ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ပဲ ကိုင်မယ်...'

လေးခင်ခင်က ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွား၏။

နေမျိုးထူးက ဟန်ပါပါ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး လေးခင်ခင်၏
နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။

ဘူတာ အပြင်ဘက်ရောက်တော့ ဘယ်ကားတက်ရမှန်း မသိသော
လေးခင်ခင်တစ် ယောက် ဟိုကြည့် သည်ကြည့် ဖြစ်နေ၏။

နေမျိုးထူးက သူ့ခါးကြားမှ ကားသော့ကို ဖြုတ်ယူပြီး

နစ်ဆန်းဆန်နီဆလွန်းကားဖြူဖြူ ကလေးတစ်စီး၏ တံခါးသော့ကို ဖွင့်လိုက်၏။

'ဪ... ထူးက ကားတောင် ပြောင်းစီလိုက်မှကိုး...'

နေမျိုးထူးက နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလာသဖြင့် လေးခင်ခင်သည်
ကားနောက်ခန်းတွင် သားရေအိတ်ကို ထည့်သွင်းပြီး ကားပေါ်သို့

တက်ထိုင်လိုက်သည်။

ယာဉ်မောင်း ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသော နေမျိုးထူးက ကားစက်ကို နှိုး၍ ထွက်လိုက်သည်။

'မမလတ်က ဘာဖြစ်တာလဲ...'

'လေဖြတ်သွားတာ...'

'ခု အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ...'

'ဖြစ်စကတော့ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပဲ ရှိတယ်...'

'ခုကော...'

'အင်း... ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်အထိတော့

အခြေအနေကောင်းလာပါပြီ...'

'ခု... အစောင့် ဘယ်သူရှိနေသလဲ...'

'ကုမ္ပဏီက အစောင့် မောင်သန်းရဲ့ မိန်းမ ဒေါ်ဌေးလာစောင့်ပေးတယ်..

ခု ဒေါ်လေး ခင်ခင် ရောက်လာတော့ သူ့ကို မထားတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်..'

'အဖော်တစ်ယောက် အပိုရှိတော့ ပိုမကောင်းဘူးလား...'

'ပိုက်ဆံပေးရတာ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး... ဖြိုးသိရိဝေမှာ လူရှုပ်တာ မကြိုက်လို့...'

လေးခင်ခင်သည် ကားမောင်းနေသော နေမျိုးထူးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာ မဲ့ခနဲဖြစ် သွားသည်။

'ဒါနဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့လူ ဘယ်မှာလဲ... ဟင်္သာတမှာ ကျန်ခဲ့သလား'

'ဘယ်လူကို မေးတာလဲ...'

'ရှင်းရှင်းကလေးကို ရှုပ်အောင် မဖြေပါနဲ့...'

'တို့အတွက် မရှင်းလို့ မေးတာပေါ့ ထူးရဲ့... တို့ သိချင်တာ

ကိုဌေးအောင်ကို မေးတာလား၊ အစ်ကိုကြီး ဦးမင်းသိမ်းကို မေးတာလား...'

နေမျိုးထူး၏ ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားပြီး လေးခင်ခင်ထံသို့ ချာခနဲ

တစ်ချက်လှည့် ကြည့်လာ၏။

'အဟင်း... ကိုဌေးအောင်ဆိုတဲ့လူကတော့ တို့ဘဝထဲက လွင့်သွားတာ

ကြာပြီ ထူး... အေး... တို့အတွက် ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးလို ကိုးကွယ်ထိုက်တဲ့

သူကတော့ အစ်ကိုကြီး ဦးမင်းသိမ်းပဲ...'

နေမျိုးထူး၏ ရင်ထဲတွင် မျက်နှာများလှသော လေးခင်ခင်ကို

စက်ဆုပ်မိသလို ဖြစ်လာ သည်။

သူ့မျက်နှာကြီးက သိသိသာသာကြီး... မည်းညိုနေသည်ကို

တွေ့ရသောအခါ လေးခင် ခင်သည် မဲ့ပြီးတစ်ချက်ပြီးလိုက်မိပြန်၏။

'ဒေါ်လေးခင်ခင်က ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ပြန်လာတာလဲ... ဒီ... ဒီ..

. ဦးမင်းသိမ်း ဆီကို ပြန်သွားမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိနေသေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား..

..'

'အဟင်း... ဦးမင်းသိမ်းရှိရာကို ဒေါ်လေးခင်ခင် ပြန်ချင်ပါတယ်...'

ဒါပေမယ့် အချိန်မကျ သေးဘူး ထူးရေ...'

'ဘာလဲ... ရရာရကြောင်းတွေ ဒေါ်လေးခင်ခင်လက်ထဲ ဖြိုးသိရိဝေက

ရပြီးမှာလား ဟင်'

'ထူး မှားနေပြီ... အစ်ကိုကြီး ဦးမင်းသိမ်းရှိတဲ့ နေရာက

ရွှေငွေဥစ္စာပစ္စည်း သယ်သွားဖို့ ဝေးလို့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ

ထားသွားမှရမှာ...'

'ဗျာ...'

'ဟုတ်တယ် ထူး... အင်မတန် သဘောထားပြည့်ဝပြီး စာနာတတ်တဲ့ တရားရှိတဲ့ သူတော် ကောင်းကြီး အစ်ကိုကြီး ဦးမင်းသိမ်းဟာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရပါပြီ...'

နေမျိုးထူးထံမှ နောက်ထပ်မေးခွန်းများ ထွက်မလာတော့ပါ။

သူသည် ကားကိုသာ ဂရုစိုက် မောင်းနှင်နေတော့၏။

'ထူးကော ဒီအတိုင်းပဲလား...'

လေးခင်ခင်က စကားပြန်စလိုက်သည်။

'ထူးကတော့ အရင်အတိုင်းကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ... ခုလဲ ဒီအတိုင်းပဲ... နောင်လဲ ဒီအတိုင်း ပဲနေမှာပါ... ဒေါ်လေး ခင်ခင်...'

'အေးပေါ့လေ... ပြောင်းလဲနိုင်စရာ

အကြောင်းပေါ်မလာသေးသရွေ့တော့ ခု ထူးပြောနေ တဲ့ စကားတွေက ထူးအတွက် ခိုင်မာနေဦးမှာပေါ့ကွာ...'

'အမြဲတမ်း ခိုင်မာနေမှာပါ ဒေါ်လေးခင်ခင်... ထူး အတွက်တော့

မိန်းမပါမှ ဘဝပြည့်စုံတာ မဟုတ်ပါဘူး...'

'အပြောမကြီးစမ်းပါနဲ့ ထူးရာ...'

'ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြည့်အဝ ယုံကြည်ချက်နဲ့ ပြောနေတာပါ

ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

'အင်း... ထူး... ထူး... အပြောကတော့ မလျှော့စတမ်းဆိုတဲ့

လူစားမျိုးထဲကပဲ... မင်း ယုံကြည်ချက်တွေ ဘယ်နေ့ အရည်ပျော်မလဲဆိုတာ ဒေါ်လေးခင်ခင် မသေခင်တစ်နေ့တော့ မြင်ရဦးမှာပေါ့ကွာ...'

ထို့နောက် နှစ်ဦးသား အတွေးကိုယ်စီဖြင့် တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်၏။

လူတွေက တိတ်ဆိတ်နေကြပေမယ့် ကားကလေးက မရပ်မနား ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်တွင် တငြိမ်ငြိမ်ပြေးနေသည်မို့ မကြာခင် အချိန်တွင် 'ဖြိုးသီရိဝေ' ခြံဝင်းကြီးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ခြံဝင်းကြီးထဲတွင် မီးရောင်တွေက လင်းထိန်နေသည်ကဲ့သို့ ထည်ဝါသော... 'ဖြိုးသီရိဝေ' မည်သော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ အဆောင်တွေ... အခန်းတွေတွင်လည်း မီးရောင်တွေက ထိန်ထိန် လင်းနေသည်။

'အင်း... ဖြိုးသီရိဝေကတော့ ဘယ်တော့မှ အရောင်မမှိန်ဘဲ အမြဲလှပနေတာပါလား... ဒီနေရာမှာတော့ ထူးကို ချိုးကျူးမိပါရဲ့...'

လှမ်းတွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး လေးခင်ခင် ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရသော တူတော်မောင်ကို ကျိတ်၍ ချိုးကျူးမိလိုက်သည်။

ခြံဝင်းတံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖွင့်ပေးလာသဖြင့် လေးခင်ခင်၏ မျက်လုံးများက သူထံ ရောက်ရှိသွားဒသည်။

'သူက ဘယ်သူလဲ... ဦးစွပ်ပရားကော ထူး... ဟင်...'

'ဦးစွပ်ပရားကို သူ့သမီးက ဒလကို ပြန်ခေါ်သွားပြီး ဒါက ဝင်းစောင့်အသစ် ဦးကြီးစုလေ... တစ်ကိုယ်ရေတကာယသမားမို့ ဖြိုးသီရိဝေမှာ ခေါ်ထားလိုက်တာပဲ...'

'ဟုတ်လား... ဦးစွပ်ပရားကို သူ့သမီးက ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်သွားရတာ လဲ...'

'ဦးစွပ်ပရားက အသက်ကြီးပြီလေ... ကျန်းမာရေးကလဲ ဖောက်ဖောက်လာလို့ပေါ့... ဒါကြောင့် ထည့်လိုက်တာ...'

'အဟင်း... ဦးစွပ်ပရားလဲ သနားစရာပဲ... အိုပယ်ဘဝကို

ရောက်သွားမှကိုး...'

'ဒေါ်လေးလေးခင်... ဒါ ထူးကို တမင်ရီနေတာလားဟင်...'

'အို... မဟုတ်ပါဘူး... အဟင်း... ဟွင်း...'

'ဒေါ်လေးခင်ခင် မှားနေပြီနော်... ထူးဟာ ဘယ်တော့မှ

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ပစ်စလတ်ခတ် လုပ်မပစ်တတ်ဘူး... ကျေးဇူးရားတို့လဲ သိပ်သိတတ်တဲ့ ကောင်ပါ... ဦးစွပ်ပရား အိမ်ကထွက်သွားရတဲ့ ကိစ္စက သူ့သမီးက အတင်းပြန်ခေါ်လာလို့ပါ... သူ ကျန်းမာ ရေးအတွက်နဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက် ကိုထူးက သူ့သက်တမ်း ရှိနေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး တာဝန်ယူထားဆဲပါဗျ...'

သူ့အပေါ်တွင် အမြင်မကြည်မလင်ဖြစ်နေသော ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို နေမျိုးထူးက ဒေါနှင့် ပြောလိုက်သည်။

ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေမိသော ဒေါ်လေးခင်ခင်လည်း နေမျိုးထူး၏ စကားအဆုံးတွင် မျက်နှာ ကလေး တည်ကြည်သွားတော့သည်။

နေမျိုးထူးသည် ဖြူးသီရိဝေ တိုက်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ကားကလေးကို ဆောင့်ရပ် ပစ်လိုက်သည်။

'အမေ...'

လေးခင်ခင် ကိုယ်ကလေး ရှေ့သို့ ယိုင်ထိုးခဲ့ရသည်။

'ဖြည်းဖြည်း လုပ်စမ်းပါ ထူးရာ...'

နေမျိုးထူးသည် လေးခင်ခင်ကို ခပ်စုစုမျက်နှာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းကာ ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်၍ တိုက်ထဲသို့ ဝင်သွား၏ ။

လေးခင်ခင်လည်း သူ့လက်ဆွဲ သားရေအိတ်ကြီးကို ဆွဲယူ၍ တိုက်ထဲသို့ လိုက်ဝင်ခဲ့သည်။

ဖြိုးသီရိဝေ၏ ဧည့်ခန်းကြီးက သန့်ရှင်းလှပပြီး တောက်ပြောင်နေသော ပရိဘောဂတွေနှင့် ဆင်ယင်ခင်းကျင်းထားသည်ကို လေးခင်ခင်သည် သူ့ကို ဖြတ်နေရင်းက သတိပြုမိလိုက်၏။

နေမျိုးထူးက မမလတ်၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားသဖြင့် လေးခင်ခင်လည်း နောက်ကနေ လိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။

မမလတ်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် ဆေးအလူးခံနေရာမှ နေမျိုးထူးနှင့် လေးခင်ခင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ့လက်ကို ကာ၍ ဆေးလူးပေးနေသော အမျိုးသမီးကို တားလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးသည် မမလတ်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် စောင်ကလေးကို လွှမ်းခြုံပေးလိုက်ပြီး ဆေးပုလင်း၏ အဖုံးကို ပိတ်ရင်းက အခန်းတွင်းမှ ရှောင်ထွက်သွားခဲ့သည်။

လေးခင်ခင်သည် လက်ထဲက သားရေအိတ်ကို အခန်းထဲက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချလိုက်ပြီး နုပျိုခြင်းများ ပျောက်ပြယ်လွင့်စဉ်၍ အလွန်အမင်း အိုမင်း ကျဆင်းသွားသော ရုပ်ကို ဆောင်နေ သည့် သူ့ မမလတ်အား မဝံ့မရဲလှသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

မမလတ်ကလည်း အရောင်တွေမွဲလွန်းလှသော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေပြီးမှ...

'အမိုက်မလေး နင် ပြန်လာသေးတယ်နော်...'

'အို... ကြီးကြီးလတ် မငိုနဲ့လေ... ကြီးကြီးလတ် စိတ်ချမ်းသာအောင် ထူး အားလုံး လုပ်ပေးနေပြီပဲ...'

'အင်း... အင်းပါ ထူးရယ်...'

ဒေါ်သင်းမေသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ပြီး သူ့မျက်ရည်တွေကို

သုတ်လိုက်သည်။

‘မမလတ် စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျန်းမာလာအောင် နေပါ...

မမလတ်ကို ပြုစိုဖို့ လေး ပြန်ရောက်လာခဲ့တာပါ... မမလတ်ရယ်...’

လေးခင်ခင်သည် ခုတင်အနီးသို့ တိုးရွေ့သွားပြီး အစ်မလတ်ဖြစ်သူ၏ လက်ကို အသာဆုပ် ကိုင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

‘လေးခင်ခင်... နင်... နင်... မမလတ်တို့နဲ့ တစ်သက်လုံး အတူနေဖို့ ပြန်လာခဲ့တာ လားဟင်...’

လေးခင်ခင်ထံမှ အဖြေကို သူလည်း သိလိုလှဟန်ဖြင့် နေမျိုးထူးကပါ သူ့မျက်နှာကို လှမ်း ကြည့်နေသဖြင့် လေးခင်ခင်သည် အဖြေတစ်ခုကို ပေးလိုက်ရ၏ ။

‘မမလတ်တို့ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် လေး... နေမှာပါ...’

‘ဟဲ့... အမိက်မရဲ့... ကိုယ့်အသွေးအသား ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ ပြန်ရောက်လာတာ စိတ်မချမ်းသာဘဲ ရှိပါ့မလားဟင် ရှိပါ့မလား...’

ရင်ထုမနာရှိလှဟန်ဖြင့် ဒေါသင်းမေက ပြောလိုက်၏ ။

‘ကဲ ကဲ... ကြီးကြီးလတ်... စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးထားပြီး ရောဂါပျောက်အောင် လုပ် နော်... ကြီးကြီးလတ်နေကောင်းမှ ထူးလဲ ခရီးထွက်စရာရှိတာကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ထွက်နိုင်မှာ...’

‘အေးပါ ထူးရယ်...’

‘ကဲ... ထူး ချိန်းထားတာ တစ်ခုရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်... ထူး အပြန်သိပ်နောက်ကျမယ် ဆိုရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်...’

‘အေး အေး...’

နေမျိုးထူးသည် သူ့ဒေါ်လေးခင်ခင်ထံသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးနောက်
ခြေလှမ်းကျဲများ ဖြင့် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွား၏။

(၁၂)

ဒေါ်သင်းမေသည် သူ့လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ငိုငါကျနေသော
ညီမငယ်ကို အတန် ကြာအောင် စူးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ... ပင့်သက်တစ်ချက်
ရှိုက်လိုက်သည်။

'ကဲ ကဲ... လေးခင်ခင် ကိုယ့်အိပ်ခန်း ကိုယ်ပြန်ပြီး အဝတ်အစားပါ
လဲပြုပြီးတော့မှ မမလတ်ဆီ ပြန်လာခဲ့... နေ့ခင်းက ထူး... မငွေ့ကို
အခန်းရှင်းခိုင်းသံ ကြားတယ်... လိုတာရှိ ရင်လဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ
လုပ်ပေးတော့ အေ...'

'ဟုတ်ကဲ့ မမလတ်...'

'ဪ... အပြင်ရောက်ရင် မငွေ့ကို မမလတ်အခန်းထဲ ပြန်လွှတ်လိုက်...
..ဆေးလူးလို့ မပြီးသေးဘူး...'

'လေး... လာလိမ်းပေးပါ့မယ်...'

'နေပါအေ... ခရီးပန်းလာပါတယ်... နားပြုစားသောက်ပြီးမှ
ပြန်လာခဲ့ပါ...'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလတ်...'

လေးခင်ခင်သည် နှေးကွေးလေးလံနေသော ခြေလှမ်းများဖြင့်
အစ်မကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်သင်းမေ၏ အိပ်ခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။

သူ အပြင်ရောက်တော့ ချထားခဲ့သော လက်ဆွဲအိတ်ကို မတွေ့ရတော့ပါ။

'ဒေါ်ဌေး... လေးရဲ့လက်ကိုင်အိတ်ကော ဟင်...'

'ဟို... ဆရာထူးက မလေးခင်ခင်ရဲ့ အခန်းထဲ သွားပို့ခိုင်းလို့ ဒေါ်ဌေးသွားထားလိုက်ပါ တယ်...'

'ဪ... ဟုတ်လား... ကျေးဇူးပဲ ဒေါ်ဌေး... ဟိုလေ မမလတ်က သူ့ကို ဆေးဆက် လူးပေးပါဦးလို့ ဒေါ်ဌေးကို မှာလိုက်တယ်...'

'ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... ခုပဲ သွားလိုက်ပါမယ်...'

လေးခင်ခင်သည် အဆစ်ချိုး ကျွန်းလှေကားကြီးဆီသို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်ဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

အပေါ်ထပ် ညာဘက်စကြိုထောင့်ရှိ သူ့အိပ်ခန်းတွင် အခန်းဆီး လှလှ စိမ်းနုရောင်ကလေး က လေတွင်လွင့်နေပြီး လင်းဖြာနေသော အလင်းရောင်ကိုလည်း တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

'ဪ... ငါ တစ်ချိန်က အကျဉ်းခန်းလို့ သက်မှတ်နေမိတဲ့ ငါ့အခန်းကို ငါ ပြန်ရောက်ရ တော့မှာပါလား... အကြောင်းအမျိုးမျိုးတွေကြောင့် ငါ မျက်ရည်နဲ့ မိတ်ဖွဲ့ခဲ့ရတာ တွေကို မြင် ယောင်လာမိပါရဲ့...'

မဲ့ပြုံးကလေး ပြုံးရင် လေးခင်ခင်သည် ဟင်းလင်းပွင့်နေသော အိပ်ခန်းထဲသို့ ဇာခန်းဆီး စိမ်းနုကလေးကို ဖယ်ရှားကာ ဝင်လိုက်သည်။

ခုတင်... ခြင်ထောင်... အိပ်ရာနှင့် မှန်တင်ခုံ ဗီရိုတွေက အရင်က အတိုင်းပါပဲ... လက်ရာတွေ မပျက် ထားခဲ့ပုံထောက်တော့ သူ တစ်နေ့ပြန်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဖြိုးသိရိဝေ မိသားစုက သိနေလေဟန်ရှိ၏ ။

'အင်း... ဒီတစ်ခါ ပြန်လာတာကတော့ ချောင်ပိတ်ပြီး အနှိပ်စက်ခံရဖို့... မျက်ရည်ကျဖို့ မဟုတ်တော့ဘူး... အခန်းလေးရေ... ထုသားပေသားကျပြီး

ဘာကိုမဆို ကြံကြံခံနိုင်တဲ့ စိတ်သစ် လူသစ်နဲ့ တို့ ပြန်လာခဲ့တာပဲကွယ်... အဟင်း...
'

လေးခင်ခင်သည် အသံထွက်အောင် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး သူ့ ဗီရိုကို ဖွင့်လိုက်သည်။

သူ ထားခဲ့သော အဝတ်အထည်များ သည်အတိုင်လက်ရာမပျက်ရှိလျက်ဆဲပါ...။

လေးခင်ခင်တစ်ယောက် ကျေနပ်အားရဖြစ်သွားပြီး သူ့ လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကို ဖွင့်ကာ ဗီရိုထဲသို့ အဝတ်အထည်နှင့် အသုံးအဆောင်များကို ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ခြေလက်များ ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီး အိမ်နေ အဝတ်အစားတစ်စုံကို ထုတ်ယူ၍ လဲလှယ်လိုက်၏ ။

ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးရှေ့တွင် သူ့ကိုယ်ကို သူပြန်၍ ကြည့်ရှုသုံးသပ်ကြည့်နေစဉ် အခန်းဝ က ဒေါ်ဌေး၏ အသံ ထွက်လာ၏ ။

'မလေးခင်ခင်...'

'ဘာလဲ ဒေါ်ဌေး'

'ထမင်းပွဲ ပြင်လိုက်ရမလား'

'ဟုတ်ကဲ့ ပြင်လိုက်ပါ... လေး ခုပဲ လာခဲ့မယ်...'

'ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့...'

ဒေါ်ဌေးအိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားပြီး မရှေးမနှောင်းတွင် လေးခင်ခင်လည်း ဆင်းလိုက်လာခဲ့ သည်။

ထမင်းစားခန်းထဲတွင် အရန်သင့် ပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းပွဲကို လေးခင်ခင် တွေ့ရသည်။

'အို...ဟင်းတွေက စုံလှချည်လား... ဒါတွေ ဒေါ်ဌေးချက်တာလားဟင်.

..'

'မဟုတ်ပါဘူး... ဒေါ်ဌေးမှာ အစ်မကြီးမလတ် ဝေယျာဝစ္စနဲ့ မီးဖိုဆောင်ဘက် လုလုသွား နေရတာ မို့ ဒီလို မချက်နိုင်ပါဘူး... ဒီဟင်းတွေက ဆရာထူး အလုပ်ကအပြန် ဆိုင်က ဝင်ဝယ်လာ ခဲ့တာတွေပါ... မလေးခင်ခင် လာရင်စားဖို့တဲ့'

'အလို... လေး ဖို့ ဟုတ်လား...'

'ဟုတ်ပါတယ်...'

'ကြားသားမိုးကြိုး... ဒီစေတနာမျိုး တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံဖူးပါတယ်... အဟင်း အိပ်မက် မက်နေသလိုပါလား...'

ဒေါ်ဌေးက လေးခင်ခင်ကို အံ့အားသင့်သော မျက်နှာကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်နေ၏။

'ဪ... သူ အံ့အားသင့်ရှာမှာပေါ့လေ... ဖြူးသီရိရဲ့ ရာဇဝင်ကို သိမှ မသိတာပေဘဲ ကိုး'

'ဒေါ်ဌေးကော စားပြီးပြီလား...'

'ဟုတ်ကဲ့... မမကြီး... မမလတ်ကို ကျွေးပြီးတာနဲ့ တစ်ခါတည်း စားလိုက်ပါတယ်...'

'ဒါဆိုလဲ မမလတ်နဲ့ သွားနေလိုက်ပါ... လေး... စားပြီးရင် လာခဲ့မယ်.

..'

'ဟုတ်ကဲ့...'

လေးခင်ခင်သည် တူတော်မောင်က စေတနာ တလဟောဖြင့် ဝယ်ချလာသော တရုတ် ဟင်းလျာအမည်မည် အစုံစုံများကို ကြိုက်နှစ်သက်ရာရွေး၍

စားလိုက်သည်။

ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ဟုတ်တိပတ်တိ အစားမစားလာသဖြင့် ခုစားလို ကောင်းနေ၏။

စားရင်းကလည်း သူ့အပေါ် စိတ်ထားပြောင်းလဲလာပုံရသော တူတော်မောင် နေမျိုးထူး အကြောင်းကို စဉ်းစား၍ လာမိသည်။

'ကိုထူး ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ငါ့အပေါ် စိတ်ပြောင်းလဲ လာတာလဲ... အကြောင်းတော့ ရှိရ မယ်... အင်းပေါ့လေ... သူ့စေတနာ မှန် မမှန်ဆိုတာ သိလာမှာပါပဲ... စောင့်ကြည့်ရသေးတာ ပေါ့...'

လေးခင်ခင်သည် ထမင်းပန်းကန်ကို လက်စသိမ်းပြီး စားပွဲကို သိမ်းဆည်းထားပြီးနောက် ဒေါသင်းမေ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ဒေါသင်းမေသည် ပုတီးစိပ်နေရာမှ သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ လေးခင်ခင် ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရ၍ ရပ်နားလိုက်သည်။

'စားပြီးခဲ့ပြီလား...'

'ဟုတ်ကဲ့ မမလတ်...'

'ထိုင်စမ်းပါဦး အေ...'

လေးခင်ခင်သည် ဒေါသင်းမေ၏ ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

'ညည်း ခုလို ဖြူးသီရိဝေကို ပြန်လာတာကို ဟိုကောင် ဌေးအောင်က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ရှိရဲ့လားဟင်...'

'သူနဲ့ လေး ကွဲသွားကြတာ ကြာပါပြီ မမလတ်...'

'ဟေ...ဒါ...ဒါဆိုရင် ညည်း ဟသာတမှာ ဘယ်သူနဲ့ သွားနေတာလဲ..

မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့် ဒေါသင်းမက မေးလိုက်သည်။

'အစကတော့ လေး... သူငယ်ချင်း မတင်တင်အေးနဲ့ နေတာပါ..

နောက်တော့ မလွဲ မရှောင်သာတဲ့ အကြောင်းကြောင့်... လေး... နောက်အိမ်ထောင် ထပ်ပြုလိုက်ရပါတယ်... မမလတ်...'

'အောင်မယ်လေး လေးခင်ခင်ရယ်... ညည်းလုပ်ရပ်တွေကလဲ

လူကြားလို့မှ မတော်ပါ လား... တို့အမျိုးထဲ သွေးဆိုးတဲ့ ညည်း... ဘယ်နှယ်ပါလာပါလိမ့်... အံ့တယ်အေ... အံ့တယ်'

'အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြရင် ဒီလိုပဲ လေး အပြောခံရမယ်ဆိုတာ

လေးကြိုတင်သိပြီးသားပါ... ဒါကြောင့်လဲ လေး... ဖြိုးသိရိဝေနဲ့ အကင်းဆုံးနေခဲ့တာပါပဲ... ခု... ခု မမလတ်တို့ ပြန်ခေါ် လို့သာ...'

'အင်းပေါ့လေ... ညည်းအတွက် ဒါထောက်ပြစရာကြီးတစ်ခု

ရသွားပြီပေါ့... ညည်းအဖြစ်လဲ ညည်း စဉ်းစားကြည့်ဦး... သုံးကျောင်းပြောင်းတဲ့ ရှင်... သုံးလင်ပြောင်းတဲ့ မိန်းမ'

'အို... မမလတ် တော်ပါတော့... ဒီအကြောင်းတွေ အဟောင်းကနေ

အသစ်ပြန်ဖြစ် အောင် အစ မဖော်ဘူးဆိုမှ လေး ဒီလိုပြန်လာနိုင်မယ်လို့ ပြောတော့... ထူးက ပြီးခဲ့တာတွေ မေ့ပစ်လိုက်ကြပါပြီဆို... ခုတော့...'

လေးလေးခင်သည် ဂမ်းနည်းစိတ်များ စိုးမိုးလာသဖြင့် မျက်နှာကို

လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် အုပ်ကာ ငိုရှိုက်မိတော့သည်။

ဒေါသင်းမေလည်း သူညီမထွေးကလေးကို ကြည့်ပြီး တရုတ်ရုံရုံ ငိုလေ၏။

ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်း ဘဲလ်သံက မြည်လာသည်။

လေးလေးခင်သည် ပါးပြင်နှစ်ဘက်ပေါ်မှ မျက်ရည်တွေကို လက်ဖဝါးဖြင့် သုတ်ချပြီး ဘဲလ် မြည်နေသော ဖုန်းရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့သည်။

'ဟဲလို... ဖြိုးသီရိဝေကပါ...'

'ဒေါ်လေးခင်ခင် ထူးပါ... ထူး... အိမ်ပြန်နောက်ကျမှာမို့လို့ ဆက်တာ..'

..'

'ကြီးကြီးလတ်ကော ဘာလုပ်နေသလဲ...'

'ဒေါ်လေးခင်ခင်နဲ့ သူ စကားပြောနေကြတာလေ...'

'ဪ... ခုမှပဲ ကြီးကြီးလတ် စကားပြောဖော်ရတော့တယ်...'

အိပ်ခါနီး သူ့ကို ဆေးတိုက်ဖို့ မမေ့နဲ့နော်...'

'စိတ်ချ... ဒါပဲလား'

'ဒါပဲ...'

တစ်ဘက်ဖုန်း ပြန်ချသွားသည်မို့ လေးခင်ခင်သည် မခန်းခြောက်သေးသော မျက်ရည်စ တွေကို သုတ်ရင်း သူ့အစ်မကြီး၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

'ဘာတဲ့လဲ... ထူးက အိမ်ပြန်နောက်ကျမယ်တဲ့လား... လေးခင်ခင်...'

အိပ်ခန်းဝဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသော ဒေါ်သင်းမေက မေးလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်... နောက်ကျမယ်တဲ့...'

'အင်း... ခုမှပဲ ထူးလဲ သဘောရှိ နေနိုင်တော့မယ်... သူ့ခမျာ မမလတ်အတွက်နဲ့ ကိုယ်ပိုင် လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ ကြာပြီပဲ...'

'ဪ... ထူး... ထူးအသံက မြူးနေတာပဲ... ငါ ရောက်လာလို့ သူ မမလတ်ကို ကြည့်ရှုရတဲ့ ပဋိ ကင်းလွတ်သွားပေတာကိုး...'

'ထူးဟာ... ယောက်ျားသားလေးတန်မဲ့ ဖြိုးသိရိဝေအပေါ်
သံယောဇဉ်ရှိတယ်... မမလတ်အပေါ်မှာလဲ သံယောဇဉ်ကြီးတယ်... သူ့နေရာမှာ
တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်သာ ဆိုရင် အိမ်ထောင်ရက်သားပြုသွားတာ ကြာပြီ..
'

'ဒီဇာကြောင်ပြီး အကြိုက်မတွေ့နိုင်သေးလို့ နေမှာပါ မမလတ်...
နေမျိုးထူး၏ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြောလာတော့ လေးခင်ခင်၏ လေသံက
မာလာ၏။

'ဒီလို မပြောနဲ့ လေးခင်ခင်... သူ့ ကိုယ်ကျူးထက် ထူးဟာ အဒေါ်တွေ
အမေတွေနဲ့ ဖြိုးသိရိ အတွက်ကို အမြဲ ရှေ့တန်းတင်နေတဲ့ သူပါအေ...'

'အဟင်း... လေး အပြောမှားတယ်ပဲ ထားပါတော့ မမလတ်ရယ်...'
စကားနည်းရန်စဲဖြစ်အောင် လေးခင်ခင်ကပဲ နေမျိုးထူးအကြောင်းကို
တစ်ခန်းရပ်ပစ်လိုက် သည်။

သည်တော့ ဒေါ်သင်းမေက ခေါင်းစဉ်တစ်ခုသို့ ပြောင်းသွားပြန်၏။

'ညည်းကို တစ်ခုမှာထားရဦးမယ် လေးခင်ခင်...'

'ဘာများလဲ မမလတ်...'

'ဖြိုးသိရိဝေကို မင်းမင်း အခုတလော အဝတ်အထွက် များနေပြန်ပြီ...'

'အဲဒီ တော့...'

'ညည်းသိပါတယ်လေ... ထူးက မင်းမင်းကို ကြည့်မရဘူးဆိုတာ...'

'ဒါဆိုလဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို အဝင်အထွက် ပြုထားသလဲ မမလတ်ရယ်...'

'ညည်း... ဒီလို ခွစကားမပြောနဲ့... ငါ နေမကောင်းလို့ လာမေးတာ
နှင်လွှတ်ရမလား အေ...'

'မမလတ်ရယ်... ဒီစိတ်တွေ ဖြိုးသိရိဝေမှာ ရှိကြတုန်းပဲလား...
မင်းထူးဝေက မမလတ်နဲ့ လေးရဲ့ မောင်အထွေးလေးပါ... ထူးရဲ့ ဦးလေးငယ်ပါ...'

'ဒါတော့... ဒါပေါ့အေ... အသွင်မတူကြတာကို ညည်းက
မေ့ပစ်လိုက်ပြီလား... သူ့အမေ ရှိနေသရွေ့ ငါတို့ မင်းမင်းကို
နေရာမပေးနိုင်ဘူးအေ... ညည်း ဘာပြောပြောပဲ...'

'ဪ... မမလတ်... မမလတ် ရောဂါ ဖိစီးနှိပ်စက်ခံရပြီး
သေဖို့လမ်းကို တစ်ဝက်ဘက် ကျူးနေတာတောင် မာန်မာနတွေ မချပစ်သေးပါလား...
..အင်း... ဖြိုးသိရိဝေမှာ ပြောင်းလဲမှု တွေ မရှိသေးပါလား...'

'လေးခင်ခင်...'

လေးခင်ခင်က အစ်မဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

'ညည်း... မသိတာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်... မင်းမင်းက
ထူးလိုလားသလို ပညာ ရေးကို မလိုက်စားဘူး... သူ လိုက်စားနေတာ မဘက်
သိရဲ့လား... ဒါကို မအေလုပ်သူကလဲ ဆုံးမဖော်မရဘူး... မျက်စိမှိတ် နားပိတ်
လွှတ်ထားနေတော့တာပဲ... ညည်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူ့ပညာရေးအတွက် ထူးက
ဘယ်လောက်ဆက်ပြီး ကြည့်ရှု ထောက်ပံ့နေသလဲဆိုတာ...'

သည်လို ပြောတော့လည်း ဟုတ်ပေသား...။

မင်းထူးဝေတွင် မအေ၏ ရုပ်အဆင်းအပြည့်အဝပါ၍

မိန်းမချောကလေးချောလှသော်လည်း ဉာဏ်ပညာဘက်တွင်တော့ ခပ်ထူထူထဲထဲက
ဖြစ်သည်။ သူထက် အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်ငယ်သော ဦးလေးလေးကို နေမျိုးထူးက
တာဝန်သိတတ်စွာဖြင့် ပညာရေးပိုင်း ဦးစားပေးစေခဲ့သော်လည်း ဖြိုးသိရိဝေ
မိသားစုကို မအေ့စကား နားယောင်၍ မင်းထူးဝေက ကလန်ကဆန်
လုပ်ခဲ့သည်ပဲကိုး။

ရင်ထဲ မောဟိုက်သွားသည်မို့ လေးခင်ခင်သည် ပင့်သက်ကြီး
ရှိုက်လိုက်မိ၏။

'အင်း... ငါဟာ လွတ်လပ်တဲ့ မိုးကောင်းကင်လေဟာပြင်ကြီးထဲမှာ
ပျံသန်းပျော်ရွှင်နေတဲ့ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကို
လှောင်ချိုင့်ထဲအပိတ်ခံလိုက်ရသလို ခံစားနေရပါလား... ငါ့အတွက် တော့
ဖြိုးသီရိဝေဟာ အရာရာကို ချုပ်နှောင်ထားတဲ့ လှောင်ချိုင့်ပါပဲလား...'

လေးခင်ခင်သည် စိတ်လက် မသက်မသာ ရှိလှဟန်ဖြင့် အစ်မလတ်၏
မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် မျက်စိကိုမှိတ်၍ စိတ်ပုတီးကို စိတ်နေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

လေးခင်ခင်လည်း အသာပင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး
တွေ့ရာ စာအုပ်တစ် အုပ်ကို ဆွဲယူ၍ ဖတ်နေလိုက်သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ စိတ်တွေက ဖတ်နေသော စာထဲတွင် ရှိမနေပါ..
. ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ဘဝကလေးတစ်ခုအဖြစ်သို့ ဆောင်ကျဉ်းပေးခဲ့သည့်
မေအိန္ဒြေဦးကလေးတို့၏ နေအိမ်ဆီသို့ ရောက်ရှိနေ၏။

'အင်း... အိန္ဒြေကလေးတော့ ငါ့ကို သတိရနေမလား မသိဘူး...
ငါကတော့ သူ့ကို သတိရမိနေလိုက်တာ... မနက်ဖြန်ကျရင် ဖြိုးသီရိဝေကို
ချောချောမောမော ငါ့ရောက်ကြောင်း အေးနဲ့ အိန္ဒြေကလေးဆီကို စာထည့်ရဦးမယ်..
..'

ခရီးကလည်း ပန်း... ညဉ့်နက်မှလည်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်မို့
ဦးခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။ တူမောင် နေမျိုးထူးတစ်ယောက်
ဘယ်အချိန် အိမ်ပြန်ရောက်သည်ကိုပင် လေးခင်ခင် မသိတော့ပါ...။

တစ်ရှိန်ထိုး နှစ်ဦးကလေး အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာတော့ သူ
ပြတင်းပေါက် တည့်တည့်အနီး တွင် ရှိနေသော သစ်တိုပင်ကြီးပေါ်တွင်
ငှက်ကလေးတွေက တေးဆိုနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ မှန်ပြု တင်းမှ အိပ်ခန်းထဲသို့
တိုးဝင်နေသော အလင်းရောင်ကလဲ သန့်စင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

လေးခင်ခင်သည် ကမန်းကတန်း အိပ်ရာက ထပြီး
အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်များကို ဖွင့်ကြည့် လိုက်သည်။

သန့်စင် အေးချမ်းလှသော နံနက်ခင်းကလေးတွင် ဖြူးသီရိဝေ၏
ခြံဝင်းကြီးအနံ့ရှိ သစ်ပင် ကြီးငယ်တို့ပေါ်တွင် ကျေးငှက်ကလေးတွေက
သံစုံကျူးရင့်၍ တစ်ပင်မှ တစ်ပင်ဆီသို့ ကူးလူး ပျံသန်းနေ၏ ။

အမြီးစုတ်ဖွားဖွားနှင့် ချစ်စရာကောင်းလှသော ရှဉ့်ညို...
ရှဉ့်နက်ကလေးများကလည်း ဟို ကိုင်းမှ သည်ကိုင်းဆီသို့ တဖြုတ်ဖြုတ် ခုန်ကာ
ခုန်ကာနှင့်...

‘ဪ... အရင်က အတိုင်ပါပဲလား... ငါ့ စိတ်ကို
နစ်မျောလွမ်းမောစေခဲ့တဲ့ ကျေးငှက် ကလေးတွေ ရှဉ့်ကလေးတွေ ရှိဆဲပါပဲလား...
ငါ့ဘဝသာ အမျိုးမျိုး ပြောင်းခဲ့တာ... သူတို့ ကတော့... ဒီအတိုင်းပဲ ရှိနေကြမြဲပဲ...’

လေးခင်ခင်သည် အေးချမ်းသော နံနက်ခင်း၏ ဆွတ်ပျံ့သာမောဖွယ်ရာ
မြင်ကွင်းတစ် အာရုံ စူးနစ်၍ ကျမိနေရာမှ ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလာ၏ ။

သူ မြင်ကွင်းထဲသို့ စပို့ရုပ် လက်ရှည်အဖြူရောင် ဘောင်းဘီရှည် အဖြူရောင်နှင့် ကက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသူတစ်ယောက် ဝင်လာ၏။

ထိုသူ၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် နုပျိုခြင်း အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

'ဪ... ထူးတောင် အင်းလျားက ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းယူရာက ပြန်လာမှကိုး...'

လည်တမော့မော့နှင့် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်လုပ်နေသော ထူးတစ်ယောက် သူ့ကို မမြင်တွေ့ ခင်ကလေးတွင် လေးခင်ခင်သည် အတွင်းဘက်ဆီသို့ လှည့်ပစ်လိုက်သည်။

နေမျိုးထူးနှင့် အကြောင်းမဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုစိတ်များ လေးခင်ခင်တွင် ကုန်ခမ်း၍ နေ၏။

ကိုယ်လက်မျက်နှာသန့်စင်ပြီး အစ်မလတ်ဒေါသင်းမေ ထံသို့ ဝင်လာသည့်အခါတွင်တော့ နေမျိုးထူးနှင့် တန်းတန်းမတ်မတ် မျက်နှာချင်းဆုံရပါတော့သည်။

'ဒေါလေးခင်ခင်က ကြီးကြီးလတ်နဲ့ ဆင်းမအိပ်ဘူးလား...'

လေးခင်ခင်ကို ကြည့်ပြီး နေမျိုးထူးက စကားစလိုက်သည်။

'ကြီးကြီးလတ်က မအိပ်ခိုင်းတာပါကွယ်...'

လေးခင်ခင် တစ်စုံတစ်ရာမပြောနိုင်ခင်မှာ... ဒေါသင်းမေက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

'မဟုတ်ဘူးလေ... ကြီးကြီးလတ်... ဒေါဌေးမှာက သားနဲ့ လင်နဲ့... သူတာဝန်တွေကို ပစ်ပြီး... အကြာကြီး ထူးတို့ ခေါ်ထားချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ... စဉ်းစားကြည့်လေ အစက လူမရှိလို့ ခေါ်ထားရတာ ...'

'ဟုတ်ပါပြီလေ... မင်း ဒေါဌေးကို သူ့အိမ်ပြန်စေချင်လဲ

ပြန်ခိုင်းနိုင်ပါတယ်... မင်း သဘော တစ်ခုပါ...'

'ဒီလို မပြောပါနဲ့... ဒေါ်လေးခင်ခင်... ထူးသဘောဆိုတာထက်
ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကို ထူးက ပြောနေတာပါ... တစ်ဘက်ကလဲ ဦးသန်းနဲ့
ကလေးတွေကို သနားစရာဖြစ်နေလို့...'

လေးခင်ခင်က နေမျိုးထူးထံမှ မျက်နှာလွဲကာ ဒေါ်သင်းမေ၏
ခြေရင်းတွင် ပုံကျနေသော ခြုံ စောင်ကိုယူ၍ ခေါက်နေလိုက်သည်။

နေမျိုးထူးသည် တင်းစေ့စေ့နှုတ်ခမ်းများနှင့် သူ့ဒေါ်လေးကို
တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကုပ်ကုပ် ကလေး ရပ်နေသော ဒေါ်ဌေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

'ဒေါ်ဌေး အဆင်သင့်လုပ်ထား... ကျွန်တော် အလုပ်သွားရင်းနဲ့
ဒေါ်ဌေးကို အိမ်ဝင်ဖို့ သွားပေးမယ်... ဪ... ကျွန်တော်ပြောထားတဲ့ ဆယ်နှစ်...
ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ်မိန်းကလေး အမြန်ရှာပေးဖို့လဲ မမေ့နဲ့နော်... ဆွေမျိုးမိဘမရှိရင်
ပိုကြိုက်တယ်... စာရင်းရှုပ်လာမှာစိုးလို့'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ထူး... ဒေါ်ဌေး တောမှာ မှာကြည့်ပါဦးမယ်...'

လေးခင်ခင်၏ မျက်စိထဲတွင် ကွက်ခနဲ မေအိန္ဒြေဦးကလေး၏
မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာ သည်။

'ထူးက ပြုံးသိရိဝေမှာ လူစိမ်းထားဖို့ စိတ်ကူးရှိနေပြီပဲကို...
မေအိန္ဒြေဦးကလေးကိုသာ လက်ခံရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ...
မေအိန္ဒြေဦးကလေးကိုသာ လက်ခံရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ...
သူလေးဆိုရင် ဘာမှကိုးပြောစရာမရှိဘူး... တစ်ကောင် ကြွက် တစ်မျက်နှာကလေး...
.. ငါနဲ့လဲ အတွင်းသိ အဆင်းသိ... အို... စေ့စေ့စဉ်းစားရင် မဖြစ် နိုင်ပါဘူး...
ငါ့လင်ပါ သမီးမို့ ရှက်လှချည်ရဲ့လို့ ပြောမလာရင် ကံကောင်းပဲ... ဟင်း...
ထားလိုက်ပါတော့လေ... ထားလိုက်ပါတော့... နေမြဲပဲ နေလိုက်တာ
ကောင်းပါတယ်...'

လေးခင်ခင်သည် အသာ သူ့ဆန္ဒကို နောက်ဆုတ်ပစ်လိုက်သည်။

'ကြီးကြီးလတ် ဆေးတွေ မှန်မှန်သောက်နော်...'

နေမျိုးထူးက သူ့ကြီးကြီးလတ် ဒေါ်သင်းမေဘက်သို့လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

'ကြီးကြီးလတ် သောက်နေပါတယ်ကွယ်... စိတ်ချပါ...'

'သောက်သောက် ကြီးကြီးလတ်ရေ... ထူးမှာ အလုပ်တွေက များလာပြီ... နိုင်ငံခြား သွားဖို့ ကိစ္စတောင် ထင်တာထက် မြန်နေပြီ... ရှေ့လထဲတောင် ဖြစ်မလားမသိဘူး... အရင် စင်ကာပူနဲ့ မလေးရှားဘက်ကို သွားရမှာ... ညက ဒီကိစ္စ ဆွေးနွေးနေကြလို့ အိမ်ပြန်နောက်ကျ တာလေ...'

'အေးပါကွယ်... မင်းကိစ္စ မင်း စိတ်ချလက်ချလုပ်ပါ... ခု လေးခင်ခင်တို့ ရှိနေပြီပဲ...'

လေးခင်ခင်ထံသို့ နေမျိုးထူးက လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

'ဒေါ်လေးခင်ခင် ဘာလိုသေးလဲ... မြို့ထဲမှာ မှာစရာရှိရင် မှာလိုက်လေ... ခဏနေရင် ထူး သွားတော့မှာ...'

'တို့အတွက်တော့ ဘာမှမလိုဘူး... အိမ်အတွက် လိုတာရှိရင်သာ မင်း... ဝယ်လာခဲ့...'

'ဒေါ်ဌေး ဟင်းချက်စရာတို့ ဘာတို့ ဘာလိုသေးလဲဗျ...'

'မနေ့ကပဲ နှစ်ရက်စာ ဝယ်လာလို့ အားလုံးပြည့်စုံနေပါတယ်... ထူး...'

'ကောင်းပြီလေ... လိုတာရှိလဲ ဒေါ်လေးခင်ခင် ကုမ္ပဏီကို လှမ်းဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့... ဒီနေ့လယ်မှာလဲ ဦးသန်းကားတစ်စီး လာပို့လိမ့်မယ်... အဲဒါ ဒေါ်လေးခင်ခင်လိုအပ်ရင် သုံးဖို့... ထူး... ကားတစ်စီးတည်းနဲ့ဆိုရင် ဖြစ်မှာမဟုတ်လား... ထူးက အလုပ်သိပ်များတယ်...'

လေးခင်ခင်က ကောင်း၏ ဆိုး၏ မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ဖြိုးသီရိဝေကို အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲနေသူကြီးက စိမ့်ခန့်ခွဲမှုတွေ ပြုပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါသင်းမေ၏ အခန်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

'ထူးတို့ကတော့ စိမ့်လိုက်ရင် အကွက်ကို ကျနေတာပဲ...'

နေမျိုးထူး၏ ဘက်တော်သားဖြစ်သော ဒေါသင်းမေက ချီးကျူးထောပနာပြုလိုက်သည်။

နံနက်ရှစ်နာရီတိတိတွင် ကိုတိကျကြီး နေမျိုးထူးသည် သူ့ကားပေါ်တွင် ဒေါ်ဌေးကိုတင်ပြီး ဖြိုးသီရိဝေ ခြံဝင်းကြီးထဲမှ ထွက်ခွာသွား၏။

ကြီးမား ကျယ်ဝန်းသော အိမ်ကြီးထဲတွင် လေးခင်ခင်နှင့် လူမမာ ဒေါသင်းမေတို့ နှစ်ယောက်သား ကျန်တော့သည်။

လေးခင်ခင်လည်း ဒေါသင်းမေအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးရမည့် ကိစ္စအဝဝ ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စားမှုသောက်မှုကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရန် မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ရေခဲသေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး သားငါးများကို ကြည့်ကာ သည်နေ့တာအတွက် စားသောက်ဖို့ ချက်ပြုတ်ရန် စဉ်းစားစီစဉ်နေစဉ်...

'အမေ...'

ရုတ်တရက် သူ့ခါးကို မြောက်ခနဲနေအောင် ပင့်မြှောက်လိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

'အဟား... ဟား... ဟား... ဟား...'

'ကြည့်စမ်း... ခွေးကောင်လေး... လန့်လိုက်တာဟယ်...'

'မမလေးခင်ခင်ရာ မင်းမင်းတစ်ယောက်လုံး နောက်က

ရောက်နေတာတောင် မသိဘူး... ရေခဲသေတ္တာကြီးထဲထည့်ပြီး စိတ်က
ဟိုးအဝေးကမ္ဘာကို ရောက်နေသလိုပဲ အဟင်း ဟင်း... ဟင်း...'

အဖြူရောင် ဘောင်းဘီ... နီရဲလွင်နေသော

စပို့ရှပ်လည်စည်းကလေးကို ဝတ်ဆင်ထား သော မင်းထူးဝေက ရယ်မြူးမဆံး
ဖြစ်နေပါ၏။

'လူမမာအတွက် ဘာချက်ရပါ့မလဲလို့ တွေးရတာ တစ်မျိုး...'

ဟိုမင်းသားအတွက် တစ်မျိုး စဉ်းစားနေရတာ မင်းမင်းရေ... ဝေးကမ္ဘာကို
ရောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့... ဆိုစမ်း ဘယ်ကို ရောက်လာတာလဲ...'

'အို... ကိုယ့်မမချစ်ချစ်လေး ရောက်နေမယ်ဆိုတာ မနေ့ကတည်းက
သတင်းရထားတာ လေ... ဒါကြောင့်ရောက်လာတာပေါ့ မမလေးခင်ခင်ရဲ့...'

'အင်း... မင်းကတော့ အပြောကောင်းလှတယ်ဟေ့...'

'မမလေးခင်ခင်ကို မင်းမင်းက တကယ်ချစ်တာပါဗျာ... လိုက်တောင်
ရှာပါသေးတယ်... မမလေးခင်ခင် ဘယ်ပုန်းနေမှန်း မသိလို့ပါဗျာ...'

'မင်းမင်း... မင်းမင်း ဒီအပြောလေးတွေကြောင့် မင်းကို

မမလေးခင်ခင်ကလဲ ချစ်နေတာ၊ ကဲ... ဆိုစမ်း ခုဘာတွေလုပ်နေလဲ...'

'အဟင်း... လည်ရာပြန်စားလေ...'

မင်းထူးဝေက ထမင်းစား စားပွဲမှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲယူပြီး

ပြောင်းပြန်ခွထိုင်ကာ မချိုမချည် မျက်နှာကြည်ကြည်ဝင်းဝင်းကလေးဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။

'ဘာလဲကွ... မမလေးခင်ခင် နားမလည်ဘူး... မင်းစကားကို...'

'လျှောက်လည်တယ်... ဖိုက်ဆာတော့ အိမ်ပြန်စားတယ်... အဲဒီ အလုပ်လုပ်တယ်လေ'

'ငါ့မောင်ထွေးလေးရယ်... ရုပ်ကလေးက သနားကမားနဲ့ ပညာတတ်ကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်လာရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ... ကြိုးစားပါလားကွယ်...'

'ကြိုးစားတိုင်းလဲ မရဘူး... ပါရမီလဲ ပါဦးမှ မမလေးခင်ခင်ရဲ့...'

'မင်းကို ပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ... မင်း အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လာပြီဆိုတာလဲ သတိထားဦး...'

'သတိထားနေပါတယ်... မမ လေးခင်ခင်ရာ... ဒါ အသာထားပါဦး... ရွှေယောက်ဖကြီး ကို ဘယ်ချောင်မှာ ထားခဲ့သလဲဟင်...'

'မပြန်လမ်းမှာ တစ်ခါတည်း ထားခဲ့တယ်လေ...'

'မမလေးခင်ခင်ကတော့ လုပ်ပြီ... မဟုတ်တာ ပြောတော့မယ်...'

'မမလေးခင်ခင်ကို သူ့အကြောင်း မမေးပါနဲ့ မင်းမင်းရယ်... မမ လေးခင်ခင် ရင်နာရလွန်း လို့ပါ...'

မင်းထူးဝေ မျက်ခုံးနက်နက်ကလေးတစ်ဘက် အထက်သို့ မြင့်တက်သွားပြီး မျက်နှာ ဝိုးကလေး ငြိမ်ကျသွား၏။

'ဆောရီးပဲနော်... မမ လေးခင်ခင်...'

'ရပါတယ်ကွာ... ဒါနဲ့ မင်း မေမေကော နေကောင်းလား...'

'အကောင်းကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး... အခုတလော ချူချာလာသလိုပဲ..

'မင်း ဂရုစိုက်မှပေါ့...'

'အင်း... စိုက်ပါတယ်... ဒါနဲ့ မမလေးခင်ခင် ဘာလုပ်မလို့လဲ... လုပ်လေ... မင်းမင်း ကူလုပ်ပေးမယ်...'

'အောင်မယ်... မင်းက ထမင်း... ဟင်း ချက်တတ်လို့လား...'

'ဟား... စမ်းကြည့်လေ... ဝက်စတင် စတိုင်လား
(အနောက်တိုင်းအကြိုက်)... အိစတင်စတိုင်လား (အရှေ့တိုင်းအကြိုက်)...'

'တကယ်ပြောတာ...'

'တကယ်ပေါ့ဗျ... ကွပ် (ထမင်းချက်) နဲ့ သင်္ဘောလိုက်မလို့ စဉ်းစားပြီး သင်ထားတာလေ၊ ဘယ်သူမှတောင် အသိမပေးဘူး... မမလေးခင်ခင်ကို ချစ်လို့ ဖွင့်ပြောတာ... မင်းမင်း ပြောတာ ကို ယုံလား...'

'ဪ... ကလေးရယ်... မင်း စကားကို မမ လေးခင်ခင် ယုံပါတယ်...'

'မင်းမင်းကို ဘယ်သူမှ နားမလည်ကြဘူး... အထူးသဖြင့် ထူးရယ်ပေါ့... အတင်းအဓမ္မပဲ ဘွဲ့ရအောင် သင်ခိုင်းနေတယ်... ဘာဖြစ်မှန်းလဲ မသိပါဘူး... စာကို မြင်လိုက်ရင် ချေးစေးပြန် ပြီး... မူးဝေ အော့အန်ချင်လာသလိုပဲ... ဆိုက်ကိုပဲ ဆိုရမှာပေါ့လေ... ပါရမီမပါတာလဲ ပါမှာ ပေါ့...'

လေးခင်က သူမောင်ထွေး ချောချောလှလှကလေးကို အကြင်နာဖုံးသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

'မမလေးခင်ကို တွေ့ချင်လို့ မင်းမင်း ခြံပကို ရောက်နေတာ ကြာပြီ... ထူး... အပြင် မထွက်သေးတာနဲ့ စောင့်နေရတာ ... သူနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ဘူးလေ... တွေ့လိုက်ရင် ဘုနဲ့ ဘောက်ပဲ... ပြောနေရတာ .. ကြာတော့ ငြီးငွေ့လာတယ်ဗျာ...'

'အင်း... ဘယ်သူတွေ အချိုးပြောင်းပြောင်း ထူးက ပြောင်းမှာ

မဟုတ်ဘူး...'

'ဟုတ်တယ်ဗျ... မမလတ်တောင် အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး...
မင်းမင်းအပေါ် ဆက်ဆံရေး ပြောင်းလာတယ်...'

'ဟုတ်တယ်ကွယ်... မမလေးခင်အပေါ်လဲ အရင်ကလို
မတင်းမာတော့ဘူး...'

'အသက်လဲကြီး ရောဂါလဲ ဖိစီးနေပါပြီဗျာ... ဒီအချိန်မှ မာန်မကျရင်
ဘယ်ကောင်းတော့ မှာလဲ... မဟုတ်ဘူးလား...'

'အေး... ဟုတ်တာပေါ့... နေဦး... နေဦး... တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်
အသံတူနေကြ လို့ မဖြစ်သေးဘူး... မနက်စာ စီစဉ်ဦးမှ...'

'လုပ်လေ... မင်းမင်းလဲ ဝင်ကူမယ်...'

ချက်ရေး ပြုတ်ရေးကိစ္စတွင် မောင်နှမနှစ်ယောက်သား တက်ညီလက်ညီ
ရှိနေကြပါ၏။

လေးခင်ခင်မှာ ချစ်စရာကောင်းလှသော မောင်ငယ်ကလေးကို
ချစ်ချင်တိုင်း မချစ်ရအောင် အတားအဆီးပြုနေသည်များကို အမှတ်ရလာပြီး
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိနေသည်။

'အင်း... ဒီကောင်လေးကို ငါ သိပ်လက်ခံလိုတော့ မဖြစ်ဘူး... ညက
မမလတ် သတိ ပေးထားတဲ့ စကားက ရှိနေသေးတယ်...'

'မမ လေးခင်ခင်...'

'ဟင်... ဘာလဲ မောင်လေး'

'ဟောဒီမှာ ချစ်ကင်းစွပ် (ကြက်စွပ်ပြုတ်) ပြီးပြီ... အိုး ချခဲ့တော့မယ်..

'ဟယ်... သွားတော့မလို့လား... မင်းက...'

'သွားတော့မယ်ဗျာ...'

'ထမင်း စားသွားဦးလေကွာ...'

'ဟင့်အင်း မစားတော့ဘူး... သွားစရာရှိလို့...'

'မင်းကတော့ လုပ်ပြီ... ဘယ်သူနဲ့ ချိန်းထားလို့လဲ...'

'ဟဲ... ဟဲ...'

'မင်းမင်း... မင်းမင်း... မင်းကြောင့် မိန်းကလေး ဘယ်နှစ်ယောက် အသည်းကွဲခဲ့ရပြီလဲ ဟင်...'

'မမ လေးခင်ခင်ရာ... မင်းမင်းက သူတို့နောက်လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး... မင်းမင်းနောက် ကို သူတို့က အတင်းလိုက်ကြတော့ မင်းမင်းလဲ သူတော်စင် မဟုတ်ဘူးလေ... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...'

မင်းထူးဝေသည် လက်သုပ်ပဝါကလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချပြီး အစ်မဖြစ်သကို မျက်လုံးတစ်ဘက်မှိတ်ပြလိုက်သည်။

ညီညာ ဖြူဖွေးနေသော သွားကလေးများပေါ်အောင် ရယ်နေသော သူ့အသွင်ကလေးက ကြည့်ကောင်းစရာ ဖြစ်နေပါသည်။

လေးခင်ခင်သည် ဦးခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ယမ်းခါရင်း မင်းထူးဝေကို အိမ်ဝအထိ လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်သည်။

မင်းထူးဝေသည် ပြိုင်ဘီးကလေးပေါ်သို့ လွှားခနဲ တက်လိုက်ပြီး ဖြိုးသီရိဝေ ခြံဝင်းကြီး အတွင်းမှ လျင်မြန်စွာ နင်းထွက်သွားတော့သည်။

'မင်းမင်း... မင်းမင်း မရင့်ကျက်သေးတဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်လိုပါပဲလား... ထူးနဲ့ တော့ စိတ်ရောလူရော...'

အမူအကျင့်ရော ဆန့်ကျင်ဘက်ချည်းပဲ...'

(၁၄)

ဘာလိုလိုနှင့် ဖြိုးသိရိဝေကို လေးခင်ခင် ပြန်ရောက်သည်မှာ နှစ်ပတ်ပင် ကျော်လာခဲ့လေ ပြီ။ သည်ကာလ အတောအတွင်းမှာ ဒေါ်သင်းမေ၏ ကျန်းမာရေးမှာလည်း အထူးကောင်းမွန် တိုးတက်၍ လာသည်။

ယခုဆိုလျှင် ညနေခင်း... နံနက်ခင်း အချိန်ကလေးများတွင် ဘီးတပ်တွန်းလှည်းကလေး ဖြင့် ဒေါ်သင်းမေ ခြံထဲပင် ဆင်းနေလေ့ ရှိလာသည်။

လေးခင်ခင်သည် ဒေါ်သင်းမေကို သည်နေ့သည်ညတွင်လည်း အရိပ်ကောင်း၍ အခင်း သန့်သော နေရာတွင်ထားခဲ့ပြီး ရေမိုးချိုးရန် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

ဒေါ်သင်းမေသည် တရားစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုနေစဉ် ဝင်းစောင့်ကြီး ဦးစု စာအိတ် တစ်အိတ်ကို ကိုင်ဆောင်၍ ဖြိုးသိရိဝေအိမ်ကြီးဆီသို့ သွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

'ဘယ်ကစာလဲ ဦးစု...'

'မလေးခင်ခင်အတွက် လာတဲ့စာပါ... နေ့ခင်းက ပန်းပင်တွေ ပြောင်းစိုက်နေတာနဲ့ ခုမှ စာတိုက်ပုံးကို ကြည့်မိလို့ တွေ့လာတာ...'

'လာ...လာ... အဲဒီ စာ ဒီကိုပေး...'

'ဟုတ်ကဲ့...'

ဒေါ်သင်းမေက သူ့ဘေးဘီတွေကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်

မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီး ဦးစု ပေးလာသော စာအိတ်ပေါ်က
လက်ရေးလှလှကလေးကို ဒေါသင်းမေက ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

'ဘယ်က စာလဲ မသိဘူး... ဒီဟာမလေး နောက်ကြောင်း
ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေရှိနေရင် တော့ မဖြစ်ဘူး... ထူးနဲ့ ပြဿနာတက်လိမ့်မယ်...
ဒီစာကို ငါ ဖတ်ကြည့်ဦးမှ ဖြစ်မယ်...'

ဒေါသင်းမေသည် စာအိတ်ကို ဖောက်ပစ်လိုက်သည်တွင် အတွင်းက
လေးခင်ခင်၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနှင့် ချစ်စရာကောင်း၍ လှပလွန်းလှသော
ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံနှင့်အတူ စာတစ်စောင်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

မျက်နှာစိမ်းမကလေး ဓာတ်ပုံကလေး၏ နောက်ကျောကို
ဖတ်ကြည့်သည့်အခါတွင်...

ချစ်သော ဒေါ်လေးခင်ခင်အတွက် အမှတ်တရ မေအိန္ဒြေဦး
ဟု ဆိုင်းထိုးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

မိန်းကလေးနှယ် လှလိုက်တာ ဘယ်သူလေးများပါလိမ့်...

ငယ်ရွယ်ခြင်း... နုပျိုခြင်း... ရုပ်အဆင်း လွန်စွာလှပခြင်းတို့နှင့်
ပြည့်စုံနေသော မိန်းကလေး၏ ဓာတ်ပုံကို စိတ်ဝင်စားမိ၍ ကြည့်နေစဉ် ခြံဝင်းထဲသို့
နေမျိုးထူး၏ ကားဝင်လာသည် ကို တွေ့ရသည်။

'ကြီးကြီးလတ် နေကောင်းလား...'

'ကောင်းပါတယ် ထူး...'

ဓာတ်ပုံနှင့် စာအိတ်ကို သူတရားစာအုပ်ပေါ်တွင် အသာတင်ထားပြီး
ဒေါသင်းမေက ဖြေ လိုက်သည်။

'ထူး... လဆန်းနှစ်ရက်နေ့ ထွက်ဖြစ်တယ် ကြီးကြီးလတ်...'

နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ရခဲ့ပြီ လေ...ဟောဒီမှာ...'

'ဟေ...ဟုတ်လား...'

ဒေါ်သင်းမေက နေမျိုးထူး သူကုတ်အကျအိတ်ထဲက ထုတ်ပေးလာသော နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပတ်(စ်)ပို့ကို ယူလိုက်စဉ် စာအိတ်နှင့် ဓာတ်ပုံတွေကို တိုက်မိသွား၏။ ထို့ကြောင့်ပင် နေမျိုးထူး၏ ရှေ့သို့ ဓာတ်ပုံလေးနှစ်ပုံနှင့် စာအိတ်က လွင့်ကျသွားခဲ့သည်။

'ဒါ...ဘယ်သူပုံတွေလဲ ကြီးကြီးလတ်...'

နေမျိုးထူးက ဓာတ်ပုံတွေကို ကောက်ယူပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

အေးမြသော ရုပ်အဆင်းနှင့် အလှနေသော မိန်းကလေး၏ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နေမျိုးထူးမှာ သူ့မျက်လုံးများကို ခွာမရချင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

'မေအိန္ဒြေဦးဆိုပါလား... နာမည်ကလေးကလဲ လှ... လူကလေးကလဲ လှလိုက်တာ... သူ့ရုပ်ရည်ကလေး တကယ်အေးချမ်းပါလား...'

မိန်းကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်သက်တွင် ဦးဆုံးသော မှတ်ချက်တစ်ခုကို နေမျိုးထူး ချမှတ်မိလိုက်သည်။

'သူ...ဘယ်သူလဲ ကြီးကြီးလတ်...'

'မဆိုနိုင်ပါဘူးကွယ်... ခုပဲ စာအိတ် ဦးစု လာပို့သွားလို့ ကြီးကြီးလတ် ဖောက်ကြည့်နေ တုန်း မင်း ရောက်လာတာပဲ...'

'လာ... ကြီးကြီးလတ်ကလဲ သူ့စာအိတ်ကို သူ မသိဘဲ ဖောက်ရသလား... တော်ကြာ ဒေါကန်နေဦးမယ်... သူနဲ့ ပြဿနာမဖြစ်ချင်စမ်းပါနဲ့...'

'ဖြစ်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး... ထူး... နောက်ကြောင်းရှင်း မရှင်းသိဖို့ လိုသေးတယ်မဟုတ် လား... တော်ကြာ မင်းနဲ့ဖြစ်မှ ပိုဆိုးမှာကွယ်... ဟော...'

ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ လေးခင်ခင် လာနေပြီ...'

နေမျိုးထူး ကဗျာကယာ သူလက်ထဲက မေအိန္ဒြေဦး၏ ဓာတ်ပုံကို ဒေါသင်းမေ လက်သို့ ထိုးထည့်ပေးလိုက်ပြီး နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိုယူကာ နေရာမှ ထွက်သွားတော့သည်။

'ကဲ... မမလတ်... ပန်းခင်းတွေဘက် သွားကြရအောင်... ဟင်... ဒါ... ဒါ... မေအိန္ဒြေဦးလေးရဲ့ ပုံပဲ... ဘယ်လို ဒီကို...'

'ဟုတ်တယ်လေ... ခုပဲ စာအိတ် ရောက်လာလို့ မမလတ် ဖောက်ကြည့်လိုက်တာ...'

လေးခင်ခင်၏ မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးများ စူးရှစွာ ဒေါသင်းမေထံသို့ ကျရောက် သွားသည်။

'မမလတ်... ဒါတော့ တရားလွန်ပြီထင်တယ်... လေးစာကို ဒီလို ဖောက်ကြည့်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး... စည်းမရှိလွန်းအားကြီးတယ်...'

'နင့်မှာ ဘာများ လျှို့ဝှက်စရာ အကြောင်းရှိနေလို့လဲ လေးခင်ခင်...'

'အို... ဘာမှ လျှို့ဝှက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး... သူများစာကို ခွင့်မပြုဘဲ ဖွင့်တာ ရိုင်း တယ်... မမလတ်ရဲ့...'

'အေး... ရိုင်းတာတွေ... ယဉ်တာတွေ ငါ နားမလည်ဘူး လေးခင်ခင်... ဖြိုးသိရိဝေမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိစေချင်တာတစ်ခုပဲ ငါ သိတယ်... ငါ ဖောက်လိုက်တာ... စေတနာအမှန်နဲ့ နင့်မှာ နောက်ကြောင်းမရှင်းတာတွေ များပါလာရင် ထူးနဲ့ ပြဿနာဖြစ်မှာ စိုးလို့... ခု တို့ညီအစ်မ တူအရီးတွေ နေနေရတဲ့ဘဝ ဘယ်လောက်အေးချမ်းနေသလဲ... ဒါကို ငါ မသေခင် ပျက်မသွား စေချင်ဘူး လေးခင်ခင်... ဒါ ငါ့ရဲ့ စေတနာအရင်းခံပဲ...'

လေးခင်ခင်သည် မကျေနပ်စိတ် လျော့မသွားဘဲ ဒေါသင်းမေကို

စူးစူးရဲရဲ တစ်ချက်ကြည့် ပြီး စာကို ပြန်ဖတ်လိုက်သည်။

ချစ်သော ဒေါ်လေးခင်ခင်...

အိန္ဒြေ သတိရခြင်းများစွာနဲ့ စာရေးလိုက်ပါတယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင် တစ်ယောက် ပြုံးသိရိဝေမှာ နေရေးထိုင်ရေးတွေ အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာ အန်တီအေးဆီက တစ်ဆင့်သိရလို့ အိန္ဒြေ ဝမ်းသာမိပါတယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင်နဲ့ အိန္ဒြေ ရိုက်ထားတဲ့ ပုံကလေးတွေရလို့ ပို့ပေးလိုက် တယ်လေ... အိန္ဒြေလဲ... စာမေးပွဲ ကပ်လာလို့... သိပ်ကြိုးစားနေရတယ်... စာမေးပွဲပြီးမှပဲ အိန္ဒြေ စာထပ်ထည့်လိုက်ဦးမယ်နော်...။

ဒေါ်လေးခင်ခင် စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ကျန်းမာပါစေ... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ အစ်မကြီး ဒေါ်သင်းမေလဲ မြန်မြန်နေကောင်းပါစေလို့ အိန္ဒြေ ဆုတောင်းနေပါတယ်... ဒါမှ ဒေါ်လေးခင်ခင်နဲ့ အိန္ဒြေ ပြန်တွေ့ကြရမှာ မဟုတ်လား...။

သတိရခြင်းများစွာဖြင့်
မေအိန္ဒြေဦး

ဖတ်ရှုနေသော စာအဆုံးတွင် လေးခင်ခင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါ်မာန် အညွန့်ကျိုးကျ၍ အပြုံးရိပ်များပေါ်လာ၏။

သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်နေသော ဒေါ်သင်းမေက...

'အဲဒီ ဓာတ်ပုံထဲက မိန်ကလေးက ဘယ်သူလေးလဲ လေးခင်ခင်...'

'စကားကို တန်ဆာမဆင်ဘဲ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီကောင်မလေးက လေးရဲ့ လင်ပါ သမီးပဲ မမလတ်...'

'မြတ်စွာဘုရား...'

ရင်ဝကို လက်ဖြင့်ဖိပြီး... ဒေါ်သင်းမေက အံ့အားသင့်စွာ ညီမငယ်၏

မျက်နှာကို ကြည့် လိုက်သည်။

'ဒါတင် မကသေးဘူး မမလတ်... သူလေးက... လေးမှာ ငွေးအောင်နဲ့ ရသွားတဲ့ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျလို့ သွေးလွန်ပြီး သေရတော့မယ့်ဘဝရောက်နေတုန်းမှာ သူ့သွေးကို လှူပြီး လေး... အသက်ကို ကယ်ပေးခဲ့တဲ့ လေးရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်မလေးလေ...'

လေးခင်ခင်က စိတ်ထဲရှိတာ ဖိပြောပစ်လိုက်သည်တွင် ဒေါသင်းမေ၏ မျက်နှာသည် ငိုငေးကျလာ၏။

'ဪ... လေးခင်ခင်... လေးခင်ခင် ဘဝတွေစုံ အဖြစ်တွေ စုံလှပသကိုး...'

'ကဲ... မမလတ် ပန်းခင်းတွေဘက် သွားဦးမှာလား...'

ဓာတ်ပုံတွေ စာတွေကို စာအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ရင်း လေးခင်ခင်က အသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ဒေါသင်းမေကို မေးလိုက်၏။

'ဟင့်အင်း... မသွားတော့ပါဘူး... ခဏ ထိုင်စမ်းပါဦး... ညည်းဘဝမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ မမလတ် သိချင်တယ်...'

'အကောင်းသိချင်တာလား... အပြစ်တင်ဖို့လား... မမလတ်...'

'ဖြစ်ပြီးတာကို အပြင်တင်နေလို့လဲ ဘာထူးမှာလဲ... ဟို ဓာတ်ပုံထဲက ကလေးမလေးကို ငါ စိတ်ဝင်စားလာတယ်... သူ့ဓာတ်ပုံကလေး ခဏ ပြန်ပြပါဦး...'

လေးခင်ခင် ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲနေအောင် ဝမ်းသာလုံးဆိုမိသွားသည်။

လေးခင်ခင်က စာအိတ်ထဲမှ မေအိန္ဒြေဦး၏ ဓာတ်ပုံကလေးကို ထုတ်ယူပြီး ဒေါသင်းမေ၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

'အဲဒီ မေအိန္ဒြေဦးကလေး ခမျာလဲ... ကံဆိုးရှာပါတယ်... သူ

လူမှန်းမိသခင်က မိခင် ဆုံးပြီး ဖအေကို အမေလိုတစ်မျိုး... အဖေလိုတစ်မျိုးနဲ့ တွယ်တာခဲ့ရရှာတာ... ခု... အဖေ ဆုံးပြန်ပြီဆိုတော့ သူ့ခမျာ တွယ်မိတွယ်ရာ လေးကိုပဲ တွယ်တာနေရှာတယ်...'

'သူ့အဖေကို ညည်း ယူလိုက်တာ မငြိုငြင်ဘူးလား...'

'မငြိုငြင်ဘဲ ရှိပါ့မလား... လေးတို့ဖေဖေ ဒေါသဉာကို ယူတုန်းက လေးတို့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ခံစားရပြီး မိုးတက်မီးရှို့တော့မလို ဖြစ်ခဲ့တာပဲ... သူလဲ အစကတော့ ဒီလိုပဲပေါ့... ဒါပေမယ့် လေး... ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျပြီး သားပျက်သွားတော့ မေအိန္ဒြေဦး ကလေး သိမ်သနားသွားပုံရတယ်... လေးအတွက် ပူပင်သောကကြီးနေတဲ့ သူ့အဖေကိုလဲ ကြည့် ပြီး အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရှာတယ်... ဒီမှာတင် တစ်ခါ လေးအတွက် အပူတပြင်း အိုသွေးလိုအပ်လာပြန်တော့ သူ တစ်ယောက်တည်း ကူမယ့်ကယ်မယ့်လူရှိလာတယ်လေ... စိတ်ထား နူးညံ့သိမ်မွေ့ရှာတဲ့ မေအိန္ဒြေဦးကလေးက သူ့သွေးနဲ့ လေးအသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့ပြီး သူ့ဖခင်နဲ့ လေးကိုလဲ လက်ထပ်ခွင့် ပြုလိုက်တယ်လေ... စိတ်ထားမွန်မြတ်သန့်စင်တဲ့ ဒီသားအဖ ကို လေး... လေးစားတယ်... ခင်တွယ်တယ်... လေးဘက်က ထားသင့် ထားထိုက်တဲ့ မေတ္တာစေတနာတွေကို ထားပြခဲ့လို့ အစ်ကိုကြီး ဆုံးသွားတာတောင် လေးနဲ့ အိန္ဒြေဦးကလေး အချစ်အခင် မပျက်ခဲ့ဘူးလေ...'

'ဒီကလေးမ အဖေက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားရှာတာလဲ...'

'တာဝန်နဲ့ ရေလမ်းခရီးထွက်ရင်း မော်တော်မှောက်ပြီး ဆုံးသွားရှာတာပါ...'

'ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ... ကုသိုလ်ကံတွေများနယ်...'

'ဟုတ်တယ်... အစ်ကိုကြီး မင်းသိမ်းမောင်ခမျာ ကံဆိုးရှာတယ်... ဒါကြောင့်လဲ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာဖြစ်သွားရရှာတဲ့ မေအိန္ဒြေဦးကလေးကို

ပိုပြီး သံယောဇဉ် တွယ်မိ နေတာပေါ့...'

'တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာဟုတ်လား... သူ့မှာ အခြားအမျိုးအဆွေတွေ မရှိဘူးလား'

'မရှိဘူး... ရှိတဲ့ သူ့အဒေါ်တစ်ယောက်ကလဲ အမွေကိစ္စနဲ့ စကားများပြီး သေခန်းရှင်ခန်း ပြတ်သွားကြတာ... မေအိန္ဒြေဦးကလေး မမွေးခင်ကတည်းကလို့ သိရတယ်...'

'နို့... ဒါဖြင့် သူ အခု ဘယ်သူနဲ့ နေနေသလဲ...'

'အေးနဲ့ပေါ့... အေးကို ခဏ သူ့အတွက် အဖော်ထားခဲ့ရတယ်... မမလတ် ကောင်း ကောင်းနေကောင်းသွားရင် လေးက မေအိန္ဒြေဦးလေးဆီ... ပြန်ဖို့ စိတ်ကူးထားတာ...'

'အို... ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ... ညည်းကို ပြန်ခေါ်တာ အပြီး ပြန်ခေါ်တာအေ့...'

'ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဟိုမှာ ကိုယ့်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိပြီး အားငယ်နေတဲ့... ကလေး တစ်ယောက်ရှိနေတယ်... ဖြိုးသိရိဝေမှာ နေစေ့ချင်ရင် မေအိန္ဒြေဦးလေးကိုလဲ ခေါ်ထားရမယ် လေ... ဘယ်နှယ်လဲ...'

'အို... ဒါတော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူးအေ...'

ဒေါ်သင်းမေက မျက်နှာတစ်ဘက်သို့ လှည့်၍ အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

လေးခင်ခင်က ပြုံးလိုက်သည်။

'ဒါဆိုရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး မမလတ်... မေအိန္ဒြေဦးက လေးရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူး ရှင်တစ်ယောက်... သူ့ကို လေး... ဥပေက္ခာမပြုနိုင်ဘူး... ကျေးဇူးမကန်းနိုင်ဘူး... အေးအတူ ပူအမျှ သူနဲ့လေး အတူနေဖို့ သန္နိဋ္ဌာန်

ချထားပြီးသားပါ...'

'ဟင်း...ခက်လိုက်တာနော်... သူ့ဘဝ သူ့အကြောင်းတွေ သိရတော့... သူ့ကို မမလတ် စာနာသနားမိပါတယ်... ညည်း အနေနဲ့လဲ ကိုယ့်အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ကို ကူညီ သင့်တာလဲ မမလတ် နားလည်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဟင်း... ခက်ပါတယ်အေ...'

'ဒါဆိုရင် မမလတ် လေးကို တစ်ခု ကူညီမလား... အဲဒီ ကိစ္စ ကူညီရင်တော့... လေး... မမလတ်နဲ့ နေနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်...'

'ဘာများလဲ ဟင်...'

'ခု မေအိန္ဒြေဦးကလေးက ဆယ်တန်း ဖြေတော့မယ်... အောင်ရင် သူ့ကို ရတဲ့ တက္ကသိုလ် ဆက်ထားပေးရမယ်... အဲဒီ တာဝန်ကို မမလတ် ယူနိုင်မလားဟင်... သူ့ကို ဒီခေါ်ထားဖို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး... ငွေကြေး ထောက်ပံ့ဖို့ အဆောင်မှာ နေနိုင်ဖို့လေ...'

ဒေါ်သင်းမေက မျက်ခုံးနှစ်ဘက် ကျုံ့ဝင်သည်အထိ လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေ၏။

'မမလတ် သဘောတူပါစေ... သဘောတူပါစေ... ဒါမှ မေအိန္ဒြေဦးကလေးကို ငါနဲ့ နီးရာ ရန်ကုန်ကို ခေါ်ထားနိုင်မှာ... သူ ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေကို ငါ ဖြည့်ပေးနိုင်မှာ...'

လေးခင်ခင်သည် အစ်မဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်ရင်းက ရင်ထဲတွင် ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေ၏။

'ဒီလို လုပ်ပါလား...'

'ဘယ်လိုလဲ မမလတ် ပြောလေ...'

'ထူးက မနေ့ကပဲ မမလတ်ကို ပြောတယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို

ကိုယ်ပိုင်သုံးငွေ တစ်လ ဘယ်လောက် ပေးသုံးရင် ကောင်းမယ်လဲတဲ့...'

'အဲဒါ မမလတ် ဘာပြောလိုက်လဲဟင်...'

'မမလတ် ဘာမှ မပြောရသေးဘူး... ထူးက စဉ်းစားပြီး ပြောပါလို့ မမလတ်ကို ပြောထား တယ်...'

'အဲဒီ တော့...'

'တစ်လ ဘယ်လောက်တောင်းပေးရမလဲ... ညည်းအတွက် ကုန်စရာ မရှိပါဘူး... ကလေးမအတွက် မမလတ်ပြောနေတာ...'

'တစ်လ တစ်ထောင် ပေးခိုင်းပါလား... မမလတ်...'

'အေး... အေး... မမလတ် ဒီနေ့ပဲ ထူးကို ပြောလိုက်မယ်... ဒါပေမယ့် မမလတ် တစ်ခု စဉ်းစားနေတယ်...'

'ဘာကိုလဲ...'

'မိန်းကလေးရဲ့ ဓာတ်ပုံကို စောစောက ထူး... တွေ့သွားတယ်...'

'ဟင်... ဟုတ်လား... သူ... သူ ဘာမေးသေးလဲ ဟင်...'

လေးခင်ခင်၏ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသည်။

'ဘာမှတော့ မမေးပါဘူး... ကြည့်သွားရုံပါပဲ... သူ သိလို့တော့ ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး အေ'

'မသိတာပဲ ကောင်းပါတယ်... နဂိုကတည်းကိုက သူက လေးကို အထင်အမြင်သေးနေ တာ... အို... ဟုတ်ပါတယ်လေ... လေးနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေ သူ မသိတာပဲ ကောင်းပါတယ်...'

'ဟုတ်ပါတယ်အေ... မသိတာပဲ ကောင်းပါတယ်... ငါလဲ မပြောပါဘူး... စိတ်မထင်လို့ မြည်တွန်တောက်တီးရင် နားငြီးတယ်...'

'မမလတ်...'

လေးခင်ခင်က ဒေါသင်းမေ၏ လက်တွန်းလှည်းအနီးတွင် ထိုင်ပြီး
ဒေါသင်းမေ၏ လက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။

'ဘာလဲ လေးခင်ခင်...'

'အေအိန္ဒြေဦးကလေးကို အကျိုးအကြောင်း စာရေးလိုက်မယ်နော်...'

'လေးခင်ခင် ညည်းကိုတော့ မမလတ် အံ့တယ်...'

'ရှင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ မမလတ်...'

'လင်ပါ သမီးကို ဦးစားပေးတဲ့ မိထွေး... ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးလို့ပေါ့အေ...'

'အဟင်း... ဒါကတော့ မမလတ်ရယ်... တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး စေတနာ
မေတ္တာမှန်ကန်နေ ကြတာပဲ... ဘာပြဿနာရှိစရာလို့လဲ... လေးတို့ ဒေါသဉာဏ
စေတနာမှန်လို့ လေးတို့နဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ... မဟုတ်ဘူးလား...'

'အင်း... ဟုတ်ပါတယ်... မသဉ္ဇာကတော့ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်တာ...
ခုတော့ တို့များ နဲ့... ဘယ်အစေးကပ်နိုင်မှာလဲ အေ...'

'သူလဲ ခုတော့ နောင်တတွေ ရချင်ရနေမှာပါ...'

'အို... မထင်ပါနဲ့အေ... ရသင့် ရထိုက်တာတွေ ရပြီးတာတောင်
ဟိုကောင်လေးနဲ့ ဘန်းပြပြီး ဖြိုးသိရိဝေကနေ ရရာနှိုက်နေတုန်းပဲ... သူ့ကို တိခနဲ
ဖြတ်ပစ်လို့ကလဲမရ... ဟိုကောင်လေးက ရှိနေသေးတော့ ခက်တယ်...'

'မင်းမင်းက ကောင်းပါတယ်...'

'မထင်နဲ့ ဒီကောင်လေးလဲ ပညာတတ်အောင်တော့ မသင်ဘူး...
အသုံးအဖြုန်းကြီးပြီး လေနေတာပဲ... အဲဒါကို ထူးက ကြည့်မရဖြစ်နေတာ...'

'ထူး... ကြည့်လိုရတဲ့ လူလဲ ပြောပြပါဦး...'

'ထူးကို အထင်မလွဲနဲ့... ထူက စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ လူ...'

'အို... ထားပါတော့လေ... ထူးအတွက်နဲ့ မမလတ်နဲ့ လေး...'

အငြင်းအခုံ မဖြစ်ချင်ပါဘူး...'

'အေး... အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ်အေ... ဒါနဲ့ ဟိုကောင်လေး ညည်းကို

မနက်က ဘာတွေ ပြောသွားသေးသလဲ...'

'ဘာမှ မပြောပါဘူး... မီးဖိုထဲ ဝင်ကုလုပ်ပေးပြီး... ပြန်သွားတာပဲ...'

'အစမလုပ်နဲ့နော်... ထူးက သူ့ကို ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး...'

'အင်းပါ...'

(၁၅)

နေမျိုးထူးသည် သူ့လည်ပင်းတွင် စည်းနှောင်ထားသော

လည်စည်းကို လျှော့ချလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင်

ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ခြေကိုစင်းစင်းကြီးထားရာ မျက်မှောင်ကုပ် ၍ နေ၏

။

အဝတ်အစား ဝင်လဲချင်စိတ်မရှိအောင် ဖြစ်သွားသော သူ့အဖြစ်ကို သူ

အတော်ပင် ကျိတ်၍ ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။

'ဘာဆိုင်လဲ ဒီဓာတ်ပုံကလေး မြင်မိရုံနဲ့ ငါဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်ရမှာလဲ...'

ဓာတ်ပုံတောင် မဟုတ်ဘူး... မိန်းမလှကလေးတွေ ငါ့မှာ ပုံလို့... မလိုချင်လို့တောင်

ခါချပစ်နေရတာပဲ... ကြည့်...'

မာန်မာန တစ်ခွဲသားနဲ့ ဘယ်လိုကြီးပဲ တိုက်ခိုက်ပစ်နေနေ
အသက်ဝင်သလို ပြီးရှင်နေ သော မေအိန္ဒြေဦးကလေး၏ ရုပ်ပုံလွှာက သူ့ကို
ဖမ်းစား၍ နေ၏။

'ကဝေမလေး... ဒီကောင်မလေး ကဝေမလေးပဲ... ဖြစ်ရမယ်...
လူမပြောနဲ့ နာမည် လေးကတောင် ဆွဲဆောင်နေတယ်... မေအိန္ဒြေဦးတဲ့ကွာ...
တောက်...'

စိတ်အာရုံထဲက ဆွဲထုတ်ပစ်နိုင်စွမ်း မရှိလှသည့်အခါတွင်တော့
မေအိန္ဒြေဦးကလေးကို 'ကဝေမလေး' ဟု စွပ်စွဲပြောဆိုနေမိပြန်၏။

သည်ဓာတ်ပုံကို နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြည့်ချင်စိတ် ပြင်းပြစွာ
ခံစားလာရသောအခါ နေမျိုး ထူးသည် ထိုင်ရာကနေပြီး အိမ်ဝင်ပေါက်
ထွက်ပေါက်ဆီသို့ ခြေလှမ်းလိုက်မိသည်။

လမ်းခရီး တစ်ဝက်တွင် တုံ့ခနဲ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားပြီး...

'ဟာ... မဟုတ်သေးပါဘူး... တစ်သက်လုံး သူများကိစ္စ
ဝင်မပါတတ်တဲ့ ငါ့ကို ဒီဓာတ်ပုံ အကြောင်း သွားမေးရင် ဒေါ်လေးခင်ခင်နဲ့ မမလတ်
ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ... အထူးသဖြင့် ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို ငါ သတိထားရမယ်...
အကြိုက်မတွေ့သေးလို့ပါ... အကြိုက်မတွေ့သေးလို့ ပါဆိုပြီး သူက ငါ့ကို
တေးထားနေတာ... ငါ မေ့ထားလို့ မဖြစ်ဘူး...'

နေမျိုးထူးသည် ထွက်ပေါက်ဆီသို့ မသွားတော့ဘဲ ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး
အပေါ်ထပ်လသာ ဆောင်ဆီသို့ တက်ကာ ဓာတ်ပုံကလေး တကိုင်ကိုင်နှင့်
စကားပြောနေသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်နေ၏။

'ဒီဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးကတော့ ဒေါ်လေးခင်ခင်နဲ့
သာမန်ထက်ပိုပြီး ပတ်သက်နေတဲ့ သူ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်... သူ ကြီးကြီးလတ်နဲ့
စကားပြောဆိုနေတဲ့ အမူအရာတွေက ထူးခြားနေ တယ်... သူတို့

ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ... ဘာအကြောင်းတွေလဲ... ဒီမိန်းကလေး ဘယ်သူလဲ...
..'

စိတ်ရှိလက်ရှိ ပြေး၍ မေးပစ်လိုက်ချင်စိတ်များက နေမျိုးထူးကို
ဖိစီးနှိပ်စက်... ထိုးနှက်၍ နေကြပေ၏။

ဒါကို နေမျိုးထူးသည် အံ့ကြိတ်၍ တွန်းလှန်ပစ်ရင်း သူလည်ပင်းက
လည်စည်းကို ဒေါနှင့် မာန်နှင့် ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။

အလိုလိုနေရင်း နေမျိုးထူး၏ ရင်ထဲတွင် အလိုမကျဖြစ်ကာ ဒေါသတွေ
ထွက်၍ နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ မွန်းကျပ်နေသော စိတ်များကိုဖြေသိမ့်ပစ်ရန်
အဝတ်အစားအလျင် အမြန် လဲလှယ်ပြီး ဘုတ်ကလပ်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ဟန်နီကမ်ဘီရာ တစ်ဘူးကို ဖောက်၍ သောက်ရင်း နေမျိုးထူး
အင်းလျားရေပြင်ပေါ်တွင် ရွက်လွင့်နေသော ရွက်လှေများကို ကြည့်နေမိ၏။

ကြို့ကြား... ကြို့ကြား... သူ့ကို လာရောက် နှုတ်ဆက်၍
စကားပြောဆိုလာကြသော အသင်းသားများကို စကားပြန် ပြောရင်း...
နေမျိုးထူးသည် သူ့ စိတ်အာရုံကို သူ ဝါသနာထုံလှ သော
ရွက်လှေကလေးများဆီတွင် နှစ်မြှုပ်၍ ထားနေ၏။

'ဟေး... ထူး...'

'ဪ... ဟန်နီ...'

ဒါတိုင်းဆိုလျှင် ဟန်နီဝင့်မို၏ အသံသည် နေမျိုးထူး၏ နားအာရုံတွင်
ချို့မြန်သလို ရှိပါ၏။

သည်နေ့တွင်တော့ ဟန်နီဝင့်မို သူနှင့် အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ
စကားလာပြောနေမည် ကို မလိုလားနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

'ဟေ့... ထူး... တစ်ယောက်တည်း ခွဲပြီး ဒီမှာ လာထိုင်ပြီး

ဘာတွေတွေ့နေသလဲ ဟင်'

ဟန်နီဝင့်မိသည် သူ့လက်ထဲက ကိုကာကိုလာသံဘူးကို အသာချပြီး သူ့လည်ပင်းတွင် ပဝါ နီနီကလေးကို ချည်ရင်း နေမျိုးထူး၏ ရှေ့က ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

'အဆန်းလုပ်လို့ ဟန်နီရာ... ကိုယ် ဒီလိုပဲ အနားယူ အပန်းဖြေလေ့ရှိတာ သိသားနဲ့...'

'ထူး အမူအရာက ဒီနေ့ ထူးခြားနေသလို ထင်မိလို့ပါ...'

'မဟုတ်ပါဘူး ဟန်နီ...'

'ထူး မနက်ဖြန်ည အားတယ် မဟုတ်လား... ဟင်...'

'ဘာလုပ်မလို့လဲ ဟန်နီ...'

'ဒက်ဒီက စတိတ်ရှိုးလုပ်မှတ်နှစ်စောင် ရလာလို့ ဟန်နီကို ပေးတယ်... ထူးနဲ့ ဟန်နီ သွားကြည့်ကြမယ်လေ...'

'ကိုယ် မအားဘူး ဟန်နီ...'

'ကြည့်... ထူးကတော့ လုပ်ပြီ... ဘာလဲ... ဟန်နီထက် ဦးစားပေးရမယ့်လူ ရှိနေပြီ လား... ဟင်... ထူး...'

'ဟာ... မဟုတ်တာ ဟန်နီရယ်... ကိုယ့်မှာ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေနဲ့ ဦးနှောက်ကို ခြောက်နေ တာ ဟန်နီ မသိပါဘူး...'

'ထူးကိုတော့ အံ့တယ်... တစ်သက်မက ထိုင်စားနိုင်တဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းနဲ့ ဘဝအာမခံချက်တွေ ရှိနေတာတောင် ချဲ့မဆုံး ဖြစ်နေလိုက်တာ...'

'ဒါ... ကိုယ့်ဝါသနာနဲ့ ကိုယ်ပါ ဟန်နီ... ကိုယ်ကတော့ အသက်နဲ့

ခန္ဓာတည်နေသရွေ့ ကိုယ် တိုးတက်ကြီးပွားမှုကို အမြဲ ရှာနေမှာပဲ...'

ဟန်နီဝင့်မိုက သူ့ချထားသော ကိုကာကိုလာ သံဘူးကလေးကို ဖောက်လိုက်သည်။

ဘူးထဲက ကန်တက်လာသော အမြှုပ်တွေ ငြိမ်သွားအောင် ထားရင်းက နေမျိုးထူး၏ မျက်နှာကို ပြုံးချိုသော မျက်နှာကလေးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ စကားစလိုက်သည်။

'ထူးကို ပြောရဦးမယ်...'

'ဘာများလဲ...'

'ထူးရဲ့ ညီတော်မောင် အကြောင်းပေါ့...'

'ဒီကောင် ဘာဇာတ်လမ်းတွေ ရှုပ်ပြန်ပြီလဲ...'

မျက်နှာကြော တင်းတင်းကြီးဖြင့် နေမျိုးထူးက မေးလိုက်သည်။

'အို... ထူးကလဲ ဒေါသချည်းပဲ... ဟန်နီပြောတာလဲ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး...'

နေမျိုးထူးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ဟန်နီဝင့်မို၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

'ဟန်နီ ကာစင် (တစ်ဝမ်းကွဲ) ခင်ရတနာစိုးနဲ့ သူ့ အခု တွဲနေတယ်လေ..

'ဒီကောင့်အကြောင်း မသိသေးလို့ ထင်တယ်... ဟန်နီက ပြောမပြလိုက်ဘူးလား'

'ဟင့်အင်း...'

နေမျိုးထူး၏ မျက်ခုံးများ ပိုကျုံ့သွားပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းက တင်းစေ့လာ၏။

'သူများကို ကဖျက်ယဖျက် ဟန်နီ မလုပ်ချင်ဘူးလေ...'

'ဟန်နီ မှားနေပြီ... သူ မျက်နှာ များတတ်တာကို မပြောရင်

ဟန်နီကာစင်ပဲ အထိနာမှာ ပေါ့... ဒါကို ထည့်မတွက်ဘူးလား'

'ရတနာကလဲ မင်းမင်းနဲ့ ဘာထူးလို့လဲ ထူးရာ...'

'အေးလေ... အချင်းချင်း ကျေနပ်ကြရင် ပြီးတာပါပဲ... ဒီကိစ္စထဲ

ကိုယ်မပါဘူးနော်၊ နောင်ကို ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ကိုယ် မပတ်သက်ပါရစေနဲ့ ဟန်နီ..

'ထူးက ပြတ်သားတယ်နော်... ပြောလိုက်တာများ သူစိမ်းကျနေတာပဲ..

'မပြတ်သားလို့ ကိုယ် သူ့အတွက် ထိုင်ငိုနေရမှာလား ဟန်နီ... ကိုယ်က

ဇီကုပ်ပြီး နတ်ပြည်တင်ပေးနေတာကို မြင်တယ်ထင်ပြီး ခုန်ချနေတဲ့သူကို ကိုယ်

ဘယ့်လောက်များ စိတ်ရှည် သည်းခံနိုင်မှာလဲ... ကဲ... ကိုယ်... သွားလိုက်ဦးမယ်

ဟန်နီ... နောက်များမှ တွေ့ကြတာ ပေါ့...'

မျက်နှာကြီး စုပြီး ရူးရူးရှားရှားနှင့် နေမျိုးထွေးသည် ထိုင်ရာက

ဆတ်ခနဲ ထထွက်သွားပါ တော့သည်။

ဟန်နီဝင့်မိုလည်း ရောင်စုံခြယ်ထားသော မျက်နှာကလေးကို မဲ့ပြီး

ကုပ်ပဲနေသော ဆံပင်များ လေတွင် ပဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်အထိ တစ်ဘက်သို့

မျက်နှာကို လွဲဖယ်ထားလိုက်သည်။

'ဟွန်း... ကိုဘဝင်ကြီး... ဘယ်နေ့ အထိနာမလဲ မသိဘူး...'

နေမျိုးထူးနှင့် ဖက်လှဲတကင်း အကျွမ်းဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေသော

ဟန်နီဝင့်မိုမှာ ဘိုဘမပြည့် သဖြင့် ရင်ထဲ ဒေါသ လှိုင်းထန်သွားတော့သည်။

နေမျိုးထူးလည်း အိမ်သို့ ရုတ်တရက် မပြန်သေးဘဲ... ဒေသနှစ်

ကောလိပ်ဘက် ကားကို တစ်ပတ် မောင်နှင်နေလိုက်သည်။

အကြောင်းမဲ့ မောင်းနေမိလိုက်ခြင်းပါ။

(၁၆)

ဘာလိုလိုနှင့် မေအိန္ဒြေဦးကလေး တက္ကသိုလ်ဝင်
စာမေးပွဲကြီးဖြေဆိုနေသည်မှာ နောက် ဆုံးဘာသာ ဖြေဆိုသည့်နေ့လိုပင်
ရောက်ရှိလာလေပြီ...။

လေးခင်ခင်မှာ မေအိန္ဒြေဦးကလေး ဖြေဆိုနိုင်သည်... မနိုင်သည်ကို
သိချင်စိတ်များ ပြင်းပြ၍ နေ၏။

‘အေးကလဲ ဖုန်းဆက်ဖို့ ကောင်းတာ... ဆက်ကို မဆက်ဘူး...
ဘာတွေဖြစ်နေကြသလဲ မသိတော့ပါဘူး...’

‘ညည်းကောင်မလေး... ဒီနေ့ စာမေးပွဲပြီးမှာနော်... ဟုတ်လား
လေးခင်ခင်...’

‘ဪ... ဟုတ်တယ် မမလတ်...’

လေးခင်ခင်က တစ်ချောင်းထိုးဖြင့် ဇာပဝါကလေးထိုးနေရာမှ
ခုတင်ပေါ်တွင် ကျောမှို၍ ထိုင်နေသော အစ်မဖြစ်သူကို ကြည့်၍ ဖြေလိုက်သည်။

‘အင်း... ထူး... မော်လမြိုင်... ထားဝယ်... မြိတ်ဘက်က
ပြန်မလာခင်... သူ့ကို ဒီခေါ်ပြီး နေရာချပေးရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်...’

‘ဟုတ်တယ် မမလတ်... လေးလဲ... အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေမိတာပါ...
ထူးက နှစ်ပတ် လောက်ကြာမယ်ဆိုတော့ ဒီချိန်အတောအတွင်းမှာ သူ့အတွက်’

ဘော်ဒါဆောင်ကို လေးတို့ စီစဉ် နိုင်တယ်... ခုလဲ လှည်းတန်းမှာ တစ်ဆောင် လေး...
.. မေးထားတာရှိပါတယ်...'

'ယောက်ျားသန့်နဲ့ ကင်းကင်း... စည်းကမ်းရှိတဲ့ ဘော်ဒါဆောင်မျိုးမှ
ဖြစ်မှာနော်...'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလတ်...'

သူ့ မမလတ်တစ်ယောက်... မေအိန္ဒြေဦးကလေးအပေး
စိတ်ဝင်စားမှုပြုလာသဖြင့် လေးခင်ခင်မှာ အားတက်၍ လာမိ၏။

သည်နေ့တွင် လေးခင်ခင် မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့ရသည်များ နေမဝင်ခင်
ပြည့်ခဲ့ရပါသည်။

မေအိန္ဒြေဦးကလေးကိုယ်တိုင် သူ့ကို ဖုန်းဆက်လာသည်။

အလွန် ကြည်နူးဝမ်းမြောက်လှစွာသော အသံကလေးနှင့်ပါ။

'ဒေါ်လေးခင်ခင် အိန္ဒြေလေ ဘာသာတွေအားလုံးကို ကောင်းကောင်း
ဖြေနိုင်တယ် သိလား... ဆရာက တွက်ပေးတာ အနည်းဆုံး ဒီလေးဘာသာပဲ...'

'ဝမ်းသာလိုက်တာ... အိန္ဒြေရယ်... ဒီနေ့ နောက်ဆုံးဖြေတဲ့
ဘာသာကကော...'

'အဖြေနိုင်ဆုံးပဲ ဒေါ်လေးခင်ခင် 'ဒီ' သေချာတယ်... ဒါကြောင့်
ဒေါ်လေးခင်ခင် ဝမ်းသာ ရအောင်လို့ အိန္ဒြေဆက်လိုက်တာ...
ဆက်သာဆက်ရတယ် ခပ်လန့်လန့်ပဲ... ဟိုလူကြီးနဲ့ တိုးမှာစိုးလို့...'

'မတိုးပါဘူး... ထူး... သူ့ကုမ္ပဏီအတွက် ရော်ဘာစိမ်းဝယ်ဖို့
ကိစ္စအတွက် ခရီးထွက် သွားတယ်... နှစ်ပတ်လောက် ကြာလိမ့်မယ် အိန္ဒြေရဲ့...'

'ကောင်းတာပေါ့... ဒါဆိုရင် ဒီရက်ကြားထဲ အိန္ဒြေ ဒေါ်လေးခင်ခင်ဆီ
ဖုန်းဆက်ဦးမယ်...'

'ဆက်မနေနဲ့တော့... တစ်ခါတည်းသာ ရန်ကုန်ကို
အမြန်ဆုံးဆင်းလာဖို့ ပြင်ထားတော့..'

'ဟင်... အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေ... ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာရမယ်... ဒါ... ဒါဆို
ဒေါ်လေး ခင်ခင် ဒီကို ပြန်မလာတော့ဘူးပေါ့... ဟုတ်လား...'

အားငယ်သံကလေးဖြင့် မေအိန္ဒြေဦးက မေးလိုက်သည်။

'ဒေါ်လေးခင်ခင် ပြောမယ် နားထောင်ဦး... ဒေါ်လေးခင်ခင်နဲ့ မမလတ်
အိန္ဒြေလေးရဲ့ ရှေ့ရေးကို စဉ်းစားပြီးထားကြပြီလေ... ဟိုတလောက
စာထည့်လိုက်တယ် ရတယ်မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကဲ့'

'အေး... အောင်စာရင်းထွက်တဲ့အထိ စောင့်မနေတော့ဘူး...
ခုကတည်းကပဲ ရန်ကုန် ကအဆောင်တစ်ခုမှာထားဖို့ စဉ်းစားပြီးကြပြီလေ...'

'ဟယ်... ဟုတ်တယ်... ဝမ်းသာလိုက်တာ... ဒါဆို ဟင်္သာတ
အိမ်ကိုကော ဘာလုပ် ရမလဲဟင်...'

'အဲဒီ ကိစ္စပြောဖို့ အေးကို ဒေါ်လေးခင်ခင်ဆီ ဖုန်းဆက်ခိုင်းပါ...
ဒီနေ့ပဲနော်...'

'ဟုတ်ကဲ့... ဒါဆို... အိန္ဒြေ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်...'

'အေး... အေး...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် ဖုန်းဖိုးရှင်းပေးပြီးသည်နှင့် အိမ်ဆီသို့ သုတ်ခြေတင်
ပြန်ခဲ့တော့သည်။

'ရန်ကုန်မှာ ငါ နေရတော့မယ်... ဝမ်းသာလိုက်တာ... အဲဒါ
ငါ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ... ရည်မှန်းချက်တွေ ပြည့်လာဖို့ လမ်းစပဲ...
ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ... ဒေါ်လေးခင်ခင်
စိတ်ကောင်းစေတနာရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ...'

'ဟဲ့... ဟဲ့... အောင်မယ်လေးလေး... ခလုတ်ကန်သင်းလဲ
တိုက်ပါ့မယ်... ဖြည်း ဖြည်းတက်ပါ အိန္ဒြေရဲ့...'

'ဝမ်း... ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ အန်တီအေးရဲ့...'

'ဘာလဲ ဒီဘာသာလဲ ဒီထွက်မှာပဲလား...'

'ဗေဒင်မေးစရာမလိုဘူး... ကျိန်းသေတယ်... အဟင်း ဟင်း...'

'ကောင်မလေး အပြောကြီးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်...'

'ဟွန်း... အန်တီအေးကလဲ အိန္ဒြေကို အထင်သေးလိုက်တာ...'

'အလကား ကျိစားတာပါ... အန်တီအေး တူမလေးတော်လွန်းလို့
ဝမ်းသာကြည်နူးနေရ တာပါကွယ်... ကဲ... ကဲ... ရန်ကုန်က အိန္ဒြေဦးရဲ့
အမေလေး ဝမ်းသာအောင် အန်တီအေး သွားဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်...'

'ဒေါ်လေးခင်ခင်ဆီကို ခု ကျောင်းကအပြန် အိန္ဒြေ ဖုန်းဆက်လိုက်ပြီ...'

'ဟယ်... ဒီကောင်မလေး... နင် ထူးနဲ့ သွားတိုးမှာ မကြောက်ဘူးလား...'

..'

'အွန်... ငါးမျက်နှာဘုရားမှာ ဆုတောင်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီးမှ ဆက်တာ...
ဘယ်... ဟိုလူကြီးနဲ့ တိုးပါ့မလဲ... ဒေါ်လေးခင်ခင်နဲ့ပဲ တန်းတိုးတာပေါ့...'

'အင်း... ဆိုစမ်းပါဦး... လေးက ဘာတဲ့လဲ...'

'ဒေါ်လေးခင်ခင်က အိန္ဒြေကို ရန်ကုန်ကို ချက်ချင်းခေါ်တော့မလို့လေ...'

'အင်... ဟုတ်တယ်...'

'ဟုတ်တယ်... အန်တီအေးရဲ့... အဆောင်များ ထားပေးမယ်တဲ့...'

အဲဒီ ကိစ္စ တိုင်ပင် ချင်လို့ ခုပဲ အန်တီအေး သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပါတဲ့လေ...'

'ဟင်... ဟုတ်လား... ဒါဆိုရင် သွားဆက်ဦးမှပဲ...'

တင်တင်အေးသည် ကပျာကရာ အဝတ်အစား ပြန်လဲပြီး ဖုန်းဆက်ရန်

ထွက်ခွာသွား၏။

မေအိန္ဒြေဦးကလေးသည် ကျောင်းအဝတ်အစားများကို မလဲသေးဘဲ

သူ့ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်လဲ အိပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာကြက်ဆီသို့ကြည့်ကာ ပီတိဖြာနေ၏။

'ငါ ပျော်လိုက်တာ... ရန်ကုန်ရောက်ရင် ကျောင်းတက်ရင် သုံးဖို့

အလုပ်တစ်ခုခုကို ဝင်လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံစုမယ်... ဖေဖေဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ငါ တစ်နေ့

ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်..'

ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်တွေဖြင့် မေအိန္ဒြေဦးမှာ ရွှင်မြူးမဆုံးရှိနေပါ၏

။

စိတ်ကူးတွေလဲ ဘယ်လောက်ယဉ်မိနေသည်မသိ... တင်တင်အေး၏

အသံကို ကြားရခါ မှ သူ အိပ်ရာပေါ်က လူးလဲ၍ ထလိုက်သည်။

'ဟဲ့... အိမ်ရှေ့က တံခါးကြီးလဲ ဗြဲလရမ်း ပွင့်လို့ပါလား... အိန္ဒြေ...'

အိန္ဒြေရေ...'

'လာ... လာပြီ အန်တီအေး... ရေ...'

ဘုန်းဘုန်း ခိုင်းခိုင်း အိပ်ရာထပ်ဆီမှ အိန္ဒြေဦး ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

'အဟင်း... အိန္ဒြေ ခုတင်ပေါ်မှာ သွားလဲနေတာ အန်တီလေးရဲ့...'

'အေး... တူမလေးလဲ... စာမေးပွဲကြီးအတွက် ပင်ပန်းခဲ့ရပေတာကိုး..'

. သွား သွား... နားချင်နားလိုက်... အန်တီအေးအပေါ်ကို တက်လိုက်ခဲ့မယ်...'

'ဟင့်အင်း... ရပါပြီ မနားတော့ပါဘူး... ဒေါ်လေးလေးခင်က ဘာတဲ့လဲ ဟင်...'

'ညည်းလေးရဲ့ အမေလေးက အန်တီအေးကို တာဝန်တွေပေးလိုက်တယ်လေ... ညည်း လေးကို လူကြိုကောင်းကောင်းနဲ့ အမြန်ဆုံး ရန်ကုန်ကို ပို့ပေးပါတဲ့... အဲ... အိမ်ကိုတော့ လူးငှား ကောင်းကောင်းတင်ထားပါတဲ့... အိမ်ကိစ္စတော့ နောက်မှ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဖြည်း ဖြည်းစဉ်းစားမယ်တဲ့... အဲဒီ တော့ ညည်းလေးလုပ်ရမှာက ကိုယ် ယူသွားချင်တဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယ ကလေးတွေ အခုကတည်းက ထုပ်ပိုးထား... ဟုတ်ပြီလား...'

'ဟုတ်ကဲ့... အန်တီအေး...'

'အိန္ဒြေ ပျော်လား ဟင်...'

မေအိန္ဒြေဦးကလေး၏ ကြည်စင်လှပနေသော မျက်နှာကလေးကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ကာ တင်တင်အေးက မေးလိုက်သည်။

'အရမ်း ဝမ်းသာနေမိတယ် အန်တီအေး... အိန္ဒြေလေ ဖေဖေနဲ့ ရန်ကုန်ကို တစ်ခေါက်ပဲ ရောက်ဖူးသေးတာ ဘုရားတွေလဲ စုံအောင်တောင် မဖူးခဲ့ရသေးဘူး... ဘာကိုမှလဲ မလေ့လာခဲ့ဖူး သေးဘူးလေ...'

'အေး... ခုဆိုရင်ကော ရန်ကုန်မှာ လေ့လာစရာတွေ အများကြီး ရှိနေပြီပေါ့ကွယ်... မင်း ရန်ကုန်မှာ ပျော်မှာပါ... မင်းကို လေးက စေတနာလဲ ထားတယ်... ဂရုလဲစိုက်တယ်ကွယ်...'

'ဟုတ်ပါတယ်... တစ်ချိန်က ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အိန္ဒြေ အထင် အမြင် မှားခဲ့မိတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်... အန်တီအေးရယ်...'

‘ပြီးခဲ့တာတွေကို တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့တော့ အိန္ဒြေ... ခု
တစ်ဦးစေတနာ တစ်ဦးမေတ္တာကို သိကြပြီ မဟုတ်လား... ရှေ့ကို
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်သာ ဆက်နေကြ တော့...’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီအေး...’

‘ကဲ... ကဲ... ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ... ထမင်းစားကြရအောင်...
ပြီးရင် အန်တီ အေး ဒေါ်အမာတင်တို့ အိမ်ကို ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်...
ဒီအပျိုကြီးကတော့ စိတ်အချရဆုံးပဲ... ရန်ကုန် ဈေးဝယ်ဆင်းတဲ့နေ့ သူနဲ့ အိန္ဒြေကို
အန်တီအေး ထည့်ပေးလိုက်မယ်...’

‘ဟုတ်ကဲ့... အန်တီအေး...’

မေအိန္ဒြေဦးကလေး၏ လှုပ်ရှားမှုများက သည်နေ့တွင် ပို၍
မြူးကြွဖျတ်လတ်သွက်လက် နေ၏။

ညစာကို စားသောက်ပြီးသည်နှင့် တင်တင်အေးသည် ရန်ကုန်သို့
လူကြိုမေးရန် ထွက်သွား ခဲ့သည်။

အိန္ဒြေဦးကတော့ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ဆေးကြော
သန့်စင်နေလိုက်ပြီးမှ ခရီးဆောင် လက်ဆွဲအိတ်သားရေသေတ္တာကို ဗီရိုခေါင်မိုးပေါ်မှ
ဆွဲချပြီး ဖုန်မှုန့်တွေကို သန့်စင်ပစ်နေ၏။

နေဝင်မိုးချုပ် အချိန်လောက်မှပဲ တင်တင်အေး တစ်ယောက်
အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။

‘အိန္ဒြေရေ... အဆင်သင့်လိုက်တာ... ဒေါ်အမာတင်ကြီး သန်ဘက်ခါ
ရန်ကုန် ဆင်းမှာ တဲ့...’

‘ဟုတ်လား... အန်တီအေး... ဝမ်းသာလိုက်တာ...’

'အေး... အချိန်လဲ ရတယ်... ကိုယ် လိုတာကလေးတွေ စုဆောင်းပေးတော့...'

'ဟုတ်ကဲ့ အန်တီအေး... ဒါဆိုရင် ဒေါ်လေးခင်ခင်ဆီကို ဖုန်းဆက်ရဦးမှာပေါ့နော်...'

'ကျွန်မ တစ်ခါတည်း ဆက်ခဲ့ပြီးပါပြီရှင်...'

'အဟင်း... ဟင်း အန်တီအေးကလဲ...'

'အန်တီအေးကလဲ လုပ်မနေနဲ့... ဒီအကျိုးဆောင်ခကြီးကို ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်လို့ မေ့သွား ရင်တော့လား... ရှိရာအရပ်ကို လိုက်ပြီး ထုထောင်းပစ်မှာ သိရဲ့လား...'

မေအိန္ဒြေဦး၏ နဖူးကလေးကို မနာအောင် ထုရင်း တင်တင်အေးက ပြောလိုက်သည်။

'အိန္ဒြေက ဘယ်တော့မှ ကျေးဇူးမမေ့ တတ်တဲ့သူပါ အန်တီအေးရယ်...'

'အလကား ကျိစားတာပါကွယ်... အန်တီအေး တူမလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို အန်တီအေး မသိဘဲ ရှိပါ့မလား... သွားလေရာရာ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ အဆင်ပြေချောမွေ့တဲ့ဘဝကို ရောက်ပါစေ... ရပါစေလို့ အန်တီအေး ဆုတောင်းပေးနေမယ် သိလား အိန္ဒြေ...'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီအေး...'

(၁၇)

'ဟာ... ဟ ဟိုမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ချောလိုက်တာကွ...'

ကိုယ့်ထက် အသက် ကြီးနေတာ ခက်တယ်...'

'ဟိတ်ကောင် ဘိုဘို... သောက်ရမ်းမပြောနဲ့... အဲဒါ ငါ့ရဲ့ အစ်မကွ...
ထိုးပစ်လိုက်ရ'

'အား... ဆောရီး... ဆောရီး... မသိလိုပါ မင်းမင်းရာ...'

'မင်းဆိုတဲ့ ကောင်က ဒီလိုပဲ... လှတာ မြင်ရင် ကြီးသော ငယ်သော
မရှောင်ချင်ဘူး... အဲဒါ မင်းမင်းနဲ့ အဖေတူ အမေကွ အစ်မ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကွ...'

'ငါမှ မမြင်ဖူးတာကွာ... ကျော်မိုးကလဲ...'

'မမလေးခင်ခင် ဒီအချိန်ကြီး ဘူတာမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ မသိဘူး...
ငါ သွားမေးလိုက် ဦးမယ် ကျော်မိုး...'

'သွားလေကွာ...'

မင်းထူးဝေသည် သူ့ အဖော်တွေကို ထားခဲ့ပြီး ကားရပ်ပြီး
ဘူတာထဲဆင်းသွားသော လေးခင်ခင် နောက်သို့ လိုက်လာ၏။

'မမ လေးခင်ခင်...'

ခေါ်သံကြောင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး လေးခင်ခင်
အံ့အားသင့်သွားရသည်။

'ဒုက္ခပါပဲ... ဒီကောင်လေး ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတယ် မသိဘူး...
ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်ဘူးဆိုမှ... တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့ရသေးတယ်...
ငါ့နှယ်နော်...'

'မမလေးခင်ခင် ဘာလုပ်တာလဲ...'

'ဟဲ့... ငါက ခရီးသည် လာကြိုတာပေါ့... မင်းကကော...'

'မင်းမင်းလဲ ခရီးသည် လာကြိုတာပေါ့... မမလေးခင်ခင်ရဲ့...'

ရယ်ကွဲကွဲကလေးလုပ်၍ မင်းထူးဝေက ပြောလိုက်သည်။

'မင်းခရီးသည်က ဘယ်ကလာမှာလဲဟင်... မင်းမင်း...'

'မင်းမင်းရဲ့ သူငယ်ချင်း ကျော်မိုးဝေရဲ့ အမေပါ... လက်ပံကုန်းက လာမှာလေ... မမလေးခင်ခင်ရဲ့...'

'ဪ... ကျော်မိုးရဲ့ အမေကိုး...'

'မမကကော ဘယ်သူ့ကို လာကြိုတာလဲ ဟင်...'

'ဟင်ဟင်တက ပါကွယ်...'

'ရထားက ဒီနေ့ နည်းနည်းနောက်ကျမယ်တဲ့... မင်းမင်းတို့ မေးပြီးပြီ... လာလေ... ထိုင်ရင်း အအေးတစ်ခုခုသောက်ပါလား...'

'ကောင်းသားပဲ... သောက်လေ...'

အကြောင်းမထူးတော့ပြီမို့ လေးခင်ခင်လည်း အအေးဆိုင်တွင် မင်းထူးဝေတို့ သူငယ်ချင်း တစ်စုနှင့် ရော၍ ထိုင်လိုက်ရတော့သည်။

သည်နေ့ကျကာမှ သာရဝေါရထားကလည်း ရောက်ရမည့်အချိန်ထက် နောက်ကျနေသည်။

'မမ လေးခင်ခင်... မမလတ်ကို ဘယ်သူနဲ့ ထားခဲ့သလဲဟင်...'

'ဦးကြီးစုနဲ့ပေါ့ကွယ်...'

'မမလေးခင်ခင်တို့လဲ ကုဖော်လောင်ဖက်တစ်ယောက်တော့ ထားသင့်နေပြီ...'

'ထားချင်တာပေါ့... လက်တိုလက်တောင်းလေး ခိုင်းရရင်တောင် မမလေးခင်ခင် သက်သာမှာ... ခုတော့ ထူးက အသက်ဆယ်နှစ်... ဆယ့်တစ်နှစ်လောက်ပဲ ခေါ်ရမယ်လို့ အမိနဲ့ တော်ချထားတော့ အရှာရ

ခက်နေတယ်လေ...'

'သူကလဲ ဒီနေရာ အထိတောင် ကန့်သတ်ချက်က ပြင်းထန်တယ်...'

'ဖေဖေက ပြုံးသိရိဝေကို သူ့လက်အောက်မှာပဲရှိဖို့

သတ်မှတ်ထားခဲ့တော့ မမလေးခင်ခင် တို့လဲ ဘာတတ်နိုင်မလဲကွာ...'

'ဟေ့... ကျော်စိုး ရထား ဝင်တော့မယ်...'

ဘိုဘိုက စီးကရက်ဝယ်ရာက ပြန်လာရာက လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့်
လေးခင်ခင်တို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။

'ဘိုဘိုနဲ့ ကျော်စိုး အန်တီထားကို သွားရှာ... ငါ မမလေးခင်ခင်နဲ့
နေလိုက်ဦးမယ်...'

'အေး... အေး...'

'အို... ရပါတယ်... မမလေးခင်ခင်ကို ဆောင့်စရာမလိုပါဘူး မင်းမင်းရဲ့

..'

'ဘယ်ရမလဲဗျ... ကိုယ့်အစ်မက အချောစား... ဒီဘူတာရုံထဲက
နေသားတွေရဲ့ မျက်လုံး က မမဆီကို ကျကျနေတာ... စိတ်မချပါဘူး...'

သည်လိုတော့လဲ... အသိတတ်သားပဲဟု လေးခင်ခင်သည် ရင်ထဲမှာ
ကြည့်နှူးသွားရ သည်။

'မမလေးခင်ခင်ကို တင်တောင့်တင့်တယ် မင်းမင်း...'

မြင်ချင်ပါတယ်ဗျာ... ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ယောက်ျားယူမယ်ကြံရင်
ဗေဒင်လက္ခဏာလေး ဘာလေး မေးကြည့်ပြီးမှ လုပ်ပါ... မမလေးခင်ခင်ရာ...'

'အေး... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ရင်
ကံမကောင်း တာ အကြောင်းတော့ ရှိရမယ်... ငါ့မောင်ပြောသလို မေးရဦးမှာပဲကွာ...
...အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...'

'ရထားဝင်လာပြီ... မမလေးခင်ခင်...'

ခေါ်သူ... အော်သူ... လာကြိုသူနှင့် ဘူတာရုံသည် ရှုပ်ထွေးဆူညံ၍

နေသည်။

ရထားကြီးစက်သံရပ်သွားပြီး ခရီးသည်တွေ

ဆင်းကြသည့်အခါတွင်တော့ ပိုလိုပင် ယောက် ယက်ခတ်သွားတော့သည်။

ကျော်စိုးက ပြတင်းပေါက်မှ တွဲထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

လေးခင်ခင်က အထူးတွဲဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။

မင်းထူးဝေတို့ အုပ်စုတွေလည်း အထူးတွဲနားပင် တိုးကပ်၍

လာကြသည်။

'မမလေးခင်ခင်ရဲ့ ဧည့်သည်က အထူးတွဲမှာ ပါလာလား...'

'ဟုတ်တယ်...'

'ကျော်စိုး မေမေကလဲ နှလုံးရောဂါဖြစ်လို့ လာကုတာလေ...'

အထူးတွဲမှာပဲ ပါမယ် မမရဲ့၊ ဟော... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ...'

ကျော်စိုး၏ မိခင် ဒေါ်စုစုထွေးကို အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့်

လှပနုထွေးသော မိန်းမငယ် ကလေး တစ်ဦးတို့က တွဲဝဆီသို့ခေါ်ဆောင်လာသည်ကို

လေးခင်ခင်နှင့် မင်းထူးဝေတို့ တွေ့လိုက် ကြရသည်။

'အင်း... ဖြစ်ရမယ်... ဖြစ်ရမယ်... မရွှေစာကလေးတို့က

ဒေါ်စုစုထွေးနဲ့ အဖွဲ့ကျလာခဲ့ ကြပေတာကိုး...'

'ဟ... ဒေါ်စုစုထွေးကို တွဲထားတဲ့ကောင်မလေးက လှလှချည်လား...'

သူဘယ်သူလဲ... ကျော်စိုးနဲ့ ဘာတော်သလဲ...'

ဒီလောက်လှတဲ့ကောင်မလေးရှိနေတာ ကျော်စိုး ခွေးကောင် မပြောဘူး ကြည့်စမ်း...'

မင်းထူးဝေလဲ ရင်ထဲတွင်ကျိတ်၍ စကားတွေပြောရင်း
မေအိန္ဒြေဦးကလေးထံမှ မျက်စိခွာ မရအောင် ဖြစ်နေ၏။

'ဒေါ်လေးခင်ခင်... ဒေါ်လေးခင်ခင်... အိန္ဒြေ ဒီမှာ...'

ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို လူတွေကြားထဲမှာ တွေ့မြင်သွားသော မေအိန္ဒြေဦးက
အားရဝမ်းသာ အော်ခေါ်ရင်း လက်ကလေးတစ်ဘက်ကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

လေးခင်ခင်က လက်ပြန်ပြပြီး ရှေ့သို့ လူတွေတိုး၍ ထွက်သွားသည်ကို
မင်းထူးဝေသည် ပထမတော့ အံ့အားသင့်၍ ကြည့်နေ၏။ နောက်တော့ အမိလှမ်း၍
လိုက်သွားတော့သည်။

'အန်တီကြီး... ဒါ အိန္ဒြေရဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်လေ...'

ဒေါ်စုစုထွေးနှင့် အိန္ဒြေဦးက လေးခင်ခင်ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

'အင်း... ညီမရဲ့ တူမလေးကတော့ ချီးကျူးစရာပဲကွယ်...
တစ်လမ်းလုံး မမစုကို ပြုစုမှု ပေးလာတယ်... ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါဘူးကွယ်...'

'အိန္ဒြေက ဒီလိုပဲ... ဘယ်သူ့ကိုမဆို ကူညီတတ်ပါတယ် ရှင့်...'

'မေအိန္ဒြေဦးကလေး အန်တီကြီးပေးတဲ့ လိပ်စာပျောက်မပစ်နဲ့နော်...
ဆက်ဆက်လဲ လာလည်ပါ...'

'ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်...'

'ဟေ့ကောင်... မင်းမင်း... ဟာ... ဒီကောင် ပစ္စည်းတွေတော့
လာယူတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ...'

မင်းထူးဝေက ကျော်စိုးကို လက်ယမ်းပြလိုက်ပြီး...

'ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ ဧည့်သည်ပစ္စည်းတွေကော မင်းမင်း
သယ်ပေးမယ်လေ...'

'အို... နေပါစေ... အိန္ဒြေဘာသာ သယ်နိုင်ပါတယ်...'

မေအိန္ဒြေဦးက ရထားပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြန်လှည့်ပြီး ဒေါ်အမာတင် ကမ်းပေးနေသော ပစ္စည်းများကို ယူလိုက်သည်။

မနိုင်သည့်ဝန်မို့ ကိုယ်ကလေး ဟိုယိုင်သည်ယိုင် ဖြစ်နေသော မေအိန္ဒြေဦးကို မင်းထူးဝေ က အတင်းပဲ ဝင်ကူလိုက်သည်။

'ဖယ်ပါဗျာ... ကူညီပါရစေ...'

လေးခင်ခင်သည် နုငယ်၍ သိပ်လှသော မိန်းကလေးနှင့် ယောက်ျားပျို ချောချောနုနု ကလေးကို ဘာမျှမပြောမဆိုနိုင်ဘဲ ငေးငိုင်၍ သာ ကြည့်နေမိ၏။

'လှလိုက်တဲ့... ကလေးနှစ်ယောက်ပါလား... အတွဲကလေးကို ညီနေတာပဲ... ခက်တာ က မင်းမင်းမှာ သားကျွေးမှု... မယားကျွေးမှုအတွက် ဘာဘဝအာမခံချက်မှ မရှိသေးဘူး...'

'အင်း... ငါ စိတ်မောစရာတွေ ဖြစ်မလာဖို့ပဲ... ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ...'

..'

'အိန္ဒြေ ပစ္စည်းတွေစုံပြီ မဟုတ်လား...'

မင်းထူးဝေက လေးခင်ခင် ခေါ်သည်ကဲ့သို့ မေအိန္ဒြေဦးကို ခေါ်လိုက်သည်။

တရင်းတနိုးရှိလှဟန်ဖြင့် ခေါ်လိုက်သူကို မေအိန္ဒြေဦးက မျက်နှာနက်ဝန်းကလေးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

'ဟေ့ကောင် လာလေကွာ... သွားကြမယ်...'

'မင်းတို့ သွားကြတော့ ဘိုဘို... ငါ ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့နဲ့ ပြန်မလို့...'

'ဪ... ဒီလိုလား... ရပါတယ်ကွာ... ရပါတယ်...'

ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ပြီး ဘိုဘိုက ထွက်ခွာသွားသဖြင့် မေအိန္ဒြေဦးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းဖိန်း သွားအောင် ရှက်မိနေ၏။

ဒေါ်အမာတင်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောနေသော လေးခင်ခင်က မင်းထူးဝေကို လှည့် ထည့်လိုက်ပြီး...

'ဟဲ့... မင်းမင်း လိုက်သွားလေ... မင်း အိမ်ပြန်ဖို့ ခက်နေမှာပေါ့...'

'ရပါတယ်... မမလေးခင်ခင်... မင်းမင်း သိရိဝေကနေ အိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်နေ ကျပါ...'

သည်ကောင်လေး မေအိန္ဒြေဦးကို မြင်ပြီး တောက်တဲကပ်ကပ်နေလေပြီမို့... လေးခင်ခင် လဲ မတတ်သာတော့ဘဲ လက်လျှော့ထားလိုက်ရတော့သည်။

ဒေါ်အမာတင် တစ်ယောက် သူ့ကို လာရောက်ကြိုဆိုသူများနောက်သို့ လိုက်ပါသွားတော့မှ လေးခင်ခင်လည်း မေအိန္ဒြေဦးကို ကားဆီသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။

အခကြေးငွေမပေးရသော စေတနာရှင် ကူလီကလေး မင်းထူးဝေက မေအိန္ဒြေဦး၏ လက်ဆွဲအိတ်နှင့် သေတ္တာတွေကို အတင်းဆွဲကာ ရှေ့ဆုံးက ထွက်သွား၏။

'သူက ဘယ်သူလဲ ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

'အဲဒါပေါ့... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ အဖေတူ အမေကွဲ မောင်လေး မင်းထူးဝေ ဆိုတာလေ...'

'ဪ... ဟုတ်လား... အားနာစရာဖြစ်နေပြီ... အိန္ဒြေအိတ်ထဲမှာ ထဘီတွေနဲ့...'

'သူ စေတနာရှိလို့ အတင်းသယ်ပေးတဲ့ဥစ္စာ... ဘယ်တတ်နိုင်မှလဲ... ဘာပါပါပေါ့... အိန္ဒြေရဲ့...'

'ကဲ... မမလေးခင်ခင်တို့ နောက်က တက်... မင်းမင်း

ကားမောင်းပေးမယ်...'

လေးခင်ခင်က ကားသော့ကို မင်းထူးဝေအား ပေးလိုက်၏။

'ခု... အိန္ဒြေက အဆောင်ကို တန်းသွားရမှလားဟင်... ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

ကားပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးသည်နှင့် မေအိန္ဒြေဦးက မေးလာ၏။

'အဆောင်ကို မသွားရသေးပါဘူး... လောလောဆယ် ဖြိုးသီရိဝေမှာ ခဏနေရဦးမှာလေ'

'အို... ဖြစ်... ဖြစ်ပါ့မလား... ဟိုလေ... ဟိုလူကြီး...'

'စိတ်ချနေစမ်းပါ... အိန္ဒြေရယ်... ခရီးသွားတဲ့ လူက နှစ်ပတ် သုံးပတ်ကြာဦးမှာပါ... မမလတ်ကလဲ အိန္ဒြေကို မြင်ဖူးချင်နေတယ်လေ... ဖြိုးသီရိဝေကိုပဲ ခေါ်ခဲ့ပါဆိုလို့...'

အိန္ဒြေဦးက မေးခွန်းမထုတ်တော့ဘဲ ငြိမ်သွား၏။

မင်းထူးဝေသည် ကားမောင်းရင်း နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် မေအိန္ဒြေဦးကလေး၏ မျက်နှာကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လှုပ်နေမိ၏။

သူ ဘယ်သူလေးလဲ... မမလေးခင်ခင်နဲ့

ဘယ်လိုဆက်စပ်ပတ်သက်နေသလဲ... မမလတ်ကပါ... သူလေးအကြောင်းကို မမလတ်လဲ သိနေရမယ်... မင်း ဘယ်သူလေးလဲ... ငြိမ်းချမ်းတဲ့ အလှပိုင်ရှင်ကလေးရယ်...။

'အိန္ဒြေအတွက် အဆောင်က ပြောထားပြီးသားပါ... ဖြိုးသီရိဝေနဲ့လဲ သိပ်အလှမ်းမကွာ တဲ့ နေရာကို စဉ်းစားရတယ်လေ... ဒေါ်လေးခင်ခင်လဲ အချိန်မရွေး လာကြည့်နိုင်အောင်ပေါ့...'

'အိန္ဒြေကလဲ ဒေါလေးခင်ခင်နဲ့ နီးနီးနားနားပဲ နေချင်တာပါ...'

သူတို့နှစ်ယောက် စကားအသွားအလာလေးတွေကို နားစွင့်နေပြီးမှ မင်းထူးဝေက ဝင်ပြော လိုက်သည်။

'အိန္ဒြေကို ဖြိုးသိရိဝေမှာ ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်မထားနိုင်တာလဲဟင် မမလေးခင်ခင်... အိမ်ကြီး က လူအယောက်နှစ်ဆယ်လောက်တောင် နေနိုင်တဲ့ ဥစ္စာ...'

အင်း... ဟုတ်ပါတယ်လေ... အိမ်ကြီးက ကြီးကျယ်သလောက် စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုလေး တွေ များလှတယ်... အိန္ဒြေမနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်... မမလေးခင်ခင်...'

အိန္ဒြေမည်သော မိန်းမချော မိန်းမလှ နုနုငယ်ငယ်ကလေးကတော့ ည၏ အလင်းရောင်စုံ အောက်တွင် စည်ကားနေသော သူပတ်ဝန်းကျင်ဆီသို့ ကြည်ရွှင်သော မျက်နှာကလေးဖြင့် ကြည့် ရင်း လိုက်ပါလာ၏။

သူကလေးကို တိတ်တခိုး တိတ်တခိုးကြည့်ရင်း ရင်မှာ လှုပ်ရှားမှုတွေ ပိုရသော မင်းထူးဝေ မှ ဖြိုးသိရိဝေနှင့် နီးလာလေလေ... စိတ်ထဲ မချင့်မရဲ ဖြစ်လာလေလေ... ဖြစ်နေ၏။

'တောက်... ငါ ကားကို အနေးဆုံး မောင်းလာတာတောင် ဖြိုးသိရိဝေကို ရောက်လာတာ ကလဲ မြန်လိုက်တာ... ငါ့မှာဖြင့် ကောင်မလေးကို ကြည့်လိုတောင် မဝသေးဘူး...'

'ကဲ... ရောက်ပါပြီ... ဖြိုးသိရိဝေဆိုတာ အဲဒီ ခြံကြီးပဲပေါ့ အိန္ဒြေ...'

'ဟယ်... မီးတွေကို ထိန်ထိန်လင်းလို့... လှလိုက်တဲ့ခြံကြီး... ဒေါလေးခင်ခင်ရယ်...'

ဝမ်းသာအားရ မေအိန္ဒြေဦးက ပြောလိုက်သည်။

မင်းထူးဝေသည် ပွင့်လာသော ဝင်းတံခါးပေါက်မှ ခြံထဲသို့ ကားကို ကျွေဝင်လိုက်သည်။

'အို... ပန်းခင်းတွေကလဲ စုံနေတာပဲနော်... တိုက်ကြီးရှေ့က ရေပန်ကြီးကလဲ လှလိုက် တာ...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် ဖြိုးသီရိဝေနှင့်ပတ်သက်၍ မြင်မြင်သမျှတွေအပေါ် အံ့ဩချီးကျူးမဆုံး ဖြစ်နေ၏။

တိုက်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မင်းထူးဝေသည် ကားကို စက်ရပ် လိုက်ပြီး ကပ္ပာကရာ ကားပေါ်မှဆင်းကာ မေအိန္ဒြေဦးဘက်က ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူ့ပစ္စည်းပစ္စယတွေကိုလည်း ချထားပေးလာ၏။

'ကဲ... မင်းမင်းရေ... ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင်ပို့တော့... မမလေးခင်ခင် ရိုထောင် တံခါး ဖွင့်ပေးမယ်... ကားတစ်ခါတည်း သွင်းပေးခဲ့...'

'ရတယ်လေ...'

'ဒီမှာ နေနေဦးနော်... အိန္ဒြေ...'

'ဟုတ်ကဲ့... ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

မေအိန္ဒြေဦးတစ်ယောက် တိုက်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်တွင်ရပ်ကာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေစဉ် လေးခင်ခင်သည် ကားရိုထောင်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားကာ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

မင်းထူးဝေက ကားကို ရိုထောင်ထဲ မောင်းသွင်းပြီး ကားသော့ဖြုတ်ယူကာ လေးခင်ခင်ကို ပေးလိုက်သည်။

'ကျေးဇူးပဲ မင်းမင်း... ကဲ... မင်းလဲ ပြန်တော့ မိုးချုပ်နေပြီ...'

'မပြန်ချင် သိချင်တာလေး... မေးပါရစေ... မမလေးခင်ခင်...'

'ဘာများလဲကွယ်... ဟင်...'

'ဒီကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ ဟင်...'

'အဟင်း ဟင်း... ဟင်း... မင်းက စိတ်ဝင်စားသွားလို့လား...'

'ဟုတ်တယ်ဗျာ... တကယ်ရှားတဲ့ အလှပိုင်ရှင်ကလေးပဲ...'

မမလေးခင်ခင်...'

'မင်း ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် လုပ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့နော်... မင်းမင်း...'

မေအိန္ဒြေဦးကလေးက တခြားလူမဟုတ်ဘူး... ဆုံးသွားတယ်ဆိုတဲ့ မမရဲ့ အိမ်ထောင်ကပါတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကွယ်...'

'အား... လတ်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး... ဒါဆို ပိုဟန်ကျတာပေါ့...'

'ဪ... သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာဘဲ... ပိုပြီးခင်မင်သင့်တာပေါ့'

မဟုတ်ဘားလား မမလေးခင်ခင်...'

'ဟင့်အင်း... မင်း ခင်မင်မှာကိုတော့ မမလေးခင်ခင်'

ကြောက်မိပါတယ်... ကဲ ကဲ... စကားကြော မရှည်နဲ့... ပြန်တော့... မိုးချုပ်နေပြီ...'

'မနက်ဖြန် ထမင်း လာကူချက်ပေးရဦးမလား...'

'နေပါကွာ... မမလေးခင်ခင်ကို ကူဖို့ မေအိန္ဒြေဦးကလေး ရှိနေပြီပဲ...'

'အားရှိလာလို့ မမလေးခင်ခင်က ဘက်ကန်တာလား...'

'ကောင်လေး ပြန်တော့ဆို... စကားကြောတွေ ရှည်နေတယ်... ဟိုမှာ'

ကောင်မလေး တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေတာ ကြာလှပြီ...'

'အိုကေ... ဒါဆိုလဲ ပြန်ပါ့မယ်... မနက်ကျရင်တော့ လာမှာနော်...'

'မလာနဲ့ဆိုရင်လဲ မင်းက လာမှာပဲ မဟုတ်လား... ကဲ သွားတော့...'

မင်းထူးဝေသည် ရယ်မော၍ လေးခင်ခင်၏ အနီးမှ ပုဏ္ဏားရိုက်ပွင့် စည်းရိုးကလေးများကို လက်ဖြင့်ယမ်းကာ ဆော့ကစား၍ ထွက်သွား၏။

'အင်း... ဒီကောင်လေးကတော့ လွယ်မယ့်ပုံ မဟုတ်ဘူး... သူ ကပ်တိုင်း လက်မခံဖို့ အိန္ဒြေကိုပဲ ပြောထားရမယ်...'

(၁၈)

'လာလေ... အိန္ဒြေ အိမ်ထဲဝင်ရအောင်... မမလတ်ရှေ့မှာတော့ မင်းမင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့တာ ကို မပြောနဲ့နော်...'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...'

'မမလတ်က မင်းမင်းကို သိပ်ကြည့်မရလို့ ပြောတာပါ...'

'ဟုတ်ကဲ့... အိန္ဒြေ နားလည်မပါတယ် ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

အိမ်ကြီးထဲ ဝင်ဖို့ကျတော့ မေအိန္ဒြေဦးကလေးမှာ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေ၏။

'ဒေါ်လေးခင်ခင် ပြောထားတာ ငါ သတိရတယ်... သူ့အစ်မကြီးက တယ်ဆိုဆိုပဲ... ငါ့ကို တွေ့ချင်တာ အကောင်းလား... အဆိုးလား... ငါ ဒီကို လိုက်လာတာ မှားများ နေပြီလား'

စိုးရွံ့နေပုံ မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် သူ့အား ကြည့်လာသော မေအိန္ဒြေဦးကလေးကို လေးခင်ခင်က ပြုံးပြပြီး အသာ လက်ဆွဲ၍ ခေါ်လိုက်သည်။

'ဘာကိုမှ မစိုးရိမ်နဲ့ ကြောက်စရာလဲ ဘာမှမရှိဘူး... မမလတ်နဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင် နားလည် မှ အပြည့်အဝ ယူပြီးမှ အိန္ဒြေကို ခေါ်လိုက်တာပါ... ဒါ

မမလတ်ရဲ့ အိပ်ခန်းပဲလေ...'

အခန်းတွင် ကာဆီးထားသော အခန်းဆီးစကို လေးခင်ခင်က ဖယ်ရှား၍ အခန်းထဲသို့ မေအိန္ဒြေဦးကို ခေါ်သွင်းလိုက်သည်။

တစ်ဘက်သို့ စောင်းအိပ်နေသော ခုတင်ပေါ်က အမျိုးသမီးကြီးသည် လှုပ်ရှားသံများ ရှိရာ သို့ လှည့်ကြည့်လာ၏။

'ဪ... ရောက်လာကြမှကိုး... ကြာလို့ စိတ်ပူနေတာ...'

'ဟုတ်ကဲ့... မမလတ်... ဒီည ရထားက အဝင်နောက်ကျလို့လေ... ဟောဒီမှာ မေအိန္ဒြေဦးဆိုတာ သူလေးပဲ...'

'ခုတင်နား တိုးခဲ့စမ်းပါဦးအေ့...'

တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နှင့်ပင် မေအိန္ဒြေဦးသည် ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်သော ဒေါသင်းမေ၏ အနီး သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

'ကလေးမက ဓာတ်ပုံထဲကထက်တောင် နုငယ်နေပါသေးလား... နေပါဦး... ညည်းလေး က ကျုပ်ကို ကြောက်နေတာလား... ဘာလဲ လေးခင်ခင်က ကျွန်က ကိုက်စားတတ်လို့များ ပြောထားသလား... ဟင်...'

'အို... ဟို... မဟုတ် မဟုတ်ပါဘူး...'

'မမလတ်ကတော့ ပြောရော့မယ်...'

'ဆိုနိုင်ပါဘူးအေ... သူပုံလေးက ကျုပ်ကို ကြောက်ဟန်ပေါ်နေလို့...'

'အိန္ဒြေက ကျောင်းနဲ့အိမ်... အိမ်နဲ့ကျောင်းက လွဲလို့ လူကြီးသူမတွေနဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး မမလတ်ရဲ့... ပြီးတော့ ဒီအိမ် ဒီပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဒီမိသားစုကလဲ သူနဲ့ စိမ်းနေသေး တယ်လေ...'

'အင်း... ဟုတ်တာပေါ့... ဟုတ်တာပေါ့... ကဲ... ခု တို့များရဲ့

အရိပ်အဝါသအောက် ကို ညည်းလေး ရောက်လာပြီ... ဒီတော့ လိမ်လိမ်မာမာ
ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနဲ့ ကိုယ့်လိုရာဆန္ဒကို အောင်မြင် ပြည့်စုံအောင် လုပ်ပေတော့...
တို့များက လိုတာကို ဝိုင်းဝန်းပံ့ပိုးပေးမယ်... ဟုတ် ပြီလား...'

'ကျေး... ကျေးဇူး သိပ်တင်ပါတယ် ကြီးကြီးလတ်... အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေ
ကြီးလတ်တို့ စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ပါ့မယ်... သွန်သင်ဆုံးမတာကိုလဲ
နာခံပါ့မယ်... ကိုယ့်ဘဝ အောင်မြင်မှုအတွက်လဲ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါ့မယ်လို့
ကတိပေးပါတယ်...'

ပြုံးရယ်ခဲ့လှသော ဒေါ်သင်းမေ၏ နှုတ်ခမ်းတွင်
အပြုံးလူးလွန်သွားသည်။

'အင်း... တစ်ခုခုတော့ စိတ်အေးသွားရပြီ... မမလတ်...
အိန္ဒြေကလေးကို သဘောကျ နေပြီလေ...'

သူ့ မမလတ်နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်အေးသွားရသဖြင့်
လေးခင်ခင်ရင်ထဲတွင် လေးပင်နေမှု များ ပေါ့ပါးသွားတော့သည်။

'ကဲ ကဲ... ကလေးမလေးကို စားစရာ သောက်စရာ ကျွေးလိုက်ဦး...
သူ့ခမျာ ဆာနေရှာ ရော့ပေါ့...'

'လာ... အိန္ဒြေ အစားအရင်စားမလား... အဝတ်အစားအရင်လဲ မလား...
..'

'အိန္ဒြေ ရထားစီးရတာ ငြီးစိစိဖြစ်နေလို့ ရေချိုးပစ်လိုက်ချင်တယ်...'

'ဖြစ်ပါ့မလား... ရေမြေအပြောင်းကြီးမှာ...'

'ရပါတယ်... ဒေါ်လေး ခင်ခင်ရဲ့...'

'ကဲ... ဒါဖြင့်လာ...'

လေးခင်ခင်က သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ မေအိန္ဒြေဦးကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

'ဒါ... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့... အိပ်ခန်းပဲ... ဒီမှာ အိန္ဒြေ စိတ်တိုင်းကျ နေပေတော့... ဟောဒီမှာ ရေချိုးခန်း... အိမ်သာ... ဘာမှ လိုလေသေးမရှိဘူး...'

'ဒေါ်လေးခင်ခင်နဲ့အတူတူ အိပ်ရမှာဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့...'

'ဒေါ်လေးက မမလတ်နဲ့ သွားအိပ်ရတာ ဒီအခန်းမှာ အိန္ဒြေပဲ နေရမှာလေ...'

'ဪ...'

'ဘာလဲ အိန္ဒြေက တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရမှာ ကြောက်လို့လား...'

'မကြောက်ပါဘူး... အိန္ဒြေက ခုအချိန်ကစပြီး တစ်ယောက်တည်းနေရမယ့် ဘဝကို အလေ့အကျင့်လုပ်ထားရမှာဆိုတော့ ကောင်းပါတယ်လေ...'

'အိန္ဒြေ အားငယ်နေတာလား ဟင်...'

လေးခင်ခင်က မေအိန္ဒြေကလေး၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို အသာကိုင်ကာ မေးလိုက်သည်။

'ဘာ အားငယ်စရာရှိသလဲ... ကလေးရယ်... ဒေးလေးခင်ခင်က မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနေပြီပဲ... ပျော့ညံ့တဲ့စိတ်တွေ မထားဘဲကျရာ ဘဝမှာ ရဲရဲတင်းတင်းကြီး နေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားစမ်းပါကွာ... ကဲ ရေချိုးမယ်ဆို ချိုးတော့... သိပ်ညဉ့်နက် သွားလိမ့်မယ်...'

'ဟုတ်ကဲ့...'

'ပြီးရင် ထွက်ခဲ့နော်... ဒေါ်လေးခင်ခင် မမလတ်အခန်းမှာ ရှိတယ်...'

'ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

လေးခင်ခင်က မေအိန္ဒြေဦးကို အိပ်ခန်းထဲတွင်ထား၍ ထွက်ခဲ့သည်။

အိပ်ခန်း၏ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှု... အဖိုးတန်ပရိဘောဂ
အသုံးအဆောင်တို့၏ သစ်လွင် တောက်ပနေမှုတို့ကို ကြည့်ပြီး...

'အင်း... ဒေါ်လေး ခင်ခင်ဟာ ငါ ထင်တာထက်တောင် ကုံလုံကြွယ်ဝတဲ့
မျိုးရိုးထဲကပါ လား... ဒီလောက်စည်းစိမ်ချမ်းသာမှုကြီးပါလျက် သူ့ဘဝက
အကျည်းတန်အရပ်ဆိုး ဖြစ်ခဲ့ရတယ် သနားစရာပါပဲ... ဒေါ်သင်းမေဆိုတဲ့
အမျိုးသမီးကြီးကလဲ ထင်သလောက် သဘောမဆိုးရှာပါ ဘူး... သူတို့နဲ့
အဆင်မပြေမှ ငါ့ဘဝအတွက် ရည်ရွယ်ထားချက်လဲ အောင်မြင်မှာဆိုတော့
အဆင်ပြေအောင် နေနိုင်ဖို့က ငါ့တာဝန်ပဲ...'

အလိမ္မာအရာတွင် ကြီးသော မေအိန္ဒြေဦးကလေးက သူ့ကိုယ်သူ
ပြန်ဆုံးမ၍ နေ၏။

ရေချိုးခန်းထဲတွင် ရေချိုးပြီး ထွက်လာတော့ သူ့ကိုယ်မှာ
ရေချိုးဆပ်ပြာက နံ့သာဖြူနံ့တွေ သင်းပြီးပါလာလို့ ရင်တွင် အေးမြ၍ နေ၏။

ပိုးပျော့ ဘာလောက်(စ်)အကျ.. ခါးရှည်ကလေးကို ရွေး၍
ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး... ထိုးကျစ် ထားသော ဆံပင်ကို ဖြေဖြန့်ချကာ
ဖြီးသင်ပြီးသည့်နောက်တွင် မေအိန္ဒြေဦးသည် သူ့ဒေါ်လေး ခင်ခင်ရှိရာ အခန်းဆီသို့
ထွက်လာသည်။

ခါးလယ်အထိ ရှည်၍ နက်မှောင်ကာ အိနေသော ဆံပင်တွေနှင့်
ဖွေးသန့်၍ နုငယ်လှပ သော မိန်းကလေးကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်သင်းမေသည်
ခင်မင်တွယ်တာစိတ်များ ဖြစ်၍ လာ၏။

'ရုပ်ရေကလေး သနားကမားနဲ့ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပါပဲလား...'

'ဟော... အိန္ဒြေတောင် ရေချိုးပြီးခဲ့ပြီကိုး... လာ... လာ ဒေါလေးခင်ခင် ထမင်းပွဲ အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီးပြီ...'

'အေး... သွားစားလိုက်ဦး... ပြီးမှ စကားပြောကြတာပေါ့...'

'ဟုတ်ကဲ့... ကြီးကြီးလတ်...'

နှစ်ယောက်သား ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

'မမလတ်က အိန္ဒြေကို သဘောကျနေပြီ သိရဲ့လား...'

'ဟုတ်ကဲ့...'

'မမာသွားလို့လားမသိဘူး... မမလတ် အတော်စိတ်ပြောင်းသွားတယ်... အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး အိန္ဒြေရဲ့...'

'ဒေါလေးခင်ခင် ဟင်္သာတမှာ ပြောပြတုန်းကလောက် မဆိုးတာကို တွေ့ရတော့ အိန္ဒြေလဲ ဝမ်းသာအားတက်သွားမိပါတယ်...'

'ကဲ... ထိုင် အိန္ဒြေ... ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလို သဘောထားပြီး... နေ... စား... သိလား... ထူး ရှိမနေရင် ဖြူးသိရိဝေက သိပ်ပျော်စရာကောင်းပါတယ်...'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါလေးခင်ခင်...'

'ထူးကလဲ... ရန်ကုန်ကို ပြန်လာပြီးတာနဲ့ စင်ကာပူ... မလေးရှားဘက် ခရီးထွက်ဦးမှာပါ။ သူ ခရီးထွက်တာနဲ့... တစ်ပြိုင်နက်... ဒေါလေးခင်ခင် အိန္ဒြေကို ဒီမှာနေဖို့ ခေါ်မယ်...'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဒေါလေးခင်ခင်...'

'ကဲ... စား... ဆာနေပြီ မဟုတ်လား...'

'ဟင်းတွေက စုံလိုက်တာ...'

'ဒါတွေ မင်းမင်း... လာကူချက်ပေးတာလေ...'

'သူက ဟင်း... ထမင်းတော့ ချက်တတ်သားပဲနော်...'

'အင်း... အဲဒါ အံ့ဩစရာဖြစ်နေတယ်... ဒေါ်လေးကို ပြောတော့ ကွတ်

(ထမင်းချက်)နဲ့ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောပေါ်တက်မလိုတဲ့လေ... ဘယ်သူမှ မသိအောင်

ဒီအချက်အပြုတ်သင်တန်းကို တက်ထားတယ်ဆိုတာပဲ... သူက ဘွဲ့ရအောင်

စာမသင်ချင်တော့ ဒီအလုပ်လဲ မဆိုးပါဘူးလေ..'

မင်းမင်းအကြောင်း ပြောနေသည့် သူ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို

တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မေအိန္ဒြေဦးက ထမင်းစားနေလိုက်သည်။

'ဒီ ဖြူးသီရိဝေကို အိန္ဒြေ ဘယ်လို သဘောရသလဲ ဟင်...'

'သိပ်ခန့်... သိပ်လှပြီး သိပ်ကျက်သရေရှိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်

ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

'ဟုတ်တယ်... ဒီလို အမြဲဖြစ်နေအောင်... ရှိနေအောင် ထူးက

လုပ်ထားတာလေ... ထူးက ဖြူးသီရိဝေကို ဘယ်တော့မှ အညှိုးအနွမ်းမခံဘူး...'

ခက်တာက နောက်က လိုက်လုပ်ရတဲ့ လူပဲ... ဒီအိမ်ကြီး ခြံဝင်းကြီးကို

ထိန်းသိမ်းရတာ လွယ်ပါ့မလား... အိန္ဒြေရယ်... စဉ်းစား ကြည့်ပေါ့...'

'လူငှားတွေ မထားဘူးလား ဟင်...'

'ဝေးသေးတယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင် မလာခင်က မမလတ်ကို

ကြည့်ဖို့ခေါ်ထားတဲ့လူကို တောင် ပြန်လွှတ်လိုက်တာ ကြည့်တော့...'

'ဒါဆို ဒေါ်လေးခင်ခင်တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းနေမှာပဲနော်...'

'ပြောမနေနဲ့တော့... အိန္ဒြေရေ... ချက်ရ ပြုတ်ရ... ရှင်းရ လင်းရ...'

လူမမာကြည့်ရနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ပတ်ချာကိုလည်နေတာပဲ... တစ်ခါ တစ်ခါ

ဟိုကောင်ကလေး စိတ်ကောင်းဝင်ပြီး မီးဖိုဆောင်ဝင်ပေးလာရင်တော့
ဒေါ်လေးခင်ခင် သက်သာတာပေါ့...'

'ခု... ပြုံးသိရိဝေမှာ အိန္ဒြေ ခဏရှိနေတုန်း ဒေါ်လေးခင်ခင် နားပါ...
အိန္ဒြေ ဒီအလုပ်တွေ ကို နိုင်နင်းအောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်... လုပ်ရမှာကို ဝါသနာလဲ
ပါပါတယ်...'

'ရန်ကုန်ကို ခေါ်ပြီး ခိုင်းစားသလို ဖြစ်နေပါ့မယ်... အိန္ဒြေရယ်...'

'အို... မဟုတ်တာပဲ... အိန္ဒြေဘဝ ရှေ့ရေးတစ်ခုလုံးကိုတောင်
ဒေါ်လေးခင်ခင်က တာဝန်ယူနေတာပဲ ဥစ္စာ... ဒီလောက်လေးကတော့ အိန္ဒြေ
ကူညီနိုင်ရမှာပေါ့လို့...'

'ကျေးဇူးပါပဲ ကလေးရယ်...'

ညစာ စားသောက်ပြီးစီးသောအခါ ပန်းကန်ခွက်ယောက်
ဆေးကြောမှုများကို လေးခင်ခင် နှင့်အတူ အိန္ဒြေဦးက ပြုလိုက်သည်။

'မမလတ်ကို ညဆေးတိုက်ဖို့တောင် အချိန်ကျနေပြီ...'

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်သင်းမေအတွက် လေးခင်ခင်က မိုင်လိုတစ်ခွက်
ဖျော်ယူလိုက်သည်။

'လာ... သွားကြရအောင်...'

နှစ်ဦးသား ဒေါ်သင်းမေ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

'မမလတ် ဆေးသောက်ကြရအောင် အချိန်ကျပြီလေ...'

'အေးဟဲ့... ဆယ်နာရီတောင် ထိုးတော့မှာပါကလား...'

လေးခင်ခင်က ဒေါ်သင်းမေကို ဆေးများ ပုလင်းထဲက ထုတ်ယူ၍
တိုက်ကျေးလိုက်သည်။

မေအိန္ဒြေဦးက ဒေါသင်းမေ၏ ခုတင်ခြေရင်းတွင် ပုံချနေသော စောင်ကို ခါ၍ ပြန်ခေါက် ခြင်း တွန့်ကြေနေသော အိပ်ရာခင်းများကို ဖြန့်ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်နေ၏။

'ကဲ... ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ချင်လဲ အိပ်လိုက်တော့... မမလတ်...'

ခေါင်းအုံး၍ ထိုင်နေသော ဒေါသင်းမေကို လေးခင်ခင်က လှဲအိပ်ချပေးနေသဖြင့် မေအိန္ဒြေ ဦးက ဝင်ကူလိုက်သည်။

'အိပ်တော့ မအိပ်ချင်သေးပါဘူး...'

'ဒါဆို အနှိပ်ခံမလား ဟင်... ကြီးကြီးလတ်...'

'ညည်းလေးက နှိပ်တတ်လို့လား...'

'ဟုတ်ကဲ့...'

'ဘယ်ဆိုးလို့လဲ...'

'မမလတ်ကလဲ အိန္ဒြေက အနှိပ်သိပ်ကောင်းတာ... သူ့ဖေဖေရှိတုန်းက ညတိုင်း သူ့သမီး နှိပ်ပေးမှ အိပ်ပျော်တာ... သူက ခြေက ဖွားလေ...'

'အညွန့်ကောင်းလိုက်တာအေ... ဒါဆိုလဲ လုပ်စမ်းပါဦး...'

မေအိန္ဒြေဦးကလေးက သွယ်ပျောင်းသော လက်ချောင်းလှလှကလေးများဖြင့် ညင်သာစွာ ဒေါသင်းမေ၏ ခြေထောက်... ခြေဖျားကလေးများကို နှိပ်နယ်၍ ပေးနေ၏။

'ကဲ ကဲ... နားလိုကဲ့ပါတော့... နာရီဝက် တစ်နာရီလောက်လဲ ရှိနေပြီ... ကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေအေ...'

'ကြီးကြီးလတ်... မေတ္တသုတ်... မင်္ဂလာသုတ်တို့၊ ဓာရဏပရိတ်တို့ နားထောင်ချင်ရင်လဲ ပြောနော်... အိန္ဒြေ ရွတ်တတ်... ဆိုတတ်ပါတယ်...'

'ကိုင်း... ဒါဆိုလဲ ဟောဒီ စားပွဲမှာ အလင်းတိုင်ကလေးထွန်းပြီး
ဓာရဏပရိတ် ရွတ်စမ်းပါ ဦးအေ...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် အလင်းတိုင် ပူဇော်ပြီး... ဒေါသင်းမေကို
နှိပ်နယ်ပေးရင်းက ဓာရဏ ပရိတ်တော်ကို... အသံနေ အသံထား ဌာန်
ကရိုဏ်းကျကျ စတင်ရွတ်ဆိုပါတော့သည်။

ဤမိန်းကလေး ဗီစေရိုက်... အနေအထိုင်... အလေ့အကျင့်နှင့်
တက်ကျမ်းမှုတို့သည် သမီးကောင်း ရတနာကလေးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကို
သက်သေပြနေလေပြီမို့ ဒေါသင်းမေမှာ ကျေနပ်ကြည်နူးမဆုံး ဖြစ်ရတော့သည်။

သည်ကလေးအပေါ် သံယောဇဉ် တွယ်ငြိလာပြီမို့ သူနှင့် အနီးစပ်ဆုံး
နေစေချင်စိတ်များလဲ ဖြစ်လာသည်။

'အင်း... ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ... ထူးကို အသိပေးရလေရင်
ကောင်းလေမလား... အို မဖြစ်သေးပါဘူး... ဆက်နွယ်နေပုံက လေးခင်ခင်ရဲ့
လင်ပါသမီး ဆိုတာကြီးက ရုပ်ဆိုးလှတယ်၊ ဒါကို ထူးက လက်ခံနိုင်ပါ့မလား...
ထူးဆိုတဲ့လူက လူတစ်မျိုး... သူ့ အသိုင်းအဝိုင်း... သူ့ပတ် ဝန်းကျင်ထဲမှာ
ဂုဏ်သရေ အညှိုးအနွမ်းမခံနိုင်တဲ့ လူ... မင်းမင်းကိုပဲ ကြည့်လေ... သူ ဘယ်မှာ
အရာသွင်းလို့လဲ...'

'မမလတ် အိပ်ချင်ပြီလား... ဟင်... အိပ်ချင်ရင်
ခြင်ထောင်ချပေးလိုက်တော့မယ်...'

'မမလတ်... အိန္ဒြေကလေး... ပရိတ်ရွတ်နေတာ...
နားထောင်ကောင်းလို့ နားထောင် နေတာပါကွယ်... ဒါနဲ့ ခု... ဘယ်နှယ်နာရီ
ထိုးပြီလဲ...'

'ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးတော့မယ် မမလတ်...'

'အို...ညဉ့်တောင် နက်လှမှပဲ အိပ်တော့မှာပါ...'

ခြင်ထောင်ချပေးတော့ လေးခင်ခင်'

'ဟုတ်ကဲ့ မမလတ်...'

လေးခင်ခင်က အိန္ဒြေဦးနှင့်အတူ ဒေါသင်းမေကို

ခြင်ထောင်ချပေးလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အိပ်ဆောင်မီးပြာလဲ့လဲ့ကလေးကို ထွန်းပေးခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းဆီသို့

နှစ်ယောက်သား ထွက်ခဲ့ကြ၏။

'အိန္ဒြေ ဗွီဒီယို ကြည့်မလား... တင့်လှပေဟန် အခွေငှားထားတာ

ရှိတယ်...'

'မိုးချုပ်နေပါပြီ... ဒေါ်လေးခင်ခင်လဲ တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းထားတာ...'

မကြည့်တော့ပါဘူး... ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

'ဒါဆို မနက်ဖြန် မနက်ကြည့်... ညနေမှ ပြန်အပ်ရမှာ...'

'ဟုတ်ကဲ့... ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

နှစ်ယောက်သား ဧည့်ခန်းထဲတွင် ခေတ္တမျှ ထိုင်စကားပြောနေကြပြီး

အိမ်ကြီး၏ တံခါး ပေါက်များကို စစ်ဆေးလိုက်ကြသည်။

'ကဲ အိန္ဒြေ အိပ်တော့... ဘာမှ မကြောက်နဲ့... အားလဲ မငယ်နဲ့...'

ဟိုဘက်ခန်းမှာ မမလတ်နဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ရှိတယ် သိလား...'

'ဟုတ်ကဲ့...'

ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်လျှောက်ရင်း မေအိန္ဒြေဦးက နံရံတွင်

ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံများကို လည်ကလေးမော့မော့ဖြင့် လိုက်ကြည့်လာ၏။

'အဲဒါ ဖေဖေနဲ့ မေမေ့ ပုံလေ...'

'ဟုတ်ကဲ့... ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

'ဟိုဘက်ကတော့ ထူး... မေမေ မမကြီးနဲ့ သူခင်ပွန်းပေါ့... အဲဒီ

အစွန်ဆုံးက ပုံတွေ ကတော့... ဖြိုးသီရိဝေရဲ့ သြဇာရှင် နေမျိုးထူးဆိုတာပဲလေ...
မြင်ဖူးအောင်လို့ ကြည့်ထား...'

ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့်ပုံ... အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့်

တစ်ကိုယ်လုံးရိုက်ထားသည့်ပုံ သူမိခင် ဖခင် တွေနှင့်အတူ ရိုက်ထားသည့် ထူး ခေါ်
နေမျိုးထူး၏ ဓာတ်ပုံများကို မေအိန္ဒြေဦးသည် အသေအချာ ပင်
ကြည့်နေမိလိုက်သည်။

'သူက တကယ့်ကို လူချော လူခန့်ကြီးပဲ... မျက်နှာကြီးသာ

တရားလွန်တည်မနေရင် ပိုပြီး တောင် ကြည့်လို့ကောင်းဦးမှာ... ခုတော့...
သူ့မျက်နှာကြီးက တစ်ကမ္ဘာလုံး သူ့ဆန်စားနေတဲ့ ပုံကြီးများနဲ့ ဟွန်း...'

'ဘယ့်နှယ်လဲ ချောတယ်နော်...'

'ချောတာကို ထန်တဲ့ အမူအရာက ဖုံးနေတယ် ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

'အေး... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ထူးက ပြုံးရမှာကို အင်မတန်
ကြောက်တဲ့လူ တစ်ယောက်ပဲ... အိန္ဒြေ... မင်းမင်းနဲ့တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ...'

'အိန္ဒြေကတော့ ဒီလူကြီးကို ကြောက်ပါတယ်... မျက်နှာချင်း

မဆိုင်ဝံ့ပါဘူး...'

ပခုံးကလေး ကျုံ့ဝင်၍ ကြောက်ဟန်ပြုကာ မေအိန္ဒြေဦးက

ပြောလိုက်သည်။

'မဆိုင်စေရပါဘူး အိန္ဒြေရယ်... အဟင်း... ဟင်း...'

ပခုံးကလေး ကျုံ့ပြု၍ ပြောလိုက်သော အိန္ဒြေဦးကို ကြည့်ပြီး လေးခင်ခင်
ရယ်လိုက်မိ သည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အိပ်ရာ အသီးသီးဝင်ဖို့
လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

'ဟိတ်...ထစမ်း...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ နိုးသွားပြီး

သူ့ခုတင်ဘေးတွင် ရပ်နေသူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အသက်ထွက်လုမတတ် တုန်လှုပ်သွားရပါတော့သည်။

'ဦးနေမျိုးထူး...'

'အေး... ဟုတ်တယ်... ငါ နေမျိုးထူးပဲ... ငါ့ ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ... နင်

ဘာဖြစ်လို့ ဖြိုးသီရိဝေထဲ ရောက်နေတာလဲ... ထ... ခု ထွက်သွားစမ်း...'

'ဟို... ဟို... အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေ...'

'အို... ရှည်တယ်ကွာ... ဘာမှ မပြောနဲ့... သွားစမ်း...'

'အား...'

အိန္ဒြေဦးခမျာ လက်မောင်းကို ကြမ်းတမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်၍ ခုတင်ပေါ်က

ဆွဲချခြင်းခံလိုက်ရ သဖြင့် အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သွားရှာ၏။

'ဝုန်း'

မရှုမလှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားခဲ့ရပါသည်။

'ဟဲ့... ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲ...'

'အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေ...'

လေးခင်ခင်သည် အိန္ဒြေဦး၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ အိပ်ရာမှ လူးလဲထ၍

ပြေးသွားလိုက်မိသည်။

မီးခလုတ်ကို ဖွင့်ချလိုက်သည့် အခါတွင်တော့

သူလက်မောင်းကလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ် ကိုင်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ငိုရှိုက်နေသော မေအိန္ဒြေဦးကို ရင်ထိတ်ဖွယ်ရာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

'ဟင်... အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေ ဘာဖြစ်တာလဲ ဟင်...'

'ဟို... ဟိုလူကြီး...'

'ဘယ်... ဘယ်လူကြီးလဲ ဟင်...'

အထိတ်တလန့် သူ့အခန်းပတ်လည်ကို ကြည့်ရင်း လေးခင်ခင်က မေးလိုက်၏။

'ဦးနေမျိုးထူး... အိန္ဒြေကို အိန္ဒြေကို နှင်... နှင်ထုတ်...'

'ဟယ်... ဒီကောင်မလေး ဘာတွေ စိတ်စွဲလမ်း နေတာလဲ... ထူးမှ အိမ်မှာ မရှိတာ... ထစမ်းပါဦး ကယောင်ချောက်ချားတွေ အိပ်မက်မက်နေပြီ ထင်တယ်... ဟုတ်လား...'

ရင်ထဲ အေးသွားပြီး လေးခင်ခင်က မေအိန္ဒြေဦးကို ဆွဲမ၍ ထူပေးလိုက်သည်။

'ဟင်... သူ... သူ တကယ် မရှိဘူးလား ဟင်...'

'ဪ... အိန္ဒြေရယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင် မညာပါဘူး... အိန္ဒြေ စိတ်စွဲလမ်းပြီး အိပ်မက် မက်နေတာပါ... ကဲ... သုတ်ပါဦး... မျက်ရည်တွေကို...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် မျက်ရည်များကို ရှက်ပြုံးလဲ့လဲ့ ပြုံးကာ ခေါင်းကလေး ငုံ့လျှိုးသွားတော့ သည်။

'ဟဲ့... ဘာဖြစ်နေတာလဲ... ငါ့ကိုလဲ ပြောကြပါဦး...'

'အိန္ဒြေ အိပ်မက်မက်ပြီး ခုတင်ပေါ်က လိမ့်ကျတာပါ မမလတ်...'

'ဟဲ့... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ... ကျိုးပြု သွားမှဖြင့် ဒုက္ခ...'

'ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မမလတ်... လာ လာ... မမလတ် စိုးရိမ်သွားတယ်...
..လိုက်ခဲ့ဦး..'

မေအိန္ဒြေဦးကို လေးခင်ခင်က ဒေါသင်းမေ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့
ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လိုက်သည်။

'ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အိန္ဒြေ...'

'ဟို... ဟိုလေ ဦးနေမျိုးထူးကြီးက အိန္ဒြေကို နှင်ထုတ်တယ်လို့
အိပ်မက်မက်လို့ပါ ကြီးကြီးလတ်...'

'ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... ငါ့တူ အကြောင်း ညည်းက ဒီကလေးကို
ဘယ်လောက်များ ခြောက် လှန့် ပြောဆိုထားသလဲ လေးခင်ခင်...'

'ဟုတ်ကဲ့ မမလတ်...'

လေးခင်ခင်က အိပ်ခန်းထဲရှိ ရေတကောင်းထဲမှ ရေတစ်ဖန်ခွက်ကို
ငဲ့ယူကာ အိန္ဒြေဦးကို ပေးလိုက်သည်။

အိန္ဒြေဦးသည် ဟန်ပင် မဆောင်နိုင်ဘဲ တစ်ရှိန်ထိုး ကုန်အောင်
မော့ချပစ်လိုက်သည်။

'အိန္ဒြေ ဒီအိပ်ခန်းထဲမှာ ဒေါ်လေး ခင်ခင်တို့နဲ့ လာအိပ်မလား...'

'အေးလေ အိပ်ချင်လာအိပ်ပါလား...'

'ရပါတယ်... ကြီးကြီးလတ်... အိန္ဒြေအိပ်ခန်းမှာပဲ ပြန်အိပ်ပါ့မယ်...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် ဒေါသင်းမေ၏ အိပ်ခန်းဆီမှ ပြန်ခဲ့လိုက်သည်။

'ဘယ်လိုအိပ်ပျော်နိုင်ပါ့မလဲ...'

အိပ်မက်ကြီးက တကယ်ဖြစ်နေသလို အိန္ဒြေခံစားခဲ့ရသည်။

ခက်ထန်မာကြောလှတဲ့ ဦးနေမျိုးထူးရဲ့ မျက်နှာကြီးကလဲ အဆီတွေ

ပြန်ကာ ကြောက် ခမန်းလိလိ ရှိလှပါသည်။

'ဒိ... ဒိလူကြီးက အပြင်မှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ နေမယ်ဆိုတာ ငါ ယုံတယ်...
.ဟင်း ပြဿနာ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်... ငါ့ရှေ့ရေးမှာ
အတားအဆီး ပြုကောင်းပြုမယ့်လူ ကိုတော့ ငါရှောင်ကို ရှောင်ရမယ်... သူနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာတက်မှာစိုးလို့သာ ဒေါ်လေး ခင်ခင်တို့ ကြီးကြီးလတ်တို့က
ငါ့ကို အဆောင်မှာ သွားထားကြတာပေါ့... နို့မဟုတ်ရင် ဒီအိမ်ကြီး မှာပဲ
ထားကြမှာ...'

အိန္ဒြေဦးသည် နေမျိုးထူး၏ မျက်နှာကြီးကို တရစ်ပဲပဲ
မြင်ယောင်ရင်းကပင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်လိုက် လန့်နိုးလိုက်နှင့် မိုးစင်စင်
လင်းခဲ့ရတော့သည်။

(၂၀)

'မမလတ်... ဒီမနက် ချက်ပြုတ်ပြီးရင် လေး... ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ခဏ
သွားချင်တယ်...'

အိပ်ရာမှ နိုးလာသော အစ်မဖြစ်သူကို မျက်နှာသန့်စင်ပေးရင်းက
လေးခင်ခင်က ပြောလိုက်သည်။

'ဘာသွားဝယ်မလို့လဲ...'

'အိန္ဒြေကလေးမှာ အဝတ်အစားရှားပါးတယ်... နည်းနည်းပါးပါး
ဝယ်ပေးချင်လို့ပါ...'

'အင်း... သွားလေ... မမလတ် ခေါင်းအုံးအောက်က

ငွေတစ်ထောင်ပါယူသွား... ကလေးမကို ပြည့်စုံအောင် ဝယ်ပေးလိုက်... ဒီလို လူကြီးသူမကို သိတတ်ပြီး လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ခုခေတ်မှာ ရှားတယ်...'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... မမလတ်...'

လေးခင်ခင်မှာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး စကားပင် ထစ်သွား၏။

ထိုစဉ် အငွေတထောင်းထောင်း ထနေသော ပန်းကန်လုံးကလေးများကို လင်ပန်းတစ်ချပ် တွင် ထည့်ကာ သယ်မ၍ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာသော မေအိန္ဒြေဦးကို ဒေါသင်းမေနှင့် လေးခင်ခင်တို့ တွေ့လိုက်ကြရသည်။

'ဘာတွေလဲ ဟင်... အိန္ဒြေဦး...'

'ယာဂုပါ ကြီးကြီးလတ်...'

'ဟေ...'

ဒေါသင်းမေက မေအိန္ဒြေဦး သူ့ခုတင်နံဘေးတွင် လင်ပန်းကလေး ချလိုက်သည်တွင် တအံ့ တဩ ကြည့်လိုက်သည်။

'ဟောဒါက... ဒီစားပွဲမှာပဲ ကြီးကြီးလတ် ဘုရားကိုကပ်ဖို့... ဒါက ကြီးကြီးလတ် သောက် ဖို့... ဒီခွက်ကလေးကတော့ အပေါ်ထပ်က ဘုရားစင်မှာ ကပ်ဖို့လေ...'

'အဟင်း... ဟင်း... အိန္ဒြေက အလေ့အကျင့်ရနေတာလေ...'

ဟင်္သာတအိမ်မှာလဲ မနက်ဆိုရင် ယာဂုကျိုးပြီး အိမ်က ဘုရားလဲကပ်တယ်... ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုလဲ ပို့တယ်... အိမ်သားတွေကိုလဲ တိုက်တယ်... မမလတ်ရဲ့... ဒါ သူ့ဖေဖေ လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တာ တစ်ခုပေါ့..'

'ရှားပါတယ်... ဒီကလေးမျိုး ရှားပါတယ်... ခုခေတ်မှာ ယာဂုဆိုတာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ပုံလို့... ညည်လေး လိမ္မာပါပေတယ်အေ... ဒီလို

ယာဂုဆွမ်းမျိုးကို တို့များ မေမေရှိစဉ်တုန်းကဆိုရင် အရက်တက်တိုင်း ကပ်လေ့ရှိတယ်...

'ဟုတ်တယ်... အဲဒီ အကြောင်းလေးတောင် အစ်ကိုကြီးနဲ့ အိန္ဒြေကို ပြောပြမိသေးတယ် မမလတ်ရဲ့...'

'ကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေ... လိုရာဆန္ဒများလဲ ပြည့်စုံပါစေအေ...'

'ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ရပါစေ... ကြီးကြီးလတ်... အိန္ဒြေအပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းကို တက် လိုက်ဦးမယ်...'

'အေး... အေး...'

ဒေါသင်းမေ၏ မျက်နှာကြီးသည် အိန္ဒြေဦးကလေးအပေါ်တိမ်းညွတ်သောစိတ်ဖြင့် ပြုံး ကြည့်၍ နေပါ၏။

'မမလတ်... ယာဂု သောက်မယ် မဟုတ်လား...'

'အို... သောက်မှာပေါ့...'

လေးခင်ခင်က မေအိန္ဒြေဦး၏ လက်ရာကို ဒေါသင်းမေအား တိုက်ကျွေးလိုက်သည်။

'ကောင်းသားဟဲ့ မေမေ့ကိုတောင် သတိရမိပါရဲ့အေ... ငါတော့... စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက် ပြီ... လေးခင်ခင်...'

'ဘာကိုလဲ... မမလတ်...'

'အေးအေး ဆေးဆေးကျရင် ထူးကို အိန္ဒြေကလေးအကြောင်း ဖွင့်ပြောဖို့ပေါ့...'

'ဖြစ်ပါ့မလား... မမလတ်ရယ်... လေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘယ်တော့မှ အကောင်းမြင် တတ်တာ မဟုတ်ဘူး...'

'မမြင်လို့ မရဘူး... ထူးနဲ့ အသင့်တော်ဆုံး မိန်းကလေးမျိုးက
မေအိန္ဒြေဦးလို မိန်းကလေး မျိုးအေ...'

'ရှင်...'

လေးခင်ခင်မှာ... ကိုယ်ကလေး တွန့်သွားသည် အထိ
အံ့သြသွားရသည်။

'ဟုတ်တယ်... အိန္ဒြေကလေးကို ကြည့်စမ်း...'

ကောင်းခြင်းငါးဖြာလကွဏာနဲ့ ပြည့်စုံ တယ်...
စိတ်သဘောထားနူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်... အနေအထိုင်တတ်တယ်... အိမ်မှုကိစ္စနိုင်
နင်းတယ်... ဒီလို အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံတဲ့... မိန်းကလေးမျိုးကိုရမှ
အိမ်ထောင်ရေးမှာ တင့် တယ် ပြည့်စုံထားအင်း... ခက်နေတာက မိန်းကလေးက
ငယ်လွန်းနေတာတစ်ခုပဲ...'

'အို... ကြည့်စမ်း... ဒီအထိတောင် မမလတ်က အိန္ဒြေကလေးကို

စိတ်ထဲမှန်းထား နေပြီကိုး... ဒါပေမယ့် သူက သဘောကျတိုင်း ထူးလို
ဇီဇာကြောင်တဲ့ လူမျိုးက လက်ခံမတဲ့လား သူက သဘောကျတောင် ထူးနဲ့တော့
အိန္ဒြေကလေးကို ငါ သဘောမတူနိုင်ပါဘူး... စက်ရုပ် အသက်ဝင်သလိုနဲ့...
တူနေတဲ့ ထူးနဲ့ အိန္ဒြေဘဝ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး...
အိန္ဒြေကလေး တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ စိတ်ဆင်းရဲရမှာ ငါ သိတယ်... သူ့ထက်စာရင်
မင်းမင်းနဲ့မှ အိန္ဒြေကို ငါ သဘောတူသေးတယ်...'

'ငြိမ်လှချည်လားအေ... ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ...'

'အို... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး...'

'ကဲ... ဘာမှ မဟုတ်ရင်လဲ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ချက်ပြုတ်ပြီးတော့

ကလေးမကို ဈေးခေါ် သွားလိုက်... နေမြင့်ရင် သိပ် နေပူတယ်...'

'ဟုတ်ကဲ့... မမလတ်...'

'ရွှိ...ရွှိ...ရွှိ...'

နောက်ဖေးဘက် မီးဖိုဆောင်အနီး ပြိုင်ဘီးကလေး ထိုးဆိုက်လိုက်ပြီး
မင်းထူးဝေက သူ့ကို လေချွန်ခေါ်လိုက်သည်ကို လေးခင်ခင်က
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'ကောင်လေး... ဒါ ဘာလာလုပ်တာလဲ...'

'ကူချက်ပေးမလို့လေ...'

'မလိုပါဘူး... ဒီမှာ ကုမယ့်လူရှိနေပြီ...'

'ဧည့်သည်ကိုခိုင်းတာ မကောင်းပါဘူးဗျာ...'

'အောင်မယ်... သူက ဒေါ်လေးခင်ခင်အတွက် ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူး...
ဝမ်းမနာသမီးတဲ့ မင်းမင်းရဲ့...'

'မမလေးခင်ခင်ကတော့ အပြတ်ကို ကာကွယ်နေတာပဲ... မင်းမင်းက
သတင်းကောင်း လာပို့တာပါဗျာ...'

'ဆိုစမ်း... မင်းရဲ့... သတင်းကောင်းကို...'

လေးခင်ခင်က သူ့လက်ထဲက ဟင်းသီးဟင်းရွက်လင်ပန်းကို...
စားပွဲပေါ်သို့ချရင်း မေး လိုက်သည်။

'ညက အိမ်ပြန် ရောက်သွားတော့ မင်းမင်းက မေအိန္ဒြေဦး
အကြောင်းကို... မေမေ့ကို ပြောပြလိုက်တယ်...'

'အဲဒီ တော့...'

'မေမေက ပြောတယ်... လေးကလဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကလေးကို

အဆောင်မှာ သွားထားတာ လဲတဲ့... မေမေ့ဆီ လာထားရင်ပြီးရော... မေမေက သမီး မိန်းကလေးတစ်ယောက် သိပ်မွေးစား ချင်နေတာ... သားသိရဲ့ သားနဲ့တဲ့ဗျာ... အဲဒါ မမလေးခင်ခင် ဘယ်လို သဘောရသလဲဟင်... မေမေက ခုလိုက်မယ်ဆိုရင် ခုပဲ ခေါ်လာခဲ့တဲ့ဗျာ...'

'မဖြစ်ပါဘူး မင်းမင်းရယ်...'

'ဟာ... မမလေးခင်ခင်ကလဲ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ...'

'အဖြေဦးကလေးကို မမလတ်က သိပ်သဘောကျနေတာ...'

ဒေါ်လေးခင်ခင်က ပို့ချင်ဦး တောင်... မမလတ်က ပို့မှာ မဟုတ်ဘူး...'

'အို... မမလတ်ကြီးက ဒါမျိုးကျတော့ တယ်ကြိုက်တတ်ပါလား...'

'အိဖြေဦးကလေးက အလိမ္မာကြီးတယ်လေ... သူ သဘောကျတာပေါ့..

'ဟား... ဒါဆိုရင်တော့ ပျက်ပါပြီ...'

မင်းထူးဝေက စိတ်ပျက်သွားဟန်ဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကိုယ်ကို ပစ်၍ ထိုင်ချလိုက် သည်။

'ကော်ဖီနဲ့ မုန့် စားလေ... မင်းမင်း...'

'မစားချင်ပါဘူးဗျာ... စားခဲ့ပြီ... ဒါနဲ့ မေအိဖြေဦးကောဟင်...'

'အဝတ်အစားလဲနေတယ်...'

'ဘယ်သွားမလို့လဲ...'

'မြို့ထဲကိုပေါ့... ဈေးဝယ်သွားမလို့...'

'ဟာ... ဒါဆို မင်းမင်း လိုက်မယ်... လိုက်ရမလား...'

'သဘော... သဘော... မလိုက်နဲ့ဆိုလဲ မင်းက လိုက်မှာပဲမဟုတ်လား..

.အေး... မမလတ် မသိအောင်တော့ သတိထား မမလေးခင်ခင်တို့မှာ
အဆူခံနေရဦးမယ်...'

'မေအိဖြေဦးကိုတော့... မင်းမင်း အံ့တယ်...'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ...'

'ဒီလိုဂဏ္ဍိဂဏ္ဍောင်ကျတဲ့ အဘွားကြီးမျိုးကို တည့်အောင်ပေါင်းနိုင်လို့ပေါ့.

..'

'တမင်တကာ ပေါင်းယူရတာ မဟုတ်ဘူး... သူကိုးက
လိမ္မာရေးခြားရှိတာ မင်းမင်းရဲ့...'

'ဒေါ်လေးခင်ခင်ရေ...'

'ဟော...'

ခေါ်သံလွင်လွင်ကလေးကို ကြားရသဖြင့်...

နောက်သို့ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ထမင်း စားခန်းအဝသို့ ရောက်ရှိလာသော
မေအိဖြေဦးကို မင်းထူးဝေ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဇာအကျ-ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ လက်ရှည် ရင်စေ့အကျ-ကလေးနှင့်
ယောထဘီ အညိုရင့် ရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော မေအိဖြေဦးသည်
ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့်လှနေပါသည်။

'ဟော ဟို... ဟို... ကိုမင်းမင်းပါ ရောက်နေတာကိုး...'

ခြေလှမ်းကလေးများ တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး... မေအိဖြေဦး
ရှက်ကိုးရှက်ကန်းကလေး ဖြစ်သွားသည်။

'လာ... အိန္ဒြေ... ဒေါ်လေးခင်ခင် ခုပဲ ပြီးတော့မှာ ဒီမှာ မင်းမင်းက ထမင်း လာကုချက် ပေးတာပေးလေ...'

'ဪ...'

မေအိန္ဒြေဦးက ဣန္ဒြေရရကလေး ထမင်းစားပွဲဆီသို့လျှောက်လာပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံး တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

'မမလတ်က မုန်လာဦးနဲ့ စွပ်ပြုတ်သောက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ပြုတ်နေတာ... စီအိုးပြီးရင်... အားလုံးကျက်ပြီလေ...'

'အိန္ဒြေ ကြည့်ထားလိုက်မယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင် သွားပြင်ဆင်ပါလား...'

'အို... နေပါစေ... ဝတ်စားပြီးမှ ချွေးတွေ ထွက်ကုန်ပါ့မယ်...'

'ဒါဆို... မင်းမင်း ကြည့်ထားမယ်... မမလေးခင်ခင် သွားအလှပြင်တော့...'

'ရပါတယ်ကွာ...'

'သွားစမ်းပါ မမလေးခင်ခင်ရာ... မင်းမင်း လုပ်တတ်ပါတယ်... ဒါတွေကို မိုင်နာပါဗျ...'

မင်းထူးဝေဆိုသည့် ကောင်ကလေးကတော့ အတင်းတိုးဝှေ့ပြီး လုပ်တတ်သည်မို့ လေးခင်ခင် အရုံးပေးလိုက်ရသည်။

'လာ... အိန္ဒြေ...'

လေးခင်ခင်က အိန္ဒြေဦးကိုပါ အရခေါ်သွားသဖြင့် မင်းထူးဝေမှာ မျက်နှာကလေး ရှုံ့မဲ့ကျန် ရစ်တော့သည်။

'မမလေးခင်ခင်ကလဲ အလိုက်မသိတတ်လိုက်တာ... အိန္ဒြေကို

ထားခဲ့ရောပေါ့...'

မချင့်မရဲစိတ်ဖြင့် မင်းထူးဝေ စွပ်ပြုတ်အိုးကို အကြောင်းမဲ့
မတရားမွေ့နေမိတော့သည်။

(၂၁)

သူ့ပြိုင်ဘီးကလေးကို ထားခဲ့ပြီး မင်းထူးဝေက လေးခင်ခင်၏ ကားကို
မောင်းနှင်လိုက် သည်။

ကားမောင်းနှင်ရင်းကလဲ... သူသည် မေအိန္ဒြေဦးကို စိတ်ကူးထဲတွင်
ခေတ်ပေါ်အဝတ် အစားကလေးများဆင်ယင်ကြည့်နေမိ၏ ။

သူ့စိတ်ကူးထဲမှာ မေအိန္ဒြေဦး သိပ်ကို လှသွားပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရောက်၍ အဝတ်အစားများ
လိုက်လံကြည့်ရှုသည့်အခါတွင် မင်းထူးဝေက...

'မမလေးခင်ခင်ရာ... ကိုက်ထိုးတွေ ဝယ်ပြီး ချုပ်ပေးဖို့ စိတ်မကူးပါနဲ့...
. ဟိုမှာကြည့်စမ်း ပါဦး... ရယ်ဒီမိတ် (အသင့်ဝတ်) တွေမှ ပြည့်လို့... တီရှပ်တွေ...
ဘလောက်(စ်)တွေ... စကတ်ကလေးတွေ... ဂါဝန်တွေအားလုံးက
အိန္ဒြေအရွယ်ကလေးနဲ့ ဘာလိုက်သလဲ မပြောပါနဲ့ ဗျာ...'

'ကဲ... ကဲ... ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ... မင်းလေးကတော့
ဖက်ရှင်ကျကျ ဝတ်တတ် တဲ့ လူဆိုတော့ မင်းကို မမ လေးခင်ခင်
စောဒကမတတ်ဝံ့ပါဘူး... အိန္ဒြေကကော... ရယ်ဒီမိတ် တွေ ကြိုက်လား...'

ငယ်သော... နုသော... လှသော... အရွယ်ကလေးမို့

အလှအပကလေးများကို သုံးချင် ဝတ်ချင်သော ဆန္ဒက မေအိန္ဒြေဦးတွင် ရှိနေပါ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းဟန်ကလေးဖြင့် သူ
ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

လေးခင်ခင်သည် မင်းထူးဝေနှင့်အတူ မေအိန္ဒြေဦးအတွက်
အသင့်ဝတ်အကျ..ရှည်များနှင့် အခြားလိုအပ်သော အမျိုးသမီးသုံး
အသုံးအဆောင်များကို ဝယ်ခြမ်းပေးလိုက်သည်။

အဝတ်အစားထုပ်တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး ကို ပိုက်ကာ မေအိန္ဒြေဦး
ဝမ်းသာကြည့်နှူးမဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ဈေးဝယ်ခြမ်း ပြီးစီးသွားသည့်အခါတွင် စားသောက်ရုံထဲသို့ဝင်ကာ
အသုပ်စုံ... ရွှေရင် အေးများ စားသောက်လိုက်ကြသည်။

'အိန္ဒြေက ငယ်သေးတယ်... ကလေးဆန်ဆန်ပဲ ဝတ်ဦး...
တက္ကသိုလ်တွေဖွင့်လို့ ကျောင်းပြန်တက်ရမှ ထဘီတွေ များများဝယ် ဟုတ်ပြီလား...'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

'ရှော့ပင်တို့... ဂျင်းဘောင်းဘီတို့ပါ စက်ကြည့်ပါလား... အိန္ဒြေ...'

'ဟင့်အင်း... အိန္ဒြေက စကတ်နဲ့ ဂါဝန်ရှည်ပဲ... ကြိုက်တယ်...'

အဲဒါတွေကတော့ ဟင်္သာတမှာလဲ အိန္ဒြေ တစ်ခါတလေ ဝတ်နေကျလေ...
ဒါကြောင့် ဝတ်ရတာ ...'

လေးခင်ခင်သည် သူ့ဘေးက အချောအလှ မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားကို
မျက်စိ ပသာဒရီ လှစွာ ကြည့်၍ ပြုံးမိနေ၏။

'မင်းမင်းတို့ စွက်စက်ပြီး ဝယ်လာတာတွေ ကြီးကြီးလတ်
ဘာပြောဦးမလဲ မသိဘူးနော်... မမလေးခင်ခင်...'

'မမလတ်က အဝတ်အစား ဝတ်တဲ့နေရာတော့ ချုပ်ခြယ်မှု မရှိပါဘူး...'

မမလေးခင်ခင် ဆိုရင် အသက်နှစ်ဆယ်အထိ ဂါဝန်ကြီး တကားကားနဲ့ နေခဲ့တာပဲ ဥစ္စာ...'

'အင်း ဟုတ်သားပဲ... မင်းမင်း မေ့နေလို့...'

'ကဲ... အိမ်ပြန်မလား... ဘယ်သွားဦးလဲ...'

'အိန္ဒြေကို ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ခေါ်သွားပြီးရင် ပြန်မယ်...'

'ဟင်... အိန္ဒြေ ဆံပင်တွေ ဖြတ်ပစ်ရမှာလား ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

အိန္ဒြေဦးက မျက်လုံးကလေးများ ဝန်းဝိုင်းစွာဖြင့် လေးခင်ခင်ကို မေးလိုက်သည်။

'အိန္ဒြေက ဆံပင်တွေကို နောက်လှန်ပြီးလွန်းအားကြီးလို့ နဖူးကလေး ပြောင်သလို ဖြစ်နေတယ်လေ... ရှေ့က ဆံပင်ကလေး ပုံကျအောင်ညှပ်ပြီး နောက်က အဖျားမညီတဲ့ ဆံပင် တွေကို တိပေးမှာပါကွယ်... လုပ်မယ် မဟုတ်လား...'

'ဟုတ်ကဲ့... ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

လေးခင်ခင်က သူ့စိတ်ကြိုက် ဆံပင်အလှပြုပြင်ဆိုင်ဆီသို့ မေအိန္ဒြေဦးကို ခေါ်ခဲ့ပြီး ဆံပင် အလှကို ပြုပြင်ပေးလိုက်သည်။

'ညီမလေးက လှလိုက်တာကွယ်... အရမ်းပဲ... ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ခေါ်နေတယ်... ဝင်လျှောက်ပါလား...'

'အဟင်း... အိန္ဒြေ ရုပ်ရှင်တော့ ဝါသနာပါတယ်... ကိုယ်တိုင်တော့ မင်းသမီး မလုပ် ချင်ဘူး မမ...'

အလှပြုပြင် ဆရာမကလေးက အိန္ဒြေ၏ ပါးကို မနာအောင် လိမ်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

ကားထဲတွင် ထိုင်စောင့်နေသော မင်းထူးဝေသည် ဆံပင်အလှနှင့် တစ်မျိုးလေးပြောင်း၍ လှသွားသော မေအိန္ဒြေဦးကလေးကို ကြည့်ကာ ရင်တွင် တလှုပ်လှုပ် ခံစားနေရ၏။

'လှလိုက်တာ အိန္ဒြေလေးရယ်...'

'ဟေ့... မင်းမင်း... အိန္ဒြေကို ကြည့်စမ်း... ပိုလှမသွားဘူးလား...'

'ဘာပြောကောင်းမလဲ မမ လေးခင်ခင်ရာ...'

အိန္ဒြေဦးမှာ သူ့ကို ရှေ့တင်သွား၍ ပြောနေသောမောင်နှမကြောင့် မျက်နှာကလေးရဲကာ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်နေ၏။

'ကဲ... ပြန်ကြမယ် မင်းမင်း...'

'အိုးကေ...'

ဈေးဝယ်ထွက်လိုက်ကြသည်မှာ မွန်းတည့်ခါနီး မှ အိမ်ပြန်ရောက်ကြ၏။

'အဟင်း... မမလတ်တော့ ဘာပြောမလဲမသိဘူး...'

'အို... အိန္ဒြေ ကြောက်လိုက်တာ ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

'မကြောက်ပါနဲ့... မမလတ်က အိန္ဒြေကိုဆိုရင် မဆူပါဘူး သွားသွား ဝယ်လာတာလေး တွေပြပြီး သူတို့စပါးဖွဲရော ရောလုပ်နေလိုက်... ဒေါ်လေးခင်ခင် ထမင်းပွဲမြန်မြန်ပြင်ပြီး ယူခဲ့မယ်'

'မင်းမင်းလဲ ဝင်ကူပေးမယ်လေ...'

မေအိန္ဒြေသည် ဝယ်ခြမ်းလာသော အထုပ်များကို ပွေ့ပိုက်ကာ
ဒေါသင်းမေ၏ အိပ်ခန်းဆီ သို့ စိုးတထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဝင်ရောက်ခဲ့၏။

'ဟော... ပြန်လာကြမှာကို...'

'ဟုတ်ကဲ့... ကြီးကြီးလတ်... အိန္ဒြေတို့ နည်းနည်းကြာသွားတယ်...
ဆာနေပြန်ပြီလား ဟင်...'

ကလေးမ၏ နုငယ်လှပသော မျက်နှာကလေးကို မြင်ရတော့ စောစောက
ကြာလှသည်လား ဟု အပြစ်တင်နေမိသည့် စိတ်များ ဒေါသင်းမေတွင်
ပျောက်ကွယ်သွား၏။

'မဆာသေးပါဘူး အေ... မှန်းစမ်း ရှေ့က ဆံပင်တွေ ညှပ်လာတယ်...
ဟုတ်စ...'

'ဟုတ်ကဲ့... ဆံပင်တွေ နောက်လှန်ချည်တာများတော့
ကျွတ်ကျွတ်လာလို့ နည်းနည်း ညှပ်လာတာပါ... ဘာလဟင်... ကြီးကြီးလတ်
မကြိုက်လို့လား...'

'ညှပ်ထားတာတော့ တစ်မျိုးကြည့်လို့ ကောင်းပါတယ်... ဒါပေမယ့်
ဆံဦးဆံဖျားဆိုတာ မညှပ်ရဘူးကွယ်... မညှပ်တာ ပိုကျက်သရေရှိတယ်လေ...'

'ဟုတ်ကဲ့... ကြီးကြီးလတ် မကြိုက်ရင် နောက်တစ်ခါ အိန္ဒြေ
မညှပ်တော့ပါဘူး... ကြီးကြီးလတ်...'

ဒေါသင်းမေ၏ မျက်နှာကြီးတွင် ဝင်းခနဲ အပြုံးဝင်လာသည်။

'လူကြီးစကားနားထောင်တာ လိမ္မာတဲ့ ကလေးတဲ့... ပြစမ်းပါဦး
ဘာတွေ ဝယ်လာသလဲ လို့...'

မေအိန္ဒြေဦးက ဝယ်ခြမ်းလာသော အဝတ်အစားများကို ထုတ်ကာ
တစ်ခုစီ သူ့ကိုယ်တွင် ကပ်ပြနေသည်ကို ဒေါသင်းမေက တပြုံးပြုံးကြည့်နေ၏။

'ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်... ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ်မဝတ်မစားရင်
ပြီးတာပဲ... ဝယ်လာ တာ အားလုံးကို ကြီးကြီးလတ် ကြိုက်ပါတယ်...
အဝတ်အစားကို ရိုရိုသေသေဝတ် ဟုတ်ပြီလား'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ... ကြီးကြီးလတ်...'

'ဘယ်နှယ်လဲ မမလတ်... အိန္ဒြေဖို့ ဝယ်လာတာတွေကို ကြိုက်ရဲ့လား...'

ထမင်း လင်ပန်းကို ကိုင်၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော လေးခင်ခင်က
မေးလိုက်သည်။

'သူနဲ့ လိုက်တာချည်းပဲဆိုတော့ ကောင်းပါတယ်... ငါ စိတ်မတွေ့တာ
ရှေ့ဆံပင်ဖြတ်လာ တာ တစ်ခုပဲအေ့...'

'ဆံပင်တွေ တင်းတင်းချည်လွန်းလို့ ကျွတ်နေတာနဲ့... နည်နည်
ဖြတ်ပေးလာတာပါ... အမြဲဖြတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး... မမလတ်ရဲ့... ကဲ...
ထမင်းစားရအောင်...'

မေအိန္ဒြေဦးကလေးက အလိုက်သိတတ်စွာ သူ့လက်ထဲက
အဝတ်အစားများတွေကို ချထားခဲ့ပြီး ဒေါသင်းမေကို ထူမပေးကာ...
သူ့လည်ပင်းတွင် အစာခံသော အဝတ်ကို ချည်နှောင် ပေးလိုက်သည်။

'ဒေါ်လေးခင်ခင် အဝတ်အစား သွားလဲလေ... ကြီးကြီးကို အိန္ဒြေ
ကျွေးလိုက်မယ်...'

အိန္ဒြေဦးသည် ထမင်းလင်ပန်းကို လွှဲပြောင်းယူကာ အစာမနင်စေဖို့
ဒေါသင်းမေကို စွပ်ပြုတ်နှစ်ဇွန်း သုံးဇွန်း အရင်တိုက်ကျွေးလိုက်သည်။

လုပ်ပုံကိုင်ပုံ ကျွေးမွေးပြုစုပုံများ စနစ်ကျလှသည်မို့ အိန္ဒြေဦး၏
ပြုစုယုယမှုများတွင် ဒေါသင်းမေ တစ်ယောက် ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မှုတွေ တစ်ထွေးကြီး

ရရှိ၍ နေပေ၏။

(၂၂)

'ကဲ... ဦးစိန်ခို... ကျွန်တော် သွားတော့မယ်... အစစအရာရာ စိတ်ချပါရစေနော်...'

'စိတ်ချ ဆရာ... အစစ အရာရာ အဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော် လုပ်ပေးမှာပါ...'

'ကျေးဇူးပဲဗျာ...'

နေမျိုးထူးသည် ဦးစိန်ခိုကို မျှတ်ဆက်ပြီး... လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လေယာဉ်ပေါ်က ထိုင်ခုံနေရာတွင် သက်သောင့်သက်သာ စိတ်ချမ်းမြေ့စွာဖြင့် သူ ထိုင်လိုက်သည်။

'အင်း... ဦးစိန်ခိုနဲ့ တွေ့ရတာ ကံကောင်းတာပဲ... ထင်တာထက်စောပြီး... ငါ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်ရပြီး ရော်ဘာစိမ်း... သွင်းမယ့် လူတွေနဲ့လဲ ချုပ်ပြီးပြီဆိုတော့ ဒီလုပ်ငန်းအတွက်ပါ စိတ်ပူစရာ မလိုတော့ဘူး... ခု ယူလာတဲ့ နမူနာတွေကိုလဲ မစွတာချမ်းတို့ ကြိုက်ကြမှာပါ...'

ဦးခေါင်းထဲတွင် ရှိနေသော ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကိစ္စများ တစ်ကဏ္ဍငြိမ်းအေးသွားသောအခါ သူ့အသိဉာဏ်ထဲသို့ ဓာတ်ပုံရှင် မိန်းမချော မိန်းမလှကလေး၏ အကြောင်းက ဝင်ရောက်နေရာယူ လာပြန်၏။

အသက် သုံးဆယ်နီးပါးအထိ လူပျိုဘဝနှင့် နေလာခဲ့ရာ သူ့ရင်ကို

လှုပ်ရှား လှိုင်းခတ်စေ သည့် မိန်းကလေးများ သူလေးတစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့ပါသည်။

'ဘယ်လိုကြောင့်လဲ...'

'ဘယ်အတွက်လဲ...'

လေးခင်ခင်နှင့် တနည်းနည်းနှင့် ပတ်သက်နေသည်မို့ သူ့ အတွေးထဲက သူ့နှလုံးသားထဲက ဒီမိန်းကလေးကို အတင်းဖယ်ထုတ်မောင်းနှင့်ပစ်နေသော်လည်း ပြုံးနဲ့နဲ့ သူ့ ဟန်ကလေးက ပျောက်ပျယ်၍ မသွားခဲ့ပါ။

'ဟူး... တို့ကို စိုးမိုးလှချည်လား မိန်းကလေးရယ်...'

သူ့အကြောင်း ခေါင်းထဲဝင်လာလျှင် အရာရာကို မေ့သွားတတ်သည်မို့ . . မြိတ်မှ ရန်ကုန် သို့ လေယာဉ်ပျံသန်းချိန်သည် နေမျိုးထူးအတွက် ဘယ်လို ကုန်ဆုံးသွားခဲ့မှန်း မသိတော့ပါ . . .

မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်သို့ လေယာဉ်ဆင်းသက်ရန် ကြေညာလာတော့မှပဲ . . .

'ဟင်... မင်္ဂလာဒုံတောင် ရောက်တော့မှာပါလား...'

နေမျိုးထူး သတိပြန်ဝင်လာပြီး ကိုယ်ကို တည့်မတ်စွာထိုင်ကာ သူ၏ အတက်ချီအိတ်ကို ပေါင်ပေါ်ဆွဲတင်လိုက်သည်။

ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံး အတက်ချီအိတ်တစ်လုံးပဲ ပါလာခဲ့သူမို့ လေယာဉ် ဆိုက်ပြီး လေဆိပ်ထဲရောက်သည့်အခါတွင်လည်း သူသည် ခရီးသည်အားလုံးထက် ဆောလျှင်စွာ လေဆိပ်အဆောက်အအုံကြီးထဲမှ ထွက်ခွင့်ရလိုက်သည်။

အငှားယာဉ်တစ်စီးကို ငှားယူပြီး ဖြိုးသီရိဝေသို့ ဆက်ထွက်ခဲ့သည်။

လေးခင်ခင်သည် ခြံထဲဆင်းရာမှ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်မည်အပြု . . . အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင် အောက်ဆီသို့ ထိုးဆိုက်လာသော အငှားယာဉ်တစ်စီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

'ဟင်... ထူး... မင်း ပြန်လာပြီ...'

မထင်မှတ်ဘဲ နေမျိုးထူးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ တုန်လှုပ်သွားရသည်။

ရင်ထဲတွင်လည်း ဒိုင်းခနဲ ခုန်သွားမှုက သူ့ကို တုန်တုန်ယင်ယင်

ဖြစ်သွားစေ၏။

'ဒေါ်လေးခင်ခင်ကလဲ... ထူး ပြန်လာတာ အဆန်းလုပ်လို့...'

ဘာဖြစ်နေတာလဲဗျ...'

'အို... မ... မ... မဟုတ်ပါဘူး...'

နေမျိုးထူးက ရှုတည်တည်ကြီးနှင့် သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

ခြေလှမ်းကျယ်ကြီးများဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

'ထူး... ထူး... နေပါဦး... ဟို... ထူး... အလုပ်တွေ

အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား ဟင်...'

တမင် အသံကိုကျယ်၍ ဒေါ်သင်းမေအခန်းထဲက ကြားရအောင်

လေးခင်ခင်က နေမျိုးထူး ကို မေးလိုက်သည်။

နေမျိုးထူးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ လေးခင်ခင်ကို

တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

'အင်း... ပြေတယ်...'

ခပ်ပြတ်ပြတ်သာ ပြောပြီး ဒေါ်သင်းမေ၏ အိမ်ခန်းဆီသို့

ဦးတည်သွားနေ၏။

'ဘုရား... ဘုရား... ဒုက္ခတော့ဖြစ်ပါပြီ... အိန္ဒြေကလေးက

မမလတ်အခန်းထဲမှာ...'

ဒေါ်သင်းမေ၏ အိမ်ခန်းထဲတွင်လည်း...

ဒေါသင်းမေသည် နေမျိုးထူး၏ အသံကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားပြီး သူ့ကို ရေပတ်တိုက်ပြီး အဝတ်အစားလဲလှယ်ပေးနေသော အိန္ဒြေဦးကလေးကို တွန်းထုတ်၍ ...

‘ဝင်... ဝင် ခုတင်အောက်ကိုဝင်... မြန်မြန်...’

အိန္ဒြေဦးသည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် သူက ဝင်ဆိုတော့ သူ့ခုတင်အောက်ကို အိပ်ရာခင်းဆွဲလှန်ပြီး ဝင်နေလိုက်သည်။

သူ ရင်ခုန်နေသံများက သူ့နားထဲတွင် ပြန်ကြားရရုံမက အပြင်သို့ပင် လျှံထွက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။

‘ဟော... ထူး... ခရီးက နှစ်ပတ်လောက်ကြာမယ်ဆို... ပြန်လာတာ မြန်လှချည်လား ကွယ်...’

‘ကိစ္စပြီးလို့ ပြန်လာတာပါ... ဒါနဲ့ နေပါဦး ကြီးကြီးလတ်က အဝတ်အစားဝတ်တာ တိုးလိုး တန်းလန်းကြီးနဲ့ ဒေါလေးခင်ခင်ကထားပြီး အပြင်ဘက်ကို ဘာကိစ္စထွက်သွားရတာ လဲ... အအေး မခံရဘူးလို့ ဆရာဝန်က မှာထားတယ် မဟုတ်လား... တယ်ပေါ့လျော့ကြတာပဲဗျ... လူမမာအနား မွေးတဲ့ပန်းတွေလဲထားလိုထား... ဘာမှ စဉ်းစားဉာဏ် မရှိကြဘူး...’

ဒေါသင်းမေသည် လက်တစ်ဘက်သာ သွင်းရသေးသော သူ့အကျော့ကို ကြည့်ပြီး...

‘ဟို... ဟိုလေ...’

‘ခက်တယ်... အလုပ်လုပ်တာ စေ့စေ့စပ်စပ်လုပ်ကြမှာပေါ့ဗျာ... ရှေ့သွားလို့ နောက် ကြောင်း မျက်နှာမလွဲရရင် ဘယ်ကောင်းမှာလဲ...’

ပြောပြောဆိုဆို နေမျိုးထူးသည် ဒေါသင်းမေကို အကျော့ဝတ်ပေးရန် ခုတင်နားသို့ တိုးလိုက် သည်တွင်...

'အား...'

'ဟိုက်...ဘာလဲ...'

'အား... 'ခနဲ နာကျင်စူးရှစွာ အော်လိုက်သံကြောင့် နေမျိုးထူး၏

ကိုယ်ကြီး မြောက်ခနဲနေ အောင် နောက်သို့ခုန်ထွက်သွား၏။

ဒေါသင်းမေက ရင်ဝကို လက်ဖြင့်ဖိကာ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးနေ၏။

လေးခင်ခင်ကတော့ သူ နားထင်နှစ်ဘက်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဖိကာ ခုတင်အောက်ဆီသို့ ကြည့်နေသည်။

နေမျိုးထူးသည် မျက်နှာမူန်မူန်ကြီးနှင့် အဒေါ် နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်စီကြည့် ပြီး အသံထွက်လာရာ ခုတင်အောက်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် လေအလျင်ကဲ့သို့ ခုတင်ဆီ သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ကြမ်းထိအောင် ဖုံးကျနေသော အိပ်ရာခင်းကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။

ပါးစပ်ကို လက်ကလေးနှစ်ဘက်ဖြင့် အတင်းဖိအုပ်၍ သူ့ကို ဝိုင်းလည်နေသော မျက်ဝန်း များဖြင့် အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေသူကလေးကို နေမျိုးထူး တွေ့ရသည်။

နေမျိုးထူး ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲ၍ ထွက်သွားသည်။

'မင်း... ထွက်ခဲ့စမ်း...'

သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲ၍ မင်းထူးဝေက ထုတ်လိုက်ရာပေါ်လင်တင်ထားသော ကြမ်းမို့ အိမ်ခြေ၏ ကိုယ်လုံးကလေးအပြင်သို့ လျှောခနဲ ထွက်လာသည်။

'သူက ဘယ်သူလဲ ကြီးကြီးမေ... ကျွန်တော်လာတာနဲ့ ဘာကိစ္စ

ခုတင်အောက် ဝင်ပုန်းရ တာလဲဗျ...'

ဒေါသသံကြီးဖြင့် နေမျိုးထူးက မေးလိုက်သည်။

နေမျိုးထူး တက်နင်းမိ၍ နာကျင်နေသော လက်ဖျားထိပ်ကလေးများကို ဆုပ်ကိုင်၍ အိန္ဒြေဦးသည် ထမရပ်နိုင်သေးဘဲ တုန်နေ၏။

'ဟိုလေ... သူက လေးခင်ခင်ရဲ့ ယောက်ျားဘက်ကပါတဲ့ သမီးလေးပါ... သူ့...'

'ဘာဗျ... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ ယောက်ျားဘက်ကပါတဲ့ သမီး... ဟုတ်လား...'

မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးကြီးနှင့် အိန္ဒြေဦးကို ကြည့်ကာ နေမျိုးထူးက မေးလိုက်သည်။

ဒေါ်သင်းမေ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

အာစေး အထည့်ခံလိုက်ရသလို နေမျိုးထူးကို ကြည့်နေ၏။

မထူးတော့ပြီမို့ လေးခင်ခင် သူ့စိတ်ကို သူ ပြန်မောင်းတင်ကာ နေမျိုးထူးကို ကြည့်လိုက် သည်။

'ဟုတ်တယ်... ထူး... သူက တို့ခင်ပွန်းဘက်ကပါတဲ့ သမီးပဲ... သူ့အဖေဆုံးသွားလို့... တို့ ရန်ကုန်ကို ခေါ်လာတာ... မင်း ဘာပြောချင်လဲဟင် ထူး...'

'ဖြိုးသီရိဝေ ခေါ်မယ်လို့ စိတ်ကူးရင် ထူးကို အရင်တိုင်ပင်သင့်တယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင် ခုတော့ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက်နဲ့ ဒါမျိုး... ထူး... မကြိုက်ဘူးဗျ...'

'အို... တို့ စိတ်ကူးထဲမှာလဲ အိန္ဒြေလေးကို ဖြိုးသီရိဝေမှာထားဖို့ လုံးဝ မရှိဘူး... ဒါကြောင့် မတိုင်ပင်တာ... မင်းရှိရင် သူ့ကိုလဲ တို့ ဒီမှာမထားပါဘူး... လာ... အိန္ဒြေ သွားကြ ရအောင်...'

နေမျိုးထူးတစ်ယောက် ဘာမျှစကားမဆက်နိုင်ခင် လေးခင်ခင်သည် အိန္ဒြေဦးကို လက်ကနေတွဲ၍ မထူကာ ခေါ်သွားတော့သည်။

'ပြေပြေလည်လည် လုပ်ကြစမ်းပါကွယ်... ငါ့နယ်

စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်...'

'ဒေါ်လေးခင်ခင်က ထူးကို ရန်သူလို သဘောထားနေတာပဲ... ထူး

ပြောတာ လွန်းသွား လို့လား ကြီးကြီးလတ်...'

'မင်းကလဲ စကားပြောရင်... တုတ်ထိုးအိုးပေါက်... မိလေးခင်ခင်ကလဲ

ဆတ်ဆတ်ထိ မခံနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ အစေးကပ်ကြမှာ

မဟုတ်ပါဘူး... ခု မေအိန္ဒြေဦးကလေး ဖြိုးသိရီဝေကို ရောက်နေတာ...

ကြီးကြီးလတ်က သူ့ဘဝအကြောင်းလေး သိရပြီး သနားလို့ ခဏ

အလည်ခေါ်ထားလိုက်တာပါကွယ်... ဒီကလေးမလေးက အင်မတန်

အလိမ္မာကြီးတဲ့ ကလေးမ လေးပါ... အေးအေးဆေးဆေးကျမှ မင်းကို

သူ့အကြောင်း ကြီးကြီးလတ် ပြောပြပါမယ်... ခရီး ရောက်မဆိုက်ကြီး နားပါဦး...

သွားတဲ့ကိစ္စကော အဆင်ပြေရဲ့လား ဟင်...'

'ထင်တာထက် အချိန်စောပြီး ကိစ္စပြတ်ခဲ့လို့ ထူး... ပြန်လာတာပါ...

ကြီးကြီးလတ်...'

'အင်း... လေးခင်ခင် ကောင်မလေးကို ခေါ်သွားပြီ ထင်တယ်...'

ကားတစ်စီး မောင်းထွက်သွားသံကို ကြားရသဖြင့် ဒေါ်သင်းမေက

ပြောလိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ နေမျိုးထူးက ပြေးလာကြည့်လိုက်မိသည်တွင်တော့

ကား နောက်ခန်း ထဲက နောက်သို့ ခေါင်းကလေးလည်နေအောင် ကြည့်သွားသော

ချောမွန်နေသည့် မိန်းကလေး၏ မျက်လုံးများနှင့် ဆုံလိုက်မိသည်။

သူ မြင်ကွင်းနှင့် ဝေးသွားသော ကားကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ရင်း

နေမျိုးထူး၏ ရင်ထဲတွင် ဖော်ပြမတတ်နိုင်သော ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလာရ၏။

'အင်း... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ... ကလေးမလေးတော့

ဟိုမှာနေတတ်မလားတော့ မသိပါဘူး၊ လေးခင်ခင်ကတော့ အပြောသား... သူ
ယောက်ျားဘက်ပါတဲ့ သမီးမို့ မင်း ကြည်ဖြူနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့...'

'ဒေါ်လေးခင်ခင်ကိုတော့ အံ့တယ်ဗျာ... သူ့ရုပ် သူ့ရည်နဲ့

ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ကောင်းကောင်းရနိုင်ပါသေးတယ်... ခုတော့
အိမ်ထောင်ပျက်လား... မုဆိုးဖိုလား... တစ်ခု လပ်လားမသိ လျှောက်ယူတာပဲ...
မိုးဂုဏ် ဆွေဂုဏ်ကလေးတောင် မထောက်ဘူး... ဟိုမိန်း ကလေးနဲ့ပတ်သတ်လို့ပဲ
ကြည့်... ဖြိုးသီရိဝေမှာနေလို့ ထူးတို့ပတ်ဝန်းကျင်က မေးလာကြရင် ထူး...
ဘယ်လိုအဖြေပေးမလဲ... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ လင်ပါသမီးပါလို့ ထူး... ပါစပ်က
ဘယ်လို ပြောထွက်နိုင်မှာလဲ ကြီးကြီးလတ်... ထူး... ပြောတာလွန်သလားဗျာ...
စဉ်းစားပဲကြည့်ဦး... ဟား... ဦးနှောက်ပဲဗျာ...'

သူ ပြောချင်ရာပြောပြီး အလွန်စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန်ဖြင့်

နေမိုးထူးသည် ဒေါ်သင်းမေ၏ အိပ်ခန်းတွင်းမှ ခြေလှမ်းကျွဲကြီးများဖြင့်
ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

(၂၃)

'အို... ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ... အိဖြေ...'

လေးခင်ခင်က ကားမောင်းရင်းက နင့်နင့် နဲ့နဲ့ ရှိုက်သံကလေး

သူနဲ့ဘေးက ထွက်လာ သဖြင့် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

'စိတ်... စိတ်မကောင်းလို့ပါ...'

'ထူးနဲ့ ပတ်သက်လို့လား...'

မေအိန္ဒြေဦးက ခေါင်းကလေး ဆတ်ခနဲညိတ်ပြလိုက်သည်။

'အို... သူများ ဂရုစိုက်စရာလားလို့... ဒေါ်လေးခင်ခင်က သူ့ကို စာရင်းထဲ မသွင်းဘူး... ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်တာပဲ... သူ မရှိလို့ မမလတ်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အိန္ဒြေကို ဖြိုးသိရိဝေကို ခေါ်တာ... ခု သူပြန်လာပြီ... မဟုတ်လား ဖြိုးသိရိဝေမှာ မထားတော့ဘူးလေ... အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ... ဝမ်းနည်းစရာ မဟုတ်တာကို ဝမ်းနည်းမနေစမ်းနဲ့ အိန္ဒြေ...'

'အိန္ဒြေအတွက်နဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင် အချင်းများရတာ ကို စိတ်... စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတာပါ'

'စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေနဲ့... ထူးနဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်က အမြင်လိုက်နဲ့ မြင်လိုက်တာနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ကြတာပဲ... ဒါ ရိုးနေပြီ... အိန္ဒြေရဲ့... အို... သူ့အကြောင်း ထားလိုက်ပါလေ... ပြောရတာ လေကုန်ပါတယ်... အိန္ဒြေ အဆောင်မှာ ကောင်းကောင်းနေနော်... အကြောင်းကိစ္စ ရှိရင် ဒေါ်လေးခင်ခင်ဆီကို ဖုန်းဆက်... ဒေါ်လေးခင်ခင်လဲ မနက်တိုင်း ဈေးဝယ်ထွက်ရင်း အိန္ဒြေဆီ ဝင်ခဲ့မှာပါ...'

'ဟုတ်ကဲ့... ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

'အလုပ် တစ်ခုခု ရှာပေးပါလို့ အိန္ဒြေ ပြောထားတဲ့ကိစ္စကို မမလတ်နဲ့ ဒေါ်လေး တိုင်ပင် ကြည့်တယ်... မမလတ်က သဘောမတူဘူး... အိန္ဒြေ အလုပ်ထဲ စိတ်ဝင်စားသွားရင် မျှော်မှန်း ထားတဲ့ ပညာရေး အားပျော့သွားနိုင်တယ်တဲ့... ဒီတော့ အလကား နေရတာ ပျင်းရင် ကွန်ပျူ တာသင်တန်း တက်ချင်တက်... စင်္ကာပူကုန်တိုက်မှာလဲ ဖွင့်ထားတယ်... အခြေခံသင်တန်းပေါ့ စဉ်းစားလေ... ဟုတ်ပြီလား...'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

လေးခင်ခင်သည် အိန္ဒြေဦးအတွက် ကြိုတင်ငှားရမ်းထားသော

အဆောင်တွင် နေရာချထား ပေးပြီး လိုလေသေးမရှိအောင် စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။

သူ့အပေါ်တွင် စိတ်ကောင်း စေတနာထားသော လေးခင်ခင်ကို မေအိန္ဒြေဦးမှာ ကျေးဇူး တင်မဆုံး ရှိနေမိ၏။

နေမျိုးထူးသည် လေးခင်ခင်၏ ကား ခြံထဲ မောင်းဝင်လာသံကြားမိတော့ ထိုင်နေရာမှ အမှတ်မထင်ဘဲ ထ၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကားပေါ်က လေးခင်ခင် တစ်ယောက်တည်းသာ ဆင်းလာခဲ့သည်ကို သူ တွေ့ရသည်။

'ကောင်မလေးကို ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲ မသိဘူး...'

သည်ကောင်မလေးနှင့်ပတ်သက်၍ မသိချင်ပါဘူး...

မတွေးချင်ပါဘူးဟု စိတ်ကို တင်းထားသော်လည်း တွေးမိလာပြန်သည်။

စိုးမိုးမှု မတွန်းလှန်နိုင်သဖြင့် နေမျိုးထူး တစ်ယောက် သူ့ မာန်မာနတွေကို ခဝါ ချရတော့ မလို ဖြစ်နေပါသည်။

လေးခင်ခင်သည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် သူ ရှိနေသည်ကို မသိကျိုးကျွန်ပြု၍ ဒေါသင်းမေ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

'လေး... သူ့ကို အဆောင်မှာ ထားခဲ့ပြီ... မမလတ်...'

လေးခင်ခင်၏ အသံကို သူ နားစွင့်နေမိ၏။

'နင်ကလဲ လောလိုက်တာဆိုတာ... ငါ့မှာ အိန္ဒြေကလေးကို နှုတ်ဆက်စကားတောင် မပြောလိုက်ရဘူး...'

'မမလတ် တွေ့ချင်ရင် လေး... သူ့အဆောင်ကို ခေါ်သွားပေးမှာပေါ့... ဘာဝေးတာမှတ် လို့... ထူးနဲ့ အခြေအတင်တွေ သိပ်မဖြစ်ချင်လို့ တမင်ခေါ်သွားတာ... မေအိန္ဒြေဦးကလေး ရှေ့ မှာ ဆက်အချင်းများနေကြရင် မကောင်းဘူးလေ... ခုတောင် သူ့ကြောင့်ဆိုပြီး ကောင်မလေး ငိုလိုက်တာ အရမ်းပဲ.'

.. မနည်းချော့ခဲ့ရတယ်...'

နေမျိုးထူး၏ ရင်ထဲ ဆို့နှင့်မှုကြီးတစ်ရပ် ခံစားလာရ၏။

'အင်း... စိတ်မကောင်းပါဘူး... ဒီကလေးမကို မမလတ်လဲ ခင်တွယ်နေမိတာ... အားလဲကိုးရတယ်... မဟုတ်လား...'

'မမလတ်တို့ လေးတို့ ခံစားတတ်တာမျိုး ထူးမှ မခံစားတတ်တာပဲ မမလတ်ရဲ့...'

'အကျိုးရယ် အကြောင်းရယ်... သေသေချာချာ ရေရေရာရာ ရှင်းပြရင် ထူးလဲ စိတ်ပြောင်း ချင် ပြောင်းသွားမယ်လို့ မမလတ် ထင်တယ်...'

'နေပါစေ... မမလတ်... သူ့ကို လေး... ဘာအကြောင်းနဲ့မှ မခယချင်ဘူး... အိန္ဒြေ လေး ရှေ့ရေးအတွက် လေး... ရတာ နဲ့ပဲ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သွားမယ်...'

'အင်း... ညည်းမာနကလဲ တစ်မျိုး... ခက်ပါတယ်အေ... ငါတော့ ဘာမှ မပြောတတ် တော့ဘူး...'

ဒေါ်သင်းမေ၏ အသံ တိတ်သွား၏။

နောက်ထပ် အချိအချ စကားသံများ ထွက်မလာတော့သဖြင့် နေမျိုးထူးသည် လှစ်ခနဲ ခြံဝင်းကြီးထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။

ဤတွင် ခူး၍ ညှပ်ထားသော နှင်းဆီပန်းများကို ရေပုံးတစ်လုံးတွင် ရေလောင်းနေသော ဝင်းစောင့်ကြီး ဦးစုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

'ဒီပန်းတွေ ဘာလုပ်ဖို့ ခူးထားတာလဲ ဦးစု... ဟင်...'

'ဟို... ဟို အိန္ဒြေကလေးက ဘုရားအိုးတွေ... ပန်းအလှအိုးတွေ ထိုးဖို့ ခူးခိုင်းတာပါ ကိုထူး... ခုတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူး...'

ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် မျက်နှာဖြင့် ဦးစုက ပြောပြီး ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

'ဒီပန်းအိုးတွေကော ဘယ်သူ နေရာပြန်ချတာလဲ...'

'မေအိန္ဒြေဦး နေရာပြန်ချတာပါ... မလှလို့လား... ကိုထူး... ဟို...'

ဦးစု... ပြန်ရွှေ လိုက်ရမလားဟင်...'

'အို... နေပါစေ... နေပါစေ... ထားလိုက်တော့...'

တိုက်ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် မျက်စိ ပသာဒဖြစ်အောင်

အစီအစဉ်ကျကျ ချထားသော ပန်းအိုးများကို ကြည့်ပြီး နေမျိုးထူး

ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်မိလိုက်၏။

'ဒီကောင်မေးလက လူလေးကြည့်တော့ ငယ်ငယ်နဲ့ ဖြိုးသိရိဝေမှာ

လက်ရာခြေရာတွေ အတော်များများချခဲ့တာပဲ... အတော်တော့ လိမ္မာရေးခြား

ရှိပုံရတယ်... အေးလေ လိမ္မာရေးခြား ရှိလို့လဲ ကြီးကြီးလတ်ကပါ သူ့ကို

သဘောကျနေတာပေါ့... ကြီးကြီးလတ်ဆိုတာက လူတစ်မျိုး... သူ

ညီမအရင်းအချာဖြစ်တဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကိုတောင် သိပ်ကြည့်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး..

့'

နနငယ်ငယ်... နနငယ်ငယ်ကလေးနှင့် မှန်နေအောင်ချောလှတဲ့

မိန်းကလေးအကြောင်း ကသာ သူ့ကို စိုးမိုးနေသဖြင့် ယခုအချိန်တွင် နေမျိုးထူး၏

ဦးနှောက်ထဲတွင် စီးပွားရေးကိစ္စ... အခြားကိစ္စများ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်

ပျောက်နေကြတော့၏။

'ဦးစု...'

'ဗျာ... ကိုထူး...'

'အဲဒီ မေအိန္ဒြေဦးဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ဖြိုးသိရိဝေရောက်နေတာ

ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ'

'တစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက်ရှိပါပြီ ကိုထူး...'

'ဒီရက်ကြားထဲ ပြုံးသိရိဝေကိုကော မင်းမင်း ဝင်ထွက်သေးသလား...'

'ဟို...'

'ပြောပါလေ... အဖြစ်မှန်ပဲ လိုချင်တာ...'

'တစ်ခေါက်... နှစ်ခေါက်တော့ ရောက်ပါတယ်...'

'အင်း... မင်းမင်းနဲ့ ဒီကောင်းမလေး မဆုံဘဲတော့မနေဘူး...'

သူတို့ချင်း ရင်းနှီးခင်မင် သွားကြလေပြီလား...'

စိုးထိတ်စိတ်တွေက နေမျိုးထူး၏ ရင်တွင် လှိုင်းခတ်သလို ဖြစ်လာ၏။

'ဦးစုကို မေးရဦးမယ်...'

'ဟုတ်ကဲ့... မေးပါ ကိုထူး...'

'အဲဒီ မေအိန္ဒြေဦးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ဘယ်လို မြင်သလဲ...'

စိတ်ထဲရှိတာသာပြော'

'ဟုတ်ကဲ့... လိမ္မာရေးခြား ရှိပြီး... မိန်းကလေး ပီသတယ်... အိမ်မှု'

ကိစ္စနိုင်နင်းတယ်၊ အပြောအဆို ချိုသာယဉ်ကျေးတယ်... လူကြီးသူမမှန်း

သိတတ်တယ် ကိုထူး... ဒါ... ဒါကြောင့် မကွယ်မဂှက် ပြောရရင် ဦးစုလဲ သူ့ကို

သံယောဇဉ်တွယ်ပြီး ချစ်နေမိပါတယ်ကွယ်...'

'ဦးစု...'

'ပြောပါ ကိုထူး...'

'ကောင်မလေးကို ဒေါ်လေးခင်ခင် ဘယ်ခေါ်သွားတာလဲ သိလား...'

'အဲဒါတော့ ဦးစု မသိဘူး...'

'ကောင်းပြီလေ အိန္ဒြေဦး အကြောင်း ကျွန်တော် မေးခဲ့တာတွေ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောရ ဘူးနော်...'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ကိုထူး...'

နေမျိုးထူးသည် ဦးစု၏ အနီးမှခွာကာ ခြံဝင်းကို တစ်ပတ် ပတ်လျှောက်ခဲ့သည်။

'ကြီးကြီးလတ်တို့ ဦးစုတို့ကတော့ ဒီကောင်မလေးကို အမှတ်ပြည့်ချည်း ပေးနေကြတာပဲ... ကောင်မလေးကလဲ လိမ္မာမယ့်ပုံကလေးပါ... ဪ... လတ်စသတ်တော့ တစ်အိမ်လုံး အလှပန်းအိုးတွေ ဝေနေအောင် ထိုးထားတာ သူလေးကိုး... ဒါကြောင့် ဖြိုးသီရိဝေရဲ့ ဧည့်ခန်းမ က သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်ပြီး တစ်မျိုး လှပနေတာကိုး...'

နေမျိုးထူးသည် ခုတင်အောက်မှနေ၍ သူ ဆွဲထုတ်လိုက်စဉ်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ပါလာသော မေအိန္ဒြေဦးကလေး၏ မျက်နှာကို မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်၍ လာသည်။

'အင်း... သူလေးကတော့ ငါ့ကို လူဘီလူးကြီးလိုများ ထင်သွားမလား မသိဘူး... ငါကလဲ ငါပါပဲလေ... ဒီလောက်ကြီး စိတ်ကြမ်း လူကြမ်း မလုပ်သင့်ပါဘူး... ခွင့်လွှတ်ပါ မိန်း ကလေးရယ်... မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့တာပါ... မင်းရဲ့ နုထွေးလှတဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေ အတော်ပဲ နာသွားသလားကွာ... စိတ်မကောင်းပါဘူး... မင်းလေးကို ရန်ပြုလိုလို့ မဟုတ်ပါဘူး ကွာ...'

(၂၄)

သည်နေ့တွင် ဖြိုးသီရိဝေသည် ခါတိုင်းနေ့များထက် ငြိမ်သက်

တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသည်ဟု နေမျိုးထူး ထင်မိသည်။

အိမ်ထဲက သူ့ကြီးကြီးလတ်တို့ ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့ မပြောနှင့်
ခြံဝင်းစောင့်ကြီး ဦးစုကြီး၏ မျက်နှာကလည်း ညှိုးကာ မရွှင်မပျ ဖြစ်နေ၏။

သည်လူတွေကလည်း နှလုံးသည်းပွက်မှ ရှင်ပျော် ချမ်းမြေ့မှုတွေ
အိန္ဒြေဦးမည်သော မိန်းမ လှကလေး သိမ်းကျုံးယူငင်သွားကြောင်း နေမျိုးထူး
သဘောပေါက်မိလိုက်သည်။

'အင်း... အများစိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် ငါ စိတ်ကို လျှော့ချပြီး
သူလေးကိုပဲ အိမ်ပြန်ခေါ်ထားရ ကောင်းလေမလား... အင်း... အရမ်းတော့
လုပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး... သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော့ နောက်ကြောင်းက
ရှုပ်ထွေးလာမယ့်အကြောင်းတွေ ရှိ မရှိတော့ ငါ အရင် စုံစမ်းကြည့်ရဦး မယ်...'

နေမျိုးထူးသည် သူ့ကြီးကြီးလတ်၏ အိပ်ခန်းဆီသို့
လျှောက်လာခဲ့သည်တွင် အတွင်းက စကားသံများကြောင့် ခြေလှမ်းများ တန့်ခနဲ
ဖြစ်သွား၏။

'ညည်းကလဲ ကလေးလောက်တောင် အဖြစ်မရှိဘူး... ဒီ
ဓာရဏပရိတ်တော်ကို မေအိန္ဒြေဦးကလေး လက်တန်းရွတ်သွားတာ
ဖြူးဖြောင့်နေတာပဲ... ညည်း မကြားဘူးလား'

'ဪ... မမလတ်ကလဲဆိုတာလေ... ဘာမဆို လေးကို အိန္ဒြေနဲ့ချည်း
နှိုင်းနှိုင်းနေ တော့တာပဲ... သူက ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက
အလေ့အကျင့်ရှိနေတဲ့သူ... တူပျဲမလားလို့...'

'ကဲ... လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ
တရားစာ ဖတ်နေတော့ မယ်...'

'ဒါဆိုလဲ ပြီးရော... လေးမှာ မီးဖိုထဲမှာ

ဘာမှမသိမ်းမဆည်းခဲ့ရသေးဘူး... အိန္ဒြေသာ ရှိနေရင် ဒီအလုပ်တွေ လေး ပြန်ကြည့်စရာ မလိုဘူး... ခုတော့ မပြောလိုက်ချင်ပါဘူး...'

'ကဲပါ... လျှာရှည်မနေပါနဲ့... လုပ်စရာရှိတာသာ သွားလုပ်ချည်... ဟိုက ကြားသွား နေဦးမယ်... စိတ်ညစ်လွန်းလို့ပါအေ...'

နေမျိုးထူးလည်း သူ့ကို ရည်ညွှန်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွား ၏ ။ ထို့နောက် လေးခင်ခင် အပြင်ဘက်ဆီသို့ ထွက်လာသော အသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ဒေါသင်းမေ၏ အိပ်ခန်းနှင့် ကပ်လျက် အခန်းသို့ ဖြတ်ခနဲ ဝင်ကာ ရှောင်နေသည်။

လေးခင်ခင်၏ လှုပ်ရှားသံများ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားတော့မှ သူသည် ဒေါသင်းသင်းမေ ၏ အိပ်ခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

'မအိပ်သေးဘူးလား ကြီးကြီးလတ်...'

'ဪ... ထူး... မအိပ်ချင်သေးလို့... လေးခင်ခင်ကို ပရိတ်အရွတ်ခိုင်းနေတာ ဌာန် ကရိုဏ်းမကျပါဘူး ကွယ်... မေအိန္ဒြေဦးရဲ့ တခြားစိပဲ... ဪ... အေး... မေ့လို့ ပြောမိ ပြန်ပြီ...'

'ပြောတော့ ဘာဖြစ်သလဲ ကြီးကြီးလတ်ရဲ့...'

'မင်းစိတ်နဲ့ မတွေ့မှာ စိုးလို့ပေါ့ကွယ်...'

'ကြီးကြီးလတ်တို့က ထူးကို ရာဇဝင်လူဆိုးကြီးဖြစ်အောင် လုပ်နေပြန်ပါပြီ...'

'မင်း လုပ်တာကော ကောင်းသလား ပြန်စဉ်စားကြည့်ဦး... ညနေက လေးခင်ခင် သူ့ကို ထမင်းသွားကျွေးတော့ သူ့လက်မောင်းလေး နာသွားလို့တဲ့လေ... အဲဒါ မင်း ခုတင်အောက်က တအားဆွဲလိုက်လို့ပေါ့ကွယ်...'

နေမျိုးထူး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသွားသည်။

ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲလည်း ငိုငင်တွေ့၍ ပါသွား၏။

‘ဒီကလေးမလေးက သနားစရာပါကွယ်... တကယ့်ကို

အဆိပ်အတောက်ကင်းတဲ့ သူတော်ကောင်းမကလေးပါ... လေးခင်ခင်အသက်ကိုလဲ
သူ့သွေးနဲ့ ကယ်ခဲ့လို့ လေးခင်ခင်ကို တို့များ ခု မြင်နေရတာ ...’

‘ဗျာ... ဒေါ်လေးခင်ခင် အသက်ကို သူက ကယ်တယ်ဟုတ်လား...’

‘အေး... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... သိုက်တူးသမား ငဋ္ဌေးအောင်နဲ့
ကွဲသွားတော့ လေးခင်ခင်မှာ ကိုယ်ဝန်ပါသွားတယ်လေ... ဒီအရှက်ကို
မေအိန္ဒြေဦးကလေးရဲ့ အဖေက ကာကွယ်ပေးပြီး လေးခင်ခင်ကို ယူမယ်လုပ်တယ်...
ကံဆိုးသလား... ကံကောင်းသလား တောင် မပြောတတ်ပါဘူးလေ... လေးခင်ခင်
လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျပြီး သားပျက်သွားတော့ သွေးသွင်းကုဖို့
ဒုက္ခရောက်နေတာကို ဒီကလေးမကလေးက သူ့သွေးကို ပေးပြီး အသက်ဆက်
ပေးခဲ့တယ်လေ... ဒါကြောင့်လဲ လေးခင်ခင်က ဒီကောင်မလေးကို
သံယောဇဉ်ကြီးပြီး ချစ်ခင် တွယ်တာနေတာပေါ့...’

‘သူ့အဖေကကော...’

‘သူ မီးတွင်းမှာ ဆုံးတယ်ဆိုလားပဲ...’

‘သူ့ အဖေကကော...’

‘ဆုံးပြီတဲ့ကွယ်...’

‘ဘယ်လို... ဆုံးပြီ ဟုတ်လား...’

‘ဟုတ်တယ်... လေးခင်ခင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး မကြာခင်မှာပဲ တာဝန်နဲ့
ခရီးထွက်ရင်းက မော်တော်မှောက်ပြီး ဆုံးသွားရှာတာပဲ...’

‘ဟာဗျာ...’

‘မင်း... စဉ်းစားကြည့်လေ... ကလေးမလေး ဘဝက

ဘယ်လောက်များ အဖြစ်ဆိုးလိုက် သလဲလို့... ပညာလေးကလဲ တော်...
ရည်ရွယ်ချက်ကလဲ ကြီးမားရှာတဲ့ သူ့ကို လေးခင်ခင်က သနားမဆုံးဖြစ်နေတယ်...'

'ရည်ရွယ်ချက်ဆိုတာက ဘာလဲ ကြီးကြီးလတ်...'

'သူ့အဖေ ဆန္ဒကော သူ့ဆန္ဒကပါ ဆရာဝန် ဖြစ်ချင်တာလေ...'

'သူက ခု... ဘယ်နှစ်တန်းမို့လဲ...'

'ဒီနှစ်စစ်တဲ့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ဖြေလာတာလေ...'

'ဪ... သူက ဆယ်တန်းတောင် ဖြေပြီးမှကိုး...'

'ဟုတ်တယ်... အသက်ကလေးက ဆယ်ခုနှစ်နှစ်

ကျော်ရုံကလေးရှိသေးတယ်... စာတင်မဟုတ်ဘူး... အသက်ဘက်ကတော်တဲ့
ကလေးမ ရှားတယ်ကွယ်... ရှားတယ်...'

'ဒါနဲ့ သူ့ကို ဒေါ်လေးခင်ခင်က ဘယ်မှာ သွားထားတာလဲ...'

'အင်းလျားမြိုင်ထဲက ဘော်ဒါဆောင်မှာလေ... အစကတည်းကလဲ မင်း

မကြိုက်မှာစိုးလို့ အဲဒီ အဆောင်မှာ ထားဖို့ စီစဉ်ပြီးသားပါ... အခန်းငှားခတောင်
ပေးထားပြီးပြီ... ကြီးကြီးလတ် က သူလေးဘဝအကြောင်းကြားပြီး သနားမိလို့

မြင်ဖူးချင်တာနဲ့ သီရိဝေကို ခဏခေါ်လာခိုင်းလို့ ရောက်နေတာပါ...'

သွက်သွက်လက်လက် ချက်ချက်ချာချာနဲ့ လုပ်တတ် ကိုင်တတ် ပြောတတ်
ဆိုတတ်တော့ ကြီးကြီးလတ်လဲ သူလေးကို သံယောဇဉ်တွယ်မိတယ် ထူးရေ...'

အရွယ်ကလေး လှ... လူလေးလှသလောက်

ဘဝအကျိုးပေးမလှရှာသော မေအိန္ဒြေဦး ကလေးကို နေမျိုးထူးသည် မသနားဘဲ
မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာမိသည်။

'ဪ... ဒီလောက် လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ သူကလေးတစ်ယောက်

ဖြိုးသီရိဝေရဲ့ အရိပ်အာ ဝါသအောက်မှာ ခေါ်ထားသင့်ပါတယ်... ငါနဲ့

မဆိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် ငါ့နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ဒေါ်လေး ခင်ခင်နဲ့ သူလေးက လုံးဝ
ဆက်နွယ်ပတ်သက်နေတယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင်အနေနဲ့ သူလေးကို
ကူညီဖေးမနေတာ သဘာဝကျပါတယ်... လုပ်လဲလုပ်ပေးသင့်တယ်လေ...
တစ်သက် ဆပ် မကုန်နိုင်တဲ့ကျေးဇူးရှင် အသက်သခင်လဲ မဟုတ်လား... အင်း...
ခက်နေတာက ငါ့နဲ့ ဒေါ်လေး ခင်ခင်ကြားက မပြေမလည်ရှိကြတဲ့ ပြဿနာပဲ...
ငါက စေတနာရှေ့ထားပြီး သူလေးကို ခေါ်ချင် တာကို ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ အမြင်က
ဖြောင့်မှာ... မဟုတ်ဘူး... တိမ်းစောင်းမှာတော့ သေချာ တယ်...
ဒီမိန်းကလေးအပေါ် ငါ့စိတ်တွေ တိမ်းညွတ်လို့လို့ သူ ထင်မှာကို ငါ မလိုလားဆုံးပဲ...
.ဟား ဦးနှောက်ခြောက်ပါတယ်လေ... အလျင်စလို မဆုံးဖြတ်ဘဲ အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့် နေသေးတာပဲ ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်...'

နေမျိုးထူးက သူ့စိတ်ကို သူ ချိုးနှိမ်လိုက်သည်။

ဒေါ်သင်းမေက နေမျိုးထူး၏ မျက်နှာကို တစ်စုံတစ်ခုသော အဖြေကို
ငုံ့လင်နေဟန်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။ နေမျိုးထူးသည် ဒေါ်သင်းမေ သောက်သုံးရသော
ဆေးပုလင်းကလေးများထဲတွင် ဆေး ကုန် မကုန် စစ်ဆေးပြီး အိမ်ရှေ့ဘက်သို့
ခြေဦးပြန်လှည့်လိုက်သည်။

'ထူး... ဘယ်လဲ...'

ဒေါ်သင်းမေက မေးလိုက်သည်။

'အိပ်တော့မယ်လေ...'

သည်လို အချိန်မျိုး နေမျိုးထူးတစ်ယောက် အိပ်ရာဝင်တတ်သည်
မဟုတ်သောကြောင့် ဒေါ်သင်းမေ တွေသွား၏။

'ကြီးကြီးလတ်လဲ အိပ်တော့လေ... အိပ်ရေးဝဝအိပ်တော့
အားရှိတာပေါ့...'

ဒေါသင်းမေကို ဆရာလုပ်ခဲ့ပြီး နေမျိုးထူးသည် အခန်းတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့ သည်။

(၂၅)

ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျားသားတစ်ဦး၏ ကြမ်းတမ်းသော အမူအကျင့်နှင့် ရင်းနှီးထိတွေ့မှု မရှိဖူးခဲ့ပါသော မေအိန္ဒြေဦးကလေးမှာ သည်နေ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းက တွေ့လိုက်တိုင်း သည်းထိတ်လိုက်တုန်ဖြစ်စရာ ဖြစ်နေပေ၏။

သူ့ခြေထောက်ကြီးဖြင့် နင်းမိ၍ နာသွားသော လက်ချောင်းထိပ်ကလေးများ...

ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆုပ်ကိုင်၍ သူ ဆွဲယူလိုက်သဖြင့် အောင့်ထွက်သွားသော လက်မောင်းက အနာများကိုလည်း...

တကြည့်ကြည့်...

တစမ်းစမ်းနှင့်...

မေအိန္ဒြေဦးမှာ ပမ်းနည်း မျက်ရည်များ ဝဲစို့မိ၍ လည်း နေပါ၏။

ချောမောခန့်ထည်သည့် သူ့ရုပ်ရည်နှင့်မလိုက်အောင်

စိတ်ထန်ကြမ်းတမ်းသော နေမျိုးထူး ကို အိန္ဒြေ အလွန် ကြောက်လန့်သွားမိသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

‘အင်း... လူက ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ အပထား... မင်းမင်းလို

ချို့ပြူးနေတဲ့ အမူအရာ ကလေးတွေက တစ်ဖက်သားကို ရင်အေးစေတယ်...

သူကတော့ မဟုတ်ပါဘူး... လူကြည့်ရင် ဘဝင်ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ ဟန်ကို
ချီနေတာပဲ... ဟင်း... ဒါကြောင့်လဲ ဒေါ်လေးခင်ခင်က ငါ့ကို
အဆောင်မှာထားရရှာတာပဲ... တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်တော့
ဖေဖေမရှိတဲ့နောက်မှာ... ဒေါ်လေးခင်ခင်က ငါ့ဟာ ဘာဆိုင်တော့လို့လဲ...
မခေါ်ချင်လဲ ရနေပြီပဲ... ခု ငါ့အပေါ်မှာ ဒေါ်လေးခင်ခင်ထားတဲ့ စေတနာတွေက
မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ရှားပါပေတယ်... ခုဆိုရင် ဖြိုးသိရီဝေအိမ်ကြီးမှာ
ငါ့အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့... ကြီးကြီးမေတို့ သူနဲ့
ကတောက်ကဆများ ဖြစ်နေကြရောသလား... ဟင်း... စိတ်မောလိုက်တာ...'

မေအိမ်ကြီးမှာ ပင့်သက်တွေ တရှိက်ရှိက်... သက်မတွေ တချချနှင့်
ဖြိုးသိရီဝေက လူတွေအကြောင်း စဉ်းစားကြည့်နေမိပေ၏။

'ဟဲ့... အိမ်ကြီးလေး မအိပ်သေးဘူးလား... ညဉ့်နက်ပြီလေ...'

'ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... ခုပဲ အိပ်တော့မလို့...'

တစ်ဘက်ခန်းက မမတွေကြီး လှမ်းပြောမှပဲ မေအိမ်ကြီးလည်း
အိပ်ခန်းမီးကို ဆတ်ခနဲ ထပ်လိုက်သည်။

အလင်းထဲမှာ တွေးနေမိသလို အမှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲမှာလည်း
သူ့အကြောင်းကို မေအိမ်ကြီး တွေးမိနေပါသည်။

သူ့ကို ကြောက်ပြီး အမုန်းကြီး မုန်းသွားသင့်ပါလျက်နှင့် သူ့ကို
ကြောက်ပြီး သူ့အကြောင်း တွေကို အတွေးကြီး တွေးနေမိသည်က မေအိမ်ကြီး
အသည်းနှလုံးကလေးကို သူ နေမျိုးထူးဆို သော မာနမင်းသားကြီး
စိုးမိုးလွန်းအားကြီးနေသောကြောင့်ပင်တည်း...။

သွားလေသူ ဖခင်ကြီးအား တမ်းတမိသော စိတ်... မျက်နှာစိမ်းတွေ
အလယ် အားငယ် မိသော စိတ်... သူ့အတွေးများကို စိုးမိုးလွန်းသောသူအား
တွေးမိတိုင်း ရင်ထိတ် လှိုက်ဖိုရသော စိတ်များနှင့်

ထွေးလားရစ်ပတ်သံသရာလည်ရင်းကပင် တစ်ညတာသည် အိန္ဒြေဦးအတွက်
ကုန်ဆုံး သွားခဲ့၏။

'ကောင်မလေး ညက အိပ်မပျော်ဘူးလား... မျက်တွင်းကလေးတွေ
ချောင်လို့...'

ရေချိုးခန်းတွင် ဆုံမိတော့ တစ်ဘက်ခန်းက မမအေးဆိုသူက
သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့် ကာ မေးလာ၏။

'အင်း... ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ဘူး... မမအေးရယ်...'

'အိပ်ရာပြောင်းအိပ်ရလို့လား... ဒါမှမဟုတ် အိပ်မရနိုင်အောင် စိတ်ကို
ဆွဲဆောင်နေတဲ့ လူ ရှိနေလို့လား... မှန်မှန် ပြောစမ်း...'

'အာ... မမအေးကြီးကလဲ မဟုတ်တာ...'

မေအိန္ဒြေဦး၏ ဖွေးနုနေသော မျက်နှာကလေးတွင်
ရှက်သွေးဖြာခဲ့ရသည်။

'ဟဲ့... ဟို အပျိုကြီး... ကလေးကို ဘာစကားတွေ သွားပြောနေတာလဲ...
..'

'ကလေးတွေက ပိုကြောက်ရတာ ငွေးရေ... ဒါကြောင့် မေးရတာ ဟဲ့...
'

ရေချိုးခန်း အားသွားပြီမို့ ရှက်တတ်အားကြီးသော မေအိန္ဒြေဦး လှစ်ခနဲ
အထဲသို့ ဝင်လိုက် သည်။

သူ ပြန်ထွက်လာတော့ အကျိစားသန်ပုံရသော အပျိုကြီး

မအေးအေးခင်တစ်ယောက် အပြင်မှာ မရှိတော့ပြီမို့ အိန္ဒြေဦးသည် သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဧည့်သည်ကို ကြိုနေသော ဥဩငှက်ကလေး၏ အသံက ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့ ရှိလှပါသည်။

ဘာကို လွမ်းဆွတ်ရမှန်း မသိဘဲ လွမ်းချည်သည့်စိတ်များက သူ့ကို စိုးမိုးလာသည်မို့ နက်မှောင်ဖားဝေနေသည့် ဆံပင်တွေကို သားရေကွင်းကလေးဖြင့် စုစည်းပြီး အဆောင်ဝင်းထဲသို့ လက်ပံပင်ကြီးတွင် ဆက်ရက်အုပ်ကျနေသည်။

ဆူညံလှပါသည်။

လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသည့် ဆူညံသံကို ထိထိ မိမိကြီး သည်တစ်ခါသာ အိန္ဒြေဦး ကြားဖူးသေးသည်။ လည်တိုင်ကလေး တမော့မော့နှင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိလှသော အဆောင် ဝိုင်းထဲက သစ်ပင်ကြီးတွေကို ကြည့်ရင်းက အရှေ့ဘက်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်တွင် တစ်ကောင် တည်း ချဲ့နဲ့မြည်ကျူးနေသော ဥဩပျိုကလေးကို တစ်ခုသော သစ်ကိုင်းထက်တွင် အိန္ဒြေဦး တွေ့ လိုက်ရသည်။

'ဪ... မင်းလေးက ဒီမှာကိုး... မင်း အသံကို ကြားရလို့ တို့ လိုက်ရှာရတာ ...'

အပန်းဖြေ ထိုင်ရန် ခြံဝင်းထဲတွင် ပြုလုပ်ထားသော ခုံတန်းဖြူဖြူကလေးတစ်ခုတွင် အိန္ဒြေဦးသည် ထိုင်လိုက်ပြီး တမ်းတခြင်း ပြုနေဟန်ရှိသော ဥဩငှက်ကလေးကို မော့ကြည့်နေမိ သည်။

'အိန္ဒြေ...'

'အမေ့...'

နစ်မျောသွားမိသော အာရုံတစ်ခုအတွင်းမှ တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်ခနဲ လှုပ်ခါကာ အိန္ဒြေ ထွက် လာမိသည်။

'အို... လန့်သွားသလား... ဆောရီပဲ အိန္ဒြေ...'

အပြောချို့သော ကိုလူချောကလေးက အိန္ဒြေဦးကို ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်မှု ပြုလိုက် သည်။

'အဟင်း... ရပါတယ်... ဒါနဲ့ ဘယ်ကနေ လာတာလဲ ဟင်... ကိုမင်းမင်း...'

မင်းထူးဝေက ပြိုင်ဘီးကလေးပေါ်မှ လွှားခနဲ ဆင်းလိုက်ပြီး ချိတ်ယူလာသော အထုပ် ကလေး တစ်ထုပ်ကို မေအိန္ဒြေဦးအား ပေးလိုက်သည်။

'ဒီကို တမင်လာတာလေ... ဒီမှာ မမလေးခင်ခင်ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ နန်းကြီးသုပ်...'

'ဟင်... ဒေါ်လေးခင်ခင် ဒီမနက် အိန္ဒြေဆီ မလာတော့ဘူးလား ကိုမင်းမင်း...'

မျက်နှာကလေး ငယ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး မေအိန္ဒြေဦးက မေးလိုက်သည်။

'လာတော့ လာမယ်... ဘယ်အချိန်ဖြစ်မလဲတော့ မသိဘူးလို့ မှာလိုက်တယ် အိန္ဒြေ...'

'ဪ...'

'အိန္ဒြေကို ကြည့်ရတာ သိပ်လှတဲ့ ပန်းကလေး နွမ်းငိုက်နေသလိုပဲ... အိန္ဒြေ ညက အိပ်မပျော်ဘူးလား ဟင်...'

အိန္ဒြေဦး၏ နွမ်းလျလျဖြစ်နေသော မျက်နှာကလေးကို အားမနာတမ်း ကြည့်ရင်း မင်းထူး ဝေက မေးလိုက်သည်။

'အင်း... ကောင်းကောင်းမပျော်ဘူး ဆိုပါတော့ရှင်...'

'အိန္ဒြေ... ဖြိုးသိရိဝေမှာ မကြည်လင်စရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ တို့

သိခဲ့ပြီးပြီ... မေ့ထားလိုက်စမ်းပါကွာ... ကိုထူး နှာခေါင်းပေါက်နဲ့ တို့များ အသက်ရှူနေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး'

သူ့အပြောကို သဘောကျမိလို့ အိန္ဒြေဦး ယဲ့ယဲ့ပြုံးမိလိုက်သည်။

'ကဲ... အသုပ်တွေ ပူကုန်မယ်... စားလိုက်... ပြီးရင် တို့အင်းလျားဘက် လမ်းလျှောက် သွားကြရအောင်...'

'ဟင့်အင်း... မသွားချင်ပါဘူး...'

'အို... ဘာဖြစ်လို့လဲ... ခုလို မနက်ခင်းကလေးမှာ ကန်ဘက်လမ်းလျှောက်ရတာ သိပ်အရသာရှိတာ... အိန္ဒြေကို လက်တွေ့ပြချင်လို့ပါ... ဘာလဲ မမလေးခင်ခင် ဆူမှာစိုးလို့ လား...'

အိန္ဒြေက ငြိမ်နေ၏။

ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက အဖြေပေးခြင်း တစ်မျိုးဟု မင်းထူးဝေ နားလည်သဖြင့် ညီညာလှပ သော သွားဖွေးဖွေးကလေးများပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်သည်။

'မမလေးခင်ခင် ခွင့်ပြုမိန့် ပေးလိုက်ပါတယ်ဗျာ... မင်းနှမလေး အားငယ်နေရှာသလား မသိဘူး... စိတ်ပြေလက်ပျောက် ကန်ဘက်ကို လမ်းလျှောက်လေး ဘာလေးခေါ်သွားလိုက်ပါဦး ကွယ်တဲ့...'

'ဟင်... ဒေါ်လေးခင်ခင်က အဲသလိုပြောလိုက်တယ်...'

'ဟုတ်ပါတယ်တဲ့ဗျာ... ဘယ်နှယ်လဲ... လိုက်မယ် မဟုတ်လား...'

'အဖြေ အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်လေ...'

'ခု ဝတ်ထားတဲ့ ဂါဝန်ဖြူဖြူကလေးနဲ့ အိန္ဒြေ သိပ်လိုက်နေပြီပဲကွာ... လဲမနေပါနဲ့တော့ အချိန်ကုန်ပါတယ်...'

'အင်း... ဘါဖြင့်လဲ... ပြီးရော...'

'နေပါဦး... ဒီအထုပ်ကကော...'

'စက်ဘီးမှာပဲ ပြန်ချိတ်ထားလိုက်... လမ်းလျှောက်က ပြန်မှပဲ အိန္ဒြေ
စားတော့မယ်...'

'ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ...'

မင်းထူးဝေက နန်းကြီးသုပ် အထုပ်ကလေးကို စက်ဘီးလက်ကိုင်တွင်
ပြန်ချိတ်ထားလိုက် သည်။

ပြီးတော့ ဘီးကလေးကို တွန်းပြီး အိန္ဒြေဦးနှင့် ခြေလှမ်းအတူ သူက
လျှောက်လိုက်ပါသည်။

'တို့က အိန္ဒြေကို မေမေ့ဆီခေါ်သွားချင်နေတာ... တို့ပြောပြလို့ မေမေက
အိန္ဒြေကို သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်လေ...'

'ခုတော့... မလိုက်ချင်သေးပါဘူး... တစ်နေ့တော့ကို မင်းမင်းတို့
အိမ်ကို အိန္ဒြေ အလည် လာဖြစ်မှာပါ...'

မင်းထူးဝေက အိန္ဒြေဦး၏ ဖူးစင်လှပနေသော မျက်နှာကလေးကို
စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက် သည်။

'အိန္ဒြေကို တို့ သိပ်ခင်တယ်ကွာ...'

အိန္ဒြေဦး၏ နတ်ရွန်းသော မျက်ဝန်းကလေးက သူ့မျက်နှာဆီသို့
ဖျတ်ခနဲကျရောက်၍ အကဲခတ်နေဟန်ပြုနေ၏ ။

'ဟိုး... တို့က သန့်ရှင်းရိုးသားစွာ ခင်မင်တာကို ပြောလိုက်တာပါနော်...'

'သန့်ရှင်းရိုးသားစွာ ခင်မင်တယ်ဆို အိန္ဒြေ သိပ်ဝမ်းသာရပါတယ်
ကိုမင်းမင်း...'

ပါးလှုပ်သော နှုတ်ခမ်းဖျားကလေးမှာ အပြုံးလိမ်း၍ ထွက်ပေါ်လာသော အိန္ဒြေဦး၏ စကား များက လိမ္မာပါးနပ်မှု ရှိလှပါ၏။

နှင်းပွင့်ကလေးလို ဖြူစင်၍ စံပယ်ပွင့်ကလေးတွေလို အပြစ်ကင်းစင်လှသော အိန္ဒြေဦးကို သူ တွေ့ဖူး ကြုံဖူးသော မိန်းမများထက် ထူးနေသဖြင့် မင်းထူးဝေမှ စိတ်ဝင်စားမှုများ တစ်ရစ်ထက် တစ်ရစ် တိုးမိနေ၏။

နှစ်ယောက်သား စကားတွေ တပြောပြောနှင့် လာခဲ့ရာ အင်းလျားကန်ခြေသို့ ရောက်မှန်း မသိ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

'ဟိုမှ လူတွေ အပျော်လှေ စီးနေကြတာလား ဟင်...'

မေအိန္ဒြေဦးက အင်းလျားရေပြင်ပေါ်တွင် လှော်ခတ်သော လှေကလေးများဆီသို့ လက်ညှိုး ညွှန်ကာ မေးလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ် ဒီလိုပဲ မနက်ခင်းနဲ့ ညနေခင်းတွေမှာ အပျော်စီးတဲ့လူတွေ ရှိကြတယ်လေ... အိန္ဒြေကော မစီးချင်ဘူးလား... တို့ကတော့ ဝါသနာသိပ်ပါတယ်...'

'အင်း... စိတ်တော့ ဝင်စားမိသားပဲ... တစ်နေ့တော့ စီးကြည့်ဦးမယ်လေ...'

'တစ်နေ့ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့... ကြွာပါတယ်... အခုအချိန်အစောကြီး ရှိသေးတာပဲ၊ တစ်ပတ်လောက်စီးကြရအောင်နော်... ရောင့်စက်ဘီး ကိုင်ထား...'

'အို... နေ... နေပါဦး... ကိုမင်းမင်းရဲ့...'

မင်းထူးဝေက သူ တားတာကို နားမထောင်ဘဲ လှေကလေးတစ်စင်း ပြေးငှားလိုက်သဖြင့် မေအိန္ဒြေဦးမှာ ပင့်သက်ကလေး ရှိက်ပြီး ကြည့်နေလိုက်ရတော့သည်။

'အိန္ဒြေရေ လာ လာလေ... ရပြီ...'

'အို... ဒီ စက်ဘီးကြီးကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ...'

'လဲချထားလိုက်... ဦးလေး လာသိမ်းလိမ့်မယ်...'

အိန္ဒြေဦးသည် မင်းထူးဝေပြောသည့်အတိုင်း စက်ဘီးကို အသာလဲချခဲ့ပြီး
လှေဆိပ်ဆီသို့ အပြေးကလေး ဆင်းခဲ့သည်။

'လာ... အိန္ဒြေ... ကိုယ့်လက်ကို ကိုင်ပြီး ရဲရဲဆင်းခဲ့... ဘာမှမဖြစ်ဘူး...
.. ကိုယ်က ရွက်လှေမစီးတတ်ပေမယ့် တက်နဲ့လှေကိုတော့ ပိုင်ပါတယ်...'

လှေဦးတွင် ထိုင်ချလိုက်သော အိန္ဒြေဦး၏ အသွင်ကလေးက ပုံဖမ်းရ
ခက်နေ၏။

ကြောက်သလိုလို မကြောက်သလိုလို...

တည်တော့မလိုလို... ရယ်တော့မလိုလို... နှင့်...

'အိန္ဒြေ မကြောက်နဲ့နော်... ဘာမှမဖြစ်ဘူး... နောက်ကျရင် ခဏခဏ
လှေစီးဖို့ ခေါ်သွားပါလို့ ပူဆာမှာ သေချာတယ်...'

ရှေ့ကိုကျနေသော ဆံပင်တွေကို နောက်သို့ လှန်ပို့ရင်း ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး
အိန္ဒြေဦး ပြုံးလာပါ၏။

မေအိန္ဒြေဦး၏ စိတ်ထဲတွင် လေဟာပြင်ကြီးထဲတွင် လိပ်ပြာကလေး
တစ်ကောင် ရွှင်မြူး ပျော်ရွှင်စွာ ပျံသန်းနေသည်သို့ ရှိနေ၏။

'ကိုနေကြီး...'

'ဪ... သီရိ...'

'ဒီမှာလေ သီရိရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲလေး နှစ်ယောက်...'

'ဪ... သူတို့လား စေးလင်း (Saling) ဝါသနာပါကြတယ်ဆိုတဲ့

သီရိရဲ့ မောင်တွေဆို တာ...'

'ဟုတ်တယ် ကိုနေ... ကိုနေ ခရီးထွက်နေတယ်ဆိုတာနဲ့ မနက်က

ကိုသက်တင်ကြီး တောင် သူတို့ကို စီးနည်း အခြေခံတွေ ဘာတွေ

ပြောပြလိုက်သေးတယ်...'

'အေးကွာ ကြိုးစားပေါ့... ဝါသနာပါတယ်ဆိုရင် လေ့လာရတာ

မခက်ပါဘူး...'

'ဝါသနာပါရုံတင် ဘယ်ဟုတ်မလဲ... ကိုနေရဲ့... ဟောဒီအကြီးကောင်

ဝင်းထွတ်က အရှေ့တောင်အာရှအားကစားပွဲတွေအထိ ဝင်ပြိုင်ချင်တဲ့စိတ်

ရှိနေတာလေ...'

'ဟာ... ပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ...'

'အစ်ကို ကြုံကြိုက်တုန်း ညီတို့ကို လှေစီးနည်း အခြေခံလေး

ရှင်းပြသွားပါဦးဗျာ...'

'ဒီကောင် ဝင်းသူကတော့ သိပ်သွက်တယ်... ကိုနေရေ...'

နေမျိုးထူးက သူ ခင်မင်သော အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေ သီရိ၏ မောင်

ဝမ်းကွဲကလေးကို ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

'ကဲ... မင်းတို့ကို ကိုနေနဲ့ နေခဲ့ကြဦး... မမသီရိ ညီတို့ဆီ

ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်...'

'ဟုတ်ကဲ့... မမသီရိ...'

'ကဲ... ထိုင်ပါဦး... ကိုယ့်ညီတွေ...'

လူရွယ်ကလေးနှစ်ယောက် နေ့မျိုးထူး၏ ရှေ့ ထိုင်ခုံတွင်

ထိုင်လိုက်ကြသည်။

'ဘုတ် (Boat) တစ်ခုမှာ ပါရမယ့် (Main Sail) မိန်းစေးလ်တို့ (Jib Sail)

ဂျစ်စေးလ်တို့ (Centre Plate) စင်တာပလိတ်တို့ကိုတော့ မင်းတို့ သိပြီးကြမှာပါနော်..

'ဟုတ်ကဲ့ မနေ့က ဦးသက်တင် ပြောပြလို့ သိပြီးပါပြီ ခင်ဗျာ...'

'အေး... ဟုတ်ပြီ ကိုယ် အခု အခြေခံ စီးနည်းသုံးမျိုးကို မင်းတို့ကို ပြောပြမယ် နားထောင် နော်...'

'ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ...'

'တစ် (Close Haul) စီးနည်း'

'နှစ် (Reaching) စီးနည်း'

'သုံး (Run) စီးနည်း သုံးမျိုးပေါ့ကွာ...'

'ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ...'

'အဲဒီ အထဲမှာ (Close Haul) စီးနည်းကတော့ လေ ဦးတည်ချက်နဲ့ လှေဦးကို ဖော်တီဖိုက် ဒီဂရီစောင်းပြီး စီးပြီး ကိုယ်သွားချင်တဲ့ နေရာကို ရောက်အောင် (Zip Zap) သွားရတယ် ဟုတ်ပြီ လား...'

'ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျာ...'

'အဲသလို (Close Haul) စီးတော့မယ်ဆိုရင် (Mail Sail, Jib Sail) ကို အပြည့် ဆွဲတင်ထား ရတယ်၊ (Centre Plate) ကို အပြည့်ချထားရတယ်... (Jib)

ရွက်မှာ တပ်ထားတဲ့ (Tell Tail) ကိုကြည့်ပြီး (Point) လုပ်ပေးရတယ်...'

'(Run) စီးနည်းကကော ဦးနေ...'

'ဟေ့ကောင် ဝင်းသူ... မင်းကလဲ လောလိုက်တာ... ဦးနေက တစ်ခုစီ ပြောပြမှာပေါ့ ကွ...'

'အေး... ဆောရီးပဲ ဦးနေ... ကျွန်တော် လောသွားတယ်...'

'မင်း ဘယ်လောက်စေးလင်းလဲ ဝါသနာပါနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်ကွာ... ဝမ်းသာပါတယ်... မင်းတို့လို တက်လူတွေ စိတ်ဝင်စားမှုများပြီး အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကြမယ်ဆိုရင် တို့ မြန်မာလှေစီးအဖွဲ့ဟာ ကမ္ဘာ့အားကစားပွဲတွေမှာ ဝင်ဆံ့သွားမှာပဲ... အေး... ဝါသနာပါရင် အပေါ်ယံကြောတော့ မရဘူးနော်... ထူးချွန်အောင် လုပ်ပြနိုင်ကြရမယ်... ရွှေတံဆိပ်တွေ ဆွတ် ခူးပြကြရမယ် ဟုတ်ပြီလား...'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးနေ...'

'(Run) စီးနည်းက လေ ဦးတည်တဲ့ဘက်အတိုင်း လိုက်စီးရတယ်...'

(Run) စီးနည်းဆိုရင် မိန်းစေးလ် (Main Sail, Jib Sail) ကို ရွက်တိုင်နဲ့ နိုင်တီး ဒီဂရီလျှော့ရမယ်... Jib ကို Pole နဲ့ ထောက်ရမယ်... (Centre Plate) ကို အပြည့်တင်ထားရမယ်... (Run) စီးတဲ့အခါမှာ လေက လှေရဲ့ အနောက်ဘက်ကနေ တိုက်တယ်... အဲသလို တိုက်တဲ့အတိုင်း သွားတော့ ကိုယ်သွား ချင်တဲ့နေရာနဲ့ လွဲနေတတ်တယ်... ဒါကြောင့် တစ်ဘက်ကနေ တစ်ဘက်ကို ပြောင်းပြန်စီးရတယ် အဲဒါကို (Jibe) လုပ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်ကွ...'

'ဟုတ်ကဲ့... ဦးနေ...'

'ဒါနဲ့ မင်းတို့ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာမယ်ဆိုတာ ပြောင်းလာကြပြီလား..'

'ဟုတ်ကဲ့... ဦးနေ... ကျွန်တော်တို့ ဆယ်တန်းဖြေပြီးပြီးချင်း
ပြောင်းလာခဲ့ကြတာပါ'

'ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့ကွာ... အချိန်တွေအများကြီးရပါတယ်...
(Reaching) စီးနည်းကို ဦးနေ... မနက်ဖြန်ကြတော့ ဆက်ရှင်းပြမယ်...
လာခဲ့ကြပေါ့...'

'ဟုတ်ကဲ့ ဦးနေ...'

'ဦးနေ တစ်ပတ်လောက် သွားစီးလိုက်ဦးမယ်... ခရီးထွက်သွားလို့
မစီးရတာ ကြာပြီကွ'

'ဟုတ်ကဲ့ ဦးနေ...'

နေမျိုးထူးသည် ထိုင်ရာမှထကာ ကမ်းစပ်ဆီသို့ ဆင်းသွားသည်။
ကမ်းစပ်ဆီသို့ မရောက်တက်ခင်ကလေးတွင် အမှတ်မထင် သူနှင့်
များစွာမဝေးလှသော နေရာတွင်ရှိသော လှေဆိပ်ဆီသို့ မျက်စိအစုံက
ရောက်သွားမိသည်။

'ဟင်...'

သူ့ခြေလှမ်းများ ဆွဲရပ်ပစ်လိုက်သည်ကဲ့သို့ ရပ်တန့်သွားကြသည်။
သူ့မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားကြသည်။
သူ့မျက်စိကိုပင် သူ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

'သူ... သူပါလား... ဘယ်တုန်းက မင်းမင်းနဲ့များ ဒီလောက်
အကျွမ်းဝင်လိုက်ပါလိမ့်...'

ဂါဝန်ရှည်ဖြူဖြူကလေးနှင့် သူ့စက္ကူအာရုံတွင် စွဲထင်နေမိသော
မိန်းကလေး၏ ကမ်းပေးနေ သော လက်ကို မင်းထူးဝေက ဖေးမတွဲကူ၍

လှေဝမ်းထဲကို ခေါ်ယူနေ၏ ။

လှေကလေး တဖြည်းဖြည်း ကမ်းစပ်က ခွာသွားတော့
အံ့အားသင့်နေသော သူ့အသွင်သည် မေးကြောကြီးများ တင်း၍
နှုတ်ခမ်းများတင်းစေ့လာတော့သည်။

မြင်ကွင်းမှန်သမျှ အလိုမကျ ဒေါသခိုးလျှံထလာသဖြင့် ဝါးဝေ၍
လာကြသည်။

သူသည် ချာခနဲ လှည့်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လိုဘယ်သွားမှန်းမသိသော
ခြေလှမ်းများဖြင့် ရပ်တန့်ထားသော သူ့ကားဆီသို့ ရောက်သွားပြီး
ဆင်ခြင်တုံတရားတွေ လက်မဲ့ဖြစ်သွားသော နေမျိုးထူးသည် ကားကို
တအားမောင်းနှင်၍ ဘုတ်ကလပ်အတွင်းမှ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

သိရှိ၏ မောင်ငယ်နှစ်ဦးမှာ နေမျိုးဦး၏ အဖြစ်ကို
နားမလည်လိုက်ဟန်ဖြင့် တစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်၍
ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏ ။

(၂၇)

သာသာကလေး လှော်ခပ်၍ ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေး ရေပြင်ပေါ်တွင်
ပြေးနေသော လှေဦးထိပ်တွင် ထိုင်နေသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာသည် အရာရာကို
မေ့၍ အလွန်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေဟန်ရှိ၏ ။

လှေတက်ကို ဝဲဘက် ပြောင်းလိုက်... ယာဘက်ပြောင်းလိုက်နှင့်
လှော်ခတ်နေသော ယောက်ျားပျိုကလေး၏ မျက်နှာသည် ရှုန်းချိုသော အပြုံးတို့ဖြင့်
ရှိနေ၏ ။

'ဟော... ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း... ကိုမင်းမင်း... လှေကလေး
ရွက်တိုက်လာတာ ကြည့်လို့ လှလိုက်တာနော်...'

'အင်း... ဟုတ်တယ်...'

'ကိုမင်းမင်း ရွက်လှေကော စီးတတ်သလား ဟင်...'

'တို့... စီးတတ်ပါတယ် ထူးရဲ့ ဖေးဘရိတ် အသည်းစွဲဝါသနာမို့... တို့

ဘယ်တော့မှ ရွက်လှေမစီးဘူး... လှေပဲ လှော်တယ်လေ... သူနဲ့
မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ စိုးလို့ပေါ့...'

'ဟင်... ဦးနေမျိုးထူးကြီးက ရွက်လှေစီးတာ ဝါသနာပါတယ်
ဟုတ်လား...'

'ဝါသနာပါရုံ ဘယ်ကမလဲ... သူက

ရွက်လှေအသင်းဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သင်တန်းပို့ ချတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်
အိန္ဒြေရဲ့...'

'ဟယ်... ဒီ... ဒီလိုဆိုရင် ဒီအချိန်တွေမှာ သူ ဒီနေရာမှ

ရှိနိုင်တာပေါ့နော်...'

မျက်နှာဝန်းကလေးများ ဝိုင်းဝန်းသွားပြီး မေအိန္ဒြေဦးက

ပြောလိုက်သည်။

'ရှိလဲ... ဘာဖြစ်သလဲ အိန္ဒြေရဲ့... ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့...'

'သူ... သူ... အိန္ဒြေကို ခုလို လှေစီးနေတာ မြင်သွားရင် ဘာပြောမလဲ

မသိဘူးနော်...'

'သူ ဘာပြောပြော ဂရုစိုက်စရာလိုလိုလား အိန္ဒြေ...'

မေအိန္ဒြေဦး၏ မျက်ဝန်းများထဲသို့ စူးနက်စွာ ကြည့်ကာ

အလိုမကျဟန်ဖြင့် မင်းထူးဝေက မေးလိုက်သည်။

'ဪ... ဟို... အိန္ဒြေအတွက် အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး... ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့ကို ဘာတွေများ သွားပြောမလဲလို့ပါ ကိုမင်းမင်းရယ်...'

'မမလေးခင်ခင်က နားလည်ပြီးသားပဲ... သူ ကိုယ်တိုင်ပဲ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ တို့ကို ပြော လိုက်တာ... ကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်း အားများငယ်နေမလား မသိဘူး... မမလေးခင်ခင်ကလဲ မအားလို့ မင်း သွားပြီးကြည့်လိုက်ပါတဲ့...'

'အင်း... ဟုတ်သားပဲ... ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့ သိမှာကို ငါ စိုးရိမ်ကြီးနေစရာ ဘာလိုလို့လဲ၊ မလိုဘဲ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ်တွေ ငါ့ကို စိုးမိုးလာတာ ဘာကြောင့်လဲ ဘယ်အတွက်လဲ...'

မေအိန္ဒြေဦးက သူ့ကိုယ်သူ ပြန်စမ်းစစ်ကြည့်နေ၏။

တိကျသော အဖြေကိုမရဘဲ သူ့ကို ဒေါ်သင်းမေ၏ ခုတင်အောက်က ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက် သော နေမျိုးထူး၏ မျက်နှာကြီးကိုသာ မြင်ယောင်လာမိသည်။

'အိန္ဒြေ...'

'ဟင်...'

စိတ်နှင့် ကိုယ် ခွဲထွက်၍ အတွေးများဖြင့် လွင့်နေပုံရသော မေအိန္ဒြေဦးကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေသူက ခေါ်လိုက်သည်။

မေအိန္ဒြေဦး၏ မျက်နှာကလေး သူ့ဘက်သို့ ချာခနဲပြန်လှည့်လာ၏။

'ငိုငိုသွားလိုက်တာ... ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ... ဟင်...'

'ဟို... ဟို ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး...'

'ပြန်ချင်ပြီလား... ဆက်စီးဦးမလားဟင်...'

'အင်း... ဒီနေ့အဖို့တော့ တော်လောက်ပြီ ထင်ပါတယ် ကိုမင်းမင်း...'

မနက်ဖြန်ကျမှ စောစောလာကြရအောင်လား ဟင်...'

'ကောင်းပြီလေ...'

ကမ်းစပ်ဆီသို့ လှေဦးကလေးကို မင်းထူးဝေက ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

မင်းထူးဝေက လှေပိုင်ရှင်ကို ငွေ ရှင်းပေးနေစဉ် မေအိန္ဒြေဦးသည် ကုန်ပေါ်သို့ ရှေ့က တက်နေ၏။

'အိန္ဒြေဦး...'

နောက်ကနေ စက်ဘီးကို တွန်းတင်၍ အပြေးလိုက်လာသော မင်းထူးဝေကို မေအိန္ဒြေဦးက နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

'နန်းကြီးသုပ်တွေ ကောင်းပါဦးမလား... ဒီမှာ တစ်ခုခု ဝင်စားကြရအောင်လေ... ဘူးသီး ကြော်... ပူပူနွေးနွေးလဲရတယ်...'

'နောက်တစ်ခါမှ စားမယ်နော်... ခု အိန္ဒြေ အဆောင်ကို ပြန်ချင်လှပြီ..'

နှစ်ဦးသား အဆောင်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

'တို့ သွားမယ်... ဘာမှာဦးမလဲ အိန္ဒြေ...'

'ဘာမှ မမှာတော့ပါဘူး... ကျေးဇူးပဲ ကိုမင်းမင်း နော်...'

'ကျေးဇူးတင်ရလောက်အောင်လဲ တို့... အိန္ဒြေကို ဘာမှ လုပ်မပေးရသေးပါဘူးကွာ...'

'အို... လုပ်ပေးတာပေါ့... ဒီမနက် အိန္ဒြေ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင် သွားခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုမင်းမင်းမှ မသိတာဘဲကိုး'

မင်းထူးဝေ၏ အရယ် အပြုံး ပျောက်နေသော မျက်နှာကလေးတွင် ရုတ်တရက် ရွှင်ကြည် နေသော အပြုံးများ ပြန်ဝင်လာသည်။

ဖြူသွယ်သော သွားတန်းကလေးများ ပေါ်အောင် သူက
တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး...

'အိန္ဒြေဆီက ခုလို ကြားရတာ တို့ သိပ်ဝမ်းသာတယ် အိန္ဒြေ...'

'တို့... ဆုတောင်းပါတယ်... အိန္ဒြေကို တို့ပျော်ရွှင်မှု
အမြဲပေးနိုင်ပါစေလို့... တို့ သွားမယ်...'

'အင်း...'

မေအိန္ဒြေဦးက လက်ကလေး တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်း၍ ပြလိုက်သည်။

ပြိုင်ဘီးကလေးပေါ် လွှားခနဲ တက်ပြီး ကိုယ်လေးကုန်း၍
တအားနင်းထွက်သွားသော မင်းထူးဝေသည် မေအိန္ဒြေဦး၏ မြင်ကွင်းအတွင်းမှ
လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

အလုပ်ဆင်းသူ ဆင်း... သင်တန်းသွားတတ်သူတွေ တက်သွားကြပြီမို့
မိုးလင်းလင်းချင်း ယောက်ယက်ခတ်နေမှုများ ဆူဆူညံညံအသံများ ပကတိ
တိတ်ဆိတ်၍ ငြိမ်သက်နေကြတော့ပြီ။

အဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံးတွင် အလုပ်သမား တစ်ဦးစနစ်ဦးနှင့်
မေအိန္ဒြေဦးသာ ကျန်ပါတော့ သည်။

မေအိန္ဒြေဦးသည် မိမိ၏ အဆောင်ခန်းဆီသို့ ပြန်တက်ခဲ့ပြီး
အဖန်ရည်တစ်ခွက် ဖောက်ယူ ကာ မင်းထူးဝေ ဝယ်လာပေးသော နန်းကြီးသုပ်ကို
စားလိုက်သည်။

စားသောက်ပြီးတော့ ဘာမှလုပ်စရာ ကိုင်စရာ မရှိသဖြင့်
တစ်ဘက်ခန်းက အပျိုကြီးမမ လာပေးထားသော ရွှေသမင် မဂ္ဂဇင်းကို ဆွဲယူကာ
ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။

သူ ကြိုက်သော စာရေးဆရာများ၏ ဝတ္ထုတို ဝတ္ထုရှည်များကို ရွေး၍

ဖတ်မည်ဟု စိတ်ကူး လိုက်သော်လည်း သူ့အတွေးများကို နေမျိုးထူးဆိုသော လူကြီးက စိုးမိုးလာသဖြင့် ဖတ်မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

'ကိုမင်းမင်းနဲ့ ငါ့ကိုများ သူ... သူ မြင်သွားလေသလား... တကယ်လို့များ မြင်သွားတာ ဆိုရင် ငါ့ကို ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးလို့ သူ ထင်သွားမလဲ... အင်း... သူပုံကြီးက လူတစ်ဘက် သားကို လွယ်လွယ် အထင်အမြင်သေးတတ်မယ့်ပုံကြီးပါ... သေချာပါတယ်... မနေ့တစ်နေ့ကမှ သိလာတဲ့ ကိုမင်းမင်းနဲ့ ငါ ဒီလောက် အကျွမ်းဝင်လာရသလားဆိုပြီး ငါ့ကို အထင်သေးမှာပါ... အို... နေစမ်းပါဦး... သူ အထင်သေးမှာကို ငါ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ပူပင်သောကြီးမားနေ ရတာ လဲ... သူနဲ့ငါ ဘာဆိုင်လို့လဲ... ဟုတ်ပါရဲ့... ဘာမှ မဆိုင်ဘဲနဲ့များ တကယ် ပူရမှာက ဒေါ်လေးခင်ခင် ငါ့ကို စိတ်မကွက်ဖို့ ငါ့ဘဝကို ဖေဖေမရှိတဲ့နောက် မြေတောင်မြှောက်ပေးနေတာ က ဒေါ်လေးခင်ခင်... အို... ငါတစ်လောကလုံးမှာ အရေးထားရမယ့်လူက ဒေါ်လေးခင်ခင်ပဲ ရှိတာ... ဒေါ်လေးခင်ခင် ကျေနပ်ရင် ပြီးတာပဲ'

ဦးခေါင်းလေးကို ယမ်းခါထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး မေအိန္ဒြေဦးသည် မဂ္ဂဇင်း၏ စာမျက်နှာများကို ပြန်လှန် ဖတ်နေလိုက်သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတင်း၍ သူ့အတွေးများထဲမှ သူ့ကို စိုးမိုးနေသူကြီးကို မေအိန္ဒြေဦး အတင်းနှင်ထုတ်ပစ်နေ၏။

အချည်းနှီးပါ။

မာနမင်းသားကြီး၏ ညို့ယူပိုင်စိုးမှုတွင် အသည်းနုနုကလေးသည် မခိုင်တခိုင်နှင့် ယိမ်းယိုင် လို့သာနေပါ၏။

'ဟား... အိန္ဒြေကို စိုးမိုးလွန်းလှချည်လား... သူကြီးရယ်...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကလေးကို ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် တင်ကာ မျက်လုံးကလေး များကို မှိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

လွင့်ပေအုန်းဦးတော့ အတွေးများ...

ရွက်လွင့်နေသော လျှောက်လေးများသို့...။

ဆင်ဝင်အောက်တွင် ကားကို ဝုန်းခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး နေမျိုးထူးသည် ဒေါသခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ အလှပန်းအိုး သယ်ဆောင်လာသော လေးခင်ခင်နှင့် ဆုံမိ သွား၏။

လေးခင်ခင်က သူ့ကို မထူးခြားသော အသွင်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဆက်တီစားပွဲဆီသို့ ဆက်လျှောက်သွား၏။

'ဒေါ်လေးခင်ခင် နေပါဦး...'

လေးခင်ခင် ခြေလှမ်းများ တန့်ခနဲ ရပ်သွားကြပြီး နေမျိုးထူးထံသို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လာ ၏။

'ဒေါ်လေးခင်ခင်က သူများ သမီးပျိုတစ်ယောက်ကို ဖိဖိစီးစီး တာဝန်မယူနိုင်ဘဲနဲ့ ခေါ် မထားသင့်ဘူးဗျ...'

'ဟင်း... နေစမ်းပါဦး... တို့က ဘာတွေများ ဖိဖိစီးစီး မလုပ်နိုင်တာ မင်းမြင်လာလို့လဲ ထူး... ဟင်း...'

'အဟင်း... မြင်ချင်ရင် အင်းလျားကို လိုက်သွား... မိန်းကလေးတွေကို အရုပ်ကလေး တွေလို သဘောထားတဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ မောင်ထွေးလေးနဲ့ အဲဒီ ကောင်မလေး လှေစီးနေကြ တာ တွေ့ရလိမ့်မယ်ဗျ...'

လေးခင်ခင်က ဘာမျှ ထူးခြားပုံမပြဘဲ ပြုံးရယ်၍ ပင် နေသေး၏။

ထို့ကြောင့် နေမျိုးထူးမှာ ပို၍ ဒေါသထွက်လာကာ မျက်နှာကြီး ပိုထန်လာသည်။

'ဒါ... ရယ်စရာ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး... ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

'နေပါဦး ထူး... မေအိန္ဒြေဦးကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်း ဒီလောက် ဒေါသတွေ ထန်နေ စရာ အကြောင်း ဘာမှ မရှိပါဘူးကွ... သူနဲ့ ပတ်သက် ပူပင်ရမယ့်လူက တို့တစ်ယောက်ပဲရှိ တယ်... မင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး... မင်း အတွေးတွေ များနေပြီထင်တယ်...'

တစ်လုံးချင်း ထိနေသော လေးခင်ခင်၏ နှုတ်မှ တည်ငြိမ်စွာ ပြောနေသော စကားများ ကြောင့် နေမျိုးထူးမှာ အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်လာအောင် ဒေါသတွေ ပိုထွက်လာ၏။

'ဒေါ်လေးခင်ခင် ကပ်ဖွဲပြီး ပြောမနေနဲ့... ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို ပြောရင် ဒီလိုပဲ ထူးကို မခံချင်အောင် ပြောမယ်ဆိုတာ သိတယ်... ဒီကောင်မလေး...'

'ဟေ့... ဟေ့... ထူးနဲ့ လေးခင်ခင် ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ... အော်လားဟစ်လားနဲ့'

နေမျိုးထူးက အသံထွက်လာရာ အခန်းဆီသို့ တစ်ချက်လှည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုအခန်းတွင်းသို့ ဒေါသက သယ်ဆောင်သွားသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဝင်ရောက်သွား၏။

လေးခင်ခင်က သူ့နောက်ကျောကို ကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးတွေနှင့်...

'ဟဲ့... ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲဟင် ထူး...'

'ကြီးကြီးလတ်... ကြီးကြီးလတ်... ညီမကိုလဲ ကြည့်ပြောထားဦး...'

'ဟဲ့... ကြီးကြီးလတ်က ဘာကိုကြည့်ပြောရမှာလဲ...'

ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါဦး ထူးရဲ့...'

'ဟိုကောင်မလေး ကိစ္စပေါ့ဗျ... ကြီးကြီးလတ်လဲ သိတဲ့အတိုင်းပဲ... မင်းမင်းဆိုတဲ့ ကောင်က အကျင့်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး... ခုတောင် ဟန်နီဝင့်'

ညီမဝမ်းကွဲ ရတနာစိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ရှုပ်နေတာ အကြီးအကျယ်ပဲ... ဒီလောက်လည်ဝယ်တဲ့ မိန်းမတွေတောင် သူနဲ့ ကျရင် ဒုက္ခရောက်တာပဲ... ခုမှ ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်လာတဲ့ မလည်မဝယ် ကောင်မလေးမျိုး ဆိုရင်တော့လား... အဟင်း... ဟင်း... မပြောလိုက်ချင်ပါဘူး...'

'နေပါဦး ထူးရဲ့... မင်း ပြောနေတာ အိန္ဒြေဦးကလေးကိုလား ဟင်...'

'ဟာဗျာ... ကြီးကြီးလတ်ကလဲ အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်နေပြန်ပါပြီ... ပြောစရာ ဒီကောင်မလေးပဲ ရှိတဲ့ဥစ္စာ...'

'နေပါဦး... သူတို့နှစ်ယောက်ကို မင်း ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့လို့လဲ ထူး... ဟင်...'

'အင်းလျားမှာ... လှေစီးနေတာ တွေ့ခဲ့လို့ လာပြောတာ...'

ကြီးကြီးလတ် ညီမက ထူးကို မထေ့တထေ့ လုပ်နေတယ်...

ထူးနဲ့ မဆိုင်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ရိုးရိုးသားသား

မိန်းကလေးတစ် ယောက် မလည်မဝယ်နဲ့ ဒုက္ခရောက်မှာကို ထူး မလိုလားဘူး...

ကြီးကြီးလတ် ပြောပြလို့ ဒီမိန်းကလေးဘဝ ခုပဲ ဒုက္ခများလှတာကို ထူး... သိနေလို့ ပြောရတာ ပါ...'

'အေး... ဟုတ်တာပေါ့... ဟုတ်တာပေါ့... ဒါပြောရမယ့်ကိစ္စပဲ...'

ဘယ်မလဲ မိလေးခင်ခင်... ဟဲ့... လေးခင်ခင်...'

'ရှင်... လာပါပြီ မမလတ်...'

'လာစမ်းပါဦးအေ... မေအိန္ဒြေဦးကလေးနဲ့ ဟို မြောက်မသားကလေး

ဘယ်တုန်းကတွေ့ ပြီး... ဘယ်တုန်းကများ ဒီလောက်ရင်းနှီးသွားသလဲ... ငါ့လဲ

ပြောစမ်းပါဦး...'

လေးခင်ခင်က မေအိန္ဒြေဦး ရန်ကုန် စရောက်သည့်ညက ဘူတာတွင်

တွေ့ဆုံသွားခဲ့သည့် အကြောင်း... ဒေါသင်းမေအား ပြောပြလိုက်သည်။

'လေးခင်ခင်ရယ်... ညည်းကို အံ့တယ်... မင်း ထူးဝေဆိုတဲ့ ကောင်နာလေး သန္ဓေ မကောင်းတာလဲ ညည်းအသိပါအေ့... ဒါနဲ့များတောင် ဒီကလေးမလေးနဲ့ လွှတ်ထားရသလား..'

'အို... လေးက မျက်စိအောက်မှာ သူ့ကို ထားချင်တာပဲ... ဒါပေမယ့် ထားမရတဲ့ အကြောင်း မမလတ်လဲ အသိနဲ့ဥစ္စာ...'

လေးခင်ခင်က နေမျိုးထူး၏ မျက်နှာကို စူးစူးရှရှ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

'အင်း... မင်းမင်းက ကိုယ့်မောင်ထွေးကလေးပါပဲ... သန္ဓေ ကောင်းကောင်းထဲကဆိုရင် လူငယ်ချင်း သင့်မြတ်သွားလဲ ဘာအကြောင်းလဲ... ခုတော့ အရှုပ်အပွေက မသေးတဲ့ကောင်ဆို တော့ မေအိန္ဒြေဦးကလေးအတွက် မမလတ် သိပ်စိုးရိမ်မိတယ်... ငါ့မှာလဲ... ဘာကြောင်းတရား ပါလာမှန်းမသိပါဘူး... ဒီကလေးကို သိပ်သံယောဇဉ်ဖြစ်နေမိတယ်... ခက်လိုက်တာအေ...'

'လေးက ပိုဆိုးတာပေါ့... လေးနဲ့က ရိုးရိုးပတ်သက်တာမဟုတ်ဘူး... လေး အသက်ကို သူ့သွေးနဲ့ ကယ်ခဲ့တာ... လေးအနေနဲ့ သူ့ကို အကောင်းဆုံးပဲ ကြည့်ရှုထားချင်တယ်... သူ စိတ် ချမ်းသာမှုကို ပေးချင်တယ်... တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ်မှာ မကြုံစဖူး ကြမ်းတမ်းတဲ့ အပြုအမူကို ကြုံကြိုက်လိုက်ရလို့ ခမျာ ဘယ်လောက် တုန်လှုပ်ချောက်ချား ဝမ်းနည်းသွားခဲ့ရရှာတယ်ဆိုတာ လေးပဲ သိတယ်... မလတ်ရဲ့... ဒါကြောင့် သူ့စိတ်ကလေး အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားအောင် မင်းမင်းကို အဖော်လုပ်ခိုင်းလိုက်ရတာ ပါ...'

သူ့အကွက်ထဲ ဝင်လာပြီမို့ လေးခင်ခင်က ဖိဖိစီးစီး ပြောလိုက်ပြန်သည်။

'အင်း... ဟုတ်ပါတယ်... ကလေးမလေးခမျာ အလွန်ကို အားငယ်နေရရှာမှာပါ...'

'မတတ်နိုင်ဘူးလေ... မမလတ်သာ ကျန်းမာတာဆိုရင် လေးနဲ့ သူ
အတူတူ အပြင်မှာ သွားနေလို့ ရတယ်... ခုတော့ လေးက မမလတ်ကိုလဲ
ပစ်ထားနိုင်ဘူးဆိုတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ...'

လေးခင်ခင် စူးစူးရှရှ နေမျိုးထူး၏ မျက်နှာကို ဒုတိယအကြိမ် ကြည့်ပြီး
ဒေါသင်းမေ၏ အိပ်ခန်းအတွင်းမှ ပြန်ထွက်သွား၏။

တကယ်တော့ လေးခင်ခင် ကျိတ်၍ ဝမ်းသာနေမိသည်ကို လေးခင်ခင်ပဲ
သိပါသည်။

'ဟင်း... လူပျိုသိုးကြီး... အခုမှပဲ အကွက်လည်လာတော့တယ်...
သူက မေအိမ်ကြီးနီး ကလေးကို ကျိတ်သဘောကျနေတာကို ခုမှပဲ ပေါ်တော့တယ်...
ငါ့ကို အပြောကြီးခဲ့တာတွေ ခု ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ... မှားပါတယ်လို့...
သူပါးစပ်က ငါ့ကို ဝန်ခံတဲ့ အထိတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမပေးရဦးမယ်...
.. ပုထုဇဉ်မှန်ရင် အချစ်နဲ့မကင်းဘူးဆိုတာ မင်း သိရဦးမှာ ပါ... ထူးရာ...'

လေးခင်ခင်၏ အပြုံးသည် ချိုမြ၍ နေ၏။

ဒေါသင်းမေ၏ အိပ်ခန်းထဲတွင် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ကာ
လက်နှစ်ဘက်ဘေးသို့ တန်းချ၍ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားနေသော နေမျိုးထူး၏
မျက်နှာကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းတင်းမာမှုများ လျော့နည်း၍ ငိုငိုတွေကျလာ၏။

ဒေါသင်းမေက တူတော်မောင်ကြီးထံသို့ ဖျတ်ခနဲ
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'ထူးရယ်... မနေ့ကတည်းက မင်း ပြေပြေလည်လည်
မေးမြန်းပြီးလုပ်ရင် အကောင်းသား ဒီမှာ ကြီးကြီးလတ် တစ်ခုမေးမယ်... မင်း
အိမ်ကြီးကလေးကို ဖြိုးသိရိဝေမှာ နေခွင့်ပေးထားနိုင် ဘူးလား ဟင်...'

'ထူး... အစကတော့ သူနဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင် ပတ်သက်ပုံ သိပ်မလှလို့...'

ခေါ်ထားဖို့ စိတ် မကူးဘူး... ဒါပေမယ့်... ခုတော့ သူများသမီးပျိုတစ်ယောက် ပစ်စလတ်ခတ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေမျိုး မရောက်စေချင်ဘူးဗျာ...'

'ဒီတော့... မင်း... မင်း... သူ့ကို ဒီမှာ နေခွင့်ပြုမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ထူး... မဟုတ် လား ဟင်...'

'နေခွင့်ပြုမယ်... ဒါပေမယ့် ထူးရဲ့ စည်းကမ်းအတိုင်းပဲ နေရမယ်... နို့မဟုတ်ရင်တော့ မရဘူး...'

'အောင်မယ်လေး နေမှာပါ... နေမှာပါ... မေအိန္ဒြေဦးကလေးက သိပ်အလိမ္မာကြီးတဲ့ မိန်းကလေးပါ ထူးရဲ့...'

'ကောင်းပြီလေ... ဒါဆိုရင် ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို သူ့ကို ဒီနေ့ပဲ ပြန်ခေါ်လာဖို့ ပြောလိုက် တော့...'

'အေး... အေး...'

နေမျိုးထူးသည် ထူထဲသော သူ့မျက်ခုံးတစ်ဘက်ကို မြင့်ချီ၍ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဒေါ်သင်းမေ၏ အိပ်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

'လေးခင်ခင် လေးခင်ခင်ရေ... လာပါဦး ဒီကို...'

ဒေါ်သင်းမေက အားရဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် ညီမဖြစ်သူအား လှမ်းခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

လေးခင်ခင်သည် ဆက်တီစားပွဲပေါ်တွင် အလှပန်းအိုးကို အသားကျအောင် တင်နေရင်းက နားစွင့်နေသည်မို့ ဒေါ်သင်းမေ ပြောမည့်စကားကို ကြိုသိနေပါ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း အေးဆေး တည်ငြိမ်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဒေါ်သင်းမေ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

'အောင်မယ်လေး ဟဲ့... မတုန်မလှုပ်ကြီးနဲ့... ဒီမယ်... ထူးက

ကောင်မလေးကို ဖြိုးသိရိဝေမှာ ပြန်ခေါ်ထားတဲ့... သွားခေါ်... သွားခေါ်ချည်...'

'နေဦးလေ... မီးဖိုဆောင်... ကိစ္စပြီးမှ လေး... သွားခေါ်မယ်...'

'အို... ဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါအေ... တစ်နာရီ နှစ်နာရီ

နောက်ကျစားလို့ သေမသွား နိုင်ပါဘူး... စိတ်ကောင်းဝင်တဲ့လူက ဝင်နေတုန်း သွားခေါ်ချည်ပါ အေ...'

'ကဲ ကဲ... ဒါဆိုလဲ... သွားမယ်... ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့

ပြောထားပါရစေ... အိန္ဒြေ ကလေး သူ့အတွက်ကြောင့်နဲ့တော့ စိတ်ဆင်းရဲစရာ မဖြစ်ပါစေနဲ့ မမလတ်...'

'အေးပါအေ... ထူး... ဒီလောက် စိတ်ပြောင်းလာမှတော့ ငါ ပြောလို့

ရမှာပါ... တစ်ခုတော့ရှိတယ် အေ... မင်းမင်းနဲ့ အကျွမ်းဝင်မှာ စိုးလို့ဆိုတာတော့ ကောင်မလေး မသိစေနဲ့ မကောင်းပါဘူး...'

'ဟုတ်ကဲ့... ဒါတော့ ဘယ်ပြောလို့ ကောင်းမှာလဲ...'

လေးခင်ခင်သည် ဒေါ်သင်းမေထံမှ အာမခံချက်တစ်ခုကို ရယူပြီးမှ

စိတ်ချပိုင်နိုင်သွားပြီမို့ မေအိန္ဒြေကလေးကို ခေါ်ယူရန် အင်းလျားမြိုင်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

'တီ... တီ... တီ... တီ...'

လေးခင်ခင်၏ အဆက်မပြတ် တီးလိုက်သော ကားဟွန်းသံကြောင့်

မေအိန္ဒြေဦးသည် အိပ်ရာပေါ်မှ ဝုန်းခနဲထကာ အောက်ထပ်ဆီသို့ ပမ်းပန်းတသာ အပြေးဆင်းခဲ့သည်။

'ဒေါ်လေးခင်ခင်'

'ကောင်မလေး ဘာလုပ်နေတာလဲ ဟင်...'

'ဟင်... အိန္ဒြေ ဖျင်းလိုက်တာ အရည်တော်ပျော်တော့မယ် သိလား...'

'အဟင်း... ဟင်း... ထင်သားပဲ... ကဲ ကိုယ့်ပစ္စည်းလေးတေ

ကိုယ်ပြန်ထုပ်ပိုး ချည်ဦး အိန္ဒြေ...'

'ဟင်... အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေကို ဘယ်ပိုဦးမလို့လဲ ဒေါ်လေးခင်ခင်'

'အောင်မယ်လေးဟဲ့... မျက်လုံး မျက်ဆန် ပြူးသွားတာပဲ...'

ဒေါ်လေးခင်ခင်နဲ့အတူ နေရအောင် လာခေါ်တာပါ အိန္ဒြေရဲ့...'

'ဒေါ်လေးခင်ခင်နဲ့ အိန္ဒြေ ဘယ်မှာနေကြမှာလဲ ဟင်... ဟို... ဟို...'

ဒေါ်လေးခင်ခင် ဖြိုးသိရိကနေ ဆင်းလာခဲ့ပြီလားဟင်...'

'ဟင့်အင်း... ဘယ်ကမှ ဆင်းမလာဘူး... အိန္ဒြေကို ဖြိုးသိရိဝေကို

ပြန်ခေါ်သွားမလို့ပါ'

'အို... ကြောက်ပါတယ်...'

အမှန်တကယ်ပင် ကြောက်သွားဟန် မေအိန္ဒြေဦး၏

မျက်နှာကလေးပေါ်တွင် ပေါ်သွား၏။

'ထူးကို ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး... ထူးနဲ့ မမလတ်တို့ ညှိနှိုင်း

တိုင်ပင်ပြီး အိန္ဒြေကို ပြန်ခေါ်ကြတာပါ...'

'သူ တကယ်ကြည်ဖြူတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရယ်...'

'ဪ... ကလေးရယ်... သူ ကျေနပ်မှလဲ... ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့

မမလတ်တို့က တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ဖြိုးသိရိဝေကို ခေါ်ခွင့်ရတာ ပါ... ကဲပါ...'

တွန့်ဆုတ်ဆုတ် လုပ်မနေနဲ့ အိမ်မှာ ဘာမှ မချက်မပြုတ်ရသေးဘူး... မမလတ်က

အတင်းပဲ ခုသွားခေါ်ဆိုလို့ ဒေါ်လေးခင်ခင် လာခဲ့ရတာ ...'

'အင်း... အိန္ဒြေ သိသားပဲ... အိမ်မှာ

ဒေါ်လေးခင်ခင်တစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေ မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေမှာပဲလို့...'

မေအိန္ဒြေဦးက လေးခင်ခင်နှင့် အတူ အပေါ်ထပ်သို့ အတူတက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

'မမလတ်ကတော့ အိန္ဒြေမှ အိန္ဒြေ အသည်းစွဲကို ဖြစ်နေပြီ သိလား အိန္ဒြေ...'

အိန္ဒြေဦးက သူ့ဘောကျ၍ အသံကလေး ထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည်။

'ဒေါ်လေးခင်ခင်ကတော့ မမလတ် တစ်လောကလုံးမှာ အထင်ကြီးဆုံးနဲ့ အားအထားရဆုံး က ထူးတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာလို့ ထင်တာ... ခုတော့ မှားနေပြီ... အိန္ဒြေနဲ့ပတ်သက်လာ တော့ သူက ထူးကိုတောင် မကျေနပ်လား ဘာလားနဲ့ အဟင်း...'

လေးခင်ခင်သည် သူတို့အပေါ် တစ်သက်လုံး ဆရာကြီးလုပ်လာသော နေမျိုးထူးကို နိုင်ကွက်ကလေး တစ်ခုရလာပြီမို့ ကျေနပ်အားရမဆုံး ဖြစ်နေ၏။

မေအိန္ဒြေဦးသည် သူ့ပစ္စည်းပစ္စယကလေးများ စုစည်းသိမ်းဆည်းပြီး လေးခင်ခင်၏ အနီးတွင် ပုံချလိုက်သည်။

'ပြီးပြီလား... အိန္ဒြေ...'

'ဟုတ်ကဲ့...'

'စုံရဲ့လား... ကြည့်ဦး...'

'အားလုံး စုံပါပြီ ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

'ကိုင်း... ဒါဆို သွားကြရအောင်... လေးတာတွေ ထား...'

ဒေါ်လေးခင်ခင် သယ်မယ်'

'ရပါတယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့...'

အိပ်ရာလိပ်ကြီးကို မနိုင်တိုင်ဆွဲချကာ မေအိန္ဒြေဦးက ရှေ့ကနေ ဆင်းသွား၏။

သို့နှင့် မေအိန္ဒြေဦး... ဖြိုးသိရီဝေကို ဒုတိယအကြိမ် ရောက်ရပြန်တော့သည်။

(၂၉)

'ဘကြီးစု... အိန္ဒြေ ပြန်လာပြီ...'

အိန္ဒြေဦးက ဝင်းစောင့်ကြီးကို အားပါးတရ နှုတ်တဆက်လိုက်သည်။

'ဟေး... ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ...'

'ဘကြီးစုရေ နောက်မှ အိန္ဒြေ... ခြံထဲ ဆင်းခဲ့မယ်...'

'အေး... အေး...'

ရွှင်မြူး ချိုလွင်သော အသံကလေး ထွက်ပေါ်လာရာသို့ မင်းထူးဝေသည် တိုးရွှေသွား ကြည့်လိုက်သည်။ ဖြိုးသိရီဝေ၏ အပေါ်ထပ် အခန်းတစ်ခုဆီမှ အခန်းဆီးစကို လက်ဖြင့် သိမ်း၍ ငုံ့ကြည့်နေ သော သူ၏ မျက်လုံးများသည် အိန္ဒြေဦးထံမှ မလွဲဖယ်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

မေအိန္ဒြေဦးမှာလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ နက်ရှိုင်းစွာ ကြည့်ရှုနေမှုကို ခံစားလာမိသဖြင့် ကားပေါ်က သူပစ္စည်းတွေကို ထုတ်ယူနေရင်းက လိုက်ကြည့်လိုက်မိရာ... အပေါ်ထပ်အခန်း၏ ပြတင်းပေါက်ဆီမှာ သူ့အား

စူးစိုက်ကြည့်နေသူကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘အမေ...’

ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ခုန်သွားပြီး... တစ်ကိုယ်လုံးထူပူသွားရပါသည်။

ကြည့်နေသူသည် မေအိန္ဒြေဦးက သူ့ကို မြင်တွေ့သွားသဖြင့် အခန်းဆီးစကို ပြန်ချပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ကျောဖြင့် ဖိမှိထားလိုက်၏။

သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ထိတ်ခုန်သံတွေက ဆူညံလို့လာပါ၏။

‘မဖြစ်ဘူး... အဖြစ်ဘူး... ငါ့စိတ်ကို နိုင်အောင် ထိန်းရမယ်... ဒီကောင်မလေးက ငါ့ကို တော်တော် ဖမ်းစားနိုင်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ...’

‘အိန္ဒြေရေ... ဘာကျန်သေးလဲ...’

‘ပြီးပါပြီ ဒေါ်လေးခင်ခင်...’

မေအိန္ဒြေဦးသည် လက်ဆွဲခြင်းနှင့် လက်ဆွဲအိတ်ကြီးတစ်လုံးကို သယ်မကာ အိမ်ထဲသို့ အပြေးကလေး ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

‘အိန္ဒြေ... နေရာချတာ နောက်မှ ပြန်ချ... ကြီးကြီးလတ်ဆီ သွားလိုက်ဦး...’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

အိန္ဒြေဦးသည် သူ့လက်ထဲက ဆွဲကိုင်လာသော ပစ္စည်းများကို ချခဲ့ပြီး... ဒေါ်သင်းမေ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ အပြေးကလေး လာခဲ့ရာ အပေါ်ထပ် ကျွန်းလှေကားကြီး ထိပ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသူကို တွေ့ရသဖြင့် မြူးကြွနေသော မျက်နှာကလေး ငုံ့ဆင်းသွားတော့သည်။

‘ဪ... ဒီကလေးမလေး သူ့ သဘာဝအတိုင်း နေနေရင် အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးလေး မြူးပျော်နေသလိုပဲ... သူ့ခမျာ ငါ့ကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်

ညှိုးငယ်တုန်လှုပ်သွားရှာ တယ်... ငါ့အမူအရာတွေက သူ့အပေါ် သိပ်များ
တင်းမာခက်ထန်နေသလား ဖြိုးသိရိဝေကို ပြန်ခေါ်ထားပြီး သူ့ကိုများ ငါ
နှိပ်စက်သလို ဖြစ်နေသလား...'

နေမျိုးထူးသည် သူ့ကိုယ်သူ ဆန်းစစ်ရင်း လှေကားကြီးပေါ်မှ လူ့ခြေရခွာ
ဆင်းလာနေ၏။

မေအိန္ဒြေဦးက ဒေါသင်းမေ၏ အခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

'ကြီးကြီးလတ်...'

'ကလေး...'

'ကြီးကြီးလတ်ရယ်... အိန္ဒြေဆိုတာ အဆောင်မှာ ပျင်းလိုက်တာ...
ဘယ်လိုကြီးမှန်းကို မသိဘူး...'

မေအိန္ဒြေဦးက ဒေါသင်းမေ၏ လက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲယူ၍ သူ့ရင်ခွင်တွင်
ကပ်ထားရင်း ပြောလိုက်သည်။

'သိတယ်... ကြီးကြီးလတ် သိတယ်... ဒီလောက်

ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နဲ့ လှုပ်လှုပ် ရှားရှား လုပ်ကိုင်နေတဲ့ ကလေးကို
ခြေချုပ်ချလိုက်သလို ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကြီးကြီး နားလည်ပါ တယ်...'

'ကြီးကြီးလတ်...'

'ဆိုစမ်း...'

'ဟိုလေ... ဟို... ဟို... အိန္ဒြေကြောင့်တော့... ဟို... ကိုကိုကြီး
စိတ်အနှောင့် အယှက် မဖြစ်ပါဘူးနော်လို့...'

'အဟင်း... သူက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုထားပြီပဲကွယ်...'

ကလေးကြောင့် သူ စိတ် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး... အေး...'

တစ်ခုတော့ရှိတယ်... ထူးက လူကြီးသူမ စကားနား ထောင်ပြီး လိမ္မာတဲ့သူကိုတော့

ချစ်တတ် ခင်တတ်ပါတယ်... အိန္ဒြေ ဘယ်လောက် လိမ္မာရေး ခြားရှိတယ်ဆိုတာ ကြီးကြီးမေ ထူးကို ပြောထားပါတယ်ကွယ်... စိတ်အေးချမ်းသာနေပါ...'

အိန္ဒြေဦး ရွန်းလဲ့စွာပြုံးပြီး ဒေါသင်းမေ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ သူ ကိုင်ထားသော လက်ကို အသာ ပြန်ချပေးလိုက်သည်။

'ဒေါ်လေးခင်ခင် မီးဖိုထဲမှာ ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူးတဲ့... အဲဒါ အိန္ဒြေ သွားကုလိုက်ဦးမယ် နော်...'

'အေး... အေး...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် နေမျိုးထူးကို တဒင်္ဂမေ့သွားမိပြီး အပျော်လွန်နေသော ကလေးငယ် တစ်ယောက်လို ဒေါသင်းမေအိပ်ခန်းမှ ပြေးထွက်လာမိရာ ဧည့်ခန်းထဲတွင်ထိုင်၍ သတင်းစာဖတ် နေသူကို တွေ့လိုက်ရသည်။

'အိုး...'

ပြေးနေသော ခြေထောက်များ တန့်သွားကြပြီး သူ့မျက်နှာကို လက်ကလေးနှစ်ဘက်ဖြင့် ဖိကိုင်ကာ မျက်ဝန်းကလေး ပြုံးကျယ်နေ၏။

မပြုံးမရယ်သော မျက်နှာဖြင့် သူ့ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး နေမျိုးထူး မျက်နှာလွဲသွား တော့မှ မေအိန္ဒြေဦးလည်း ခြေဖျားကလေး အသာထောက်ကာ မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ ကူးခဲ့သည်။

'ဟဲ့... ဘာဖြစ်လာတာလဲ အိန္ဒြေ... ဟင်...'

'ရှူး... တိုးတိုး... ဟိုကိုကိုကြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေတယ်...'

'အောင်မယ်လေး... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဟိုနေ့တွေတုန်းကလို နေစမ်းပါ... အိန္ဒြေ... ကိုယ်က ဘာအပြစ်မှ လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး... စိတ် ကျဉ်းကျဉ်းကြုတ် ကြုတ်နဲ့ နေရရင် ဘယ်ကောင်းတော့မှာလဲကွယ်...'

'အို... တိုးတိုးပြောပါ... ကြားသွားပါ့မယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့...'

'ကြားပါစေလေ့... ဒေါ်လေးခင်ခင်က မဟုတ်တာတွေ ပြောနေတာမှ

မဟုတ်ဘဲ... ကဲ ရှေ့... ဟောဒီပန်းပွင့်နဲ့... ဝက်အူချောင်းကြော်...

ဒေါ်လေးခင်ခင်က ငါးနှပ်ဖို့ လုပ်လိုက်မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့... ဒေါ်လေးခင်ခင်... ပြီးတော့ကော ဘာတွေ ချက်ဦးမလဲ...'

'ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက်နဲ့ မုန့်ညှင်းဖူး ပြုတ်မယ်လေ... ပြီးတော့

မမလတ်အတွက် ဟင်းချို တစ်ခွက်ပေါ့...'

'ငါးနှပ်ပြီးရင် ဒေါ်လေးခင်ခင် တခြားလုပ်စရာရှိတာ လုပ်တော့

ကျန်တာတွေ အိန္ဒြေ လုပ် လိုက်မယ်...'

'အေး... ဒါဆိုရင် ဒေါ်လေး အဝတ်တွေ လျှော်လိုက်မယ်...'

'အဝတ်... မလျှော်နဲ့ဦးလေ... အိန္ဒြေ ဒီကပြီးရင် လျှော်ပေးမှာပေါ့...'

'အောင်မယ် ကလေးမ အလုပ်လောမကြီးနဲ့... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ

ပြန်အားနာပါဦး...'

'အိန္ဒြေက ဒေါ်လေးခင်ခင် ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ပြောတာပါ...'

'အိန္ဒြေရယ်... ညည်းလေးကတော့ လူတွေကို အသည်းစွဲအောင်

လုပ်နေပြီ...'

'အိန္ဒြေ စေတနာပါ... ဟန်ဆောင်မှု... မပါပါဘူး ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

'ဟုတ်ပါတယ်လေ... ဒီလို ဟန်ဆောင်မှု မပါလို့ဘဲ ဒေါ်လေးခင်ခင်နဲ့

မမလတ် အိန္ဒြေကို ချစ်နေရတာ ပေါ့ကွယ်...'

လေးခင်ခင်က မေအိန္ဒြေဦး၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို သူပခုံးဖြင့်

တစ်ချက်တိုက်ပြီး စဉ်းတီတုံး ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား

သွက်သွက်လက်လက်နှင့် တက်ညီလက်ညီ ချက်ပြုတ် လိုက်ကြသည်မို့
အချိန်တိုအတွင်း ချက်ပြုတ်မှုကိစ္စများ ပြီးစီးသွား၏။

'ကဲ... အိန္ဒြေက မမလတ်ကို ထမင်းသွားကျွေးနော်... ဒေါလေးက
အဝတ်လျှော်မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့... ဒေါလေးခင်ခင်...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် ဒေါသင်းမေအတွက် ထမင်း ဟင်းလျာများ
ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

'ဪ... ဒေါလေးခင်ခင်... ဟို ကိုကိုကြီးအတွက်ကော စားဖို့
အသင့်ပြင်ထားလိုက် ရမလား...'

'ထူးက ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်မှ စားတာ... အေးလေ... ပြင်ရင်လဲ
ပြင်ထားလိုက်ပေါ့..'

'ဟုတ်ကဲ့... ဒေါလေးခင်ခင်...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် နေမျိုးထူးအတွက် ထမင်းပွဲကို ဆက်ပြင်ဆင်ပြီး
အုပ်ဆိုင်းထားပြီးမှ ဒေါသင်းမေကို ထမင်းကျွေးရန် ထွက်ခဲ့သည်။

'ကဲ... ထမင်းစားကြရအောင်... ဟင်းချိုပူပူလေးနဲ့
ကတ်ကထစ်ကြော်နှပ်ကလေးနဲ့... ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက်ကို
မုန့်ညင်းဖူးကလေးနဲ့မြှုပ်ပြီး တို့လဲ မြိန်လိုက်မယ့်အမျိုး...'

'အပြောကောင်းတာနဲ့ မဆာသေးတဲ့ လူတောင် ဆာလာပါပြီ တော်...'

'အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...'

မေအိန္ဒြေ၏ ရယ်သံကလေးက ကြည်လွင်၍ နေ၏။

နေမျိုးထူး၏ နားထဲသို့ စိမ့်စမ်းရေကလေး စီးဆင်းဝင်လာသည်သို့

အေးမြခြင်း ရှိပေ၏။

'ဟို... ကိုကိုကြီးအတွက်လဲ အိန္ဒြေ အဆင်သင့် ခူးခပ်ထားခဲ့ပြီ...'

'လိမ္မာလိုက်တဲ့ ကလေး...'

'ကြီးမေ...'

'ဆို...'

'ဟို... ကိုကိုကြီးကို အိန္ဒြေ... ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲဟင်...'

'အဲ့... ဟုတ်သား... ဘယ်လို ခေါ်မလဲ...'

ကိုယ့်အစ်ကိုကြီးအရွယ်ဆိုတော့... အင်း ကိုကိုကြီးလို့ ခေါ်ချင်ခေါ်... ဒါမှမဟုတ် ကိုကိုထူးလို့ခေါ်... ဘယ်နှယ်လဲ... ဟို ကိုကိုကြီး... ဟို ကိုကိုကြီး ဆိုတာကတော့ နားထောင်လို့ မကောင်းပါဘူး အေ...'

'အဟင်း ဟင်း... ဟင်း... ဒါဆိုရင် ကိုကိုထူးလို့ ခေါ်မယ်နော်...'

'အေး... ခေါ်ပေါ့...'

'ဟိုအကြောင်းကိစ္စရှိမှ ခေါ်ဖို့ ပြောတာပါ...'

အလကားနေရင်းတော့စကားသွားမပြောဝံ့ပါ ဘူး ကြောက်တယ်...'

'ထူးက စိတ်ကောင်းရှိပါတယ်... တည်တည်ကြီး နေတတ်တာ သူ့

သဘာဝမို့ပါကွယ်...'

'ဒါနဲ့... ထမင်း ဟင်းတွေက ကလေးလက်ရာ မဟုတ်လား...'

'ဟုတ်ပါတယ်... ဘာလဲဟင်... စားမကောင်းလို့လား...'

'စားကောင်းလွန်းလို့... မိလေးခင်ခင်လက်ရာ မဟုတ်မှန်း သိတာပေါ့..

.လေးခင်ခင်တို့ က ပြီးပြီးရောပဲ... ချက်ရေး ပြုတ်ရေးမှာ စိတ်ဝင်စားလှတာ မဟုတ်ဘူးကွယ်... ကလေးရဲ့ လက်ရာတွေကို ထူးလဲ ကြိုက်မှာပါ... သူက

ဟောသလို အသီးအရွက် အတို့အမြုပ်ပါရင် သိပ် ကြိုက်တာ... သူက အသားငါးထက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကို ပိုကြိုက်တယ် သိလား အိန္ဒြေ...'

'ဟုတ်ကဲ့... အိန္ဒြေ... မှတ်ထားပါတယ်...'

'ငါးပိတို့စရာကို ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့ စားတတ်အောင်မျိုး တွေဖူးလား အိန္ဒြေ...'

..'

'ဟင့်အင်း...'

မေအိန္ဒြေဦးက တွေတွေကလေးလုပ်ကာ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

'ထူး ဆိုတဲ့ကောင်ပေါ့... ဘယ်တော့မှ လက်နဲ့ ထမင်းမစားဘူး... ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့ ငါးများ စားတာ လက်နဲ့ စားတဲ့သူထက် ပိုသာသေးတော်...'

မေအိန္ဒြေဦးက ပြုံးပြုံးကလေး နားထောင်နေ၏။

'အင်း... ခုတော့ ကလေးကျောင်းတက်ဖို့ သိပ်ပူစရာမလိုတော့ဘူး... ကလေးရဲ့ လိုလား ချက်ကို ထူးဖြည့်ပေးသွားမှာ ကြီးကြီးလတ် သိတယ်... ထူးက ပညာထူးချွန်တဲ့လူကို သိပ်ချစ်တာ ဟို... မြောက်မသားကလေး ငမင်းမင်းကတော့ ဘယ်လိုမှ ပညာလိုလားတဲ့အကောင်းမဟုတ် ဘူး၊ ကြားဖူးလား... တက္ကသိုလ်မှာ စာမွေးပွဲ တစုနီးစုနီးကျတဲ့ သူရယ်လို့... မအေလုပ်တဲ့ လူကလဲ အားပေးအားမြှောက်မပြုဘူး... ရုပ်ရည်ကလေး သနားကမား ရှိပြီး ပညာမတတ်တော့ ဘာလုပ်မလဲ စဉ်းစားကြည့်လေ... ဒီအထဲ အတတ်ကောင်းကလဲ တတ်သေး... မိန်းကလေး ဆိုရင် တွေ့မရှောင်ထဲက အကောင်... အေး... စကားကြိုကြိုက်တုန်း ပြောထားရဦးမယ်... မင်းမင်းကိုတော့ သိပ် အကျွမ်းတဝင် မလုပ်နဲ့နော်... ဒီကောင်လေးက တယ်စည်းရှိလှတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးကွယ့်...'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီးလတ်...'

'ဒီကောင်က လူပါ... ထူးရှိရင် အိကို တယ်အဝင်အထွက်မရှိဘူး... အင်း... ထူးမရှိ ရင်တော့ လာလာပြီး ပပ်ချဲ့နှပ်ချဲ့ လုပ်တတ်တယ်... လေးခင်ခင် ပြန်လာပြီးမှ ဒီကောင်လေး ပြုံးသိရိဝေကို အဝင်များနေပြန်ပြီ... လေးခင်ခင်ကတော့ သူနဲ့ အကျင့်စရိုက် ခပ်တူတူမို့ သူ့ကို ချစ်သတော့...'

မင်းထူးဝေကို ဒေါသင်းမေနှင့် ထူးတို့က သိပ်နှစ်ခြိုက်ခင်မင်ပုံမရှိကြောင်း မေအိန္ဒြေဦး သိလာရတော့သည်။

'အင်း... ဒီအတိုင်းဆိုရင် ငါလဲ ဆင်ခြင်မှ ဖြစ်မယ်... ဟိုလူကြီး ကြည်အောင် နေနိုင်မှ ဖြစ်မှာ...'

'ဟင်းချိုလေး တစ်ဇွန်း နှစ်ဇွန်း သောက်ပြီး တော်လိုက်တော့မယ်...'

'ထမင်း ထပ်မယူတော့ဘူးလား... ကြီးကြီးလတ်... ဟင်...'

'မနက်က ပေါင်မုန့်စားတာ များသွားလို့ကွယ့်...'

'ဒါဆို သိမ်းလိုက်တော့မယ်နော်...'

'အေး... အေး ကလေးလဲ ဆာရင် စားလိုက်တော့...'

'မဆာသေးပါဘူး... ဒေါ်လေးခင်ခင် အဝတ်လျှော်နေတာ သွားကူလိုက်ဦးမယ်'

မေအိန္ဒြေဦးသည် လင်ပန်းကလေးကို သယ်မ၍ မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့ရာ ထမင်းအုပ် ဆောင်းကို ဖယ်ရှားကြည့်နေသော နေမျိုးထူးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

'ဟို... ကို... ကိုကိုထူး ထမင်းစားတော့ မလို့လားဟင်...'

'အင်း...'

'ခဏနော်... အိန္ဒြေ ဟင်းချိုပူပူလေး သောက်ရအောင် ခပ်ပေးမယ်...'

ဪ... မေ့လို့ ဇွန်းခက်ရင်းလဲ ချမပေးရသေးဘူး...'

'ရတယ်... ရတယ်... ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ယူလိုက်မယ်...'

မေအိန္ဒြေဦးက မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ သွားပြီး လျှပ်စစ်မီးဖိုပေါ်မှ အိုးကို ဖွင့်ကာ နေမျိုးထူး အတွက် ဟင်းချိုတစ်ခွက်ကို ခပ်သွက်သွက် ခပ်ယူလာလိုက်သည်။

'လိုတာရှိ ပြောပါနော်...'

'မင်း အဲဒီ မှာ ခဏထိုင်ဦး...'

'ရှင်...'

'မင်းကို ခဏ ထိုင်ခိုင်းနေတာ... စကားပြောမလို့...'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...'

မရွံ့မရဲ ဟန်ကလေးဖြင့် နေမျိုးထူး ညွှန်ပြနေသော ထိုင်ခုံတွင် မေအိန္ဒြေဦး ထိုင်လိုက် သည်။

'မင်းအသက် ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီလဲ...'

'ဆယ့်... ဆယ့်ရှစ်နှစ်ထဲမှာပါ... ကိုကိုထူး...'

'ဟုတ်ကဲ့...'

'ဖြေနိုင်လား...'

'ဖြေနိုင်ပါတယ်...'

'အောင်ရင် ဘာလုပ်မလဲ... တက္ကသိုလ် ဆက်တက်မလား...'

'ဟုတ်ကဲ့... ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိပါတယ်... ဖေဖေကလဲ အိန္ဒြေကို ဆရာဝန်ကြီး သိပ်ဖြစ်စေချင်ပါတယ်...'

'ဟင်္သာတမှာ မင်းတို့ ဘယ်မှာနေတာလဲ...'

'မြစ်ကွေ့ကျောင်းလမ်းမှာပါ...'

'အိမ်ပိုင်ရှိလား...'

'ရှိပါတယ်... သိပ်အကောင်းကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး... ခုတော့

အိမ်ငှားတင်ဖို့ ဒေါ်လေး ခင်ခင်က စီစဉ်ထားပါတယ်... တကယ်လို့ အိန္ဒြေ
ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ သိပ်လိုလာရင်တော့ ဒေါ်လေးခင်ခင်က ရောင်းပေးမယ်လို့
ပြောပါတယ်...'

'ဒေါ်လေးခင်ခင်က မင်းမိထွေးပဲ... မင်း သူ့ကို မင်းအဖေကို ယူလို့
စိတ်မဆိုးဘူးလား'

မင်းထူးဝေက ထမင်းကို ဆက်မစားသေးဘဲ မေအိန္ဒြေဦး၏ မျက်နှာကို
စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

'မှန်တာပြောရရင်... အစကတော့... ဖေဖေ မိန်းမ ထပ်ယူမယ်ဆိုတာ
ဘယ်လိုလားပဲ၊ မလဲ... ဒါပေမယ့် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်အပေါ်
မေတ္တာရှိပြီး တစ်ဘက်ကလဲ အိန္ဒြေကို ညှာနေတဲ့ ဖေဖေကို သိပ်သနားမိတယ်လေ...
. ဒါကြောင့်လဲ သူ့အသက်အတွက် အိန္ဒြေသွေးကို လှူဒါန်းခဲ့တာပေါ့...'

'အဲဒီ နောက်တော့ မင်းအဖေနဲ့ ယူဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်ဆိုပါတော့...
'

'အင်း... သဘောတူလိုက်တယ်... ဖေဖေရယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရယ်...
.. အိန္ဒြေရယ်၊ စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေခွင့်ရလိုက်ပါသေးတယ်...
ဖေဖေ ဖေဖေသာ မ... မဆုံးရင်'

မေအိန္ဒြေဦး၏ အသံကလေးမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်များ စိုးမိုးလာသဖြင့်
တိုးတိမ်၍ သွားတော့ သည်။

'ကဲပါကွာ... ဒီအကြောင်းတွေ ထားလိုက်ပါတော့... ခု

မင်းသိထားဖို့က မင်းကို ဖြိုးသိရိ ဝေမှာ နေထိုင်ခွင့်ပြုလိုက်ပြီဆိုတော့ မင်း
လိမ်လိမ်မာမာနေရမယ်... အပြင်ကို တစ်ယောက် တည်း ထွက်တာတို့ ဘာတို့
မလုပ်ရဘူး... ကြားလား...'

'ဟုတ်ကဲ့...'

'မင်း လိမ္မာမှုကို ကြည့်ပြီး မင်း ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင်လာရင်
ရတဲ့တက္ကသိုလ် တက်၊ တက်ဖို့ ဘာမှမပူနဲ့ တို့တာဝန်ယူတယ် ဟုတ်ပြီလား...'

'ဟုတ်... ဟုတ်... ကဲ့... သိပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကိုထူး...'

'အိမ်တစ်ခုမှာ လူကြီးသူမ တစ်ယောက်ရှိကောင်းသလို... အိမ်မှာ
ဆည်းလည်းနဲ့တူတဲ့ ကလေးသူငယ်လဲ ရှိရတယ်... ဒီတော့ မင်း ကြီးကြီးလတ်ကို
ဂရုစိုက်ပေးပါ... ကြီးကြီးလတ်က မင်းကို သံယောဇဉ်ရှိနေတယ်...'

'ဟုတ်ကဲ့... အိန္ဒြေ ဂရုစိုက်မှာပါ...'

'ကောင်းပြီ... ပြောစရာက ဒါပဲ မင်းသွားနိုင်ပြီ...'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် ထိုင်ရာကထပြီး ခုံကလေးကို စားပွဲအောက်
ပြန်ရွှေ့ထားခဲ့ကာ ရေချိုးခန်းဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ပြေးခဲ့တော့သည်။

'အောင်မယ်လေး... ဟူး... ရင်တွေတုန်လိုက်တာ...'

'ဟဲ့... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ... အိန္ဒြေ...'

'ဟို... ဟို... ကို... ကိုထူး... ထူး အိန္ဒြေကို စကားပြောလို့ပေါ့...'

'ဘာ... ထူးက စကားပြောတယ်... သူက ဘာစကားတွေ ပြောလိုက်သလဲ ဟင်...'

'အိန္ဒြေအကြောင်းတွေ မေးတာပေါ့...'

'အောင်မယ်... ကြားသားမိုးကြိုး... ဘယ်တုန်းကမှ မစပ်စုတတ်တဲ့ လူက...'

လေးခင်ခင်၏ မျက်နှာက မဲ့တဲ့တဲ့ဖြစ်နေ၏။

'အဖြေဖြင့် သူ မေးတာတွေ ဖြေသာ ဖြေရတယ်... အသက်က ထွက်တော့မယ်... ပါးစပ် ထဲရောက်နေပြီ ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့...'

'ဒီလောက်တောင်ပဲလားဟယ်... ထူးက လူတစ်ယောက်ကို ကိုက်တော့ မစားတတ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ပြောပါဦး သူက ဘာတဲ့လဲ...'

'အိန္ဒြေအကြောင်း မေးပြီးတော့... ဒီဖြိုးသိရီဝေမှာ လိမ်လိမ်မာမာနေတဲ့... စာမေးပွဲ အောင်ရင် တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ သူ တာဝန်ယူတယ်တဲ့... အိန္ဒြေကို ကြီးကြီးလတ်က သံယောဇဉ် ရှိနေတာတဲ့... သူ့ကို အထူးဂရုစိုက်ပါတဲ့...'

'အင်း... ထူးကတော့ မမလတ်ကို ဂရုစိုက်တယ်... မမလတ်က သူ့လူမဟုတ်လား... ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်လေ အိန္ဒြေအတွက်ကတော့ ကောင်းသွားပါတယ်... ထူးက ပညာထူးချွန်တဲ့လူကို ဆိုရင် ချီးမြှောက်တတ်ပါတယ်...'

'ဒါတွေ ရေညစ်ပြီးပြီလား... ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

'အေး... ညစ်ပြီးပြီ... လှန်းလိုက်တော့ အိန္ဒြေ...'

'ဟုတ်ကဲ့...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် ပါးစပ်က သိချင်းကလေး တအေးအေးနှင့် ခြံဝင်းထဲက

သစ်ပင်ပေါ်ရှိ ကျေးငှက်ကလေးတွေကို ကြည့်ကာ အဝတ်လှန်း၍ နေ၏။

သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အေးချမ်းကြည်နူးဖွယ်ရှိလှသည်ဟု နေမျိုးထူး ထင်မိနေ၏။ တိတ်ဆိတ်သွေ့ခြောက်၍ နေသော ဖြိုးသီရိဝေသည် သူလေးကြောင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်လာ သည်ကိုလည်း သူ လက်ခံမိလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်... မင်းလေးဟာ တို့များရဲ့ စံအိမ်ကို အမှတ်မထင်ရောက်လာတဲ့ ဆည်း လည်းကလေးပါပဲကွာ...’

သည်တစ်ခါတော့ သူကြည့်နေသည်ကို မေအိန္ဒြေဦး မမြင်ခင် သူ ရှောင်ရှားလိုက်နိုင်ခဲ့ သည်။

(၃၀)

‘ရှူး... အိန္ဒြေ...’

‘ဟယ်တော်... ကိုမင်းမင်း...’

‘ကြည့်မနေပါနဲ့... ထူး... အပြင်ထွက်သွားလို့ တို့ ဝင်လာတာပါ...’

‘ဟုတ်ရဲ့လား... ကိုမင်းမင်းရယ်... တော်ကြာ ပြဿနာ ဖြစ်နေပါ့မယ်...’

..’

‘တို့မျက်စိနဲ့ တွေ့လိုက်ပါတယ်ကွာ... သူ အဖြူရောင်ဝတ်ထားတယ်... ဘုတ်ကလပ် ဘက်သွားတာ သေချာပါတယ်... ရော့... အိန္ဒြေစားဖို့ ချောကလက်တွေ ဝယ်လာတာ...’

‘ဟာ... အားနာစရာကြီး...’

‘အားမနာပါနဲ့... စားစမ်းပါ... ဒါနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဖြိုးသီရိဝေကို

ပြန်ရောက်သွားတာလဲ ဟင်...'

'မသိပါဘူး... ဒေါ်လေးခင်ခင် လာပြန်ခေါ်သွားတာပဲ...'

'ဒီမှာ နေရတာ ... မလွတ်လပ်ပါဘူးကွာ... အိန္ဒြေ... နောက်ဆိုရင် ပျင်းလိမ့်မယ် ကြည့်နေ...'

'ဟင့်အင်း... မပျင်းပါဘူး... ဒီမှာ နေရတာ အိန္ဒြေ သိပ်ပျော်တယ်...'

မင်းထူးဝေက မေအိန္ဒြေဦးကို အံ့ဩကြည့်ဟနဖြင့် ကြည့်နေ၏။

'အိန္ဒြေကတော့ စံပဲ... အချုပ်ထောင်ကြီးနဲ့ တူတဲ့နေရာမှာများ ပျော်သတဲ့ကွာ ရှားတယ်၊ ရှားတယ်... တကယ်ပါ...'

'ဖြိုးသိရိဝေက အင်မတန်ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ပါ... ကိုမင်းမင်းမို့ အချုပ်ထောင်နဲ့ နှိုင်းရက်တယ် အံ့တယ်... ကြည့်စမ်း... အေးချမ်းပြီး ဘယ်လောက် သာယာ လိုက်သလဲလို့...'

'တို့... စကားပြော လောကြီးသွားလို့ပါ... တင်းကျပ်ချုပ်ကိုင်မှုတွေ များလွန်းတဲ့နေရာမို့ အိန္ဒြေ မပျော်ပိုက်မှာစိုးလို့ပါကွာ... ဒါနဲ့ ထူးသဘောက ဘယ်လိုလဲ...'

'ကိုကိုထူးက အိန္ဒြေကို လိမ်လိမ်မာမာနေ... လျှောက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ထွက် မလည်ရဘူးတဲ့... လိမ်လိမ်မာမာနေရင်း ဆယ်တန်းအောင်လို့ တက္ကသိုလ် တက်တဲ့အခါ သူ တာဝန်ယူမယ်တဲ့...'

'အဲဒါ ပြောတာပေါ့... ကိုထူးဆိုတဲ့လူက တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်မှုကို သိပ်ဘောင်ခတ်ချင်တဲ့လူပဲ... ဒေါ်လေးခင်ခင် ဘဝ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်သွားရသလဲ သိလား... သူ့ကြောင့်ဗျ... သူ့ကြောင့်... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ နှလုံးသားဆန္ဒတွေကို သူ ဘောင်ခတ်ပစ်လိုက် လို့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ရတာ ...'

'ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို အိန္ဒြေမသိချင်ပါဘူး...
ကိုမင်းမင်းရယ်... အိန္ဒြေအတွက် ကိုယ် ဘယ်လိုကောင်းအောင်နေပြီး
ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက် ဘယ်လိုပြည့်အောင် လုပ်မလဲဆိုတာပဲ သိတယ်... အိန္ဒြေ
ဘယ်သူနဲ့မှ ပြဿနာမဖြစ်အောင် နေချင်တယ် ကိုမင်းမင်း ရယ်...'

မင်းထူးဝေသည် အိန္ဒြေဦး၏ အမူအရာကလေးကို ကြည့်ပြီး ငိုငင်သွား၏။

'ဟင်... ကြည့်စမ်း... မင်းမင်း ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ... သူ
မြင်သွားမှကွယ်'

'ဟာ... လာပြန်ပြီ... တစ်ယောက်... ထူးအကြောင်း မပါရင်
စကားမပြောတတ်ကြဘူး လား... မသိဘူး...'

'ဟင်... ထူးအကြောင်း ပြောရမယ်လေ... ထူးအရိပ်ကို
မမလေးခင်ခင်တို့က ခိုနေကြ တဲ့ ဥစ္စာပဲ မင်းမင်းရဲ့...'

'အလကား မွန်းနေကြတာပါဗျာ... မိဘအမွေကို သူ တစ်ယောက်တည်း
ပိုင်တာ မဟုတ် ပါဘူး...'

'သူ တစ်ယောက်တည်း မပိုင်တာ မှန်ပါတယ်... မပျောက်မပျက်ဘဲ
ခိုင်မြဲတိုးတက်အောင် လုပ်ပေးနေတာက သူပဲလေ မင်းမင်းရဲ့...'

'သူ အရိပ်အောက် နေရတာ ပဋိကြီးပါတယ်... နေနှင့်ဦးဗျာ...
မင်းမင်း သင်္ဘောလိုက် ဖြစ်ပြီး ငွေတွေ အများကြီးစုမိရင် မမလေးခင်ခင်နဲ့ အိန္ဒြေကို
ဒီအိမ်မှာ မထားဘူး...'

'အေး... မင်း ပြောသလို ရအောင် ကြိုးစားလိုက်ဦးပေါ့ကွယ်... ဒါမှ
အညှပ်ခံထားရတဲ့ တို့ အတောင်ပံတွေလဲ ပြန်ပေါက်မှာ...'

'တောက်... မေမေကလဲ ညံ့တယ်ဗျာ... စင်္ကာပူလိုင်းအတွက်
နှစ်သိန်းလောက်ကျမှာ ကို မထုတ်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်... ဒီငွေနှစ်သိန်းသာရှိရင်

မင်းမင်းအတွက်ရော မမလေးခင်ခင် အတွက်ရော အိုကေပြီ သိလား...'

'ဟုတ်မှလဲ လုပ်ပါ မင်းမင်းရယ်... လူလိမ်လူညာတွေက ပေါ့ပါဘိသနဲ့...'

'ဟာ... မမလေးခင်ခင်ကလဲ ဗီဇာတို့ စတေးတို့ အစစ်ရမှာပါဗျာ... သွားတဲ့ကောင်တွေ တောင် သွားကုန်ပြီ...'

'သိပ် လောအားမကြီးပါနဲ့ဦးကွယ်... မင်းမင်း လိုက်ချင်တဲ့ သဘောလိုက်ရအောင် မမလေးခင်ခင်တို့ကလဲ စဉ်းစားပေးပါ့မယ်... မင်း အမေကိုတော့ အိမ်မရောင်းခိုင်းနဲ့နော်... အိမ်တစ်လုံး ဖြစ်ဖို့က လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး... မင်းအမေ ခု ကစားသေးသလား'

'ဟာ... ဒီအစွဲကတော့ မေမေ သေရာပါမယ့် အစွဲပဲဗျ...'

'အင်း... မင်းအမေကလဲ... ဒီလောက် အသက်ရလာတာတောင် မလျှော့သေးဘူးနော် ခက်တာပဲ...'

'မေမေအကြောင်းတော့ ပြောမနေနဲ့ အလကားပဲ...'

'မင်းအမေ မလိမ္မာရင် မင်းက လိမ္မာပေါ့...'

'ဘဝကို ပေါ့ပျက်ပျက် မနေရကောင်းမှန်း မင်းမင်း ခု သိနေပါပြီ မမလေးခင်ခင်...'

မေအိန္ဒြေဦး၏ နုထွေးလှပသော မျက်နှာကလေးကို ကွက်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မင်းထူးဝေက လေးနက်စွာ ပြောလိုက်သည်ကို ကြည့်ပြီး လေးခင်ခင်သည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေ၏။

'အင်း... ထူးနဲ့ မင်းမင်းတော့ ပြိုင်ဘက်လုဘက်တွေ ဖြစ်ကြဦးမှာပါလား... သဘောတူ ခြင်းတူတော့ အိန္ဒြေကို ငါ မင်းမင်းနဲ့ပဲ သဘောတူတယ်... အိန္ဒြေအတွက် ဘဝအာမခံချက် မင်းမင်း ပေးနိုင်အောင်လို့ ငါ

ကုရရင် ကုရပါစေ... ထူးနဲ့တော့ မကြည်ဖြူနိုင်ဘူး... ထူးရဲ့ မာန်မာနတွေကို ချိုးရရုံကလေး လုပ်ရရင်ကိုး တော်ပြီ...'

လေးခင်ခင်သည် ရင်ထဲတွင် နက်ရှိုင်းစွာသော အကြံအစည်ဖြင့် မေအိန္ဒြေဦးကလေးကို သူတို့နှစ်ယောက်ကြား ကျားကွက်ရွှေဖို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းတော်က ရန်စနှင့် ရင်ထဲမှာ အကြိတ်အခဲမပြေအောင် ရှိလာခဲ့ရသော လေးခင်ခင်သည် အိန္ဒြေဦးနှင့် နေမျိုးထူးကို မြူးထောင်ထားပြီး အခြေအနေကို မပြတ် စောင့်ကြည့်၍ လာခဲ့သည်။

နေမျိုးထူးတစ်ယောက် မေအိန္ဒြေဦး သံယောဇဉ်တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ သူ ကျိတ်၍ ဝမ်းသာလုံးဆို့နေ၏။

တစ်နေ့...

'ဟေ့... ကားပေါ်တက်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ...'

'ဟော... ကိုကိုထူး... ပြန်လာပြီလား... အိန္ဒြေလေ...'

ကားမောင်းတက်ချင်လို့ ဝင်ပြီး လေ့လာနေတာ ကိုကိုထူးရဲ့...'

'ဒီလိုလေ့လာရုံနဲ့ ဘယ်ရမလဲ... ဟိုဘက်သွား တို့ပြပေးမယ်...'

နေမျိုးထူးက မေအိန္ဒြေဦးကို တစ်ဘက်ခုံဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့ထိုင်ခိုင်းပြီး ယာဉ်မောင်းနေရာ တွင် သူက ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

'ကားမောင်းတက်ချင်ရင် ဂီယာ ထိုးတတ်အောင် အရင်ကြည့်ထား...'

အဲ ကြည့်ထားဆို တာ မျက်စိနဲ့ မကြည့်နဲ့ လက်မှာလာတဲ့ ဖိလင်နဲ့ မှတ်ထား... ကဲ
ဂိယာပေါ်လက်တင်... တို့ပြ ပေးတာကို သေသေချာချာ မှတ်ထားပြီး လေ့ကျင့်...
ဒါက နံပါတ်ဝမ်း ဂိယာ... ဒါက တူး... ဒါက သရိုး... ဒါက ဖိုး...'

မေအိန္ဒြေဦးကလေး၏ လက်ကို သွလက်နှင့် အုပ်မိုးဖိကိုင်၍
နေမျိုးထူးက လက်တွေ့သင် ပေးနေရင်း အိစက်နုထွေးသော လက်ကလေးနှင့်
တိတွေ့ရခြင်းအရှိန်သည် သူ့ရင်ကို လှိုင်းထ၍ လာစေ၏။

သည်မိန်းကလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့ယူ၍ ညင်သာစွာ
ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ချင်စိတ်များ ကို နေမျိုးထူး မနည်းကြီး တွန်းလှန်၍ နေရပေသည်။

လေးခင်ခင်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခေတ္တမျှ
မသိကျိုးကျွန်ပြုနေလိုက်ပြီး နောက်မှ...

'ဟဲ့... အိန္ဒြေ အောင်မလေး... ရှာလိုက်ရတာ ... သူက ဒီမှာကိုး...
ဘာလုပ်နေတာ လဲ... ဒါ...'

'ဟို... ဟိုလေ... ကားမောင်းတတ်ချင်လို့ ဆိုတာနဲ့ ကိုကိုထူးက
ဂိယာထိုးတာ သင်ပေး နေတာလေ... အိန္ဒြေကို ဘာခိုင်းမလို့လဲဟင်
ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

'မမလတ်... အတွက် မြူစွမ်းကလေး ပြုတ်လိုက်ပါဦး...
ဒေါ်လေးခင်ခင် လမ်းထိပ် ခဏ သွားစရာရှိလို့ ကားမောင်းသင်ချင်တာများ
ပြောရောပေါ့... ဒေါ်လေးခင်ခင်တစ်ယောက်လုံး ရှိသားနဲ့...'

လေးခင်ခင်က သူ့ကို ခပ်စူးစူးကြည့်နေသော နေမျိုးထူး၏ မျက်နှာကို
တစ်ချက်သာ လှမ်း ကြည့်ပြီး နေရာမှ ထွက်သွား၏။

'အိန္ဒြေ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ အိမ်ကြီးကိုပတ်၍

နောက်ဖေးဘက်ဆီသို့ အပြေး ကလေး ထွက်ခွာသွား၏။

'အင်း... ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို ကြည့်ရတာ ငါ့ကို မကျေနပ်သလို ပုံမျိုးနဲ့ပါလား... မေအိန္ဒြေဦးလေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး မခံစားရဖူးတဲ့ ခံစားချက်တွေ ရှိနေတာ သူများသိရင် ငါ့ကို ဘယ်လောက်များ ဟားလိုက်မလဲ... အို သူ့အနိုင်ကို ငါ မခံဘူး မခံဘူး... အိန္ဒြေကလေးကို ငါ ညီမလေးတစ်ယောက်နေရာမှာပဲ ထားပြီး ချစ်မယ်... ဒို့ထက်မပိုစေရဘူး ဟုတ်တယ်... ဒို့ထက် မပိုစေရဘူး...'

သူ စိတ်ဆန္ဒတွေကို အတင်း ချိုးနှိမ်ပစ်ပြီး နေမျိုးထူးသည် ဟန်ပါလှသော အမူအရာနှင့် ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွား၏။

လှိုမ်းခနဲ တံခါးပိတ်သံကြောင့် လန့်သွားရှာသော ခြင်္သေ့စောင့်ကြီး ဦးစုမှာ နေမျိုးထူးကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြစ်နေ၏။

(၃၁)

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ရေမြေရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးဆီသို့ မဖြစ်မနေ ခရီးထွက်ရတော့မည်။ ရည် ရွယ်ချက် ကြီးမားစွာ စွမ်းဆောင်ကြံစည်ခဲ့သော ကိစ္စအတွက် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး သွားရ တော့မည်အခါသို့ ကျရောက်လာသောအခါ နေမျိုးထူး စိတ်တွေ ပေါ့ပါးမြူးထူး၍ အားတတ်ရမည့် အစား လေးလံထိုင်းမှိုင်း၍ မှန်ရီမှိုင်းပျနေ၏။

'စိတ်မချပါဘူး... ဘယ်လိုမှ စိတ်မချဘူး... ငါ မရှိရင် မင်းမင်းက အိန္ဒြေကလေးဆီကို လာမှာ သေချာပါတယ်... ကြီးကြီးလတ်ဆိုတာက အိပ်ရာထဲက သူများ ထူပေးမှ ထနိုင်တဲ့လူ၊ ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့လူက မင်းမင်း... မင်းမင်းကို သူ

ဘယ်လိုမှ အဟန့်အတားပြုမှာ မဟုတ်ဘူး.. အပြောကောင်းအရောကောင်းတဲ့ မင်းမင်းကို အိန္ဒြေလေး ကျသွားမှဖြင့် ဟား...'

နေမျိုးထူးမှာ တွေးမိလိုက်ရုံမျှနှင့် ရင်ထဲ မွန်းကျပ်ကာ အသက်ရှူများ မဝမလင်သည်သို့ ဖြစ်လာ၏။

ထိုသို့ ခံစားနေရခိုက်...

'ကိုကိုထူး... ဒီမှာ မီးပူတိုက်ခိုင်းထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ပြီးပြီ...'

အဝတ်အစားတွေ တစ်ထပ်ကြီးကို ကိုင်ကာ မေအိန္ဒြေဦးကလေး သူ့ အိပ်ခန်းဝသို့ ရောက် လာသည်။

'အဲဒီ အပေါ်မှာ ထားလိုက်ကွာ...'

'တစ်ခါတည်း သေတ္တာထဲ ထည့်လိုက်လေ... ပြန်ကြေသွားမှာစိုးလို့... အိန္ဒြေထည့်ပေး ရမလား ဟင်...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် တစ်ခါမျှ မဝင်စဖူး ကိုနေထူး၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ခုတင်ဘေးတွင် ချထားသော သေတ္တာကြီးရှေ့တွင် ဒူးနှစ်ဘက်ထောက်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

နေမျိုးထူးက ခုတင်ပေါ်တွင် ခြေဆင်း၍ နောက်ကျောမှီထိုင်နေရာမှ ရင်မှာ မြတ်နိုးကိုး ကွယ်မိနေသည်။ အလှနုတ်သမီးကလေးကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

'ကိုကိုထူးကလဲ ဒါတွေကို ဘေးကထည့်လေ... အဝတ်တွေ အောက်မှာ ခုနေမှာပေါ့လို့...'

အတွင်းက ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါဘူး... မုတ်ဆိတ်ရိတ်စားဘူးနှင့် အမွှေးဆီပုလင်းများကို ထုတ်ပစ်ကာ သေတ္တာထဲသို့ စနစ်တကျ ပြန်လည်၍ ထည့်လိုက်ပေးနေ၏။

'အိန္ဒြေက ဖေဖေ ခရီးထွက်တိုင်း အိပ်ရာလိပ်နဲ့ အဝတ်အစားသေတ္တာကို

စိစဉ်ပေးနေကျ ကိုကိုထူးရဲ့... ကဲ... လာကြည့်ဦး အဆင်ပြေရဲ့လားလို့...
စာရွက်စာတမ်းမှန်သမျှ ဟောဒီ အပေါ်အိတ်ထဲမှာနော်...'

နေမျိုးထူးသည် ခုတင်ပေါ်ကဆင်းပြီး မေအိန္ဒြေဦး၏ အနီးတွင်ထိုင်ကာ
ရင်ထဲက တစ်စုံ တစ်ခုသော စကားကိုပြောဖို့ ပေါက်ကွဲလှ ဆဲဆဲတွင်...။

'အိန္ဒြေရေ... ဒေါ်လေးခင်ခင် မီးပူဆက်တိုက်လိုက်ရမလား...'

'ဟော... ဟုတ်ပါရဲ့... ကြီးကြီးလတ်ရဲ့ အဝတ်တွေတိုက်လို့
မပြီးသေးဘူး... သွားဦး မှ...'

အိန္ဒြေဦးသည် နေရာကထ၍ အပြေးကလေး ထွက်ခွာသွား၏။

နေမျိုးထူးသည် ထိုင်ရာက ဆတ်ခနဲ ထပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် ကိုယ်ကို
ပစ်ချ၍ ထိုင်လိုက် သည်။

'အိန္ဒြေလေးရယ်... ကိုကို ရင်ဖွင့်မရအောင် အတားအဆီးတွေက
ရှိနေပါလားကွယ်...'

မချင့်မရဲရှိလှသော စိတ်များ၏ နှိပ်စက်ကလူပြုမှုကို
နေမျိုးထူးတစ်ယောက် ခံစားရင်းကပင် အခွင့်မသာဘဲ ခရီးထွက်ရမည့်အချိန်သို့
ရောက်ရှိလာ၏။

သူ၏ နက်ရှိုင်းသော အကြည့်များကို ဆုံမိတိုင်းမှာ မေအိန္ဒြေဦးသည်
မျက်နှာကလေး တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်ကို နေမျိုးထူး သတိပြုမိနေ၏။

နောက်ဆုံး လေဆိပ်သို့ သွားခါနီး တွင်တော့...

'အိန္ဒြေ... ကြီးကြီးလတ်ကို ဂရုစိုက်နော်...'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...'

မေအိန္ဒြေဦး၏ ခေါင်းကလေးကို အသာပုတ်ပြီး ကားပေါ်သို့ သူ

တက်လိုက်သည်။

နေမျိုးထူး ပါသွားသော ကားကို ကြည့်နေရင်းက ရင်ထဲတွင်
တလိုက်လိုက်တက်လာကာ မေအိန္ဒြေဦးသည် ငိုချင်လာ၏။

'ဟင်... အိန္ဒြေ ဘာဖြစ်လို့လဲ...'

သူမ၏ ရွဲနက်သော မျက်ဝန်းလှလှကလေးများထဲတွင် တွဲခိုလာသော
မျက်ရည်များကို လေးခင်ခင် အံ့ဩဟန်ဖြင့်မေးလာ၏။

'ဒီ... ဒီလို ကိုကိုထူး... ခရီးအဝေးကြီး ထွက်သွားမယ်ဆိုတော့လဲ...
တစ်မျိုးကြီးပဲ ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

'ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... ဝမ်းနည်းစရာမဟုတ် ဝမ်းနည်းရတယ်လို့...
ဟိုတစ်ယောက်က မျက်ရည်တောင် ကျနေပြီ...'

လေးခင်ခင်က ထိုမျှသာပြောပြီး ဒေါ်သင်းမေ၏ တွန်းလှည်းကို
တွန်းထုတ်သွားသည်။

'ညည်းက ထူးကို သံယောဇဉ်မှ မရှိတာ ဘယ်ခံစားတတ်ပါ့မလဲ အော့...'

'ရောင်ပြန်ဟပ်စရာ မေတ္တာ ထူးကလဲ လေးအပေါ် မရှိဘူး...
လေးမှာလဲ သူ့အပေါ် မရှိဘူး မမလတ်...'

'အင်း... ညည်းတို့နှစ်ယောက် တန်တော့... အရင်ဘဝမှာ ခွေးနဲ့
မျောက် ဖြစ်ခဲ့ကြတယ် နဲ့ တူတယ်...'

'အဟင်း... ဟင်း... ဟုတ်နေမှာ... ဒါပေမယ့် လေးကတော့
ခွေးမဟုတ်တာ သေချာ တယ်...'

'အေး... ခွေးမဟုတ်ဘဲ မျောက်ဖြစ်မှာတော့ သေချာပါတယ်...

ညည်းက မျောက်လို ခုန်နေတဲ့ ဥစ္စာ...'

'မမလတ်နော်... လေးကို ဘာပြောတာလဲ...'

လေးခင်ခင်က ဒေါသတကြီး အော်ပစ်လိုက်တော့မှ ဒေါသင်းမေလည်း

ငြိမ်ကျသွားတော့ သည်။

'ဟွန်း... ငါ့ကိုများဆိုရင်... သူတို့ တူဝရိုးက ပြောချင်ဆိုချင်

လိုက်ကြတာ... လူတစ်ယောက်ရဲ့... ခံစားမှုကို ဘာမှမသိတတ်တဲ့ဟာတွေ...

ဟင်း... သိမယ်... သိမယ်... မကျေပွဲ မနွဲ့ရမချင်းတော့ ငါ မကျေနပ်နိုင်ဘူး...'

အနာပေါ် တုတ်ကျသည်သို့ ခံစားလိုက်ရသော လေးခင်ခင်တွင်

အမျက်က ကြီးသည်ထက် ကြီးထွားလာ၏။

လေးခင်ခင်က ဒေါသင်းမေ၏ လက်တွန်းလှည်းကို လမ်းခုလတ်တွင်

ထား၍ စိတ်ကောက် ထွက်သွားသဖြင့် မေအိန္ဒြေဦးက မျက်နှာသေကလေးဖြင့်

ဆက်တွန်းခဲ့သည်။

'အင်း... တွေ့လား... လေးခင်ခင်က စကားအမှား နည်နည်မှ မခံဘူး..

.. ဒီလောက် ကြီးနာရအောင်လဲ မလိုပါဘူး... ကိုယ့်အစ်မ

အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးက ပြောတဲ့ဥစ္စာကို...'

'စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ ကြီးကြီးလတ်ရယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင်

ခဏနေရင် စိတ်ပြေ သွားမှာပါ...'

'မထင်နဲ့ မိလေးခင်ခင်က အတွင်းကောက်ရင် ကောက်ထားမယ့်ပုံ...'

ဘာမှ ဝင်မပြောတတ်တော့၍ မေအိန္ဒြေဦးသည် ရှိုက်ထားသော

ပင့်သက်ကို ချလိုက် သည်။

'အိန္ဒြေဦးကို ကြီးကြီးလတ် ပြောထားရဦးမယ်...'

'ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ... ကြီးကြီးလတ်...'

'ထူးဟာ သူတစ်သက်မှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ

အရေးပေးဆက်ဆံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး... ခု အိန္ဒြေကို ခင်တွယ်လာတာ သိပ်ကို ဆန်းနေတယ်... ကြီးကြီးလတ် ပြေချင်တာက ထူး စိတ်ဆင်းရဲစရာဖြစ်အောင် ကလေးက ဘာမှ မလုပ်ဖို့ပါကွယ်...'

'ရှင်...'

'ဟုတ်တယ်... ကလေး... ကြီးကြီးလတ် ထူးကို တီးခေါက်မိနေတာ ကြာပြီ... ကလေး အပေါ် သူ့ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုက သာမန်မဟုတ်ဘူးကွယ်...'

မေအိန္ဒြေဦးက လည်ချောင်းထဲ တစ်ဆို့ဆို့ ခြောက်သွေ့လာသည်မို့ တံတွေးကို အတင်း မျှီချလိုက်ရသည်။

'ခု... ကြီးကြီးလတ် ပြောတဲ့ စကားတွေ လေးခင်ခင် မသိပါစေနဲ့ကွယ်... လေးခင်ခင်က ထူးကို ချိုးဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့လူဆိုတာ ကြီးကြီးလတ် သိတယ်... တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ထူး သမီးလေးကို ရင်ဖွင့်လာရင် သူ စိတ်ချမ်းသာမယ့် အဖြေမျိုး ပေးလိုက်ပါလို့ ကြီးကြီးလတ် ကြိုတင် တောင်းပန်ထားပါရစေ... ကြီးကြီးလတ် သိတယ်... အိန္ဒြေကို လေးခင်ခင်က မင်းမင်းနဲ့ သဘောတူနေတာ... အိန္ဒြေ စဉ်းစားကြည့်လေ... သူ မင်းမင်းကို ဘယ်လောက် အရေးပေးနေ သလဲလို့... အလွန်မိုက်မဲတဲ့ မိန်းကလေးမှ မင်းမင်းလို လူမျိုးကို ရွေးမှာ... ကဲ ကဲ... ကြီးကြီးလတ်ကို ခုတင်ပေါ် ပြန်တင်ပေးပါဦး...'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...'

'အိန္ဒြေလုပ်စရာ ရှိရင် သွားလုပ်လေ... ကြီးကြီးလတ်

ကောင်လေးအတွက် မေတ္တာပို့ပေး လိုက်ဦးမယ်... ခရီးလမ်း ဖြောင့်ဖြူးအောင်လို့...'

'ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးလတ်...'

မေအိန္ဒြေသည် ဒေါသင်းမေကို ထားခဲ့ပြီး ရင်ထဲတွင် ဆို့ကျပ်နေသည်ကို ဖြေသိမ့်ရန် ခြံဝင်းကြီးထဲသို့ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

သစ်မြစ်ဆုံကြီး တစ်ခုတွင် ထိုင်၍ ပင်စည်ကို မှီရင်းက သူ ကြုံတွေ့နေရသော အခြေအနေ ကို မေအိန္ဒြေဦး စဉ်းစားလိုက်သည်။

'အင်း... ကိုကိုထူး... ငါ့ကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှာပါ... သူ့အမူအရာတွေက ခုတလော သိပ်ပြောင်းလဲနေတာပဲ... သွားခါနီး ငါ့ကို ကြည့်သွားတဲ့ သူ့ မျက်လုံးတွေက ငါ့ကို သူ့ရင်ထဲက စကားပြောသွားသလိုပါပဲလား.. .. အိန္ဒြေ ခုမှ ဆူးကြားထဲက ဘူးများဖြစ်နေပြီလား၊ ကိုကိုထူးရယ်... အိန္ဒြေ မျှိုသိပ်နိုင်လွန်းလို့ ဘယ်သူမှ မတီးခေါက်မိကြတာပါ... တကယ်တော့ အိန္ဒြေ အသည်းနုနုကလေးထဲမှာ ကိုကိုထူးနေရာ အတင်းဝင်ယူထားနေတာ ကြာပါပြီရှင်.. . ခုလဲ အိန္ဒြေ ကိုကိုထူးကို တသသနဲ့ လွမ်းဆွေးနေရမှာပဲ... ကိုကိုထူးရယ်...'

(၃၂)

နေမျိုးထူးနှင့် မေအိန္ဒြေဦးတို့မှာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး မဖွင့်ဟာ မပြောရသေးသော အံ့ပုန်း အချစ်များဖြင့် ရေမြေရပ်ခြားနေကြရတာ လွမ်းဆွေးတသမှုတွေဖြစ်၍ နေကြရပေ၏။

နေမျိုးထူးမှ ဖုန်းဝင်လာတိုင်း လေးခင်ခင်က ဦးနှင့်အောင်ကိုင်နေသဖြင့် မေအိန္ဒြေဦးမှာ နှုတ်ခမ်းသားကလေးကိုက်ကာ ကိုက်ကာဖြင့် မချင့်မရဲ ဖြစ်ခဲ့ချည့်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

လေးခင်ခင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အလစ်မပေးသည့်ပုံ ဖြစ်နေသည်။

အစက မသိသော်လည်း ယခုသိသာအောင် သူ့အပြုအမူတွေက ပြုလာသဖြင့် မေအိန္ဒြေဦး မှာ လေးခင်ခင်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရတော့သည်။

သည်နေ့တွင်လည်း...

'ဟဲ့... လေးခင်ခင် ထူး... ဖုန်းဆက်တာ အိန္ဒြေကိုလဲ ပေးပြောလိုက်ရောပေါ့... ခမျာလဲ မှာချင်တာလေး မှာရအောင်လို့ပေါ့အေ...'

'ထူးက သူ့ကို ပြောချင်တယ်လို့မှ မပြောဘဲ... မမလတ်နေကောင်းလားပဲ သိချင်တဲ့ဥစ္စာ၊ အလကား ပိုက်ဆံပေါနေလားမသိဘူး... အား... အားရှိ ဖုန်းပဲ ဆက်နေတာပဲ...'

မပြောသာသည့် အခြေအနေမျိုးမှာ မိမိကရောက်နေသည်မို့ မေအိန္ဒြေဦးသည် ဒေါသင်းမေ တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ အနားမှ အသာရှောင်၍ ထွက်ခဲ့သည်။

မိမိ၏ ခုတင်တွင် ယိုင်နွဲ့စွာ ထိုင်လိုက်သော မေအိန္ဒြေဦး၏ မျက်ဝန်းနှစ်ဘက်တွင် မျက်ရည်တွေက ရွဲစိုပြည့်အိုင်လာသည်။

မိမိနှင့် နေမျိုးထူးတို့၏ ဘဝနှစ်ခုကြားတွင် လေးခင်ခင်မည်သော တံတိုင်းကြီးက ခြားနေလေသည်မို့ မေအိန္ဒြေဦးမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ၍ နေမိသည်။

'အိန္ဒြေ...'

မေအိန္ဒြေဦးက သူ့အိပ်ခန်းထဲ လျှောက်ဝင်လာပြီး သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလာသူအား မျက်ရည်တွေကို တဖျတ်ဖျတ် ပြန်သိမ်းရင်း ကြည့်လိုက်သည်။

'အိန္ဒြေ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟင်...'

'ဟင့် အင်း... အိန္ဒြေ... ဘာ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး... ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

လေးခင်ခင်က သူ့ကို တွေ့ကြည့်နေသော်လည်း အတင်းအကျပ် မမေးသည်မို့ တော်ပေ သေး၏။

'ဒါဆိုလဲ အဝတ်အစားလဲလေ... လှည်းတန်းဈေးသွားကြရအောင်... အိန္ဒြေ မနက်က လိုက်ချင်တယ်ဆို...'

'နေပါစေတော့... အိန္ဒြေ... မလိုက်တော့ဘူး...'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ...'

အကဲခတ်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် အိန္ဒြေဦးကို ကြည့်ကာ လေးခင်ခင်က မေးလာပြန်၏။

'အိန္ဒြေက ပျင်းသွားလို့ပါ...'

'ဒါဖြင့်လဲ နေခဲ့လေ... ဒေါ်လေးခင်ခင်ကတော့ မမလတ် သစ်သီးဆွမ်းကပ်ချင်တယ်ဆိုလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်...'

'ဟုတ်ကဲ့...'

လေးခင်ခင်သည် မေအိန္ဒြေဦး၏ ခံစားချက်များကို အသာမသိ ကျိုးကျွန်ပြုကာ ထွက်ခွာ သွား၏။

သူ ထွက်သွားတော့မှပဲ မေအိန္ဒြေဦးသည် ချုပ်တီးထားမှုတွေ ပေါက်ကွဲကာ ထိန်းထား သော မျက်ရည်များ မျက်ဝန်းနှစ်ဘက်မှ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာကြတော့သည်။

အိန္ဒြေဦးသည် ခုတင်ပေါ်တွင် မှောက်၍ တစ်ယောက်တည်း အားရအောင် ငိုပစ်လိုက်တော့ မှပဲ ရင်ထဲတွင် သိုသိပ်၍ ခံစားနေရသော တင်းကျပ်နေမှုများ လျော့ပြေသွားသလို ဖြစ်လာ၏။

သည်တော့မှပဲ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဆုံးမလာနိုင်တော့သည်။

'ငါ့စိတ်အလိုကို ငါလိုက်မိရင် မှားတော့မယ်... ငါ ဒီကို ရောက်လာတဲ့ အကြောင်းရင်းက ငါ့ဘဝကို မြှင့်တင်ဖို့ပါ... ဖေဖေဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ကြိုးစား လုပ်ဆောင်ဖို့ပါ... ငါ့ ရည်ရွယ်ချက် ကို ငါ အပျက်မခံနိုင်ဘူး... ငါ ကိုကိုထူးကို ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် ငါ ရအောင်ရှောင်နိုင်ရမယ်.. ဒေါ်လေးခင်ခင်နဲ့တော့ ပြဿနာ အဖြစ်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး... ဒေါ်လေးခင်ခင်က ကိုကိုထူးနဲ့ ငါ့ကို မကြည်ဖြူတာ ဖွင့်မပြောရုံ တစ်မည်ပဲရှိတယ်... သိသာနေပြီပဲ... ငါ့စိတ် ငါ ထိန်းမှ ဖြစ်တော့ မယ်... ငါ ထိန်းမှ ဖြစ်တော့မယ်...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် နှလုံးသား ခံစားချက်တွေကို တွန်းလှန်ပစ်ပြီး သူ့ဘဝအတွက် အကောင်း ဆုံးဖြစ်မည့်လမ်းကို ရွေးချယ်လိုက်တော့သည်။

'တူမလေး အိန္ဒြေ... ပန်းခူးပေးတော့ မလိုလား...'

'ဟုတ်တယ်... ဘာဘု... ခုကတည်းက

ခူးပြီးရေလောင်းထားလိုက်မယ်... ညဘက် ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး လဲမယ်လေ...'

'ဒီမှာ လာကြည့်ပါဦး...'

'ဘာတွေလဲဟင် ဘာဘု...'

'ဟောဒီမယ်လေ...'

'အို... သစ်ခွတွေ... နိုင်ငံခြားမျိုးတွေပါလား... ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရောက်လာတာ လဲဟင်... ဘာဘု...'

'နေ့လယ်က ကားတစ်စီးနဲ့ ဥယျာဉ်တစ်ခုက လာပို့သွားတာ... ကိုထူး

မှာထားခဲ့တာတဲ့ လေ...'

'အို... လှလိုက်တာ... ဘဘစုရယ်... တကယ်ပါပဲ...'

ပန်းချစ်သော မေအိန္ဒြေဦးသည် သစ်ခွခြင်းကလေးများကို ကြည့်ကာ ရင်မှာ ကြည်နူးသွား မိသည်။

'ဒါတွေကို ဘယ်လိုထားမှာလဲဟင်...'

'အရှေ့နေရတဲ့ ဟောဒီဘက်မှာပဲ သစ်ခွဥယျာဉ်ဆောက်လိုက်မယ်လေ... မကောင်းဘူး လား...'

'အို... သိပ်ကောင်းတာပေါ့...'

'ကိုထူးက သိပ်သေချာတဲ့လူ... ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း... သစ်ခွထည့်ဆေး... မှိုဆေးနဲ့ ဆေးဖျန်းကိရိယာပါ တစ်ခါတည်းမှာသွားခဲ့တာ...'

'ဟုတ်ပါရဲ့... ဒါနဲ့ ဘဘစု... သစ်ခွကို ပြုစုတတ်သလား ဟင်... အိန္ဒြေကတော့ ဝါသနာသာပါတယ်... အပင်ကို မပြုစုတတ်သေးဘူး...'

'ဒီအတွက် မပူပါနဲ့... ဘဘစုက ဒီမှာ အလုပ်မဝင်ခင် သစ်ခွချည်းစိုက်တဲ့ ဥယျာဉ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတဲ့ သူပါကွယ်...'

'ဟယ်... ဟုတ်တယ်... ဒါဆို... ပျော်စရာကြီး...'

'ဟိတ်... ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ...'

'ဪ... ကိုမင်းမင်း...'

မင်းထူးဝေက စက်ဘီးကလေးကို မေအိန္ဒြေဦးအား ကျီစယ်သမူ ပြု၍ ပွတ်ကာသိကာ ရပ် လိုက်၏။

'ကြည့်ပါလား... လူကို ထိမိတော့မယ်...'

မေအိန္ဒြေဦးက စက်ဘီး၏ လက်ကိုင်ကို တွန်းထုတ်ရင်းပြောလိုက်သည်။

'စ တာပါကွာ... ဘယ်ထိအောင် လုပ်ပါ့မလဲ... ဟာ ချီး... ဖောရိန်း
အော့ကက်တွေ ပါလား...'

'ဟုတ်တယ်... ဒီနေ့မှ ရောက်လာတာ မလှဘူးလား ဟင်...'

'သိပ်လှတာပေါ့... ဈေးတွေကတော့ ခေါင်ခိုက်နေမှာပဲ
ဘယ်လောက်ပေးလိုက်ရသလဲ ဟင် အိန္ဒြေ...'

'အဲဒါတော့... အိန္ဒြေ မသိဘူး... ကိုကိုထူး မှာသွားခဲ့တာတဲ့...'

'ဟင်... ဒီလူပျိုကြီး ခုမှ တယ်ပန်းကြိုက်တတ်နေပါလား...
အတော်ဆန်းနေပြီ...'

'အောင်မယ်... ကိုမင်းမင်းကလဲ အစကတည်းက ဒီခြံထဲမှာ ပန်းတွေနဲ့
ဝေနေတာပါနော်'

'မဟုတ်ဘူး... ဒါတွေက မမလတ်စိုက်ထားတာ ထူးက
ကရိကထများတဲ့ အလုပ်ကို သိပ်ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး... ခြံထဲ
အလှစိုက်တာတောင်... သိပ် မပြုစုရတဲ့ အပင်မျိုးမှ စိုက်တာ ဟောဟို
ယူကလစ်ပင်... ပုဏ္ဏရိပ်ပင်တွေ... ရွက်လှပင်တွေက သူ့ ဖေးဘရိတ်လေ...'

မေအိန္ဒြေဦးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ရင်းက သူ့အာရုံထဲတွင်
နေမျိုးထူးကို မြင်ယောင် လာ၏။

တစ်နေ့ သူ နှင်းဆီပန်းတွေကို ပေါင်းနုတ်၍ အစာကျွေးနေတုန်းပေါ့...

'အိန္ဒြေ... မင်းက ပန်းစိုက် သိပ်ဝါသနာပါလား...'

ဘယ်တုန်းက သူ့နောက်ရောက်နေမှန်း မသိသော နေမျိုးထူးက
မေးလာသဖြင့် ရုတ် တရက်မို့ မေအိန္ဒြေဦး လန့်ခဲ့ရသေးသည်။

'ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့... အိန္ဒြေ ဟင်္သာတအိမ်မှာလဲ စိုက်ပါတယ်... ဒီလို
မျိုးကောင်းတွေ တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့...'

နေမျိုးထူးက ပန်းအိုးထဲက ပေါင်းပင်တွေကို ဆွဲနုတ်နေစဉ် လေးခင်ခင် သူတို့အနီးကသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

သည်တော့ ထုံးစံအတိုင်း လေးခင်ခင်၏ အကြည့်အရှုများကို ခပ်စူးစူး သူက တုံ့ပြန်ကာ နေရာမှ ထွက်သွားတော့သည်။

ထိုနေ့ကလေးကို မှတ်မိလိုက်သည်မို့ သည်သစ်ခွများသည် သူ့အတွက် ရည်ညွှန်း၍ နေမျိုးထူး မှာခဲ့ကြောင်း မေအိန္ဒြေဦး နားလည်လိုက်မိသည်။

‘အိန္ဒြေ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မယ်ဆိုရင် ကိုကိုထူးက အလွန်လိုက်လုပ်ပေးနေတော့တာပဲလား... အိန္ဒြေ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကိုကိုထူးရယ်... သိပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...’

‘ဟေ့... ဘာတွေများ တွေးပြီး ဒီလောက်တောင်ဝိုင်းသွားရတာ လဲ အိန္ဒြေ... ဟင်...’

‘ဪ... ဟုတ်ပါဘူး... သစ်ခွတွေအကြောင်း စဉ်းစားနေတာပေါ့ ဒါနဲ့ ကိုမင်းမင်း မေမေ မနေ့က နေမကောင်းဘူးဆိုတာ ကောင်းသွားပြီလား ဟင်...’

‘ကောင်းသွားပါပြီ... သွေးတိုးရှိနေတာ အစားမရှောင်လို့ ဖြစ်တာလေ... မေမေက ပြောရခက်တယ် အိန္ဒြေရဲ့... မေမေ့ကို အနီးကပ် ထိန်းဖို့ သမီးတစ်ယောက်နေတာ တို့ရှာမှ ဖြစ်မယ်...’

‘အဟင်း ဟင်း ရှာစရာလိုသေးလို့လား ရှိနေတဲ့ လူတွေထဲက တစ်ယောက်ကို ရွေးလိုက် ပေါ့... ကိုမင်းမင်းရဲ့...’

ခြံဝင်းစောင့်ကြီး ဦးစုသည် ပင်းထူးဝေ၏ အနှောင့်အသွားကလေးများ

မလွတ်ကင်းသော စကားကို ကြားလာရသည်မို့ လူငယ်တွေ အနီးမှ
အသာရှောင်ထွက်ခဲ့သည်။

'ဒီအဘိုးကြီး အလိုက်သိတယ်... ဆုကောင်းကောင်းတော့ ချဦးမှ...'

မင်းထူးဝေက ထွက်သွားသော ဦးစုကို ကြည့်ကာ သဘောကျမိ၍
စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြော လိုက်သည်။

'အိန္ဒြေ ပန်းခူးလိုက်ဦးမယ်... ကိုမင်းမင်း... ဒီနေ့ည ဘုရားပန်းတွေ
လဲရမယ်လေ...'

'ဖြည်းဖြည်းပေါ့... အိန္ဒြေရာ... အချိန်ရှိပါသေးတယ်...'

'အိမ်အလုပ်ဆိုတာ ထအားတယ်လို့ မရှိပါဘူး... မလုပ်ချင်ရင်သာ
မလုပ်ဘဲနေနိုင်တာပါ ကိုမင်းမင်းရဲ့...'

'ဒါကြောင့် ပြောတာ မေမေမှာ ဒီလိုသမီးမျိုး ရှိသင့်နေပြီလို့...'

'ရှိသင့်ရင် ရှာပေးလိုက်ပေါ့လို့...'

'ရှာစရာ မလိုပါဘူး... တွေ့နေပြီပဲ...'

'ဒါဖြင့်လဲ လက်ဆွဲပြီး ခေါ်သွားလိုက်တော့ပေါ့... လွယ်ပါတယ်...'

'တကယ်လား... တကယ် လက်ဆွဲပြီး ခေါ်ရင် လိုက်မှာလားဟင်...'

'အောင်မယ်... ဘယ်သူ့ကို မေးနေတာလဲ...'

'ဟောဗျာ... တို့အနားမှာ အိန္ဒြေပဲ ရှိတဲ့ဥစ္စာ... အိန္ဒြေကိုပဲ
မေးနေတာပေါ့...'

'ကိုမင်းမင်းနော်... အိန္ဒြေကို ကျီစားနေတာလား...
အတည်ပေါက်ပြောနေတာလား'

'ခံစားနေရတဲ့ အချစ်စိတ်တွေကို တင်ပြပြီး

အတည်ပေါက်ပြောနေတာပါ အိန္ဒြေ...

'ကြည့်စမ်း... သူက အိန္ဒြေရဲ့ ခင်မင်မှုကို အခွင့်အရေးယူတယ်ပေါ့... အိန္ဒြေ စိတ်ဆိုး တယ်သိလား...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် မျက်နှာကလေးမူန့်မူန့်ဖြင့် မင်းထူးဝေကို ကြည့်၍... ပြောလိုက်သည်။

'အိန္ဒြေရယ်... အခွင့်အရေးရတုန်း တို့ ရင်ထဲကဝေဒနာကို ဖွင့်ပြောလိုက်တာပါ... ဟိုမှာ ထူး ရှိရင် အိန္ဒြေနားကပ်ဖို့ မပြောနဲ့ ဒီ ဖြိုးသိရိဝေ နားတောင်ကပ်ဝံ့တဲ့လူမဟုတ်ပါဘူး... တို့ အိန္ဒြေကို ချစ်နေတယ်... အရမ်းကို ချစ်နေတယ်... အိန္ဒြေ... တို့ ဒီလိုမှ ဖွင့်မပြောလိုက်ရရင် တို့ ရူးသွားနိုင်တယ်... သိလား...'

'အိန္ဒြေကို ဒုက္ခ မပေးချင်ပါနဲ့ ကိုမင်းမင်းရယ်... အိန္ဒြေဘဝအတွက် လျှောက်နေရတဲ့ ခရီးကို ပန်းတိုင်ရောက်အောင် အိန္ဒြေ စိတ်အေးချမ်းသော လျှောက်ပါရစေ... ခုအချိန်မှာ နှလုံး သားရေးရာကိစ္စ အိန္ဒြေ ဦးနှောက်ထဲ မသွင်းချင်ဘူး...'

'တို့ အချစ်ကို လက်ခံလို့ အိန္ဒြေ ရည်မှန်းချက်တွေ ပျက်မသွားပါဘူးကွာ... အိန္ဒြေ ဖြစ် ချင်တာတွေ ဖြစ်ရပါစေမယ်လို့ တို့ ကတိပေးပါတယ်... တို့လေ... တို့ အိန္ဒြေကို မျက်စိအောက် က အပျောက်မခံနိုင်တော့ဘူး... တို့အချစ်ကို ဝင်လှသွားမယ့်လူကိုလဲ သိပ်ကြောက်နေမိတယ်'

'ဟာ... အိန္ဒြေ ပြောခဲ့ပြီပဲ... အိန္ဒြေ အချစ်အကြောင်း မစဉ်းစားချင်ဘူးလို့...'

'ဒီလိုကြီးတော့ အပြတ်မငြင်းလိုက်ပါနဲ့ အိန္ဒြေရယ်... အိန္ဒြေကို မျက်စိအောက်က အပျောက် မခံနိုင်တော့ဘူး... တို့အချစ်ကို ဝင်လှသွားမယ့်လူကိုလဲ သိပ်ကြောက်နေမိတယ်...'

'ဒီ စကားတွေ ပြောရတာ ကိုမင်းမင်း မရိုးသေးဘူးလားဟင်...'

'ဟင်... အိန္ဒြေက တို့စကားတွေကို ပေါ့ပျက်ပျက်လို့ ထင်နေတာလား တို့ ဝန်ခံတယ်၊ မိန်းကလေးတော်တော်များများကို တို့ဒီစကားမျိုး ပြောခဲ့တယ်... ဒါပေမယ့် ခု အိန္ဒြေကို ပြောတဲ့ စကားနဲ့တော့ အတိမ်အနက်ချင်းမတူပါဘူး... အိန္ဒြေကို တို့ချစ်တာ တစ်သက်လုံး မခံစားရဖူး တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ပါကွာ... တို့ ပြောတာကို ယုံပါကွာ...'

မင်းထူးဝေက သူ့လက်ကို ဆွဲမည့်ဟန်ပြုလိုက်သဖြင့် မေအိန္ဒြေဦးက နောက်သို့ ခြေသုံး လေးလှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။

'ဆောရီးပဲ အိန္ဒြေ...'

မင်းထူးဝေက သူ့လက်ကို ရုတ်ခြည်းပြန်သိမ်းပြီး မေအိန္ဒြေဦးကို တောင်းပန်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

လေးခင်ခင်၏ ကား ခြံဝင်းထဲသို့ မောင်းနှင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

မေအိန္ဒြေဦးက မင်းထူးဝေကို မျက်လုံးလေး တစ်ချက်လှန်ကြည့်ပြီး ပန်းခြင်းနှင့် ကတ်ကြေး ကို ယူကာနေရာမှ ထွက်သွား၏။

မင်းထူးဝေလည်း ဣန္ဒြေ ပြန်ဆည်ကာ သူ့နောက်ကလိုက်ခဲ့သည်။

'ဟဲ့... ဟိုကောင်လေး... ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ...'

'သိပ် မကြာသေးပါဘူး... မမလေးခင်ခင်...'

'အိန္ဒြေ ပန်းခူးမလို့ မဟုတ်လား... ခူး... ခူး... မင်းမင်းက လာ... မမကို ပစ္စည်းတွေ ကူသယ်ပေး...'

'ရပါတယ်...'

မင်းထူးဝေသည် ကားနောက်ဖုံးကို ဖွင့်ကာ အတွင်းက ဝယ်ခြမ်းလာသော ပစ္စည်းများကို သယ်မလိုက်သည်။

'သစ်သီးတွေ များလှချည်လား...'

'ဟုတ်တယ်... မမလတ်က မနက်ဖြန် သူ့မွေးနေ့ဖို့ သစ်သီးဆွမ်းကပ်ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ကိုးမျိုးပြည့်အောင် ဝယ်ခဲ့တာလေ...'

'ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး...'

'မင်း... အားတယ်မို့လား...'

'အားပါတယ်... ဘာခိုင်းမလို့လဲ မမ လေးခင်ခင်...'

'သစ်သီးတွေ ဝိုင်းဆေးပေးပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ပေးဦး'

'ရပါတယ်ဗျာ...'

'မင်း မရတာ ဘာရှိလဲ... ပြောလိုက်ရင် ရပါတယ်ဗျာဆိုတာ နှုတ်ဖျားကလေးမှာပဲ'

မင်းထူးဝေက သူ့မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပြလိုက်သည်။

'အလို... မျက်နှာတွေ ဘာတွေ မရှုံ့စဖူး ရှုံ့လို့... ဘာတွေ မအိမလည်ဖြစ်နေတာလဲ မင်းမင်း... မမကို ပြောစမ်း...'

'မင်းမင်း ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို သိပ်ချစ်တယ်ဗျာ...'

ဒီကောင်မလေး မင်းမင်းကို ချစ်လာအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမှန်း မသိ ဖြစ်နေတယ်...'

'စိတ်ရှည်ပေါ့... မင်းမင်းရယ်... နေပါဦး... ကောင်မလေးကိုကော မင်း တကယ်ချစ်ရဲ့ လား...'

လေးခင်ခင်က သူမောင်ထွေးကလေး၏ ရင်ထဲက ဝေဒနာကို မှန်ဘားပေါ်မှာ မြင်နေရ သည်ကဲ့သို့ မြင်မိနေသဖြင့် ပြုံးလိုက်မိသည်။

‘မမလေးခင်ခင်က ပြုံးမနေနဲ့ ဒီမှာဖြင့် ရူးတော့မယ် သိလား...’

‘ရူးတော့ မရူးလိုက်ပါနဲ့ကွာ ယောက်ျားပဲ... ဇွဲမလျှော့နဲ့ပေါ့...’

ပြီးတော့လဲ မင်းဘက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အားကိုးအားထား ပြုနိုင်လောက်တဲ့ အာမခံချက် ရှိအောင်လဲ လုပ်ဦး လေ... အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိနဲ့... စဉ်းစားတတ်တဲ့... မိန်းကလေးမျိုးဆိုရင် မင်းကို ဆက် လက်ခံလိမ့်မလဲ...’

‘အလုပ်အတွက် မင်းမင်း အထူးကြိုးစားနေပါတယ်... မမလေးခင်ခင်...’

‘အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်ကွာ... မင်းဘက်က ပြည့်စုံအောင် လုပ်ပါဦး...’

‘မထင်နဲ့နော်... အချိန်က ပြောလိုရတာ မဟုတ်ဘူး... မင်းမင်း သိပ်စိုးရိမ်နေတယ်... မင်းမင်း သူ့ကို လက်လွတ်သွားရမှာကို အစစ အရာရာပြည့်စုံနေတဲ့လူကလဲ ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား...’

‘အေး... ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ...’

‘မမလေးခင်ခင်...’

မင်းထူးဝေက လေးခင်ခင်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ သူ့လက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲဟင် မင်းမင်း...’

‘မင်းမင်း ဘယ်သူတွေကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောနေတယ်ဆိုတာ... မမလေးခင်ခင် သိပါ တယ်နော်...’

‘မမလေးခင်ခင် မသိဘဲ ရှိပါ့မလားကွယ်...’

'မင်းမင်း... မင်းမင်းကို စိတ်မဆိုးဘူးလား ဟင်...'

'ဘာဆိုးစရာလိုလဲ မင်းမင်းရယ်... လွတ်လပ်တဲ့

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လွတ်လပ် တဲ့ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်က မြတ်နိုးတဲ့ ဥစ္စာကို...'

'ဒါ... ဒါဆိုရင် သဘောတူတယ်ပေါ့နော်...'

မင်းထူးဝေက သူ့ဘေးဘက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မေးလိုက်သည်။

'သူက ကြည်ဖြူစွာနဲ့ လက်ခံရင် မမ လေးခင်ခင်က

ဘာသဘောမတူစရာ ရှိသလဲကွာ၊ မင်းဘက်ကသာ ကြိုးစားစရာရှိတာ ကြိုးစားပေါ့... ဟုတ်ပြီလား...'

'မင်းမင်း ကြိုးစားနေပါတယ်... မမ လေးခင်ခင်...'

ကြိုးစားနေပါတယ်...'

'အေး... အေး ထူးထက်စာရင် သူလေးနဲ့ မင်းကို မမ ပိုပြီး

သဘောတူတယ်၊ မမ လေးခင် ခင်ဘက်ကလဲ မင်း အလုပ်အတွက် ကူညီဖို့ နည်းနည်း ရှာနေပါတယ်ကွယ်...'

'အား... ဒါကြောင့် တို့ မမကို သိပ်ချစ်ရတာ ...'

မင်းထူးဝေက လေးခင်ခင်၏ နဖူးကို နမ်း၍ အားရရွှင်လန်းစွာ

ပြောလိုက်သည်။

'ဣန္ဒြေရရနေ... ဟိုမှာ ကောင်မလေး လာနေပြီ...'

မင်းထူးဝေက ချက်ချင်း မျက်နှာပိုးကို သတ်ပစ်လိုက်သည်။

'အို... သစ်သီးတွေ အိန္ဒြေ သိမ်းပေးမှာပေါ့... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့...'

'အလုပ်လောဘမကြီးစမ်းပါနဲ့ကွယ်... လက်ထဲက ပန်းတွေပဲ...'

ရေလှောင်စမ်းပါဦး... ဪ... ဟောဒီတောင်းထဲမှာ အိန္ဒြေအတွက် အချို့စုံ
ဝယ်လာတယ်... စားလိုက်ဦး...'

'မင်းမင်းကော မစားရဘူးလား...'

'အောင်မယ်လေး... အများကြီးပါတော်... စားစမ်းပါ... စားစမ်းပါ...'

'ဒေါ်လေးခင်ခင်က ကိုမင်းမင်းနဲ့ဆိုရင် ပြုံးကြည့်နေတာပဲ...'

ကိုမင်းမင်းကလဲ ကိုကိုထူးလို မှ မဟုတ်ဘဲကိုး... လူတစ်ယောက်ကို
ဘယ်လိုပေါင်းရမယ်ဆိုတာ နှော့ကြောနေတဲ့သူကိုး... ကိုကိုထူးက
ကြီးကြီးလတ်ရဲ့လူ... မင်းမင်းက ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ လူ... သူတို့ကြားမှာ ငါ
အနေမတတ်ရင်တော့ မလွယ်ကြောဘဲ...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် ပင့်သက်ရှိုက်ပြီး လက်ထဲက ပန်းများကို
ရေစင်အာက်သို့ ထည့်လိုက် သည်။

'အိမ်မှာ အိန္ဒြေကလေး နေရတာ မှ အဆင်ပြေရဲ့လား မသိဘူး...
 ငါမရှိရင် မင်းမင်းကလဲ ပြုံးသိရိဝေကို ဝင်ထွက်နေမှာပါ... ဒေါ်လေးခင်ခင်က
 သူ့ကို အရေးပေးနေတာ ငါ သိတာပဲ... ငါ စိုးရိမ်တယ်... သိပ် စိုးရိမ်တယ်...
 မင်းမင်း... အိန္ဒြေရဲ့ အချစ်ကိုဦးသွားရင် ဒုက္ခပဲ... အိန္ဒြေ လို မိန်းကလေးမျိုးကို
 မင်းမင်း မချဉ်းကပ်ဘဲ မနေဘူး... အိန္ဒြေက ငယ်တယ်... မတွေးတတ်
 မတောတတ်ဘဲ အပြောကောင်းတဲ့ မင်းမင်းကို ကျသွားရင် ဒုက္ခ... ဟား...
 ငါ့ကိုယ်ကလဲ ညံ့ပါ တယ်... ဘာဖြစ်လို့များ... ခရီးမထွက်ခင် အိန္ဒြေလေးရဲ့
 အချစ်ကို ရအောင်မယူခဲ့ရတာ လဲ... ငါ ဒီလိုသာစောင့်စည်းတာတွေ
 တရားလွန်နေရင်တော့ လျင်တဲ့ မင်းမင်းနောက်ကို အိန္ဒြေ ပါသွား မှာ သေချာတယ်...
 သူ့နောက်မှာ ဒေါ်လေးခင်ခင် တစ်ယောက်လုံးကလဲ ရှိနေတာ မဖြစ်ဘူး...
 မဖြစ်ဘူး... ဒီက ကိစ္စတွေပြီးတာနဲ့ ရန်ကုန်ကို ပြန်မယ်... ရန်ကုန်ကိုပြန်မှ
 ဖြစ်မယ်...'

နေမျိုးထူးသည် အိန္ဒြေကို ဆုံးရှုံးရမည်ကို
 ကြောက်သောစိတ်များစက္ကန့်မလပ် စိုးမိုးနေ သဖြင့် ရေမြင်ရပ်ခြား
 တစိုင်းတစ်ပါးမှာ မပျော်မွေ့နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

ထို့ကြောင့် ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် ယခုအပတ်
 တနင်္ဂနွေ လေယာဉ်ဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အချိန်ကလေး ရတုန်းရခိုက် ပလာဇာ (ကုန်တိုက်) ကြီးတွေကို ပြေးကာ
 သူ အိန္ဒြေလေး အတွက် အလှအပ ပစ္စည်းတွေ ကောင်းနီးရာရာတွေ
 ဝယ်မဆုံးဖြစ်နေ၏။

လေယာဉ်လက်မှတ် သေချာသည့်အခါတွင် နေမျိုးထူးသည်

ဖြိုးသီရိဝေသို့ ဖုန်းဆက်လိုက် သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကံကောင်းထောက်မစွာ ဖုန်းလာကိုင်သူမှာ မေအိန္ဒြေဦး ဖြစ်နေသည်။

'ဟဲလို...'

'အိန္ဒြေ... ကိုကိုထူးလေ... ကိုကိုထူး...'

ဝမ်းသာအားရ သူက ပြောလိုက်မိသည်။

'ဟုတ်ကဲ့ ကိုကိုထူး... ခု ကိုကိုထူးက ဘယ်က ပြောနေတာလဲ ဟင်...'

'ကိုကိုထူး ခု စင်ကာပူကို ပြန်ရောက်နေပြီ... အလုပ်တွေလဲ

အားလုံးပြီးသွားလို့ ဒီတနင်္ဂနွေ လေယာဉ်နဲ့ ရန်ကုန် ပြန်လာတော့မယ်... အဲဒါ အကြောင်းကြားတာ...'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ကြီးကြီးလတ်တို့ကို ပြောလိုက်ပါ့မယ်...'

'အိန္ဒြေ ဘာလိုချင်လဲ မှာလေ...'

'ဟို အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေ... မမှာတတ်ပါဘူး...'

'အိန္ဒြေ... ဒီမှာ ကိုကိုထူး ပြောမယ်...'

'ထူး ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ... တို့ လေးခင်ခင်ပါ...'

ထူး၏ ရင်ခေါင်းထဲသို့ ဒေါသစိတ် ဆောင့်တတ်သွား၏ ။

မေအိန္ဒြေဦးလေး၏ လက်မှဖုန်းကို လေးခင်ခင် ယူသွားလေပြီ

မဟုတ်ပါလား... ။

'အိန္ဒြေ ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ... သူနဲ့ စကားပြောနေတာ...'

'ကလေးကို ပြောလို့ ဘာလုပ်မှာလဲ... ထူးပြောချင်တာ တို့ကိုပြောလေ.

.. ဒီမှာ မမလတ် လဲ နေကောင်းတယ်...'

'ဒီဆန်းဒေး ပြန်လာမယ်... မမလတ်ကို ပြောလိုက်...'

စကားဆုံးသည်နှင့် စကားပြောခွက်ကို နေမျိုးထူးဘက်က ချသွား၏။

လေးခင်ခင်က နက်နဲစွာ ပြုံးရင်း သူနှင့် မနီးမဝေးတွင် ရပ်ကာ သူ့ကို

မျက်စိသူငယ်နှင့် ကြည့်နေသော မေအိန္ဒြေဦးကို ကြည့်လိုက်သည်။

'အဟင်း... ဖြိုးသိရိဝေရဲ့ ဩဇာရှင်ကလေး တနင်္ဂနွေနေ့

ပြန်လာတော့မယ်တဲ့ အိန္ဒြေရေ အနေတော့ ကျွဲကြရဦးမယ်ဟေ့... အင်း...

သူ့အချစ်တော်ကြီး ဝမ်းသာရအောင် သွားပြော လိုက်ဦးမှ...'

လေးခင်ခင်တစ်ယောက် ဒေါသင်းမေ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့

လျှောက်သွားသဖြင့် မေအိန္ဒြေဦး လည်း ဘေးချထားသော ကြက်မွေးကလေးကို

ကောက်ကိုင်ကာ ဧည့်ခန်းထဲက ရှိုးကေ့စ်တွေကို ဖုန်ပြန်သုတ်နေ၏။

'ကိုကိုထူး ငါ့ကို ဘာများ ပြောမလို့လဲ မသိဘူး... ဒေါလေးခင်ခင်

ငါ့လက်ထဲက ဖုန်းကို သာ ယူမသွားရင် သူ ပြောတာကို ငါ သိရမှာ... ထူးတော့

ထူးတယ်... ကိုကိုထူးရဲ့ အသံက ခါတိုင်းလို မာမာထန်ထန်ကြီး မဟုတ်တော့ဘူး...

ရွှင်ကြည်နေသလိုပဲ... သူ...'

'ကလင်... ကလင်... ကလင်'

'ဟင်း... သူ ရောက်လာပြန်ပြီ...'

အတွေး ပြတ်တောက်သွားရသော မေအိန္ဒြေဦးသည် ပင့်သက်ချပြီး

ပိတ်ထားသော သံဆွဲ တံခါးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

'အိမ်သန့်ရှင်းရေး... လုပ်နေတာလား...'

မေအိန္ဒြေဦး၏ လက်ထဲက ကြက်မွေးကို ကြည့်ပြီး သူ့စက်ဘီးကို

တိုက်နံရံတွင် ကပ်ထောင် ရင်း မင်းထူးဝေက ပေးလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်...'

'ရော...'

'ဘာတွေလဲ...'

'စတော်ဘယ်ရီခြင်းတွေလေ... အိန္ဒြေတို့ ဖျော်သောက်ဖို့ ယူလာကြတာ..'

'ဪ...'

မေအိန္ဒြေဦးက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကို မင်းထူးဝေ၏ လက်မှ ယူလိုက်သည်။

'မမလေးခင်ခင်ကော...'

'ရှိတယ်... ခုပဲ စင်ကာပူက မုန်းလာလို့ ကြီးကြီးလတ်ကို

သွားပြောတယ်...'

'ဆရာကြီးဆီက မဟုတ်လား...'

'ဒီတနင်္ဂနွေ ရန်ကုန်ကို ပြန်လာတော့ မလိုတဲ့...'

'ဟာ... ဟုတ်တယ်...'

'ဟုတ်တယ်ဟေ့... ဟုတ်တယ်... မင်းအတွက်တော့ ဖြိုးသိရိဝေကို

မဝင်ဖို့ မီးနီပြ တော့မယ်... သိလား... မင်းမင်း...'

ဒေါ်သင်းမေ၏ အခန်းမှ ပြန်ထွက်လာသော လေးခင်ခင်က

မင်းထူးဝေကို လှမ်းပြောလိုက် သည်။

မင်းထူးဝေလည်း ရွှင်နေရာမှ ငိုဆင်းသွား၏ ။

'စိတ်ညစ်သွားသလား ငါ့မောင်...'

'ဘယ်ပြောကောင်းမလဲဗျာ...'

'အိန္ဒြေကလေး ကိုင်ထားတဲ့ အိတ်ထဲက ဘာတွေလဲ...'

'စတော်ဘယ်ရီတွေလေ... မင်းမင်း သူငယ်ချင်းဟောင်းကြီးက ပြန်လာတာ လက်ဆောင် ပေးလို့ ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့အတွက် ယူလာတာ...'

'ကောင်းတာပေါ့... အိမ်မှာ နို့တွေလဲ ရှိတယ်... မင်းမင်းလဲ သောက်ပြီးမှ ပြန်ပေါ့... အဟင်း... မမလတ်ကတော့ သူလူပြန်လာမှာမို့ ပျော်နေပြီလေ...'

မေအိန္ဒြေဦးက စတော်ဘယ်ရီများကို ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ယူဆောင်သွားရန် သူတို့ မောင်နှမ အနီးမှ ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်။

မကြာခင် သူ့နောက်သို့ မင်းထူးဝေ လိုက်လာသည်ကို မေအိန္ဒြေဦးတွေ့ရသည်။

'စတော်ဘယ်ရီတွေ တို့ အညှာခြွေပေးမယ်လေ...'

'သဘောပဲ...'

မေအိန္ဒြေဦးက ပလတ်စတစ် ဆန်ကာခုံးကလေးကို မင်းထူးဝေ၏ ရှေ့သို့ တိုးရွှေ့ပေးလိုက် သည်။

'အိန္ဒြေကတော့ ပျော်နေမှာပဲနော်...'

'ဟင်... အိန္ဒြေက ဘာကို ပျော်ရမှာလဲ ကိုမင်းမင်းရဲ့...'

'ထူး... ပြန်လာမယ်ဆိုတာ သိရလို့လေ...'

'ဪ... ဒါကတော့ ကိုမင်းမင်းရယ်... ကိုယ့်ကို အရိပ်အာဝါသ ပေးထားတဲ့ ကိုယ့် ကျေးဇူးရှင် အိမ်ပြန်လာမှာကို အိန္ဒြေက ဝမ်းမသာဘဲ ရှိပါ့မလားလို့...'

'တို့ကတော့ ခုလို အိန္ဒြေနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ခွင့်မရှိတော့ တို့ သိပ်ဝမ်းနည်းမိတယ် သိလား...'

'ဟင်း... အဲဒါလဲ ဒုက္ခတစ်ပါးပဲ... စိတ်ညစ်ပါတယ်...'

မေအိန္ဒြေဦးက ထိုင်ရာက ဆတ်ခနဲ ထ၍ သစ်သီးဖျော်စက်ကို ယူရင်းပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ်တွင် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဒေါ်လေးခင်ခင် ဝင်ရောက်လာ၍ မင်းထူးဝေထံမှ နောက်ထပ်စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ စကားများကို အိန္ဒြေဦး မကြားရတော့ပေ။

'ဟေ့... အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား...'

'ရတော့မှာပါ... အသီးတွေ အညှာချွေလို့ ပြီးတော့မယ်...'

'ကဲ... ကဲ... မင်းပဲ ဖျော်... မင်းက သဘောပေါ်ကို အစားအသောက် အချက်အပြုတ်နဲ့ တက်မယ့်လူဆိုတော့ မင်းလက်ရာကို မြည်းစမ်းရအောင်...'

'တစ်ခါတည်း လျှာလည်ပြီး ဆွေမျိုးမေ့သွားစေရမယ် စိတ်ချ...'

'မင်းပါ ငါက မေ့သွားမှာနော်... မင်းမင်း...'

'အား... မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ... မမလေးခင်ခင် တစ်ယောက်ပဲ မင်းမင်းမှာ အားကိုးရှိတာ ပါ...'

လေးခင်ခင်က သဘောကျ၍ အသံများထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည်။

(၃၄)

'လုပ်ပါဗျာ... မမလေးခင်ခင် ဒီအခွင့်အရေးလေး တစ်ခုတော့ ပေးပါ... နောက်ဆိုရင် မမလေးခင်ခင် သိတဲ့အတိုင်း ဟို ဆရာကြီး ရှိနေတော့မှာ...'

'ကဲပါ... နားပူနားဆာနိုင်လွန်းတယ်... မင်းသဘော... မင်းသဘော..

'ဒါကြောင့် မမကို ချစ်ရတာ ...'

'မင်းက ဒါလေးနဲ့ စားနေတာပဲ...'

'ဒါပဲနော်... မမ လေးခင်ခင် သူ့ကိုပါအောင် ခေါ်...'

'ဪ... သူ မပါလို့ ဖြစ်မလား...'

မင်းထူးဝေသည် လေးခင်ခင်၏ ပခုံးကို တစ်ချက်ချစ်စနိုး ဖျစ်လိုက်ပြီး ဖြူးသီရိဝေခြံကြီးထဲမှ ပြိုင်ဘီးကလေးကို တအားနင်း၍ ထွက်သွား၏။

သူ့နှုတ်မှ မြူးကြွနေသော လေချွန်သံသည် လေးခင်ခင်နားထဲသို့ ပြန့်လွင့်လာသဖြင့် လေးခင်ခင် ပြူးလိုက်မိပါသည်။

'အင်း... မင်းမင်းကတော့ အိန္ဒြေကလေးကိုတော့ တကယ်ချစ်ရှာတာပါ...'

'ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

'ဪ... အိန္ဒြေ...'

'ကြီးကြီးမေကို ထမင်းကျွေးပြီးခဲ့ပြီ... အိန္ဒြေ အဝတ်တွေ သွားမီးပူတိုက်လိုက်ဦးမယ်နော်'

'နားပါဦး... အိန္ဒြေရယ်... ဖြည်းဖြည်း လုပ်လဲရပါတယ်...'

'အဝတ်တွေ ပုံသွားလို့မဖြစ်ဘူး... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့... မနက်ဖြန် အဆန်းဆီးအသစ် တွေလဲရင် လျှော်ပြီးတိုက်စရာတွေက ပုံလာမယ်...'

'အိန္ဒြေကတော့... သူ ကိုကိုကြီး ပြန်လာတော့မှာမို့ တအားကို အိမ်ကို အလှဆင်နေတော့ တာပဲနော်...'

'အိန္ဒြေက နဂိုကတည်းက အလှအပကြိုက်တာပါ ဒေါ်လေးခင်ခင်ရယ်..

.'

'ကလေးကို အလကား ကျီစယ်တာပါကွယ်... ကဲ ကဲ... မီးပူတိုက်ချင် သွားတိုက်တော့'

မေအိန္ဒြေဦးသည် နေမျိုးထူးရောက်ရန် မနက်ဖြန် စနေ တစ်ရက်သာ ကြားခံတော့သဖြင့် တွေးမိတိုင်း ရင်တွေ လှိုက်ခုန်၍ နေမိသည်။

သူစိတ်ကို သူ ဘယ်လိုပဲ ချိုးနှိမ်ထားပေမယ့် နေမျိုးထူး၏ အကြောင်းများကို မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

လေးခင်ခင် ပြောလည်း ပြောစရာပေပဲ...

ဖြိုးသီရိဝေကို နေမျိုးထူးအတွက် လှသည်ထက် လှအောင် သူ အလှတွေ ဆင်နေမိသည် ကို...

ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျအောင် ပေါ်လစ်တွေ တင်ထားသဖြင့် ဧည့်ခန်းက ပါကေးကြမ်းပြင်သည် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေ၏။

အလှထိုး ပန်းအိုးကလေးများက ဟိုထောင့်မှာ တစ်လုံး... သည်ထောင့်မှာတစ်လုံး ပြိုင်ဝေ လှပနေသော ပန်းများနှင့် မျက်စိပသာဒ ဖြစ်စရာရှိနေ၏။

'ဘာများလိုသေးလဲ မသိဘူး'

အခါခါစစ်ဆေး၍ လည်း မေအိန္ဒြေဦးမှာ အားမရနိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

သို့နှင့် တစ်ရက်တာ အချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီး တနင်္ဂနွေနေ့ဘက်သို့ အချိန်တွေက ချဉ်းကပ် လာသည်။

'အိန္ဒြေလေးရေ... ထူးအတွက် ထမင်း ဟင်းတွေ ကောင်းကောင်းချက်နော်... သူ့ခမျာ ထမင်းဟင်း သုံးလေးပတ်လောက်

တော်လာရာတာ'

'အောင်မယ်လေး စိတ်ချစမ်းပါ မမလတ်ရဲ့ ဒီလောက်တော့
လေးတို့ကလဲ သိတတ်ပါတယ် သူကြိုက်တတ်တဲ့ ငါးမြင်းဟင်း... သီးစုံချည်ရည်နဲ့
ငါးပိကြော်မပါဘဲ မနေပါဘူး'

'ဪ... အေ ငါက မေ့နေမှာစိုးလို့ပါ'

'ဘာမှ မမေ့ပါဘူး မမလတ်သာ စိတ်အေးအေးနေ'

'အေးပါအေ... အေးပါ... အေးပါ...'

'ဪ... ဒါနဲ့ ညနေ လေးတို့ အပြင်ထွက်ဦးမယ် အိန္ဒြေပါပါမှာ
မမလတ် ဘာမှာဦးမလဲ'

'ကျွဲကော်သီး တစ်လုံး နှစ်လုံးလောက် ကောင်းကောင်းတွေ့ရင်
ဝယ်လာခဲ့... ဒါနဲ့ ဘယ်ကို သွားကြမှာလဲ...'

'ထူး မလာခင် လျှောက်လည်ထားမလို့လေ... သူလာရင်
ဖိစာကြောင်လွန်းလို့ အပြင် ထွက်ရတာ မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား... အိန္ဒြေကို
ကန်တော်ကြီးဘက် ခေါ်သွားမလို့...'

'အေး... အေး... သွားကြ သွားကြ...'

မေအိန္ဒြေဦးမှာ အလည်မထွက်ချင်သော်လည်း လေးခင်ခင်က
အတင်းခေါ်နေသဖြင့် စိတ်မပါဘဲ လိုက်သွားဖို့ ပြင်ဆင်ရတော့သည်။

'ဟိုတစ်ယောက် ပါမလာရင် ကောင်းမယ်...'

မင်းထူးဝေ သူတို့နှင့် ပါမလာအောင် အခါခါ ဆုတောင်းခဲ့သော်လည်း

သူ့ဆုတောင်း မပြည့်ဝခဲ့ပါ...။

ဒေါ်လေးခင်ခင် ရိုထောင်ထဲက ကားထုတ်လာချိန်တွင် သူလည်း ခြံထဲသို့ ဝင်လာ၏။

'အား... ကားတောင်ထုတ်နေပြီပဲ...'

'ဘာလဲ မင်းက မိတ်ကပ်လိမ်းနေရလို့ ကြာနေတာလား...'

'အဟင်း ဟင်း... မဟုတ်ပါဘူး အပြင်ထွက်ခါနီး မှ ပိုက်ဆံတောင်းလို့ မေမေက ရစ်နေ တာနဲ့ ကြာသွားတာ...'

'မင်းကလဲ မမလေးခင်ခင်တို့နဲ့ သွားမယ့်ဥစ္စာ ပိုက်ဆံတောင်းနေရသေးလား...'

'မဟုတ်ဘူးလေ... မင်းမင်းကလဲ တစ်ခါတလေ ဒကာလုပ်ချင်တာပေါ့... အပြန် ရွှေပုစွန် ဝင်မယ်လေဗျာ...'

'သဘော... သဘော...'

'ဒေါ်လေးခင်ခင် ဘယ်တုန်းကများ ကိုမင်းမင်းနဲ့ စည်းဝါးရိုက်ထားလဲ မသိပါဘူး'

မကျေမနပ်စိတ်တွေ ရင်ထဲမှ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် မေအိန္ဒြေဦးသည် ကားထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

မကြာမီ မင်းထူးဝေ မောင်းနှင်သော ကားကလေးသည် ဖြိုးသီရိဝေခြံကြီးထဲက ထွက်သွား သည်။

မင်းထူးဝေသည် ကားမောင်းရင်း မျက်နှာကလေး အလိုမကျသည်သို့ပါလာသော မေအိန္ဒြေ ဦးကို မှန်ထဲက တစ်ဆင့်ကြည့်ကြည့်၍ နေသည်။

မေအိန္ဒြေဦးလည်း သူ့မျက်လုံးများ ဒဏ်မခံလိုသဖြင့် တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာကလေးလှည့်၍ တစ်လမ်းလုံးလိုက်လာရာ ကြာတော့ ဇက်ကလေးပင် ခိုင်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

မြို့ထဲတွင် လိုတာတွေ ဝယ်ခြမ်းပြီး နေကျချိန်တွင် သူတို့ကားကလေးသည် ကန်တော်ကြီး ကရဝိတ်ဟိုတယ်ရှိရာ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

မင်းထူးဝေက သူ့စိတ်ကြိုက် နေရာကောင်းကလေးတစ်ခုအနီးတွင် ကားကို ထိုးရပ်လိုက် သည်။

'အိန္ဒြေ... ဒီမှာ ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက် ကောင်းတယ် စားမလား...'

'ဟင့်အင်း အိန္ဒြေ မစားချင်ဘူး...'

'ဒါကို ဒေါ်လေးခင်ခင် စားချင်လို့ သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်...'

ထိုင်နေကြဦးနော်...'

ကန်ရေပြင်ကို မျက်နှာပြု၍ ထိုင်ကြမည်အပြုတွင် လေးခင်ခင်က ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက် ဝယ်ရန် အကြောင်းပြု၍ ထွက်ခွာသွားသွား၏။

မေအိန္ဒြေဦး၏ ရင်ထဲတွင် မကျေမနပ်ဖြစ်စိတ်က ပိုများလာသည်။

'ဒါ... ဒေါ်လေးခင်ခင် ထွင်တာပဲ ဖြစ်မယ်... နေဦး'

တစ်ခုခုပြောလာရင်တော့ ကိုမင်းမင်း ကို အားမနာတမ်း ပြောပစ်လိုက်မယ်...'

စိတ်ထဲက ကြိုးဝါးရင် အိန္ဒြေဦးသည် ဣန္ဒြေမပျက် ထိုင်နေလိုက်သည်။

'အိန္ဒြေ...'

'ဘာလဲ...'

'အား... ထူးသံကြီးကလဲ... ပြင်းထန်လှသည်လား... လန့်သွားတာပဲ...'

.

အိန္ဒြေက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ သူ့ကို ဘုဆတ်ဆတ်ကြည့်
မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။

'အိန္ဒြေက သိပ် စိမ်းတာပဲကွာ... တို့နဲ့ ခဏလေးတောင်
စကားကောင်းကောင်း မပြော ချင်တော့ဘူးလား...'

'မပြောချင်ဘူး မပြောချင်ဘူး... မကြားချင်တဲ့စကားတွေ ရှင့်ဆီက
ကြားနေရမှာစိုးလို့ သိရဲ့လား... ကိုမင်းမင်း...'

'ဟာကွာ... အိန္ဒြေ ဒီလောက်ပဲ တို့အပေါ် ခါးသီးနေသလား တို့
သိပ်ဝမ်းနည်းတယ်ကွာ'

'အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ကိုမင်းမင်း... ခုလို အိန္ဒြေနဲ့ ရှင်
နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောခွင့် ရအောင် ဒေါ်လေးခင်ခင်နဲ့ ပေါင်းခဲ့ကြတာ
မဟုတ်လား ဟင်...'

'ဟာ... အိန္ဒြေ... အယူအဆ မှားနေပြီကွာ...'

'ဘာမှားရမှာလဲ... အိန္ဒြေသိတယ် သိလား...'

'အိန္ဒြေရယ်...'

မေအိန္ဒြေဦးက ဆတ်ဆတ်ကြဲဖြစ်နေသဖြင့် မင်းထူးဝေမျာ
ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ဝိုင်ကျ သွား၏ ။

ထိုစဉ် တောင်းအော(စ်) ကားနီနီကလေး တစ်စီး သူတို့နှင့်
အနီးဆုံးနေရာတွင် ထိုးဆိုက်လာ ၏ ။

'ဟေ့... မင်းသားလေး...'

'ဟာ... ဆန်နီတို့ပါလား...'

'ဒီမှာ လာငြိမ်နေတာကိုး... လာပါဦးကွ'

မင်းထူးဝေက သူ့ဘောင်းဘီကိုခါပြီး ကားဆီသို့ ထ လျှောက်သွားသည်။

ကားထဲက အဖော်တွေနှင့် သူ စကားပြောနေသည်ကို မေအိန္ဒြေဦး

ကျောပေးထိုင်နေလိုက် သည်။

ခဏနေတော့ မင်းထူးဝေ သူ့အနီးသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

'အိန္ဒြေ ခဏလောက်ကွာ... တို့ ကောင်တွေက မိတ်ဆက်ပေးရမယ်လို့

အတင်း ကျိကျနေလို့'

'အို... သူတို့ကို အိန္ဒြေ မသိချင်ပါဘူး'

'လုပ်ပါ အိန္ဒြေရယ်... တလွဲ မတွေ့ပါနဲ့ တို့နှစ်ယောက်လေးပါလို့

ဒီကောင်တွေကို ပြောထားတာ ပါ... ပြီးတော့ ဒီ ဆန်နီဆိုတဲ့ လူက တို့ကို

သဘောလိုက်ခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးမယ်လို့ ဖြစ်နေလို့ ပါကွာ... သူ့အဖေက

သဘောက အရာရှိလေ...'

မေအိန္ဒြေဦး စိတ်မပါ တပါဖြင့် ထိုင်ရာက ထ၍

ခူးထောက်တောင်းပန်တော့မလို ဖြစ်နေ သော မင်းထူးဝေနောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။

ကားနားရောက်တော့ ကားတံခါး ရုတ်တရက်ပွင့်လာပြီး...

'အမေ...'

မေအိန္ဒြေဦး အငိုက်ခဲလိုက်ရလေပြီ...

မင်းထူးဝေက သူ့ ခါးကို စွေခနဲပွေ့၍ တင်ပေးလိုက်သည်ကို

ကားထဲတွင် ငိုလျှိုး၍ ထိုင်နေ သူများက ကားထဲသို့ သူ့ကို ဆွဲတင်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ကားသည် လျင်မြန်စွာ မောင်းထွက်သွား၏ ။

အဖြစ်အပျက်က လျှပ်တစ်ပြက် နိုင်လွန်းလှ၏ ။

မြန်ဆန်းလွန်းလှသဖြင့် မေအိန္ဒြေဦး အသံပင် မထွက်နိုင်ခဲ့ပါ။

အသံမထွက်နိုင်သော်လည်း ကားထဲတွင် ရှိနေသူက သူ့ ပါးစပ်ကို

ပိတ်ထားလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

မေအိန္ဒြေဦးသည် ပြုံးကျယ်ဝိုင်းစက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့်

ချွေးပြန်နေသော မင်းထူးဝေ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ အကြောက်လွန်၍

မျက်လုံးများ ပြာဝေကာ မူးမိုက်မေ့ပြော သွားတော့၏။

'ဟာ... အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေ... ဒုက္ခပဲ ဆန်နီ... သူ့သူ့...'

ဘာဖြစ်သွားသလဲ မသိဘူး'

'စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါကွာ... လန့်ပြီး မေ့သွားတာနေမှာပါ...'

'အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေရယ်... တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ... တို့ အိန္ဒြေကို

ချစ်လွန်းလို့ပါကွာ...'

လေးခင်ခင်သည် ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်တွေ ဝယ်ပြီးပြန်ခဲ့ရာ

စောစောက ထိုင်နေသော နေရာတွင် မင်းထူးဝေနှင့် မေအိန္ဒြေဦးကို မတွေ့ရသဖြင့်

အံ့သြသွားရသည်။

'ဘယ်များ ရောက်သွားကြသလဲ မသိပါဘူး'

တောင်တောင် မြောက်မြောက် ကြည့်ရင်းက

ဖိနပ်ဖြူဖြူကလေးတစ်ဘက်ဆီသို့ မျက်စိ ရောက်ရှိသွားသည်။

'ဟင်... ဒါ... ဒါ အိန္ဒြေရဲ့ ဖိနပ်ပဲ...'

ဖွတ်မြီးသဲကြိုးနှင့် ဖွေးသန့်နေသည့် ဖိနပ်ကလေးကို

ကုန်ကောက်ကြည့်ပြီး လေးခင်ခင် ထိတ်လန့်သွား၏။

'အောင်မယ်လေး ဒုက္ခပါပဲ...'

သူလက်ထဲက လွတ်ကျသွားသော ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်ကလေးများ မြေပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲ သွားတော့သည်။

'ကောင်မိုက်ကလေး ခွေးကျင့်ခွေးကြံ ကြံသွားတယ် ကြံသွားတယ်...'

လေးခင်ခင်မှာ ပျာယာခတ်ပြီး တောင်ပြေးရမလို မြောက်ပြေးရမလို အတန်ကြအောင် ဖြစ်နေပြီးမှ သူ့ကားပေါ်သို့တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်းမသိသူတွေကို သူသည် ကားတစ်စီးနှင့် ပတ်ရာရင်း နောက်ဆုံးတွင်တော့ မင်းထူးဝေ၏ မိခင် ဒေါ်သဉ္ဇာဆီသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

'ဒုက္ခပါပဲ လေးခင်ခင်ရယ်... ဒီကောင် ဒီလောက်မိုက်လိမ့်မယ်လို့ အန်တီသဉ္ဇာ မထင် မိဘူး... မအေကို ပိုက်ဆံ မပေးပေးအောင် ကပ်နေတာတော့ သုံးရက်လောက်ရှိပြီ... အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဟင်...'

'လေးလဲ မကြံတတ်လို့ အန်တီသဉ္ဇာဆီ လာခဲ့တာ... အိမ်ပြန်ပြီး မမလတ်ကို ဘာပြော ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး... လေးကိုပါ ကြံရာပါလို့ ထင်ကြမှာ သေချာတယ်... လေးက စကားပြောရုံကလေး သက်သက်ပါဆိုလို့ ကောင်မလေးကို ခေါ်သွားခဲ့တာ'

'လေးရယ်... ငိုမနေပါနဲ့... အန်တီသဉ္ဇာ လက်လှမ်းမီရာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီ လိုက်ပြီး စုံစမ်းပြီးတော့ ဖြိုးသိရိဝေကို အကြောင်းကြားပါ့မယ်...'

ဒေါ်သဉ္ဇာက လေးခင်ခင်ကို ကားနားအထိ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလိုက်သည်။

'အောင်မယ်လေး... သွားလိုက်ကြတာ နောက်ကြောင်းမေ့ပဲ...

ဒီမှာဖြင့် မလာနိုင်လွန်း လို့ ရဲပဲ တိုင်ရတော့ မလိုလို... ဆေးရုံကြီး ရင်ခွဲတိုက်ပဲ
ဖုန်းဆက်ရတော့မလိုလိုနဲ့... ဟင် ငိုလို့ ပါလား... ညည်း ဘာဖြစ်လာလဲ
လေးခင်ခင်...'

လေးခင်ခင်က အငိုအရှိုက်တွေနှင့် ဖြစ်ပျက်လာပုံကို အစ်မဖြစ်သူအား
ပြောပြလိုက်သည်။

လေးခင်ခင်၏ စကားအဆုံးတွင် ဒေါသင်းမေသည်
မီးဝင်းဝင်းထွက်လုမတတ်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် လေးခင်ခင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

'ညည်း မိကျောင်း မျက်ရည်ကျပြမနေပါနဲ့... ဒါ ညည်းစနက်ပါ...
ညည်း ထူးကို အခဲ မကြေလို့ မင်းမင်း နောက်ကောင်မလေးကို ထည့်လိုက်တာ
မဟုတ်လား...'

'မဟုတ်ရပါဘူး... မဟုတ်ရပါဘူး... မမလတ်ရယ်... ဘုရားပေးပေး...
ကျွမ်းပေးပေး ပါ... ဒီအကြံနဲ့ မင်းမင်းလိုက်လာတာ လေး... မသိရိုး အမှန်ပါ...
'

'ကဲ... အခုတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ ဟင်... ဟိုကလဲ မနက်ဖြန်ပဲ
ပြန်လာတော့မယ် ငါတော့ သေသာ သေပစ်လိုက်ချင်တာပဲ အေ... ကဲ ကဲ ငိုမနေနဲ့...
.ဝတ်လုံ ဦးသင်ဖေဆီ ဖုန်း ဆက် ဒီကိုလာခိုင်း... မရှာဘဲ နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ...'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ မမလတ်...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လှပသော
မီးပန်းဆွဲကလေး ထွန်းထားသည့် ဖွေးသန့်နေသော မျက်နှာကြက်တစ်ခုကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်တွင် အခန်းတစ်ခုထဲရှိ
ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် သူ ရောက်ရှိနေ သည်ကို သိရပြီး ထိုအိပ်ခန်းထဲတွင်
မင်းထူးဝေ ပါရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

'ဟင်... လူ... လူယုတ်မာ...'

ပြတင်းပေါက်တစ်ခုနားတွင် ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ရပ်နေသော
မင်းထူးဝေသည် မေအိန္ဒြေဦး အသံကြောင့် မျက်နှာချာခနဲ လှည့်လာ၏။

'အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေ... သတိရပြီနော်... ပမ်းသာလိုက်တာ...'

ဝင်းထန်သွားသော မျက်နှာဖြင့် သူသည် အိန္ဒြေဦးရှိရကသို့
ပြေးလာသည်။

'ရှင်... ရှင်... ကျွန်မ အနားကို မလာနဲ့...'

'အိန္ဒြေရယ်... တို့... တို့ တောင်းပန်ပါတယ်... တို့လေ တို့ အိန္ဒြေကို
ချစ်လွန်းလို့ ကြိမိ ကြိရာ ကြံစည်ပြီး ခိုးလာခဲ့တာပါ...'

'ရှင်... ရှင် လူယုတ်မာ... ဒီလို လူယုတ်မာမျိုးကို ကျွန်မ
ပေါင်းမယ်ထင်သလား... သတ်သေပတ်လိုက်မယ် သိလား...'

'အား... အိန္ဒြေရယ်... ဒီလိုစကား မပြောပါနဲ့... တို့... တို့လေ...'

'တော်... ရှင်... ဘာမှမပြောနဲ့... ရှင်နဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင် ပေါင်းပြီး

အကြံပက်စက်ခဲ့ကြ တာ မဟုတ်လား... ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ မကြေဘူး သိလား...'

'အိန္ဒြေရယ်... ဒီအကြံထဲမှာ မမလေးခင်ခင် မပါပါဘူး... ခုလောက်ဆိုရင် အိန္ဒြေကို တို့ ခိုးပြေးသွားလို့ တို့ကို မမလေး အမှုန့်တောင် ကြိတ်ပစ်ချင်နေမှာပါ... တို့ အိန္ဒြေကို ချစ်တယ်... သိပ်ချစ်တယ်... ဘယ်လိုမှ လက်လွတ်မခံနိုင်ဘူး... ဒါကြောင့်အစစအရာရာ တို့ထက်သာတဲ့ ထူး မရောက်လာခင် အိန္ဒြေကို တို့ ခိုးပြေး လာခဲ့ရတာ ပါ...'

'ဪ... ရှင်က အိန္ဒြေကို ဒီလို ခိုးပြေးတာနဲ့ ရရောတဲ့လား... ရှင် အတွေးမှားနေပြီ ကိုမင်းမင်း... အိန္ဒြေအချစ်ကို ရှင် ဘယ်တော့မှ မရဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား... အိန္ဒြေ အသည်းနှလုံးတွေကို ကိုကိုထူး မတောင်းခင်က အိန္ဒြေက အတင်းပေးပြီးခဲ့လို့ပဲ...'

'ဘာပြောတယ် အိန္ဒြေ...'

'ဟုတ်တယ် ကိုကိုထူးကို အိန္ဒြေ ချစ်နေတာ အို... အရမ်းကို ချစ်နေတာ ရှင်...'

'အိန္ဒြေရယ်... ရက်စက်လိုက်တာ... တို့ကို အိန္ဒြေ မစဉ်းစားဘူးနော်...'

'ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားဘူး... နောက်လဲ စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး...'

'အိန္ဒြေ တွေးမိရဲ့လား... အိန္ဒြေက တို့လက်ထဲမှာလေ...'

'အေးလေ... ကံအကြောင်းမလှလို့ ရှင်ဖော်ကားတာ ခံရရင် ခံရမယ်... ဒါပေမယ့် ရှင် ကျွန်မ အချစ်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ဓားပြတိုက်ယူလို့ မရဘူးမှတ်ပါ...'

မင်းထူးဝေသည် မေအိန္ဒြေဦးကို ကြည့်ပြီး အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

'မင်း... မင်း... ဟာကွာ...'

အနီးရှိ စားပွဲကို ကန်ကျောက်ပြီး အခန်းထဲက ရှူးရှူးရှားရှားနှင့် ထွက်ခွာသွား၏။

ဂျိန်းခနဲ ပြန်ပိတ်သွားသော အခန်းတံခါးဆီသို့ ဆင်းပြေးပြီး တွန်းကြည့်တော့ တံခါးကြီး သည် ခိုင်မာစွာ ပြန်ပိတ်နေသည်ကို အိန္ဒြေဦး တွေ့ရသည်။

လူတစ်ကိုယ်လုံး နန်းခွေသွားပြီ... တံခါးကို ကျောက်ကပ်ထားရင်းက မေအိန္ဒြေဦး ထိုင်ကျ သွားတော့သည်။

ထို့နောက်...

မျက်နှာကို လက်ဝါးကလေးနှစ်ဘက်ဖြင့် သုပ်ကာ သူ သည်းထန်စွာ ငိုနေတော့သည်။

ငိုရလွန်း၍ လည်း ခေါင်းထဲက တဆစ်ဆစ်ကိုက်လာသည်။

မျက်ခွံကလေးများလည်း မို့ဆစ်နေပြီဖြစ်၏။

ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာန ရောက်နေမှန်းမသိရသော သူ့အဖြစ်က ချောက်ချားဖွယ်ရာ ရှိနေပါ၏။

ယိုင်နွဲ့သောကိုယ်ဖြင့် သူသည် ခုတင်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ပြီး အားပြတ်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လဲကျကာ ဆက်၍ ငိုမိနေပြန်သည်။

'ကိုကိုထူးရယ်... အိန္ဒြေတော့ ဒီလူယုတ်မာ လက်ထဲ ကျတော့မယ် ထင်ပါတယ်...'

ပမ်းနည်းစိတ်... ကြောက်စိတ်... ခံပြင်းစိတ်တွေက မေအိန္ဒြေဦးကို သွေးပျက်မတတ် ဖြစ်နေစေ၏။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ငိုကြွေးရင်ကပင် အမောလွန်ကာ မေအိန္ဒြေဦး
အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

'အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေ...'

လက်ထဲတွင် အထုပ်များကို ကိုင်၍ ရပ်နေသော မင်းထူးဝေကို
တွေ့ရသည်။

'ထလေ... ထမင်းစားရအောင်...'

ဟင့်ခနဲ ရှိုက်သံတစ်ချက်ပြုပြီး မေအိန္ဒြေဦး၏ မျက်နှာကလေး
တစ်ဘက်သို့ တအားလှည့် နေ၏။

'ဆာနေမှာပေါ့... စားလိုက်ပါ... အိန္ဒြေရယ်နော်...'

'မစားဘူး... မစားဘူး... ဆာလို့ သေလဲ အသေခံလိုက်မယ်...'

'ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ အိန္ဒြေရယ်... အိန္ဒြေကို ချစ်လွန်းလို့ တို့
နိုးလာမိတာကလွဲလို့ လက်ဖျား နဲ့တောင် မထိပါဘူး... အိန္ဒြေ တို့ကို
ချစ်လာတဲ့အထိ တို့လေ တို့... စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး စောင့်မှာပါ...'

'ရှင့်ကို မချစ်ဘူး... ဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူး... ဆယ်ဘဝပေါင်းလဲ
မချစ်ဘူး... ရှင် အိန္ဒြေအနားမှာ မနေနဲ့ မနေပါနဲ့...'

မေအိန္ဒြေဦး တအား ငိုလာပြန်သဖြင့် မင်းထူးဝေသည်
စားစရာအထုပ်တွေကို ချထားခဲ့ပြီး အခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်သွားပြန်သည်။

(၃၆)

'အိန္ဒြေလေးရေ... ကိုကိုထူး ပြန်လာပြီ... ဒီတစ်ခါတော့

စိတ်ဝေဒနာအဖြစ် မခံနိုင်တော့ တို့ကိုည အမြဲတမ်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးယူပြီး တို့မာနတွေကို အချစ်လေးကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ခဝါချလိုက်ပါတော့မယ်... ကိုကိုထူးလေ အခုတစ်ခုပဲ သိတော့တယ် အဲဒါ အချစ်လေးကို သိပ်ချစ်နေမိတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်... အချစ်လေးကို ချစ်မိတဲ့စိတ်ဟာ အရာရာကို ကျော်လွှားသွားတာ အံ့ဩစရာပါပဲကွာ...'

နေမျိုးထူးသည် စစ်ဆေးပြီးစီးသွားသော ပစ္စည်းများကို လက်တွန်းလှည်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်ပြီး လေဆိပ်အဆောက်အအုံကြီးထဲမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့သည်။

အငှားကားတစ်စီးကို ငှားယူပြီး ပြုံးသိရီဝေကို သူလာခဲ့ပြီး ပြုံးသိရီဝေနှင့် နီးလေလေ သူရင် တွေမှာ အခုန်မြန်လာလေ ဖြစ်လေ၏။

'တွေ့ရတော့မယ် သန့်စင်လှပလွန်းတဲ့ သူ့မျက်နှာကလေးကို တွေ့ရတော့မယ်...'

မျှော်လင့်ချက်တွေ သူ ကြီးစွာထားခဲ့ပါသည်။

သူရောက်လာမည်ကို သိနေသော ဝင်းစောင့်ကြီးက ကားမီး ခြံဝသို့ ထိုးသည်နှင့် ဂိတ် တံခါးကြီးကို ဖွင့်ပေးလာ၏။

'ဦးလေးစု နေကောင်းတယ်နော်...'

နေမျိုးထူး၏ အသံက မြူးကြွနေ၏။

ကားထဲက ခေါင်းထွက်၍ ဝင်းစောင့်ကြီးကို သူ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'ကောင်း... ကောင်းပါတယ် ကိုထူး...'

'နောက်မှတွေ့မယ်... လက်ဆောင်ပါတယ်...'

နေမျိုးထူးက ဝင်းစောင့်ကြီးကို လက်ကာပြပြီး ကားကို အိမ်၏ ဆင်ဝင်အောက်ဆီသို့ ဆက်မောင်းစေခဲ့သည်။

ကားစက်သံကြောင့် ထင်ပါသည် အိတ်ဝင်သံဆွဲတံခါးကို လေးခင်ခင် ကမန်းကတန်း ဖွင့်ပြီး ထွက်လာသည်ကို သူ လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

မျှော်လင့်သလို မေအိန္ဒြေဦးကလေးကို ရုတ်ခြည်းမတွေ့လိုက်ရတော့ သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုး ကြီး ခံစားလာရ၏။

'ထူး...'

လေးခင်ခင်၏ မျက်နှာမှာ ခါတိုင်းမြင်နေကျ မာထန်ထန် မဟုတ်ဘဲ... ညှိုးငယ် ပျော့ ပျောင်းနေသည်ကို တွေ့ရတော့ နေမျိုးထူး အံ့ဩသွားရ၏။

'ဒေါ်လေးခင်ခင် နေကောင်းရဲ့လား'

မမေးစဖူး ဂရုတစိုက် ထူးက မေးလာတော့ လေးခင်ခင်မှာ ဝမ်းနည်းစိတ် ရင်ကို ဆောင့် တက်သွားရသသည်။

'ကောင်း... ကောင်းပါတယ်...'

နေမျိုးထူးသည် ခပ်တွေတွေနှင့် လေးခင်ခင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ယာဉ်မောင်းကို ငွေရှင်း ပေးပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

လေးခင်ခင်ကတော့ ကားပေါ်က သေတ္တာတွေ... အိတ်တွေကို ဆွဲချနေ၏။

နေမျိုးထူးမှာ ဣန္ဒြေ ဆက်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ သူ အငမ်းမရ တွေ့ချင်နေသူကလေးကို မေးလိုက်မိတော့သည်။

'အိန္ဒြေကလေးကော ဒေါ်လေးခင်ခင်...'

'ရှိပါတယ်ကွယ်... အိမ်ထဲကို ဝင်ပါဦး...'

ပစ္စည်းတွေ သယ်သွင်းရင်း လေးခင်ခင် စောင်းငမ်းစောင်းငမ်းနှင့် နေမျိုးထူးက ကြည့်သွား သည်။

'လူလေး... ထူး...'

ဧည့်ခန်းထဲတွင် လက်တွန်းလှည်းပေး၍ ထိုင်၍ သူ့အား
စောင့်စားနေသော ဒေါ်သင်းမေက သူ့ထံသို့ လက်နှစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်၍
ခေါ်လိုက်ပါသည်။

'ကြီးကြီးလတ်...'

နေမျိုးထူးက လက်ထဲက သေတ္တာတွေကို ပစ်ချပြီး သူ
ရိုသေမြတ်နိုးလှသော အဒေါ်ဖြစ်သူ ထံသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။

'ကြီးကြီးလတ်... အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေကော... ဟင်... မမြင်ပါလား...'

'အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေကလေးကို မင်းမင်း မနေ့ညနေက ခိုးပြေးသွားတယ်
ထူးရယ်...'

'ဗျာ...'

မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသော သူ ဦးခေါင်းကို မင်းထူးဝေ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်
ကိုင်လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာကြီးသည် သွေးဆုတ်သွားသကဲ့သို့ ဖြူရော်သွား၏။

'လူလေး သတိထားပါကွယ်... ကြီးကြီးလတ်တို့လဲ ဝတ်လုံ ဦးသင်းဖေနဲ့
တိုင်ပင်ပြီး ရှာနေ ကြပါတယ်...'

'ကျွန်တော့်ကို ပြောစမ်းပါ... ကျွန်တော့်ကို ပြောစမ်းပါ... အိန္ဒြေက
အလိုပါပြီ လိုက်သွားတာလားဟင် ကြီးကြီးလတ်...'

'မဟုတ်ပါဘူး ထူး... မင်းမင်းက ကြံစည်ပြီး ခိုးပြေးသွားတာပါ...'

'ဒါ... ဒါ... ဒေါ်လေးခင်ခင်မပါရင် ဒီကိစ္စမျိုး ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး...
ဒေါ်လေးခင်ခင် ကျွန်တော့်အပေါ် ဒီလောက်ပဲ အကြံပက်စက်ရသလားဗျာ...'

အပြစ်မဲ့တဲ့ အိန္ဒြေကလေးအတွက် လုံးလုံးမှ ခင်ဗျားကြီး ထည့်မစဉ်းစားဘူးလား ဟင်..

'ထူးရယ်... မင်း ပြောချင်တာပြောတော့... ဒီကိစ္စထဲမှာ တို့ပယောဂမပါဘူး... ဒီလို ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒလဲ မပါဘူး... မင်းမင်း ကောင်မလေးကို ချစ်နေမှန်းသိလို့ တို့ပြောခဲ့ပါသေး တယ်... မိန်းကလေး ဆန္ဒမပါရင် ဘာမှ မလုပ်ရဘူးလို့...'

'ခင်ဗျားကြီး ညာတာပါဗျာ... ခင်ဗျားကြီး ညာတာပါ... ကျုပ် တစ်ချိန်က ခင်ဗျားကြီး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေမှာ နာနာထက်ထက် ပြောခဲ့မိတာတွေကို ခု လက်စားပြန်ချေလိုက် တာ မဟုတ်လား... ကျုပ် အိန္ဒြေကလေးကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်နေမှန်းသိလို့ ခင်ဗျားကြီး တမင်လုပ်ပစ်လိုက်တာ မဟုတ်လား...'

'ထူး... ထူး... မင်း ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို မစော်ကားနဲ့... မင်းကို အမှန်းကြီးမှန်းပေမယ့် ငါ့အသက်သခင်မလေးကိုတော့ ငါ့ အကြံမပက်စက်ဘူး... မင်းကို ငါ ပြောနေတယ်... မင်းမင်း သူ့ကို ခိုးပြေးတဲ့ကိစ္စမှာ ငါ့ပယောဂ လုံးဝမပါဘူးလို့...'

လေးခင်ခင်သည် သူ့စကားအဆုံးတွင် အသံကျယ်ကြီးထွက်အောင် ငိုကြွေးပြီး ဧည့်ခန်းထဲ မှ ခြံထဲသို့ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

'လူလေး... စိတ်ကိုထိန်းပါကွယ်... လေးခင်ခင် ပြောတဲ့စကားတွေ အမှန်ပါ... ဟိုခွေး လိုကောင် သက်သက် အကြံပက်စက်သွားတာပါ...'

နေမျိုးထူးသည် သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် အုပ်၍ ကိုယ်ကိုပစ်ချကာ ကုလားထိုင် တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူ့ မျက်ဝန်းနှစ်ဘက်မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

အသက်တမျှ ချစ်ရပါသော မေအိန္ဒြေဦးလေးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရခြင်းသည် သူ့တွင် ယောက်ျားမာန်မရှိတော့သည်သို့ ဖြစ်သွား၏။

'အိန္ဒြေရယ်... ကိုကိုထူးတော့ ရူးပြီ... ရူးပြီကွာ...'

အသည်းနှလုံး ကြေမွပျက်စီးသွားသော ဝေဒနာကို နေမျိုးထူး နင့်နင့်နဲနဲကြီး ခံစားလိုက်ရ လေပြီ။

အကျင့်စရိုက်ကောင်းခဲ့သည်မရှိသော ဦးလေးလေး မင်းထူးဝေကိုလည်း အမှုန့်ကြိတ်ပစ် ချင်လောက်အောင်လည်း ဖြစ်နေ၏။

သူသည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက် သည်။

'လူ... လူလေး ဘယ်လဲဟင်...'

စိုးထိတ်စွာ သူ့ကို ကြည့်နေသော ဒေါ်သင်းမေက မေးလိုက်သည်။

'အပေါ်ထပ်ကို...'

အသံပြတ်ကြီးနှင့် ပြောပြီး နေမျိုးထူးသည် သားရေအိတ်ကြီး တစ်လုံးတည်းကိုသာ ကောက်ဆွဲပြီး ထွက်သွား၏။

ဒေါ်သင်းမေသည် သူ့ချစ်သော တူတော်မောင်ကို လည်ကလေး မော့နေအောင် လိုက်ကြည့်ရင်း ပင့်သက်ရှိုက်မိနေ၏။

'မမလတ်...'

'မောင်စု...'

'ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်...'

'ဒီသေတ္တာတွေ ပစ္စည်းတွေ... ကျွန်မ အခန်းထဲသာ ထည့်ထားလိုက်တော့...'

'ဟုတ်ကဲ့... မမလတ်...'

ညှိုးငယ်သော မျက်နှာဖြင့် ဝင်းစောင့်ကြီး ဦးစုသည် နေမျိုးထူး
ယူဆောင်လာသော ပစ္စည်း များကို ဒေါသင်းမေ၏ အိပ်ခန်းထဲသို့
ဆွဲသွင်းသွားတော့သည်။

'မောင်စု...'

'ဗျာ... မမလတ်...'

'မင်းဝင်လာတာ လေးခင်ခင်ကို တွေ့လိုက်လား...'

'ဟုတ်ကဲ့... သူ ငိုပြီး ခြံထဲ ပြေးဆင်းလာတာ တွေ့လို့ လိုက်ကြည့်ပြီးမှ
ကျွန်တော် အိမ်ထဲ ဝင်လာတာပါ...'

'ခု... သူ ဘယ်မှာလဲ...'

'နောက်ဖေးက မန်ကျည်းပင်အောက်မှာပါ...'

'အေး... အေး... ခြံထဲမှာ ရှိနေရင် ပြီးရော... ပြီးရော... သူ စိတ်ပြေမှ
ဝင်လာလိမ့် မယ်... ငါ့မလဲ အိုကြီးအိုမကျမှ ဒုက္ခချည်းပဲ မောင်စုရေ...'

'ကလေးမလေးနဲ့ ထူးအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး... ထူးက
ကလေးမလေး ကို သိပ်ချစ်သလို... ကလေးမလေးကလဲ ပြန်ချစ်မိနေတာ
ကျွန်တော် သိနေတယ် မမလတ်ရယ်၊ မင်းမင်း လုပ်သွားပုံ သိပ်ရုပ်ဆိုးတယ်ဗျာ...'

'ဟုတ်တယ်... မောင်စု... ဒီကောင်လေးကို ငါတော့ မေတ္တာ
တုံးသထက် တုံးသွားပြီ... ကဲ ကဲ မင်းသွားတော့... လိုမှ ခေါ်လိုက်မယ်...
လေးခင်ခင်ကိုလဲ တစေ့တစောင်း ကြည့်ထား လိုက်ဦးနော်...'

'ဟုတ်ကဲ့... မမလတ်...'

လေးခင်ခင်သည် မန်ကျည်းပင်ရင်းတွင် ထိုင်ကာ ဝမ်းနည်းစိတ်
ဒေါသစိတ် ကြီးစွာဖြင့် အသံများ ထွက်အောင် အချိန်အတော်ကြာအောင်
ငိုရွှက်နေခဲ့သည်။

ထိုစဉ်အခိုက်...

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ဖြိုးသီရိဝေ ခြံဝင်းကြီးထဲသို့ မှောင်ရိပ်ခို၍
ဝင်လာသူတစ်ဦးသည် ငိုရွှက်နေသံကို ကြားလိုက်ရသည်မို့ အသာရပ်ကာ အသံကို
နားစွင့်လိုက်သည်။

သည် ငိုသံမျိုးဟာ သူ့နားအာရုံတွင် စွဲဖူးခဲ့သည်ကို မှတ်မှတ် ရရ
သိမြင်လာသောအခါ သူသည် ရဲတင်းသွားသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လေးခင်ခင်၏
အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားခဲ့၏။

'လေး...'

'အမေ...'

ထိုသူ၏ ခေါ်လိုက်သံသည် လေးခင်ခင်အဖို့ သရဲ... သဘက်
မြင်လိုက်ရသည်ထက် ကြောက်စရာဖြစ်ခဲ့ရသည်။

'ဟင်... ရှင်... ရှင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ...'

လေးခင်ခင် ဆတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး မန်ကျည်းပင်၏ ပင်စည်ကို တွယ်၍
ရပ်နေသူအား လက်ညှိုးညွှန်ပြီး နောက်သို့ ဆုန်သွားနေ၏။

'ကိုယ့်မိန်းမဆီ ကိုယ် မလာရဘူးလား လေးရဲ့...'

'ရှင်... ရှင် ခွေးစကားမပြောနဲ့... ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဘာဆိုင်တော့လို့လဲ ရှင်
ခြံထဲက ခုထွက်သွားလိုက်စမ်းပါ...'

'ငါနဲ့ မင်း မဆိုင်ဘူး ဟုတ်လား... မင်းက ငါ့မိန်းမဆိုတာ မေ့ပစ်လို့ ဘယ်ရမလဲကွယ့်...'

'အို... ကျွန်မ ရှင့် မိန်းမ မဟုတ်ဘူး... ရှင့်... အားရအောင် နှိပ်စက်ပြီး စွန့်ပစ်သွားလို့ ကျွန်မ နောက်အိမ်ထောင်တောင် ပြုပြီးပြီ... ရှင့်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး... ရှင့် ခုထွက်သွား လိုက်ပါ...'

'အဟင်း ဟင်း... ဟင်း... ဒီခြံကြီးထဲ စဝင်လာကတည်းက အကြောင်းနဲ့ ဝင်လာတာ... ထွက်မသွားနိုင်ဘူး လေးခင်ခင်... ဒီမှာ မင်း ဘာစကားကြောင့်မှ ရှည်မနေနဲ့ လာစမ်း...'

'အား...'

လေးခင်ခင်၏ လက်ကို ဆောင့်ဆွဲ၍ ယူလိုက်သဖြင့် လေးခင်ခင် သူ့နောက်သို့ ပါသွားခဲ့ရ သည်။

'ဒီမှာ တွေ့လား ဓား... မင်းအသက်ကို မနှမြောရင် မင်း အော်လေ... ငါ့အဖို့ကတော့ မထူးတဲ့ လူဖြစ်နေပြီ... အရက်ဆိုင်မှာ ရန်ဖြစ်လို့ ငါ လက်လွန်ခဲ့တဲ့ကောင်... ခုလောက်ဆို အသက်တောင် ထွက်နေပြီလား မသိတော့ဘူး... ငါ ဒီက ထွက်သွားဖို့ ငွေလိုတယ်... မင်းကို ကားတစ်စီးနဲ့ ဒီခြံထဲ ဝင်ထွက်နေတာ ငါ မြင်တာ ကြာပြီကွ... မင်း အိမ်ကြီးရှင်တွေနဲ့ သိပ် ပြေလည်သွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား လေးခင်ခင်...'

'ရှင့် ထင်တာ မှားနေပြီ... ကျွန်မ... ကျွန်မ မမလတ် နေမကောင်းလို့ လာပြုစုနေတာ ဘာ အခွင့်အရေးမှ သူတို့ မပေးကြပါဘူး... ရှင့်ကို ပေးစရာလဲ ဘာမှ မရှိဘူး... ကျွန်မ ဈေးသုံး လောက်ပဲရတာ ...'

'အေးလေ... မင်းမှာ ငါ့ကို ပေးစရာမရှိလဲ ရပါတယ်... ဟိုအဘွားကြီးဆီမှာ မီးခံသေတ္တာ သော့ရှိနေတာပဲ... ငါလိုချင်တာ မင်း အဲဒီ သော့နဲ့ ယူပေးနိုင်တာပဲ...'

'အို... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... ဒီအိမ်မှာ ထူးပြန်ရောက်နေပြီ...'

'ငါ့ကို မညာနဲ့ မင်း သေသွားချင်သလား ဟင်... ဒီကောင် နိုင်ငံခြား ထွက်သွားတာ ငါ သိပြီးပြီကွ...'

'အို... ခု ပြန်ရောက်နေတယ်... ခုပဲ ရောက်တာရှင့်... ရှင် မယုံရင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ သွားကြည့်ပါ ကိုဌေးအောင်...'

'ဪ... ဒီကောင် ပြန်ရောက်နေပြီကိုး... အေးလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ ဒီခြံထဲ ဝင်လာ ကတည်းက တစ်ခုခု ရပြီးမှ ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လာတာဆိုတော့ အနည်းဆုံး ငွေငါးသောင်းရအောင် မင်း ပစ္စည်းဖြစ်ဖြစ် ငွေဖြစ်ဖြစ် ဖန်တီးပေးရမယ်... မပေးရင်တော့ အဟင်း... ဟင်း... ဖြိုးသီရိ ဝေဆိုတဲ့ ဟောဒီ ကျက်သရေ မင်္ဂလာရှိလှတဲ့ အိမ်ကြီး ပြာကျသွားတာ မြင်ရမယ်...'

'အောင်မယ်လေး... ဌေးအောင်ဆိုတဲ့လူက နဖားရှိတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး... မိုက်တိ မိုက် ကန်းနဲ့ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်တော့မှာ... ငါ... ငါ... ဘာလုပ်ရမလဲ ငါ... ဘာလုပ်ရမလဲ...'

လေးခင်ခင်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချေးတွေ ပြန်ကာ တုန်ခိုက်နေ၏။

'မင်း ဘာငြိမ်ပြီး ဆင်ကြံကြံနေတာလဲ... ငါ့ကို ယီးတီးယားတား မလုပ်နဲ့နော်... ဒီ ဓား ဖျားမှာ မင်းအသက်ပါသွားမယ်... သိရဲ့လား...'

'ကျွန်မ... ကျွန်မ...'

လည်မိုက်ထဲ ထောက်ထားသော ဓားဦးချွန်က ခပ်နစ်နစ်ကလေး စူးဝင်နေသဖြင့် လေးခင်ခင် မှာ အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်လာသဖြင့် မလှုပ်မရှားဝံ့အောင် ဖြစ်နေ၏။

'ဟဲ့ကောင်... လေးခင်ခင်ကို လွှတ်လိုက်စမ်း...'

ဌေးအောင်က လေးခင်ခင်ကို တင်းနေအောင် ဖက်ထားရာမှ

ဆက်ခနဲတွန်းထုတ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်သည်တွင် တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် သူ့ကို ရွယ်နေသော လူကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

'တယ်... ဒီလူကြီး သေချင်လို့... ရောက်လာတယ်...'

'ဦးစု... သူ့ကို မတုနဲ့ သွား... သွား... ဘေးကင်းရာကို သွား... သွား...'

လေးခင်ခင်က အသံကုန်အော်၍ သတိပေးလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားလေပြီ။ လျင်မြန်သွက်လက်လှသော ဌေးအောင်က ဦးစု၏ တုတ်ကို ဆွဲလုပြီး ဦးစုကို ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် ဦးစု မြေပေါ်သို့ ပုံလျက်သား ကျသွားတော့၏။

'ရှင်... ရှင် လူသတ်သမား...'

'ငါ့ဘဝက မထူးတော့ဘူးလို့ မင်းကို ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား... ကဲ... သွားစမ်း ရှေ့က'

လေးခင်ခင်သည် လဲနေသော ဦးစုထံ လှည့်တကြည့်ကြည့်နှင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ ရှေ့သို့ တိုးသွားနေရ၏။

နေမျိုးထူးသည် အရက်ပုလင်းကို ဖောက်နေရာမှ မသဲကွဲသော်လည်း ရုတ်ရုတ် ရက်ရက် အခြေအနေတွေကို မန်ကျည်းပင်အောက်တွင် တွေ့နေရသဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ ခွာကာ အောက် ထပ်ဆီသို့ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

အိမ် အဝင်အပတွင် ဘွားခနဲ မမျှော်လင့်ဘဲ မေအိန္ဒြေဦး၏ လက်ကိုဆွဲ၍ အိမ်ထဲဝင်လာ သော မင်းထူးဝေနှင့် တိုးမိသွားကြသည်။

'ထူး...'

'တောက်... အယုတ်တမာကောင်...'

နေမျိုးထူးသည် ဘာဘာ ညာညာ စဉ်းစားမနေဘဲ မင်းထူးဝေကို ဆွဲထိုးပစ်လိုက်သည်။

မင်းထူးဝေသည် နာကျင်စွာ အားခနဲအော်ပြီး ဖင်ထိုင်လျက်သား ကျသွား၏။

'အို... မလုပ်ပါနဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုထူးရဲ့...'

နေမျိုးထူးသည် သူ့ကို တားလိုက်သော မေအိန္ဒြေဦးကိုပါ ပစ်တွန်းပစ်ခဲ့ပြီး အိမ်ကြီးကိုပတ်၍ နောက်ဖေးဘက်သို့ ပြေးခဲ့ရာ လေးခင်ခင်ကို လက်နောက်ချုပ်ပြီး တွန်းခေါ်လာနေသော ဌေးအောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

'ခွေးသူတောင်းစား... ငါ့အဒေါ်ကို မင်း ခု လွှတ်လိုက်စမ်း...'

'မင်း မေ့သွားလား... သူက ငါ့မိန်းမဆိုတာလေ... လင်မယားကြား မင်း မပါချင်ပါနဲ့ နေမျိုးထူး...'

'ထူး... ထူး... အနားမကပ်နဲ့... ဒီလူ ရူးနေတာ ရူးနေတာ... သူ လုပ်ခဲ့တာ... ဦးစုလဲ သေပြီလား မသိဘူး...'

'ဟင်... မင်း... ကျူးကျူးကျော်ကျော် ဝင်လာပြီး ဇော်ကားလှချည့်လားကွ ဟင်...'

ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့သော နေမျိုးထူးသည် ဌေးအောင်ကို ဝင်လုံးလိုက်သည်။

ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ မထင်သလို ဖြစ်လာသည်မို့ ဌေးအောင်သည် သွေးဆာနေသော လက်များကို တားဆီးမရနိုင်တော့ဘဲ လေးခင်ခင်ကို တွန်းထုတ်ပြီး နေမျိုးထူးကို ရင်ဆိုင်လိုက် သည်။

'အောင်မယ်လေး... လာကြပါဦး... ဒီမှာ သတ်ကုန်ကြပြီ သတ်ကုန်ပြီ.'

..'

အသံကုန် ဟစ်လိုက်သော အသံက မင်းထူးဝေနှင့် မေအိန္ဒြေဦးတို့ နားထဲ ရောက်လာ သဖြင့်...

'ဟင်... ဒါ မမလေးခင်ခင် အသံပဲ...'

မင်းထူးဝေသည် လူးလဲထပြီ မူးဝေနေသော ခေါင်းကို ယမ်းခါကာ အိမ်ကြီး၏ နောက်ဘက်ဆီသို့ အားသွန်ပြေးခဲ့သည်။ သူ့နောက်မှ မေအိန္ဒြေဦးလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါ လာ၏။

'မင်းမင်း... မင်းမင်း... လုပ်ပါဦး...'

လေးခင်ခင်က မင်းထူးဝေကို တွေ့လိုက်သောအခါ အားကိုးတကြီး ပြောလိုက်သည်။

မင်းထူးဝေသည် ထိုးသတ်နေသူနှစ်ဦးကို တွေ့ပြီး မျက်လုံးများ ဝင်းခနဲ တောက်သွားကာ သူ့ကိုယ်ကို လေတွင် လှည့်ထုတ်လိုက်ပြီး ဓားကိုင်ထားသူ၏ ဦးခေါင်းကို တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဓားသည် သူ့လက်မှ လက်ခနဲ အလင်းရောင်ပြုကာ အဝေးသို့ ကျသွား သည်ကဲ့သို့ သူလည်း မြေပြင်ပေါ်သို့ ပုံကျသွား၏။

'ကိုကိုထူး...'

မေအိန္ဒြေဦးက ယိမ်းယိုင်နေသော ကိုယ်ကို ပြန်ပြန်မတ်နေသော နေမျိုးထူးထံသို့ ပြေးသွား ပြီး အတင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

နေမျိုးထူးက မေအိန္ဒြေဦးကို အသာဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး သူ့လက်မောင်း တစ်ဘက်ကို ဆုပ် ကိုင်လိုက်သည်။

'ဟင်... ကိုကိုထူး လက်မှာ သွေးတွေနဲ့ သွေးတွေနဲ့ လုပ်ကြပါဦး...'

ရှုပ်အကျ-အဖြူ... လက်ရှည်အပေါ်သို့ ရွဲကျနေသော သွေးများကို

တွေ့ပြီး အသည်းငယ် သော မေအိန္ဒြေဦးမှာ မူးမေ့လဲလုမတတ် ဖြစ်သွား၏။

'အိန္ဒြေ... သတိထား...'

လေးခင်ခင်က အိန္ဒြေဦးကို လှမ်းဖက်၍ ထိန်းထားလိုက်ရသည်။

နေမျိုးထူးသည် အံ့ကို တင်းနေအောင်ကြိတ်ပြီး သူတို့တွေကို ထားပစ်ခဲ့ကာ လျှောက်သွား ၏။

'ထူး... နေပါဦး ထူး... မင်းမင်း ရှင်းပြပါရစေ...'

'မင်းမင်း... မင်းငါ့ကို လွှတ်စမ်း... မင်းနဲ့ငါ ဘာမှ

ဆက်မဖြစ်ချင်တော့ဘူး... ငါ စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ရင် အမှားကြီးဆက်မှားကုန်မယ်.. .'

'ထူး... မင်းမင်းကို သက်ချင်လဲ သတ်ပါ... မင်းမင်းနဲ့ အိန္ဒြေ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ကြပါဘူးဆို တာ ထူး သိအောင် မင်းမင်း ရှင်းပြခွင့်ရရင် တော်ပါပြီ...'

'ဘာကွ... တစ်ညနဲ့ တစ်ရက် ခိုးပြေးသွားတဲ့ မိန်းကလေး မင်းနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဆို တာ ငါ ယုံရမှာလား... မင်း ဘာစကားတွေ လာပြောနေတာလဲ... မင်းမင်း... ဟင်...'

နေမျိုးထူးက မင်းထူးဝေကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ခက်ထန်မာကြောသော အသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'ကိုယ့်စိတ် အလိုကို လိုက်ပြီး အိန္ဒြေလေးကို မရရအောင် ကြံစည်ပြီး ခိုးပြေးသွားတာ မှန်ပါ တယ်... ဒါပေမယ့် ထူးအပေါ် အချစ်ကြီးပြီး အသက်သာ အသေခံမယ်လုပ်နေတဲ့ အိန္ဒြေအချစ် ကို မင်းမင်း မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး... ထူး... ဒါကြောင့် တစ်ညနဲ့ တစ်ရက် လုံးလုံး ရေတစ်ပေါက်တောင် မသောက်ဘဲ ဆန္ဒပြခဲ့တဲ့ အိန္ဒြေကို မင်းမင်း လက်မြောက် အရုံးပေးပြီး ထူးဆီ ပြန်ခေါ်လာခဲ့တာပါ ဗျာ...'

မင်းထူးဝေသည် စကားအဆုံးတွင် ခေါင်းငုံ့ကျသွားတော့သည်။

'သူ ပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား ဟင်... အိန္ဒြေ...'

'ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်လေးခင်ခင်... အိန္ဒြေဘဝ မှဲ့တစ်ပေါက်

မစွန်းခဲ့ပါဘူး... ဘုရားပေး ပေး ကျမ်းပေးပေးပါ... အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေ မူးလိုက်တာ ဒေါ်လေး...'

'ဟဲ့... ဟဲ့... အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေ... အို... လုပ်ပါဦး... အိန္ဒြေ

ဘာဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး...'

ပျော့ခွေကျသွားသော မေအိန္ဒြေဦးကို လေးခင်ခင်က မနိုင်မနင်း

ပွေ့ယူကာ ယင်း ငိုသံပါ ကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

မင်းထူးဝေ၏ စကားများအဆုံးတွင် တွေ့၍ ဝေဖန်မှုပြုနေသော

နေမျိုးထူးသည် လေးခင်ခင်၏ အော်သံကြောင့် ကိုယ်လုံးကြီး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားပြီး လေအလျင်ကဲ့သို့ သူ့အနား သို့ ရောက်သွားကာ မေအိန္ဒြေဦးကို ပွေ့ချိုလိုက်သည်။

ထို့နောက် ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် ဖြိုးသိရိဝေအိမ်ကြီးထဲသို့

ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

မင်းထူးဝေသည် သူနှင့် တရွေ့ရွေ့ ဝေးသွားနေသော နေမျိုးထူးကို

ကြည့်နေပြီး ခေါင်း ငိုက်စိုက်ချကာ အရူးသမား နှလုံးသားဖြင့် ဖြိုးသိရိဝေခြံဝင်းထဲမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်ခွာသွား၏ ။

'မင်းမင်း... မင်းမင်း... ဒီလို ပစ်စလက်ခတ် ထားမသွားပါနဲ့...'

ဌေးအောင်နဲ့ ဖြစ်ပျက်တဲ့ ကိစ္စ... ဝင်ရှင်းပေးပါဦး...'

'ဪ... ဟုတ်သားပဲ... မင်းမင်း အဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံးကို

မေ့သွားမိတယ်... ဒီကိစ္စ ရဲကို တိုင်ရမယ်...'

'ရဲကို နောက်မှတိုင်... ဦးစုကြီးကို ကြည့်ပါဦး...'

နှစ်ယောက်သား ဦးစုဆီကို ပြေးသွားတော့ ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်
ဖိကိုင်၍ ဒယ်ဒယ်ထိုင် ထလာနေသော ဦးစုကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

'ဦးစု...'

လေးခင်ခင်နှင့် မင်းထူးဝေက ဦးစုကို တစ်ဘက်တစ်ချက်ဆီက
ဝင်တွဲလိုက်သည်။

'တော်ပါသေးရဲ့... ဦးစု သေပြီ မှတ်နေတာ...'

'ကျုပ် မူးသွားလို့ မထနိုင်တာပါ...'

'မမလေးခင်ခင်... ဦးစုကို အိမ်ထဲ တွဲခေါ်သွား... ဒီ လူယုတ်မာကို
မင်းမင်း စောင့်နေ မယ်... ရဲကို အမြန်အကြောင်းကြားနော်...'

'အေး... အေး...'

နေမျိုးထူးသည် သတိလစ်ပျော့ခွေနေသော မေအိန္ဒြေဦးလေးကို
နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာ ရှည်ကြီးပေါ်တွင် အသာချလိုက်ပြီး ရဲစခန်းကို
ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်ကြီး
ဦးသက်နောင်ကိုလည်း ဖုန်းဆက်၍ ပင့်လိုက်ပါသည်။

သူ့ အိပ်ခန်းဝက လက်တွန်းလှည်းပေါ်၌ ကြောင်တောင်တောင်ကြီး
ဖြစ်နေသော ဒေါ်သင်း မေထံသို့လည်း ပြေးကာ...

'ကြီးကြီးလတ်... ကြီးကြီးလတ်... သတိထား... ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်.
.. ဘာမှမဖြစ် ဘူး...'

မျက်နှာကို အသာလှုပ်၍ ပြောလိုက်တော့မှ ကြောင်နေသော

ဒေါသင်းမေသည် သတိဝင် ပြီး ဟင့်ခနဲ ရှိုက်သံပြုကာ ငိုပါတော့သည်။

'အို... မငိုနဲ့လေ... မငိုနဲ့... စိတ် အေးအေးထား... ခုပဲ ရဲတွေနဲ့ ဆရာကြီး ဦးသက်နောင် ရောက်လာမှာ...'

'မင်း... မင်းလက်မှာ သွေးတွေနဲ့...'

'အပေါ်ယံ ရုပ်ထိသွားတာပါ... မစိုးရိမ်ရပါဘူး... လာ လာ... ကြီးကြီးလတ် ခုတင်ပေါ် မှာ လှဲနေလိုက်နော်...'

ဒေါသင်းမေကို ပွေ့ချီပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် သွား၍ ချထားလိုက်သည်။

'မမလတ်...'

'ဒေါ်လေးခင်ခင်... ကြီးကြီးလတ် အနားမှာနေလိုက်ပါ...'

'အင်း...'

နေမျိုးထူး... မေအိဖြေဦးဆီသို့ ပြန်ထွက်လာသည့်အခိုက် နှစ်ခြံကျော်တွင် နေသော ဆရာဝန်ကြီး ဦးသက်နောင် ရောက်ရှိလာသည်။

'ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ မောင်နေမျိုးထူး...'

'ဆရာ... ကျွန်တော် နောက်တော့ ရှင်းပြပါ့မယ်... သူနဲ့ ဦးစုကို အရင် ပြုစုကုသပေးပါ။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းက ရုပ်ထိတာ ကိစ္စမရှိပါဘူး...'

ဆရာကြီး ဦးသက်နောင်က မေအိဖြေဦးနှင့် ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရနေသော ခြံဝင်းစောင့် ကြီးကို ကုသမှု ပြုနေစဉ် စခန်းက ရဲများ ရောက်ရှိလာသည်။

အဖြစ်အပျက်များ ကြားနာပြီးသည့်အခါတွင် ဌေးအောင်မှာ မကြာသေးခင်အချိန်က လူသတ်မှုကျူးလွန်ပြီး ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားသူဖြစ်ကြောင်း အားလုံး သိလာကြရသည်။

ဌေးအောင်ကို စခန်းသို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြပြီး ဦးစုနှင့် နေမျိုးထူးကို မှုခင်း ဆရာဝန်က စစ်ဆေးလိုက်သည်။ ဆေးရုံတွင် အတွင်းလူနာအဖြစ် ကုသမှု ခံယူရန်မလိုသဖြင့် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများအပြီးတွင် နေမျိုးထူးနှင့် ဦးစုတို့ အိမ်ပြန်ခွင့်ရလိုက်ကြသည်။

'ကိုကိုထူး...'

ကောင်းစွာ သတိရနေပြီဖြစ်သော မေအိန္ဒြေဦးသည် အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသော နေမျိုး ထူးဆီသို့ ထပြေးသွားသည်။

'အိန္ဒြေ...'

နေမျိုးထူးက ချစ်ရလွန်းသော မိန်းကလေးကို ဆီးပွေ့ထားလိုက်သည်။

'အို... မငိုနဲ့လေ... ကိုကိုထူး ဘာမှ မဖြစ်တဲ့ ဥစ္စာပဲ...'

'မင်းတော့ တစ်ခုခုဖြစ်ပါပြီဆိုပြီး တစ်ချိန်လုံး ငိုနေတာ ထူးရေ...'

နေမျိုးထူးက ချစ်သူ၏ အငိုမျက်နှာကလေးကို ဆွဲမော့ကာ မျက်ရည်များကို ယုယပိုက် ထွေး၍ သုတ်ပေးလိုက်သည်။

'ကဲ... မင်းတို့ မိသားစုတွေ ပြောစရာရှိတာ ပြောကြ ဆိုကြဦး... အန်ကယ်ပြန်ဦးမယ်.. ဟိုမိန်းကလေးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်နော်... မင်း နှလုံးက အားနည်းနေတယ်...'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်...'

ဒေါက်တာ ဦးသက်နောင် ပြန်သွားသောအခါ ဖြူးသီရိဝေတွင် မိသားစုများသာ ကျန် တော့သည်။

'မင်းမင်း မင်းအပြစ်ကို မင်းသိပြီး နောင်တရတာ သေချာတယ်နော်...'

'ဟုတ်ပါတယ် ထူး...'

'ကောင်းပြီ... မင်းကို ငါ ခွင့်လွှတ်တယ်... မင်းဘဝ ရှေ့ရေးအတွက် မင်း တစ်ခုခုတော့ သတ်သတ်မှတ်မှတ်လုပ်ရမယ်... မင်း ဘာလုပ်မလဲ ငါ့ကို ပြော...'

'ထူး... မင်းမင်း လုပ်ချင်တာကို လုပ်ပေးမှာလား...'

'မင်း ဘာလုပ်မှာလဲဆိုတာကို ငါ အရင်သိချင်တယ်ကွာ...'

'ကွတ်(ထမင်းချက်)နဲ့ သင်္ဘောလိုက်ချင်တာ မေမေမှာ ငွေမပြည့်လို့ မလိုက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ တယ်...'

'မင်းက သင်တန်းတက်ထားလို့လား...'

'သင်တန်းတောင် ဆင်းပြီးလို့ လက်မှတ်ရပြီးနေပါပြီ...'

'အေး... ဒါဆိုရင် မင်း သင်္ဘောတက်ဖို့ ငါတာဝန်ယူတယ်ကွာ...'

'ထူး... ထူး... တကယ်ပြောတာနော်...'

'ငါ မလုပ်နိုင်တာ ငါ ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး... မင်း ငါ့အကြောင်း သိပါတယ်ကွာ...'

'ဝမ်းသာလိုက်တာ ထူးရယ်... ကျေးဇူးလဲ တင်ပါတယ်... ပြီးတော့ မမှားအပ်တဲ့ အမှား ကို ကျူးလွန်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာကိုလဲ မင်းမင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ...'

'မင်းကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ မင်းဘဝ ကောင်းစားရေးအတွက် ပြောနေတာပေါ့... မင်းမင်း... ကဲ မင်းပြန်တော့... မနက်မှ လက်ဆောင်လာယူ...'

'ဟုတ်ကဲ့... ထူး...'

'ဟဲ့... မင်းမင်း... မိုးချုပ်နေပြီ... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ ကားကို ယူသွား...'

'ရပါတယ်...'

'ယူသွားလိုက်ပါ... မင်း လမ်းလျှောက်ပြန်မနေနဲ့...'

လေးခင်ခင်က ကားသေ့ကို မင်းထူးဝေအား ထိုင်ရာက

ထယူပေးလိုက်သည်။

နေမျိုးထူးသည် မင်းထူးဝေ ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်နေပြီးမှ

လေးခင်ခင်ဘက်သို့ မျက်နှာ လှည့်လိုက်သည်။

'ထူးရယ်... ဒေါ... ဒေါလေးမှာ ဘာအကြိတ်အခဲမှ ထူးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး

မရှိတော့ပါဘူး.. အားလုံး ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်သွားတာကိုပဲ ဒေါလေး

ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်နေမိပါတယ်...'

'အောင်မယ်လေး... ခုမှပဲ ငါ အသေဖြောင့်တော့မှာပါကလား...'

ဖြိုးသီရိဝေမှာ ခုလို ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်သင့်တာ ကြာပြီဟဲ့ ကြာပြီ...'

'အို... ကြီးကြီးလတ် ဘာလို့ သေရမှာလဲ... ဖြိုးသီရိဝေမှာ

ပြေလည်ရုံမကဘူး ဖြိုးသီရိ ဝေမှာ မြေးကလေးတွေ မြစ်ကလေးတွေ

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာတဲ့အထိ နေရဦး မှာဗျ... မဟုတ်လား

အိန္ဒြေ ဟင်...'

'ဟာ... ဘာတွေပြောနေမှန်းလဲ မသိဘူး... ရှက်စရာကြီး...'

'ဟုတ်သားပဲ... မင်းက ကလေးကို ရှက်အောင် လူကြီးတွေရှေ့မှာ

မပြောနဲ့လေ...'

ဒေါသင်းမေက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

'ကဲ... လာ... ဒါဆိုရင် ဘယ်သူမှ မကြားအောင် တိုးတိုးကလေး

အိန္ဒြေကို ကိုကိုပြော မယ် လိုက်ခဲ့...'

'အိ... အိန္ဒြေကို အောက်ချပါ... ကိုကိုလက်မှာ ဒဏ်ရာနဲ့...'

'မချဘူးကွာ... အိန္ဒြေကို စကားတွေ အများကြီး ကိုကို ပြောစရာရှိတယ်.'

..ကိုကိုခေါ်တဲ့ နောက် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးလိုက်ခဲ့ ဒါပဲ...'

မေအိန္ဒြေဦးသည် ဒေါသင်းမေနှင့် လေးခင်ခင်တို့ကို ရှက်ဝဲဝဲကလေးကြည့်ရင်း နေမျိုးထူး ခေါ်ဆောင်သွားရာ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားတော့သည်။

ည၏ လေနအေးသည် ပြုံးသိရိဝေ၏ ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှ ချိုအေးသင်းပျံ့သော ပန်းရနံ့များကို သယ်ဆောင်နေ၏။

ပြုံးသိရိဝေ၏ တစ်ခုသော အဆောင်တွင်လည်း ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ခွန်းတုံ့ပြန်နေသော ချစ် စကားများက ချိုမြရွှန်းစို ချစ်ရနံ့ သင်းပျံ့၍ နေပေသည်။

နေမျိုးထူးနှင့် မေအိန္ဒြေဦးကလေးအတွက် ချစ်ကမ္ဘာလေးက ခိုင်မြဲလေပြီတည်း...။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ...

ခိုင်မိမိဇင်

BOOK